

ห้องสมุดแห่งชาติ
ณ กรุงเทพมหานคร

THE NATIONAL LIBRARY OF THE
REPUBLIC OF THAILAND

Unconquered

ปักษาล่ามนุษย์

เล่ม ๒ : ๑๖๑-๑

ลิขสิทธิ์ © ๑๙๖๕ โดย บริษัท
การพิมพ์และกระจายหนังสือ จำกัด กรุงเทพมหานคร

ทั้งคณะพากันยืนนิ่งซึ้งกันไปชั่วขณะ เบิกตาโพล่งจ้องไปในทิศทางนั้นเป็นตาเดียว กลุ่มพรานพื้นเมืองยังไม่มีใครเฉลียวคิดอะไรได้ในขณะนี้ ต่างแยกย้ายกันถือโอกาสลงนั่งพักเหยียดแขนขา และดื่มน้ำอย่างกระหาย

รพินทร์ ไพรวลย์ ตื่นจากภวังค์อันหลักอึ้ง และเกือบสะดุ้งเมื่อรู้สึกว่ามีมือวางบนไหล่ ท่านหัวหน้าคณะนั่นเอง เซษฐาโยมให้อย่างเยือกเย็น

“ไ้ ผูกอง ถ้ามั่นไม่ตีเสียแล้วซี”

จอมพรานไม่กล่าวอันใดทั้งสิ้น ยกนิ้วขึ้นดีด กลุ่มพรานพื้นเมืองหันมามองตามเสียงนั้นเป็นตาเดียว พอสบตาเงาชายผู้กำลังยืนยึดอกสุดลมหายใจลึกล้ำหน้าห่างจากทุกคนออกไปทางหนึ่ง เขาก็กวักมือเรียก ร่างนั้นเดินสวบ ๆ เข้ามาหาโดยปกติ พรานใหญ่คงไม่กล่าวอะไร

อยู่เช่นเดิม หากแต่ส่งกล้องส่องทางไกลให้แล้วชี้มือแทนความหมายไป
ยังช่องเขาขาดนั้น แง่ชายมีสีหน้าฉงนเล็กน้อย ไม่ถามอะไรเหมือนกัน
ยกกล้องขึ้นจรวดกับสายตาทั้งคู่แล้วปรับเลนส์ซ้ำ ๆ อย่างเยือกเย็น

อดีตใจใหญ่จึงลดกล้องลง สีหน้าและแววตาเปลี่ยนไป หันมอง
หน้าจอมพรานและคณะเจ้านาย

“แกเห็นแล้วใช่ไหม แง่ชาย?”

เชษฐาถามเบา ๆ

“ครับ นายใหญ่ ผมเห็นร่างตัวนั้น”

“แล้วแกคิดยังไง เหตุการณ์บังเอิญ? ร่างคนละตัว?...”

ไชยยันต์พูดเร็ว จ้องหน้าเขม็ง

แง่ชายเบือนหน้าซ้ำ ๆ ไปทางพรานใหญ่เหมือนขอทราบ
ความรู้สึกของเขา ก็ไม่พบอะไรมากไปกว่าสัญญาณเงียบขรึมจาก
ดวงตาคู่นั้นเท่านั้น

“มีทางอื่นที่เราจะตัดทิวเขานี้ออกไป โดยไม่จำเป็นต้องผ่านช่องที่
เห็นอยู่นั้นบ้างไหม”

รพินทร์พูดเรียบ ๆ น้ำเสียงปกติที่สุด แต่ก็เป็นการทำงานที่สุดเช่นกัน
จอมพเนจรกระดกปลายลิ้นออกมาแตะริมฝีปากนิดหนึ่งเหลียว
กลับไปมองทางช่องเขาซึ่งเห็นอยู่เบื้องหน้าแห่งเดิม

“ผู้กองเห็นแล้ว จากแผนที่ลายแทงฉบับนั้น และผมก็เห็น
เหมือนกันในแผ่นภาพแห่งความฝัน ไม่มีเส้นทางอื่นใดอีกเลยทั้งสิ้น
นอกจากว่าเราจะปีนเขาอันสูงชัน และถ้าปีนได้สำเร็จก็หมายถึงว่า

จะต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าอาทิตย์เต็ม ๆ มันเสียเวลาและเสียงอันตรายโดยใช่เหตุ”

“ถ้านั้นก็แปลว่า ไม่ว่าจะมียะอะไรเกิดขึ้น เราจะต้องตัดผ่านช่องเขานั้นออกไปให้ได้ และในระยะเวลาที่จำกัดด้วย”

พรานใหญ่พิมพ์พม่าเหมือนจะกล่าวกับตนเอง บดริมฝีปากแน่น ตาทั้งคู่หรือเหมือนจะตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง

“รพินทร...หมายความว่าไอ้ยักษ์...มันดักอยู่ตรงนั้นหรือ”

ดาร์วินสะกิดแขนเขาถามเกือบเป็นเสียงกระซิบ หน้าขาวเผือด

“รูปการณ์มันบอกอย่างนั้นเสียแล้วละครับคุณหญิง ถ้าแรงที่เราเห็นในกลองนี้เป็นตัวเดียวกันกับที่ติดตามเรามาตลอดก็ไม่มีปัญหา มันแน่...”

แล้วเขาก็หันมาทางหัวหน้าคณะ กล่าวโดยเร็วต่อมาว่า

“พวกคุณชายและทุกคนรอพักอยู่ที่นี้สักครู่ได้ไหมครับ ผมกับ แก ชายสองคนจะเข้าไปใกล้กว่านี้อีกสักนิดและเลือกชัยภูมิสองกลองสำรวจดูให้รู้ชัด ถ้าเป็นมันจริง ๆ เชื่อว่าเราจะต้องเห็นได้จากกลองแน่นอน เพราะภูมิประเทศตรงช่องเขานั้นไม่มีอะไรบังมากนัก มันคงไม่สามารถหลบกำบังได้มิดชิด”

ก่อนที่เชษฐาจะตอบ ดาร์วินก็ขิงพูดขึ้นทันที

“ทำไมจะต้องให้พวกเรารออยู่ที่นี้ด้วย จะไปดูให้เห็นแน่ก็ไปด้วยกันนี้แหละ ยกเว้นสัมภาระกับลูกหาบให้หยุดอยู่ตรงนี้ก่อน”

“จริงด้วย ผู้กอง เราไปด้วยกันทั้งหมดนี้แหละ ยกเว้นพวกลูกหาบ

ให้เฝ้าของรออยู่ที่นี่”

ไชยยันต์ยืนยันมาอีกคนหนึ่ง

ไม่มีปัญหาที่จะต้องโต้เถียงกันมาก เมื่อคณะนายจ้าง
ปรารถนาเช่นนั้น ก็ไม่มีความจำเป็นที่เขาจะต้องขัด รพินทร์หันไปร้อง
สั่งพวกพรานพื้นเมืองของเขาทั้งหลายให้ทราบวัตถุประสงค์ แล้วออก
เดินนำเลาะลัด เลียบกำบังไปตามชายป่าหินเตี้ย ๆ ซึ่งติดกับทุ่งราบที่
โผล่ออกมาพบนั่นโดยเร็วแข่งกับเวลาเพียงชั่วไม่กี่นาที ก็เลือกได้หมูหิน
บนพื้นที่ดอนลูกหนึ่งในมุมเฉียงกับตำแหน่งซึ่งลูกหาบพักอยู่ในขณะนี้
ห่างจากที่เดิมออกมาได้ประมาณ 200 เมตร ปีนขึ้นไปบนยอดสูงแล้ว
พึงพาดกายบนยอดเนินนั้น ใช้กล้องส่องตรวจดูตรงช่องเขาขาดอย่าง
ระมัดระวัง เศรษฐา ดารินและไชยยันต์ ซึ่งมีกล้องประจำตัวติดมืออยู่
แล้วก็ปฏิบัติตามโดยแยกกันสองคนละมุม

ชั่วไม่ทันถึงจิตใจ ของการส่องตรวจดูจากตำแหน่งใหม่นี้ไชยยันต์
ก็อุทานลั่นออกมาอย่างลืมหื้มว่า

“ชัดเลย มันละ! นอนหมอบอยู่บนชะง่อนหินที่โผล่ยื่นขวาง
ออกมานั่น”

และทุกคนก็เห็นพร้อมกันหมด ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก
รพินทร์ถอดกล้องออกจากสายตา ส่งไปให้แกชาย ตนเองใช้นิ้ว
มือคืบสันจุมูก หลับตานิ่งเหมือนจะนอนพักอยู่ตรงนั้น แกชายเมื่อมอง
เห็นชัดแน่ใจแล้ว ก็ส่งผ่านไปให้มาเรีย

จากภาพในกล้อง หรือแม้จะด้วยตาเปล่าก็ตาม ซึ่งอาจเห็นได้ราง
ๆ หากมีการชี้ตำแหน่งบอกกันเสียให้รู้ชัด ไฉมหายักษ์จ้าวแห่งพิภพโลก

ในอดีตนอนหมอบนั่งคุกเข่าอยู่ปากทางของช่องเขาขาด อาการของมันเป็นราวกับว่าจะรอคอยดักพบคณะมนุษยทุกคนที่กำลังจะบ่ายหน้าเข้าไปหาอยู่ในขณะนี้ สีสันและท่าหมอบตัวของมันแทบจะกลืนกับสภาพของก้อนหินที่แวดล้อมอยู่ก็จริง แต่โดยเลนส์ขยายขนาด 12 เท่า ช่วยแยกให้เห็นชัดทีเดียวว่า ส่วนไหนคือหิน และส่วนไหนคือร่างกายของมัน ซึ่งปรากฏอยู่ในทิศทางมองของฝ่ายมนุษยยามนี้เกือบจะเห็นครบหมดทั้งตัว

ร่างตัวนั้น บินว่อนอยู่เหนือตัวของมัน บางขณะก็บังอยู่กบ่ยอดหิน และบางขณะก็โผล่ออกมาทาบท้องฟ้าซึ่งเป็นแบ็คกราวนด์อยู่เบื้องหลังช่วยให้เห็นชัดขึ้นอีก เพราะปราศจากต้นไม้บัง

มาเรีย ฮอฟมันซ์ขับริมฝีปากขมขมิบ เหลือบตาขึ้นไปเบื้องบนท้องฟ้า แล้วเอามือทำอาทเนอย่างคนใกล้จะหมดลมหายใจ

“นี่คือเจ้าเวรนายกรรมเก่าของพวกเราทุกคนละ...” เซซฐากล่าวแหบแห้ง “เดี๋ยวนี้ พิสูจน์ได้ชัดแล้วว่า พวกเราทั้งหมดกำลังฝ่ากฎของธรรมชาติอย่างร้ายแรงที่สุด เพื่อที่จะเดินทางไปสู่ดินแดน ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าหวงห้ามไว้ และ 'เขา' ก็มีหน้าที่คอยสกัดกั้นยับยั้งเราไว้ เราจะตายกันทั้งหมด หรือว่าจะยอมจำนนถอยกลับเท่านั้น เอาละ! ผู้กอง พวกเราทุกคนอยากจะฟังความเห็นของคุณว่าจะเอาอย่างไร จากสิ่งที่เราเห็นกันอยู่นี้แล้ว ถ้าคุณเห็นว่าเราสมควรจะกลับ ผมก็พร้อมแล้วที่จะกลับ อย่าย้อนถามหรือฟังความเห็นจากผมอีกนะ ผมบอกแล้วว่ามอบหน้าที่การตัดสินใจให้กับคุณ”

อย่างไม่ต้องใช้เวลาไตร่ตรองอะไรทั้งสิ้น รพินทร์ ไพรวลัย พูดเรียบ ๆ ว่า

“ฆ่ามัน แล้วก็ผ่านช่องเขานั้นไปได้ หรือมิฉะนั้นก็ให้มันฆ่าเรา”

อดีตท่านทูตทหารบกสุดลมหายใจเล็ก ส่งมือมาให้เขาจับแล้วบีบกระชับแน่น

“ตกลง!”

ทุกคนหันมาจ้องเขาเป็นตาเดียวด้วยความรู้สึกตรงกันหมด รพินทร์ ไพรวลัย ได้พิสูจน์ธาตุแท้ออกมาอย่างแจ่มชัดที่สุดด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำของเขาเท่านั้น **เดี๋ยวนี้...ทุกคนรู้จักเขาอย่างไม่มีอะไรเคลือบแคลงอีกแล้ว ในทุกด้านไม่ว่าจะความซื่อสัตย์ มันคงต่อหน้าที่ หรือความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว แม้กระทั่งแงซาย ซึ่งบัดนี้ก็มองนิ่งมาด้วยสายตาอันคารวะยกย่องจากส่วนลึกของหัวใจ**

และก่อนที่พรานใหญ่ใจเพชรจะขยับตัวลุกขึ้นจากท่าที่หมอบพึ่งพาบอยู่นั่นเอง เซษฐาก็เอื้อมมือมากดไหล่ไว้เสียก่อน

“เดี๋ยว! ใจเย็น ๆ ผู้กอง อย่าเพิ่งทำอะไรพรวดพราด เรามีแผนการที่รอบคอบรัดกุมกันมาทุกระยะแล้ว และนี่เป็นช่วงสุดท้าย เป็นศึกในขั้นแตกหักแล้วระหว่างเรากับมัน มาวางแผนกันให้รัดกุมที่สุด ไร่เรื่องเสี่ยงตายนะ พวกเราเสี่ยงกันหมดทุกคนอยู่อย่างเสี่ยงไม่ได้แล้ว แต่เป็นการเสี่ยงที่เราต้องใช้สมองซึ่งเป็นอาวุธสำคัญชนิดเดียวเท่านั้นที่เราจะพิชิตมันได้ บอกมาซิคุณวางแผนยังไงสำหรับเหตุการณ์ที่เห็นเฉพาะหน้านี้?”

“ซึ่ง ๆ หน้าและเดี๋ยวนี้เลย...ผมกับแงซายจะเดินเข้าไปหามัน

โอกาศก็มีอยู่สองอย่างเท่านั้นว่า ธนุติระเบิดของเราที่จะยิงไปถึงตัวมันกับการที่มันจะพุ่งเข้าใส่เรานั้นใครจะเร็วกว่ากัน แต่ผมเชื่อตัวเองกับเงชาย และอำนาจระเบิด ขอให้ได้อย่างเพียงลูกแรกเท่านั้น โอกาศซ้ำจะมีขึ้นในทันทีและแน่นอนขึ้น

เชษฐาสันศรีชะอย่างตัดสินใจเฉียบขาดเหมือนกัน ที่จะขอยับยั้ง
 “ผมจะคล้อยตามคุณ ก็ต่อเมื่อขึ้นอยู่กับเหตุผลที่สมควรเท่านั้น
 รพินทร์”

เสียงของท่านหัวหน้าคณะเครียด

“แต่ในกรณีทีบอกมานี้ ผมไม่เห็นด้วย มันขึ้นอยู่กับภูมิประเทศเหตุการณ์และเวลาซึ่งไม่เข้าข้างเราเลยสักอย่างเดียวประการแรก อีกไม่กี่อึดใจข้างหน้าก็จะมีตสนิทลงแล้ว กว่าคุณกับเงชายจะเข้าไปถึงตัวมันก็คงจะมีตพอดี ทำให้พวกเราทางนี้ไม่สามารถมองเห็นเหตุการณ์ได้ว่าอะไรมันเกิดขึ้นทำนองไหน ประการที่สอง เรากรากกรำเดินหนักอ่อนเพลียกันมาแล้วทั้งวัน ถ้าเหตุการณ์ต่อสู้อุเกิดขึ้นในตอนนี้อะไรจะไม่มี ความคล่องตัวเหลืออยู่เลย ถึงคุณกับเงชายซึ่งทรหดอดทนที่สุดก็หนีความจริงข้อนี้ไม่พ้น ถ้าหลีกเลี่ยงได้เราควรหาทางเลี่ยงพัสดุเชิงมันก่อน อย่างน้อยที่สุดก็ให้เราได้มีเวลาพักกันบ้างสักระยะหนึ่ง”

“คุณชายทราบดีอยู่แล้วว่า เรารอช้าหรือถ่วงเวลาให้ยืดออกไปไม่ได้ เราจะต้องผ่านช่องเขาไปให้ได้ในระยะเวลาจำกัดตายตัว ผมแน่ใจว่ามันจะต้องรู้เชิง และดักเฝ้ารอเราอยู่ตรงนั้นเอง เป็นการสกดกัน

เราไว้”

“ให้ผมถามคุณสักคำ รพินทร์ สมมุติว่าคุณกับแงชายฆ่ามันลงได้สำเร็จภายในคืนนี้ แล้วคืนนี้เราจะเดินทางกันต่อไปได้ไกลสักแค่ไหน”

คำพูดของราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะ ทำให้รพินทร์ชะงักคิดใคร่ครวญอีกครั้ง เศษฐาเห็นเขานิ่งไปก็กล่าวต่อมาว่า

“ก็คงไม่ไปกันอีกไกลสักแค่ไหนไม่ใช่หรือ ซึ่งตามแผนเดิม เราก็กำหนดกันไว้แล้วว่าจะพักแรมตรงเขาขาดนั้นแหละแล้วที่นี้แทนที่จะย้ายเข้าไปยึดที่พักตรงนั้น ก็กับการที่เราพักคุมเชิงอยู่ในบริเวณป่าหินนี้ มันต่างกันหรือว่าช่วยคืบระยะทางไปได้สักแค่ไหน ตรงนี้กับตรงนั้นห่างกันไม่เกิน 3 กิโลเมตรเท่านั้นผลมันก็ไ้เท่านั้นเอง ในกรณีที่คุณอ้างว่าเราจะเสียเวลาไปอีกความจริงไม่เสียเวลาเลยสักนิดเดียว ถ้าเราเลือกเวลาเข้าโจมตีมันอย่างเหมาะสมถูกต้อง โดยไม่เสียเปรียบมันเกินไปนัก”

รพินทร์กุมขมับแล้วก็รู้สึกที่ตนเองเขลาไปถนัดใจเพราะความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย ซึ่งทำให้สมองอ่อนเปลี้ยทำงานช้าลง โชคดีเหลือเกินที่นายจ้างของเขาเป็นผู้ที่รอบคอบและฉลาดเฉลียวเสมอ

แล้วพรานใหญ่ก็ยิ้มออกมาร้อย ๆ

“แล้วคุณชายจะเอาอย่างไรครับ? ผมนี่อะไรไม่ออกเลยตอนนี้ มันมันงไปหมด”

เศษฐาหัวเราะเบา ๆ ตบไหล่อย่างปรานี

“คุณเหนื่อยมาก รพินทร์ เราทุกคนก็เหนื่อยเกือบขาดใจกันหมด

ทุกคนนั่นแหละ และในภาวะเช่นนี้ เราไม่พร้อมสำหรับการต่อสู้อันเป็น
ศึกใหญ่อย่างที่เห็นอยู่นั้น ผมถึงได้บอกว่าใจเย็น ๆ ไว้ค่อย ๆ คิดให้
รอบคอบดีกว่า ถึงอย่างไรเราก็ยังมีเวลาพอสมควรที่จะใช้สมองได้
ความเห็นของผมก็คือ คืบนี้เราถอยกลับเข้าไปพักในป่าหินนั้นก่อนเป็น
การพักเอาแรง และดูท่าที่มันด้วย จะยังไม่ทำอะไรทุกอย่างเกี่ยวกับมัน
นอกจากระวังเตรียมพร้อมไว้ในกรณีว่ามันบุกเข้ามา พักผ่อนกันให้เต็มที่
นอนหลับกันให้เต็มอิ่ม ตะวันขึ้นพุ่มนี้ถ้ามันยังดันทุรังนอนขวางเป็น
เจ้าอยู่อย่างนั้น เราจะจัดการกับมันทันที คุณกับแงซายจะเดินเข้าไปยิง
มันด้วยธนูซึ่ง ๆ หน้า หรือมีแผนอย่างใดผมจะไม่ขัดเลย ขอเพียงอย่าง
เดียวเท่านั้น ให้ผ่านคืบนี้เสียก่อน และเราจะได้ดูเจตนาของมันให้แน่
ชัดด้วยอีกว่า มันต้องการจะดักขวางเราจริง ๆ หรือเปล่า ถ้าตะวันขึ้น
พุ่มนี้แล้ว มันยังอยู่ที่เก่าก็แน่นอนที่สุด แต่ว่าได้หรือ คืบนี้มันอาจ
เคลื่อนย้ายไปที่อื่นก็ได้”

ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย เห็นพ้องด้วยกับคำพูดของหัวหน้า
คณะ ต่างยืนย่นสนับสนุนมาเป็นเสียงเดียว จอมพรานเม้มริมฝีปาก
แน่น เหลือบตามาทางแงซายเหมือนอยากรู้อยากจะเห็นความคิด ก็พบว่าเจ้า
กะเหรี่ยงพเนจรคู่ขาของเขาจับตานิ่งมาก่อนแล้วอย่างอ่านความคิดไม่
ถูก

“ผมเขลาไปมากครับ จริงอย่างคุณชายพูด”

ในที่สุด เขาก็ถอนใจเบา ๆ รับออกมาตามตรง

ทั้งหมดล่าถอยจากที่หมอบข่มขู่สองกล้องดูย้อนกลับมายังพวกลูกหาบ ซึ่งกำลังนั่งรอกันอยู่อย่างไม่เฉลียวคิดถึงสิ่งใดทั้งสิ้น แต่แล้วคำสั่งกะทันหันของรพินทร์ก็ให้เคลื่อนย้ายเข้ายึดที่ตั้งแคมป์พักนอนสำหรับคืนนี้ ตามชายป่าหินที่เพิ่งจะโผล่กันออกมาหยก ๆ แทนที่จะบ่ายหน้าตรงไปยังช่องเขาขาดตามที่กำหนดไว้แต่แรก ทำให้พวกนั้นเกิดความสงสัย

“อ้าว! ทำไมละนาย คืนนี้เราไม่ไปนอนกันที่ช่องเขาเห็นอยู่โน่นหรือ?”

บุญคำหน้าตื่น ถามขึ้นอย่างแปลกใจ

“อย่าเพิ่งถามอะไรทั้งนั้น ทำตามคำสั่งก่อนเร็ว! จวนมืดเต็มที่แล้ว”

การแสวงหาชัยภูมิสำหรับพักผ่อน ในขณะเดียวกันก็ต้องปลอดภัยสะดวกต่อทางหนีทีไล่ทุกด้าน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ได้ถูกกระทำกันขึ้นอย่างรีบด่วนแข่งกับเวลา รพินทร์เป็นผู้สำรวจและค้นหาเลือกบริเวณด้วยตนเอง แฉกสีน้ำเงินของสายฟ้าแลบให้เห็นอยู่ทางด้านตะวันออก พร้อมกับลมแรงซึ่งกรรโชกมาเป็นระยะ และมีเสียงฟ้าร้องแว่วมาแต่ไกลตามสันเขาดิบ ๆ รวากับจะเป็นเสียงบ่นพึมพำของอสุร คงอีกไม่นานนักทั้งคณะมีหวังเผชิญกับพายุฝนอย่างแน่นอน ซึ่งความทุลักทุเลลูกขลังจะต้องเกิดขึ้นอย่างไม่มีปัญหา

ในที่สุด สิ้นแสงพลบค่ำพอดี ก็เลือกได้ได้เพิงหินใหญ่แห่งหนึ่งใน
แควดวงของที่กำลังจากธรรมชาติ พอจะป้องกันพายุและสายฝนซึ่งอาจ
กระหน่ำซัดลงมาได้ แม้จะไม่ดีนัก ก็เป็นชัยภูมิเหมาะเจาะที่สุดแล้ว
เท่าที่จะแสวงหาได้ในละแวกนั้น

พรานพื้นเมืองผู้ร่วมคณะทุกคนจึงได้รับทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น แผน
จึงเปลี่ยนอย่างกะทันหันเช่นนั้น รวมทั้งแผนคืบหน้าในอันดับต่อไป

คนเหล่านั้นทันทีที่ทราบเรื่อง ก็ผวาตื่นตัวขึ้นมาอีกครั้ง แต่ขวัญ
และกำลังใจยังคงดีเยี่ยมอยู่เหมือนเดิม

“นายใหญ่ตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว”

บุญคำเอ่ยขึ้น อาการของแกเครียดขมไปจากเดิมเกือบจะเป็น
คนละคน

“เราควรรอให้ถึงรุ่งเช้า กลางคืนไม่ดี คือนี่บุญคำจะทำพิธี
บวงสรวงเจ้าป่าเจ้าเขาและฟ้าดินอธิษฐานขอเปิดทางทรวदनน้ำแผ่
เมตตาแก่ทุกสิ่งไปให้มัน ถ้าไม่มีเวรกรรมกันมาก่อน ก็ขอให้มันหลีกทาง
ให้เราด้วย แต่ถ้ามันยังไม่ยอมไปจนถึงตะวันตกขึ้นพุ่มนี้ ก็ให้มันบรรลัย
กันไปข้างหนึ่งรู้แล้วรู้รวดเร็วเสียที”

ไชยยันต์หัวเราะแค้น ๆ บอกมาว่า

“ป่วยการเสียเวลา บุญคำ อย่าไปคิดแผ่เมตตาแก่ทุกสิ่งอะไรให้มัน
เสียให้ยากเลย ถ้าเวรกรรมระหว่างเรากับมันจะหลีกเลียงได้อย่างที่บุญ
คำหวัง มันก็ควรจะได้เสียก่อนที่จะเกิดการปะทะจนถึงเลือดทั้ง
ฝ่ายเราและมันอย่างที่ผ่านมาแล้ว จนกระทั่งในวาระสุดท้าย ทางผ่าน

จำเป็นที่เราจะต้องอาศัยผ่านไปมันก็ยังอุตสาหมาคอยดักขวางส่อ
เจตนาชั่วร้ายแบบนี้ ก็แปลความหมายได้อยู่แล้วว่า มันจงใจจะจง
ล้างจงผลาญเราจนถึงที่สุด เราจะแผ่ส่วนกุศลให้แก่มันเหมือนกัน แต่
แผ่ด้วยระเบิดที่เอ็นที! ไม่ใช่วิธีการกรวดน้ำลงกับแผ่นดิน ปราสาท
พันธุมวดีและนิทรานครอันอาถรรพ์ ยังถล่มราบคาบหมดฤทธิ์เดชไป
แล้วด้วยอำนาจระเบิด ญักษ์ก็ดี ตะขาบยักษ์ก็ดี มีอะไรเหลืออยู่ได้บ้าง
ไอ้โคโนเสาร์ตัวนี้มันจะเก่งไปกว่านั้นก็ให้มันรู้ไป ทุกสิ่งทุกอย่างมัน
ขึ้นอยู่กับปัญญาและความกล้าหาญตลอดจนฝีมือของพวกเราทุกคน”

ประโยคหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่กล่าวเพื่อเป็นการปลอบขวัญ
พวกพราวนพื้นเมืองทุกคน

แล้วฝนก็ซัดกระหน่ำลงมาจริง ๆ ฝนก็ไม่มีจะสุ่มไฟทั้งคณะ
นั่งห่อตัวหนาวสั่นอยู่ในความมืดมิด ภายใต้เพิงหินนั้นคอยฟังทั้งเสียง
ฟ้าฝน และเสียงอื่น ๆ ที่จะแปลกปลอมเข้ามาอย่างอึดอัดพะวกพะวน
ใจ มันช่างเป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายกาจอะไรจะนี้ ทุกคนได้แต่รำพึง
อยู่ในใจ แต่ไม่มีใครปรึกษาบ่นต่างผวาหวาดเกร็งเหมือนกันหมดใน
ข้อที่ว่าระหว่างที่ฝนซัดหนักจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้นระคนไปกับเสียงฟ้า
คำรามก็กกก้องผ่าเปรี้ยงปร้างอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ ถ้าไอ้มหายักษ์ไทรัน
ถือโอกาสนั้นคืบเข้าจู่โจมเล่นงานฝ่ายมนุษย์ จะรับมือแก้ไขกันได้
อย่างไร สายฝนอันหนาที่บและมืดมัว เป็นอุปสรรคสำหรับทางหนีที่ไล่
ทุกประตู และแน่ละ เสียเปรียบมันอย่างเต็มที่

“ธรรมชาติของสัตว์ทุกชนิดจะไม่ออกมาเหยื่อ หรือเล่นงานศัตรูในเวลาฝนตกหนักและฟ้าผ่าคะนอง มันอาจไม่กลัวสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น แต่กลัวธรรมชาติวิปริตที่สุด”

จอมพรานกล่าวพึมพำขึ้นกับตนเอง เหมือนจะอ่านใจคณะนายจ้างของเขาที่คิดกริ่งเกรงอยู่ในขณะนี้ได้ถูก

เป็นความจริงตามทฤษฎีเชื้อมันของเขาตลอดระยะเวลาที่ฝนตกหนักชั่วโหม่งเศษ ที่คณะพรรคนั่งคอยระวังระแวงจิตใจจะล้าระสายเด็นระทิก รอคอยว่าวินาทีมหานรกมันจะพรวดพราดเกิดขึ้นเมื่อไหร่ นั้นไม่ปรากฏว่าจะมีวีแววท่าที่ร้ายอย่างใดจากจ้าวปฐพีขวางช่องทางอยู่ในช่องเขาทางผ่าน หรือว่าเคลื่อนย้ายขยับขยายไปอยู่ที่ใดในระหว่างฝนตกหนัก

เมื่อฝนซาเม็ดลง เหลือเพียงพรำ ๆ ซึ่งมีท่าว่าอาจโปรยพรำเช่นนี้ไปตลอดครึ่งค่อนคืน ต่างก็เผชิญกับความเจ็บขนาดได้ยินความคิดของตนเอง และน้ำฝนที่ไหลเซาะตามขอบพื้นแ่งหินจากที่สูงไปหาที่ต่ำ อากาศไม่เพียงแต่จะหนาวเยือกอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังขึ้นไปด้วยละอองน้ำ จนหมอดารินต้องงัดเอายาออกมาแจกและบังคับให้ทุกคนกิน ก่อนที่จะเกิดอาการเช่นไรขึ้นมา แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม ส่างปปาผู้ทรหดที่สุด กับเกิดซึ่งเป็นลูกป่าแท้ ๆ ก็ยังจับไข้ลงนอนสั่นถึงขั้นต้องตรวจอาการและเยียวยากัน แม้จะไม่หนักหนาน่าวิตกอะไรนักสำหรับหมอดาริน แต่ก็เต็มไปด้วยความฉุกฉุนพอดู ท่ามกลางวิกฤติกาลที่

แวดล้อมอยู่รอบ ๆ ตัวก่อให้เกิดการห้วงหน้าพะวงหวัง วิตกต่อเหตุการณ์ไปหมด

“ช่างปาจะเป็นอะไรมากไหม น้อย?”

มาเรียแอบเข้ามากระซิบถามดารินด้วยความเป็นห่วงในทุกอย่าง สีหน้าของหล่อนกลัดกลุ้ม เมื่อเห็นอาการอันไม่เข้าท่าของลูกศิษย์กัน กุฎิ ราชสกุลสาวผู้เป็นแพทย์มือเยี่ยมของคณะตบเบา ๆ ที่ไหล่เพื่อนสาวต่างผิวอย่างปลอบใจ

“นิดหน่อย เมย์ ไม่ต้องห่วงหรอก ใช้ธรรมดาเท่านั้น ร้อนอบอ้าว เหนื่อยหนักมาทั้งวันแล้วจ้ะ ๆ ก็โดนฝนอย่างกะทันหันร่างกายปรับไม่ทัน ว่าแต่เธอเองเถอะ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง มีอาการยังงี้ละก็ รีบบอกฉัน ทันทีนะ จะได้สกัดทันแต่เนิ่น ๆ พวกเราขณะนี้อยู่ในสภาพทุลักทุเลกันเหลือเกิน”

หม่อมสาวผีนัยมตอบ บีบมือดารินแน่น

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอกน้อย เป็นห่วงแต่ว่า ถ้าคนของฉันเกิดไม่สบายมากจะเป็นอุปสรรคให้แก่พวกเราทั้งหมดเท่านั้น แล้วเจ้าเด็กหนุ่มคนนั้นของไพรวัลย์นั้นละ”

“เหมือนกัน ใช้ปวดหัวตัวร้อนธรรมดา นอนพักเสีย พรุ่งนี้ก็หาย”

“โอ! พระเจ้า พระองค์ช่างลงโทษทรมานพวกเราเสียจริง ตลอดเวลาเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ไม่มีเวลาได้หยุดพักผ่อนหายใจกันได้สะดวกเลย เราทั้งหมดจะทนทานฟันฝ่ากันไปได้นานอีกสักเพียงไหนหนอ”

“เราจะต้องผ่านพ้นอุปสรรคทั้งปวงไปได้โดยตลอด เมย์”

“ในที่สุด เธอก็นึกแน่มันคงกว่าฉันเสียอีก น้อย!”

มาเรียพิมพ์ผ้าแผ่วเบา กอดราชสกุลสาวไว้พร้อมกับชนหน้าลงกับ
ไหล่दारिनอย่างท้อแท้อดโรยใจ

กาลเวลาที่ผ่านไปอย่างเข้มข้น ภายใต้เพิงหินแคบ ๆ ที่มนุษย์ทั้ง
12 ชีวิตใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยวกำบังตนนั้น ในที่สุดฝนก็ซาขาดเม็ด ได้ยิน
แต่น้ำหยดเปาะเปาะจากยอดหินลงสู่พื้นเบื้องล่างอยู่ทั่วไป เสียงพูดคุย
กันเบา ๆ ระหว่างเชษฐา ไชยยันต์ทอดระยะห่างออกไปเป็นลำดับ ใน
ที่สุดก็เงียบสงบ ทั้งหมดบ้างนั่งบ้างนอนขดรวมกลุ่มกันอยู่ภายใน
บริเวณอันจำกัด ถูกสะกดด้วยมนต์ของนิทรารมณที่ค่อย ๆ คืบคลาน
เข้ามา รพินทร์ ไพรวลย์ นั่งชันเข้าพิงผนังหินอยู่ปากเพิง ใบหน้าซุกก้ม
อยู่ในระหว่างอ้อมแขนที่กอดเข้า ไม่มีใครทำนายได้ถูกว่าเขาหลับหรือ
ตื่น ผึ่งตรงข้ามเยื้องออกไปเล็กน้อย แงสายนั่งเหยียดขาพิงก้อนหิน ต้น
คอพาดอยู่กับแงตอบนบึงสงบพอ ๆ กับหินทุกก้อนที่แวดล้อมอยู่ยาม
นี้

ต่อมา ทุกคนก็ถูกปลุกให้ว้าวอย่างคนประสาตเสียขึ้นมาพร้อม
กันหมด เมื่อเสียงหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน แม้แต่ส่างปาและเกดซึ่ง
ยังจมอยู่ด้วยพิษไขยามนี้ก็ผงกกายพรวดพราดขึ้นมาในลักษณะอกสั้น
ขวัญแขวน

มันเป็นเสียงการเคลื่อนไหวตัวของสัตว์ใหญ่ชนิดหนึ่งค่อย ๆ ผ่าน

อย่างจืด ๆ จืด ๆ มาตามดงหิน น้ำหนักตัวอันมากของเจ้าของร่างกาย ไม่สามารถจะปิดบังเสียงของการเคลื่อนไหวนั้นได้ แม้ว่ามันจะมาอย่าง เงียบลึกเพียงใดก็ตาม ทุกคนไหวตัวพร้อมกันหมด ใจที่เต้นโครมคราม แสบจะระเบิดออกมานอกอก มือเท้าเย็นเฉียบไปหมด เพราะเป็นการ ถูกเสียงนั้นปลุกขึ้นมาอย่างจู่โจมกะทันหันในระหว่างเคลิ้มหลับ

“มันเอาเราแล้ว นาย!”

ใครคนหนึ่งในบรรดาพรานพื้นเมืองของรพินทร์ร้องออกมาอย่าง ลืมตัว แต่แล้วก็เงียบไปอย่างกะทันหันเพราะใครอีกคนหนึ่งตะครุบอุด ปากไว้มัน คนร้องก็คือเสีย และคนอุดปากมีหน้ายังกดศีรษะลงไปทิ่ม อยู่กับพื้นคือตาเฒ่าบุญคำ

คะหยิ่น คลานตะกายมาที่พรานใหญ่โดยเร็ว ในขณะที่เงาชาย เอื้อมไปกำคันธนูแน่นกระชับ อีกมือหนึ่งควานไปที่กระบอกรศเพื่อ ความแน่ใจว่าลูกธนูทุกดอกยังอยู่ครบถ้วน แล้วอดีตนักเลงโตหล่มซ้าง ก็เอามือฟังกับพื้น

นายจ้างทั้งสี่พากายอย่างเงียบกริบมาชุมนุมรวมกลุ่มออแน่นอนอยู่ ที่รพินทร์เช่นกัน ในระหว่างที่เขามอบฟังพาบกระซิบกระซาบหาหรืออยู่ กับคะหยิ่น

เสียงนั้นดังขาด ๆ หาย ๆ อยู่เป็นระยะ แต่เว้นช่วงห่างไม่นานนัก และยังฟังได้ถนัดชัดเจนขึ้นทุกที เมื่อมันเคลื่อนไหวใกล้เข้ามาอีก สามารถ ฟังได้ยินแม้แต่หูกติของฝ่ายนายจ้างเป็นเสียงของการเดินช้า ๆ เเละ

ลัดมาในระหว่างหมูก้อนหินอันระเกะระกะ บางขณะก็ย่ำลงไปบนพื้น
แอ่งที่ขังน้ำฝนเสียงกระฉอกกระเซ็นของน้ำฟุ้งซัด

อดีตใจใหญ่ต่อมา จอมพรานก็เงยหน้าขึ้น ประกายตาในความมืด
คู่นั้นวาวโชติ แผลงไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ใจ

“แปลกมากครับ...” เขาระชิบกับทุกคนตื่น ๆ “เสียงมันเดิน
เตาะเตาะอย่างไรพิกล คล้าย ๆ อาการเดินของเป็ด แต่ขยายขนาดขึ้นไป
ประมาณหลายพันเท่า แล้วก็มีเสียงเหมือนเอาปากใช้น้ำตามแอ่งน้ำฝน
ที่ขังไว้เล่นด้วย”

“ตัวอะไร?”

ใครคนหนึ่งร้องออกมาในเสียงกระชิบเช่นกัน

พรานใหญ่สั่นศีรษะอย่างมึนงง หันไปชุบชิบเร็วปรือกับคะหยิ่นซึ่ง
ทำหน้าที่เป็นทั้งเรดาร์ และโซนาร์พร้อมอยู่ในตัวแล้ว จึงหันมารายงาน
ต่อ

“คะหยิ่นบอกว่าเดินด้วยอุ้งเท้านี้ ๆ สองเท้า แต่รวมเสียงแล้วมีสี่
ขา ก็น่าจะต้องเป็นสองตัวและมาจากทางด้านใต้ไม่ใช่ด้านเหนือที่ไอ้
ยักษ์นั้นดักเราอยู่ในขณะนี้”

“ฮ้า! แน่ใจหรือว่าไม่ใช่ไอ้ยักษ์ไทรันตัวนั้น?”

“แน่ว่าครับ ฟังจากเสียงเดิน แม้จะเป็นขนาดใหญ่ก็ตามแต่ก็เล็ก
กว่าไอ้ยักษ์ไทรันนั้นมาก ลักษณะของมันไม่ได้มีเจตนาจะย่องเข้ามาที่

เรา หากแต่เดินเฉียดผ่านใกล้เท่านั้น มายังนั้นมันคงไม่เดินไปพลางเล่นน้ำไปพลางด้วย”

ทุกคนเต็มไปด้วยความพิศวงยิ่ง และภายหลังจากเงี้ยวสุดับเสียงประหลาดที่แว่วมาให้ได้ยินนั้นอย่างพิเคราะห์ ก็รู้สึกว่ามันจะเป็นจริงตามที่รพินทร์บอกทุกอย่าง เจ้าสัตว์ใหญ่ลึกลับชนิดนั้น เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกที จนรู้สึกเหมือนกับว่ามันอยู่ห่างออกไปจากปากเพิงที่ปักไม้ก่เมตรนี้เอง ท่าทางไม่ได้เฉลียวคิดหรือรู้มาก่อนว่ายังมีสัตว์อีกประเภทหนึ่ง ที่เรียกตัวเองว่า '**มนุษย์**' เป็นจำนวนหมู่ใหญ่ หลบซ่อนตัวอยู่ใต้เพิงหินที่มันเฉียดกรายใกล้เข้ามา

แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม อาการที่มันใกล้เข้ามาเต็มทนและแผ่นดินที่สะเทือนไหวเพราะน้ำหนักตัวทำให้ไว้วางใจต่อสถานการณ์ไม่ได้ทั้งสิ้น

“จะใช้ไอ้ยักษ์นั้นหรือไม่ใช้ก็ตาม รูปการณ์มันไม่ดีแน่ ถ้าขึ้นป่วนเปี้ยนเข้ามาใกล้แบบนี้ ออกไปดูมันดีกว่า...ผมไปด้วย”

เชษฐาบอกด้วยเสียงหนัก ๆ

รพินทร์พยักหน้าเป็นสัญญาณกับเงายซึ่งเตรียมพร้อมอยู่เสมอแล้วให้ย่องเข้ามาสมทบ กลุ่มนายจ้างอีกสี่คนรวมทั้งเขาด้วยก็เคลื่อนตัวออกจากใต้เพิงที่ซ่อนหลบอยู่อย่างแผ่วเบาเงียบกริบ โดยให้พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายส่งบระวังพร้อมอยู่ที่เดิมก่อน

ทั้งหกคนแฝงกายไปตามซอกหิน ซึ่งขณะนี้เย็นเยียบ และชุ่มไปด้วยน้ำ บ่ายหน้าไปทางด้านที่ได้ยินเสียงดังอยู่ในขณะนี้ แล้ว

เพียงชั่วไม่กี่ก้าวที่ออกมาจากใต้เพิงสำหรับหลบตัวนั่นเองต่างก็มองไปเห็นภาพประหลาดชนิดหนึ่งปรากฏเป็นเงาตะคุ่มสูงเด่นโผล่ล้ำขึ้นมาในหมู่ก้อนหินเตี้ยซึ่งแซมยอดสลั้อยู่ทั่วไป แม้จากจะเป็นราตรีอันมืดมนแต่ปรากฏการณ์บนท้องฟ้าภายหลังฝนตกหนักผ่านไปแล้วก็ช่วยให้สายตาที่ชินความมืดมองเห็นอะไรได้ราง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป้าหมายที่มีขนาดใหญ่ นั้น และเห็นได้พร้อมกันหมดโดยไม่จำเป็นต้องสะกิดบอกกัน

ครั้งแรกต่างก็เข้าใจว่าเป็นยอดหิน เพราะความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมรอบด้าน แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อเห็นสิ่งที่แลผาด ๆ ในความมืดว่าเป็นก้อนหินนั้นเคลื่อนไหวได้ มันห่างออกไปเพียงไม่กี่ 15 เมตร ท่ามกลางด้านสายใหญ่ซึ่งบัดนี้เป็นทางไหลของน้ำฝน ล้วนฐานที่สังเกตได้ชัดเจนที่สุด ก็คือส่วนคอที่ยาวสูงขึ้นไปเหมือนยี่ราฟ และหัวเรียวยาว ขณะนี้มันกำลังหยุดนิ่งอยู่กับที่...ชุกคอสูงและเหลียวเฉพาะส่วนศีรษะอยู่ไปมา

เชษฐา ประทับ.460 ขึ้นไหล่อย่างระมัดระวัง ใช้ศอกสะกิดเตือนน้องสาวที่หมอบแนบซอกหินตะลึงอยู่ใกล้ ๆ เป็นสัญญาณให้ฉายไฟ ส่วนรพินทร์กับแงซาย ขณะนี้จ้องสำรวจนิ่งเหมือนจะคะเนให้แน่ใจที่สุดว่า มันคือตัวอะไรแน่

ทันทีที่ดารินพุ่งไฟฉายปราดออกไปกระทบกับศีรษะที่ชูสูงนั้น มาเรียซึ่งเตรียมไรเฟิลพร้อมอยู่ในมือเช่นกันก็ร้องห้ามอย่างกะทันหันก่อนที่ใครจะทันปล่อยกระสุนออกไป

“อย่ายิง”

เสียงร้อง และไฟฉายที่สาดออกไปกระทบมันอย่างจู่โจมนั่นเอง เจ้าสัตว์ใหญ่รูปร่างประหลาดผู้มีศีรษะเหมือนเปิด ลำตัวออกเทาหม่น สลับไปกับลายเหลืองก็ผวาตื่นตกใจ ผงะออกไปพร้อมกับเสียงร้องเบา ๆ มันมีอยู่ด้วยกันสองตัวเดินเคียงคู่กันมา ตรงตามที่คะหยิ่นคำนวณไว้อย่างแม่นยำ เซซฐากับไชยยันต์ยังมือได้ตามเสียงห้ามของ มาเรีย ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เข้าใจนักกว่านักโบราณชีวศาสตร์สาวมีเหตุผลอันใดในการยับยั้งไว้

ด้วยทำให้อันตื่นตกใจ ระคนพิศวงในสิ่งอันแปลกปลอมที่มันได้รับ อย่างกะทันหันนั้น เจ้าสัตว์ยุคหินลักษณะเหมือนเปิดที่ปราศจากขน นอกจากหนังหนาลายเทาสลับเหลืองคู่นั้น พวกมันเดินอย่างพรวดพราด และเลียวน้ำเลียวหลังตลอดเวลา

ไฟฉายหลายดวงที่ส่องตามหลังมันไปขณะนี้ ทำให้มองเห็นรูปร่างของมันอย่างถนัดถนี้ ตีนสั้นสี่หน้างอติดอกในลักษณะเดียวกับ ไทแรนโนซอรัส แต่แผ่เป็นพืดหนังติดกันเหมือนตีนของสัตว์ประเภท สะเทินน้ำสะเทินบก วางลำตัวอยู่บนขาหลังอันอวบใหญ่แข็งแรงทั้งสอง ซึ่งเป็นตีนเปิดเช่นเดียวกัน และมีหางยาวลากไปบนพื้นอันเป็นทางแบบ สัตว์เลื้อยคลานดึกดำบรรพ์ทั้งหลาย

อาการเดินที่ดูว่าเตาะแตะตัวมเตี้ยม ก็เป็นการเดินของเปิดไม่ผิดกัน เพียงแต่ว่า ตัวใหญ่ ขาวาว ทำให้มันเคลื่อนห่างฝ่ายมนุษย์ที่จ้องไฟฉายและเตรียมยิงอยู่ในขณะนี้ออกไปอย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าตัดป่าหิน ออกสู่ที่ราบโล่งด้านเหนือ ลักษณะของมันเห็นชัดจากส่วนศีรษะว่าไม่

น่าจะเป็นสัตว์ร้ายอะไรเลย แม้ว่าขนาดอันใหญ่ยักษ์จะทำให้น่าสะพรึงกลัวก็ตาม รพินทร์กับแงซายจึงมองดูมันเฉยอยู่โดยไม่มีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้นนอกจากอาการใคร่ครวญพิเคราะห์อย่างระมัดระวัง

“ตัวอะไร รูปร่างแปลกจัง!”

ดาร์วินร้องเสียงสั้นด้วยความตื่นเต้น ระคนไปกับความรู้สึกอันพรั่งพรูหวาดสยองนานาประการที่จำแนกไม่ถูก

“แตรคโคดอน!!”

มาเรียบอก

“มันไม่ดูร้ายเป็นอันตรายต่อใครหรอก กินพืชสาหร่ายและพวกปลาเป็นอาหาร นิสัยดีนักกลัวอยู่เสมอ เป็นเหยื่ออย่างดีที่สุดของพวกไดโนฯ พันธุ์กินเนื้อทั้งหลาย”

ทุกคนถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก เชษฐากับไชยยันต์ลดไรเฟิลลงจากไหล่ ต่างส่องไฟฉายตามดูการเคลื่อนไหวของมันไปจนกระทั่งลับตา เสียงไชยยันต์สบถพาดด้วยความเสียใจต่างพากันออกจากที่มันเข้ามารวมหมูกันอีกครั้ง พรานใหญ่ส่องไฟตรวจดูรอยเท้าตามพื้นและที่มันเหยียบย่ำไว้เป็นเทือกแล้วกราดไปยังทิศที่มันเดินมาแต่แรก

“โผล่ออกมาจากดงหินด้านใต้จริง ๆ ด้วย แล้วก็บ้ายหน้าตัดขึ้นเหนือ”

จอมพรานพูดเบา ๆ อย่างงุนงง ไม่สามารถจะคะเนอะไรได้ทั้งสิ้น เพราะนิสัยใจคอและธรรมชาติของสัตว์ดึกดำบรรพ์ประเภทนี้ เขาไม่

เคยพานพบศึกษามาก่อน

“เราอยู่ใกล้หนองน้ำหรือมิฉะนั้นก็บึงใหญ่จริง ๆ ด้วย ตรงตามที่คาดคะเนไว้แล้วไพรวัลย์ ฉันรับรองได้ว่ารอยเป๋อร์เห็นต์ว่าข้ามฟากเขาที่กั้นหน้าเราไว้ไป จะต้องเป็นทะเลสาบมรณะอย่างไม่มีผิดจุดหมาย”

“คุณรู้ได้ยังไง?”

“แหกรโคดอนคุณนั้น เป็นสัญลักษณ์บอกเตือนให้รู้ได้ดีที่สุด มันเป็นสัตว์อาศัยและหากินอยู่ในเขตที่ลุ่มหนองน้ำทะเลสาบหรือบึง ถ้าฝนไม่ตกน้ำนองเจิ่งไปหมดอย่างเมื่อตอนหัวค่ำนี้เราก็คงไม่มีโอกาสได้เห็นมันหรอก ฉันสันนิษฐานว่ามันคงจะเดินท่องเที่ยวอยู่ที่ใดที่หนึ่งทางด้านใต้ของป่าหิน ซึ่งอยู่ในรัศมีของทะเลสาบที่มันอาศัยอยู่ พอฝนตกหนัก มันก็เดินเล่นฝนจะป้ายหน้าย้อนกลับไปยังทะเลสาบถิ่นเดิม”

“แน่ใจหรือเมย์ ว่าไ้เปิดไดโนเสาร์คุณนั้น กำลังจะไปทะเลสาบ?”

เชษฐาถามโดยเร็ว ลืมตากว้าง

“แน่ใจค่ะพี่ใหญ่ ถ้าธรรมชาตินิสัยและชีวิตการเป็นอยู่ของสัตว์ดึกดำบรรพ์ที่ฉันศึกษาร่ำเรียนมาไม่ผิดออกไป”

“ถ้าฉันก็แปลว่ามันจะต้องผ่านช่องเขาขาดที่เจ้ายักษ์ไพรวัลย์ นั้นดักเฝ้าเราอยู่ในขณะนี้นะซี?”

“ถ้ามันจะกลับไปยังทะเลสาบ และถ้าไม่มีเส้นทางผ่านทางด้านอื่นอีกอย่างที่ไพรวัลย์กับแกช่ายบอก มันก็ต้องอาศัยผ่านช่องเขาขาดนั้นแน่นอน”

คำบอกเล่าของมาเรียทำให้ทั้งหมดมองหน้ากัน

ต่างกลับเข้ามาในเพิงพักอีกครั้งในนั้นพวกพรานพื้นเมืองทุกคน
นั่งรวมกลุ่ม ปืนและไฟฉายพร้อมอยู่ในมือคอยฟังข่าวด้วยความร่ำร้อน
ส่วนคะหยิ่นก็ยังคงอาศัยเอาหูฟังเสียงกับพื้นตามเดิม

“มันไปทางเหนือนาย...ทางช่องเขาขาดที่ไฉ่ยักซ์ดักอยู่!!”

เสียงคะหยิ่นรายงานอย่างตื่นเต้น ตรงกับที่มาเรียคาดหมายไว้
ทุกประการ

ทุกคนเจียบกริบ ได้แต่นั่งเบิกตาโพล่ง หูคอยสดับตรับฟังเสียงที่
จะเกิดขึ้นอยู่ในความเจียบด้วยใจเต้นระทึก และไม่สามารถจะทาย
เหตุการณ์ถูก ทุกสิ่งทุกอย่างมันเต็มไปด้วยปริศนา ซึ่งจะต้องรอผล
คำตอบออกมาด้วยตัวของมันเอง

แทรคโคดอนคู่นั้นจะเฉลียวคิดไหวทันหรือไม่ว่า มัจจุราชจ้าว
พิภพดักขวางปากทางผ่านที่มันกำลังบ้ายหน้าใกล้เข้าไปทุกขณะ
สภาพของมันในขณะนี้ไม่ผิดอะไรกับกวางที่กำลังจะเดินเข้าไปสู่ปาก
เสือ

และเจ้าไทรันโนซอร์สตัวนั้นแล้ว...ที่มันไปเฝ้าดักคุมเชิงอยู่ปาก
ทางผ่าน มันมีเจตนาดักเฝ้าอะไรของมันแน่ ดักหาเหยื่อจาก
บรรดาสัตว์ทั้งหลาย ซึ่งจะอาศัยผ่านเส้นทางอันจำเป็นนั้น หรือ
ต้องการจะดักมนุษย์กลุ่มนี้โดยตรง!

อย่างไรก็ตาม แทรคโคดอนคู่นั้น อุปมาประหนึ่งเรือนำร่อง หรือ
เครื่องขมิบกลางที่ล่องหน้าเข้าไปก่อนแล้ว เพื่อให้ฝ่ายมนุษย์ที่ฉลาดกว่า

เฝ้าสกัดฟังข่าวแล้วประมวลผลยังหาเส้นทางต่อไป และคงจะรู้ชัดกัน
ออกไปภายในไม่กี่อึดใจข้างหน้า...

เข็มนาฬิกากระดิกผ่านไปอย่างเข้มข้น ท่ามกลางความเงียบ
สงัด คงได้ยินแต่เสียงน้ำฝนที่ไหลเซาะไปตามพื้นหินดังอยู่ริบ ๆ ทุกคน
อยู่ในสมาธิอันแน่วหนึ่งแทบไม่มีใครหายใจ

บัดคณั้เอง สิ่งทีต่างรอคอยอยู่ด้วยความระแวงไว้ก่อนแล้ว ก็
ระเบิดขึ้นด้วยสำเนียงเสียงกึกก้อง ฟังสยงไปทุกชุมชน

มันเป็นเสียงแผดคำรามสนั่นหวั่นไหวราวกับฟ้าร้องพร้อมกับ
เสียงแผ่นดินไหวเอือก ระคนไปกับเสียงก้องหินพลิกถล่มกลิ้งกระจัด
กระจาย เสียงร้องแหลมอย่างตระหนกตกใจและเจ็บปวด และเสียงของ
การดินร่นฟาดพันต่อสู้ ระหว่างผู้ล่ากับผู้ถูกล่า เสียงเหล่านี้ดังประสาน
ปะปนกันจนจำแนกไม่ถูก

“เอาเข้าแล้ว! มันเล่นงานแทรกโคดอนสองตัวนั้นจริง ๆ!”

ไชยยันต์ผวาสะดุ้ง ร้องลั่นออกมาอย่างลื้มตัว

เสียงแผดคำราม ระคนต่อสู้ซึ่งดังก้องไปทั้งราตรีแห่งความสงัด
ราวกับโลกจะถล่มทลาย ดังอยู่เพียงอึดใจใหญ่ ท่ามกลางการตะลึงฟัง
ด้วยเลือดในกายอันเย็นเยียบของฝ่ายมนุษย์ในที่ชุ่มทั้ง 12 ชีวิต แล้ว
มันก็จางเงียบหายไป

ทุกสิ่งทุกอย่างกลืนอยู่ในความสงัดและความมืดต่อไป

“เสร็จหมดทั้งสองตัวหรือ?”

“สงสัยครับ คงขบชมองแหลหมดทั้งสองตัวนั้นแหละและใช้เวลากะทันหันรวดเร็วเหลือเกิน ทั้งโหดร้าย ทั้งหิว และทั้งตะกละตะกลาม”

ผู้ตอบคือพรานใหญ่ ซึ่งนั่งประสานมือทอดเข่าอยู่ ดารินกับมาเรีย ครางออกมาอย่างสยอใจ

“โอ้ ไข่เปิดไคโนเสาร์คู่นั้นเคราะห์ร้ายแท้ ๆ นี่มันไม่รู้ตัวบ้างเลยหรือว่า มันเดินเข้าไปหาמצจราช พวกเราก็ใจร้ายกันเหลือเกิน ทำไมเราถึงไม่ทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ให้เจ้าสัตว์ที่น่าสงสารคู่นั้นเบนทิศออกไปเสีย นี่ทั้ง ๆ ที่เรารู้อยู่แล้วว่า ไอมหากาฬนั้นดักอยู่ ก็ยังดูดาบปล่อยให้แทรกโคดอนคู่นั้นเดินไปเข้าปากไอยักษ์อย่างเลือดเย็นที่สุด”

หมอดารินอดปลงสังเวชออกมาไม่ได้ตามนิสัย

“เหลวไหลน่า น้อย!...”

ไชยยันต์ดุมมาด้วยเสียงขุ่น ๆ

“มันไม่ใช่ความผิดของเราสักนิด แล้วก่อนที่จะนึกพุทโธสงสารอะไร ก็หันมาสงสารตัวเองก่อนดีกว่า เราจะไปมัวห้ามหรือป้องกันไอสองตัวนั้น ไม่ให้เข้าไปหาที่ตาย แล้วพวกเราเองก็ต้องตายแทนมันนั่นหรือ ฉันเห็นว่าเป็นการดีที่สุดแล้ว ที่แทรกโคดอนคู่นั้นเซ่อซ่าเข้าไปเป็นเหยื่อให้ไอยักษ์นั้นเสียก่อน ซึ่งอาจเป็นผลดีแก่เราก็ได้”

“ผลดียังไง?”

ดารินถามอ่อย ๆ

“นี่เราคิดอีกแง่หนึ่งสมมติว่าถ้ามันไปดักคอยเหยื่ออยู่ตรงนั้นเพื่อจะจับอะไรกินพอให้อิ่มท้อง เดียวนี้มันก็ได้แทรกโคดอนคุณนั้นเป็นอาหารแล้ว ถ้ามันกินอิ่ม มันอาจจะผละออกจากการนอนเป็นจระเข้เจ้าขวางปากทางเราก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นได้ ก็จะเป็นดีที่สุด”

“แกอาจพูดถูกก็ได้ ไชยยันต์...”

สหายราชสกุลผู้เป็นหัวหน้าคณะของเขากล่าวขึ้นโดยเร็ว แล้วหันมาทางจอมพรานซึ่งยังใช้ความคิดหนักอยู่

“คุณละ ผู้กอง คุณคิดยังไง?”

“ก็อาจเป็นความจริงอย่างที่คุณไชยยันต์คาดคะเนก็ได้ครับ และถึงที่เมย์ได้บอกเอาไว้ก่อนแล้ว ก็มีสวนถูกอย่างมาก หนทางช่องเขาขาดนั้น แบ่งแยกแผ่นดินออกเป็นสองฟาก ฟากหนึ่งแห้งแล้งกันดาร อีกฟากหนึ่งเป็นทะเลสาบใหญ่อุดมสมบูรณ์ สัตว์ใหญ่น้อยทั้งหลายที่ท่องเที่ยวหากินอยู่ในละแวกนี้ จะต้องอาศัยช่องทางนั้นเป็นทางผ่านเข้าออกอยู่เสมอ ไอ้ยักษ์ไทร้นจะต้องรู้ดีอยู่แล้ว มันจึงไปดักคอยหาเหยื่ออยู่ที่นั่น และเดี๋ยวนี้มันก็ได้เหยื่อพอที่จะอิ่มได้แล้ว กินเหยื่อเสร็จอาจไปก็ได้”

“โอ! พระเป็นเจ้า...ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงเถอะ”

มาเรียพิมพ์ำ ประสานมือไว้ระหว่างอก

ในความเงียบนั้น ทุกคนซึ่งโศตประสาทยังเปิดพร้อม พร้อมได้ยินเสียงตะกุกตะกั่นและเสียงเคียวขยอกกินอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ดังแว่วมาจาก ว่าง ๆ แม้จะมองไม่เห็นด้วยตา ก็พอจะนึกวาดภาพได้อย่างชัดเจนจาก

ซากของไดโนเทรียมและสเตโกซอรัส ที่ไฉ่ยักซ์เคยฉีกกินทิ้งซากอัน
เรียวกระดูกงูกระดูกเป็นทีหวาดสยองไว้ให้เห็นมาก่อน ต่างสงบเงยหูฟัง
เสียงนั้นอย่างใจเต้นระทึกไม่เป็นลำดับ ไม่มีใครเดาความคิดของใครถูกใน
ขณะนี้จนกระทั่งเซซฐาจึงดกคล้องยาเส้นออกมาจุดสูบ ควันอันฉุนก็
กระจายไปทั่วบริเวณแคบ ๆ ที่รวมกลุ่มกันอยู่ ช่วยปลุกประสาทอันเป็น
เหน็บชาของทุกคนให้ตื่นจากห้วงคิดอันวอกวนขึ้นมาอีกครั้ง เสียงพรวน
ใหญ่พูดอะไรแผ่วเบาอยู่กับคนของเขา และคะหยิ่นอดีตนายบ้านหล่ม
ช้าง คงทำหน้าที่ฟังเสียงจากแผ่นดินต่อไปอย่างตั้งอกตั้งใจ เสียงเคียว
ขยี้ก่อดินเหยื่อนั้น แ่วมาให้ได้ยินอยู่เป็นเวลานานทีเดียว แล้วในที่สุด
ก็เงียบไปอีก

“ถามคะหยิ่นซิ ผู้กอง ว่ามันได้ยินเสียงเคลื่อนไหวอย่างไรของไฉ่
ยักซ์บ้างไหมตอนนี้?”

ไชยยันต์เตือนเขาขึ้น เมื่อไม่อาจสงบทนจมอยู่ในความเงิบแผ่ว
ไปด้วยปริศนานั้นต่อไปได้

“คะหยิ่นบอกว่า มันหยุดกินซากเหยื่อแล้ว และนั่งอยู่กับที่ ไม่มี
การเคลื่อนไหวอย่างใดทั้งสิ้น”

“แน่ใจหรือว่ามันยังอยู่ที่เก่า โดยไม่ผละจากไปแล้ว?”

“ขณะนี้ เคียวนี้ คะหยิ่นไม่ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวตัวใด ๆ ทั้งสิ้น ก็
น่าจะแปลว่ามันคงนั่งอยู่กับที่เท่านั้นเอง อาจนอนพักอยู่ที่เดิมก็ได้ ผม
ให้คะหยิ่นกับบุญคำคอยเฝ้าจับเสียงอยู่ตลอดเวลาแล้ว”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง เริ่มกระสับกระส่ายไม่เป็นสุขขึ้นมาอีก

วาระหนึ่ง

“เอ มันจะเอาอย่างไรกับเราแน่แะ ได้เหยื่ออิมหมี่พื้มแล้วก็น่าจะไปเสียที ไหงถึงยังคุมเชิงนิ่งอยู่ตรงนั้น”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้ภาวนาอยู่ตลอดเวลาที่จะให้อิมหมี่พื้ม ไทวัน ย้ายตัวเองออกไปเสียให้พ้นปากทาง กล่าวออกมาอย่างหนักใจ และก็เป็นความรู้สึกชนิดเดียวกันกับทุกคนในขณะนี้นั่นเอง

“รอฟังมันดูอีกสักพักเถอะ นายทหาร...”

บุญคำบอกมาอย่างปลอบใจ

“มันอาจเขมือบเข้าไปเต็มคราบ พุงกางเดินไม่ไหวก็เลยลงนอนพักอยู่ตรงนั้นก่อน ตอนใกล้ ๆ รุ่งอาจไปก็ได้ บุญคำก็ยังไม่อยากเชื่อนักว่ามันมีเจตนาร้ายที่จะจ้องอาฆาตดักเราโดยเฉพาะ นอกจากคอยดักเหยื่อทั่ว ๆ ไปตามธรรมชาติหาอาหารของมัน พวกเจ้านายทั้งหลายอย่ามัวนั่งเฝ้ากังวลใจอยู่เลยนอนพักผ่อนเสียเถอะ ปล่อยหน้าที่ให้บุญคำกับไอ้พวกนี้เองจะคอยจับฟังเสียงไม่ให้พลาดไปได้”

“บุญคำพูดถูกแล้วครับ เราควรนอนพักเอาแรงดีกว่า พรุ่งนี้ก็รู้ซัดกันเองว่ามันไปหรือไม่ไป ตอนนี้จะมัวมาคอยนั่งเฝ้าท่าทีของมันอยู่ก็ไม่มีความประโยชน์อะไร สิ่งที่ผมกล้ารับรองได้แน่ ๆ ก็คือ ไม่ว่ามันจะไปหรือไม่ไปจากที่นั่นก็ตาม ตลอดทั้งคืนนี้มันจะไม่บุกเข้ามาที่นี่เป็นอันขาด”

รพินทร์บอกกับคณะนายจ้างของเขาอีกคนหนึ่ง ทั้งสี่คนจึงชวนกันย้ายที่กลับเข้าไปในส่วนลึกของเพิงหินเพื่อพักผ่อนต่อไปตามคำแนะนำนั้น ปล่อยให้พรานใหญ่กับคนของเขานั่งชุมนุมกันอยู่ตรง

ปากเพิงด้านนอก ดารินถือโอกาสนั้นเรียกแങชายให้เข้ามานั่งใกล้ชิด
ตรงหน้า

“ธนูของเธอทุกดอกเรียบร้อยไว้วางใจได้ดีอยู่หรือ?”

“เรียบร้อย นายหญิง แต่จะระเบิดหรือไม่ระเบิด ระยะเวลาเร็ว
เพียงใด ขึ้นอยู่กับนายทหารและผู้กองที่ทำไว้”

“เข้าใจแผนของเขาดีอยู่แล้วใช่ไหม พรุ่งนี้ ถ้ามันยังขวางทางอยู่
อีก เราจะไม่หลบเลยมันอีกแล้ว แต่จะจัดการอย่างเด็ดขาด”

แങชายก้มศีรษะลงอย่างสงบ

“แങชายเข้าใจ, นายหญิง”

“ขอให้ฉันหวังไว้ล่วงหน้าด้วยนะว่า เมื่อเหตุการณ์สำคัญที่สุดใน
วันพรุ่งนี้ เธอจะให้การประสานงานร่วมมือกับผู้กองรพินทร์อย่างดีที่สุด
โดยไม่มีอะไรขัดแย้ง ไม่ว่าจะเป็นด้านทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งจะทำให้
พวกเราพิชิตกันทั้งหมด”

ในความมืด ผู้กำชับสั่งความคาดคั้น และอีกสามคนที่นั่งฟังอยู่
ด้วย ไม่สามารถจะมองเห็นเค้าเงื่อนใด ๆ จากใบหน้าเจ้าคนรับใช้พิเศษ
นั้นได้ เห็นแต่เพียงว่า มันนิ่งอยู่เป็นครู่ก็รับคำสั่งเสียงลึกลับว่า

“แങชายจะพยายามทำให้ดีที่สุด, นายหญิง”

“เอาละ ต่อไปนี้เป็นคำถาม ที่ฉันต้องการให้เธอตอบอย่างสุจริต
ใจจริง...”

ราชสกุลสาวเอ๋ยเน้นหนัก แซ่ม้า หางเสียงเคร่งขรึมจริงจัง

“เธอรู้ดีอยู่แล้วว่า เราทั้งหมดจะต้องเดินทางไปให้ถึง 'เนินพระจันทร์' วันขึ้นห้าค่ำเดือนหน้า ซึ่งก็เหลือกำหนดจวนเจียนอีกเพียงไม่นานนักแล้ว เธอรู้ทางตัดขึ้นเทือกเขาพระศิวะอยู่กับตัวเองดีแล้ว ไม่ใช่หรือ?”

อาการอันยิ่งและวิเวกของความลำบากใจเกิดขึ้นจากร่างนั้น ทุกคนสังเกตเห็นได้ ไชยยันต์ก็ดูตามด้วยเสียงแข็งเข้ามาในทันทีนั้น

“อย่าโกหก...อย่าออกลูกไม้ใช้เล่ห์คารมบิดพลิ้วเงื่อนงำใด ๆ เป็นอันขาด ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องพูดกันอย่างตรงไปตรงมา รู้ไว้ด้วยว่าฉันไม่ใช่ผู้กองรพินทร์ เขาอาจอภัยให้แก่เสมอมา ไม่ว่าแกจะออกลูกไม้อะไรเอากับเขา แต่ฉันกับนายใหญ่กระต๊อบแถม ๆ ลองดูก็ได้”

แกซายยิ้มอยู่ในความมืด

“โดยสัตย์ปฏิญาณ ถ้าแกซายปกปิดมดเท็จ หรือมีเล่ห์ทุจริตใด ๆ ขอให้ถึงกาลแตกดับไปด้วยอำนาจอาถรรพณ์ของไพร่เถื่อนที่เราเผชิญกันอยู่ในขณะนี้ แกซายไม่รู้เส้นทางเดินครั้งนี้มากไปกว่าผู้กองรพินทร์ปราศจากผู้กองเสียแล้ว แกซายจะไม่มีวันไปถึงที่นั่นได้ แต่ในทางตรงข้าม ถ้าปราศจากแกซายผู้กองก็ยังสามารถนำพวกเราทุกคนไปถึงได้ นี่เป็นความรู้สึกเชื่อมั่นและพูดด้วยความสุจริตใจ”

“แกพูดอย่างฉลาด แกซาย” เขษฐาว่า “พูดด้วยสมองและลึนของปัญญาชนซึ่งแฝงซ่อนอยู่ภายในคราบคนดงของแกซึ่งเราก็คงยอมรับว่าเราไม่มีวันที่จะต้อนแกได้จนมุม...ว่ากันให้ตรงประเด็นดีกว่า คืบหนึ่งแกได้เขียนภาพลงไปบนแผ่นหินเพื่อให้พรานใหญ่เห็น ภาพที่เขียนนั้นเป็น

ภาพแผนที่บริเวณ 'เนินพระจันทร์' และมีเทวรูปของศิวะเทพประทับนั่ง
ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์นั้น มีจันทร์เสี้ยวเป็นปิ่น ไซ้หรือ
เปล่า? แกเขียนภาพนั้นไซ้ไหม?”

โดยสงบ แงซายก้มศีรษะกับอีกครั้ง

“ครั้นนายใหญ่ ผมวาดภาพเช่นนั้นจริง”

“อะไรเป็นเจตนาของเธอ หรือว่าภาพนั้นมีความหมายอย่างไร
เราต้องการคำอธิบายที่กระจ่างที่สุด”

ดาร์รินสอดถามมาโดยเร็ว

“ผมได้รับคำสั่งหรือคำบอกเตือนมาว่า **‘ปิ่นพระศิวะฉายแสง
เรืองรองขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้นก้นพระอุมาจะปรากฏให้เห็น’** และนั่น
หมายถึงการตัดทางขึ้นเทือกเขาพระศิวะได้อย่างถูกต้อง จากเสียงสอน
เตือนที่ยังแว่วอยู่ในโสตของผมจนกระทั่งบัดนี้ บันดาลใจให้ผมวาดเป็น
รูปพระศิวะผู้ทรงจันทร์เป็นปิ่นขึ้น และทิ้งไว้ให้ผู้กองเห็น เพื่อว่าจะช่วย
ให้เกิดความคิดอะไรแก่เขาขึ้นได้บ้าง แต่ผมก็ไม่เห็นว่าเขาจะสนใจต่อ
ภาพที่ผมเขียนใด ๆ ไม่ ไม่แม้แต่จะถามผมว่ามันหมายถึงอะไร?”

คำพูดของแงซาย ทำให้คณะนายจ้างหันมองหน้ากัน ดาร์รินชัก
ต่อมาในน้ำเสียงร่ำลั่นเช่นเดิมว่า

“ผู้กองสนใจมาก ในภาพเขียนของเธอ เพียงแต่เขาไม่ได้แสดงให้เห็น
เธอรู้เท่านั้น ว่าแต่ว่า เธอรู้ปริศนาในลายแทง ฉบับที่ผู้กองใช้เป็นเครื่อง
นำทางอยู่ในขณะนี้หรือเปล่า?”

“ผมไม่ทราบว่ ปริศนาในลายแทงนั้นเป็นอย่างไร”

“แล้วเธอรู้ข้อความนี้ โดยอ้างว่าได้รับคำสั่งหรือคำบอกเตือนมาจากไหน?”

“พระฤกษ์ ‘หลวงปู่’ อาจารย์ซึ่งเป็นทั้งผู้อุปการะผมมาแต่น้อย ท่านย้ำเตือนผมไว้หนักหนา ท่านบอกถึงเส้นทางเข้าสู่มรตนคร และสั่งให้ผมกลับคืนเข้าสู่แผ่นดินเดิมของผมเมื่ออายุวัยผมถึงขีดกำหนด”

“ประหลาดมาก! มันตรงกัน กับข้อความในปริศนาลายแทงของผู้กองที่ระบุไว้เช่นนั้น?”

ไชยยันตร์ร้องขึ้น เซซฐากีร้องเรียกพรานใหญ่ขึ้นเบา ๆ สั่งให้เขามารวมกลุ่มกันทันที

“รพินทร์ เราชักความแฉะออกไปแล้ว ต้องการให้คุณมาร่วมฟังรู้เห็นกันซึ่ง ๆ หน้าอย่างนี้เลย จะได้ช่วยกันขบคิดหาหรือกันด้วย”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็เล่าให้ฟังว่า แฉะพุดเช่นไรบ้างแล้วว่า

“คุณมีอะไรจะพุดกับแฉะ ก็พุดกันเสียต่อหน้าเรานี้เถอะ”

ภายหลังจากนี้ไปครุใหญ่ จอมพรานก็เอาตะเกียงแบตเตอร์แห่งขนาดจิ๋ว ซึ่งสงวนไว้สำหรับใช้คราวจำเป็นที่สุดของคณะมาเปิดสว่างเรื่องขึ้นกลางวง ขอกระดาศจากสมุดไดอารี่ของไชยยันต์มาแผ่นหนึ่ง ยื่นส่งให้แฉะพร้อมปากกาหมึกแห้ง สั่งว่า

“เอาละ แฉะ แกเขียนภาพอย่างชนิดที่แกเคยเขียนทิ้งไว้ให้ฉันดูคืนก่อนนั้นอีกครั้งหนึ่งซิ....เขียนให้เหมือนที่สุด”

เงาชายไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น รับปากกากับกระดาดงกัมน้ำสเกตซ์
อยู่ครู่หนึ่ง ก็เงยขึ้นส่งให้แก่เขาอย่างสงบเสงี่ยม ระหว่างนั้นทุกคนเงยบ
กริบ รอดูปฏิกิริยาท่าทีจากบุคคลซึ่งเท่าเทียมกันทั้งสอง ต่างเห็นรพิ
นทร์รับเอาไปตรวจพิจารณาอย่างถี่ถ้วนต่อมาจึงล้วงเอาแผนที่ลายแทง
ของเขาออกมากางแผ่ตรงหน้าของทุกคนที่มุงล้อมอยู่ แล้วเอาภาพที่เง
าชายเขียนค่อย ๆ วางเทียบลงไปบนแผ่นลายแทงใหญ่ ยังตำแหน่งที่ระบุ
บอกไว้ว่า 'เนินพระจันทร์' โดยเปรียบเทียบหันด้านให้ตรงกับทิศในแผน
ที่

ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด จ้องมองเขม็ง แล้วก็เห็นชัดในการ
เปรียบเทียบนั้นด้วยความรู้สึกลึกซึ้งยากจะกล่าวถูก ทุกสิ่งทุกอย่างมัน
ล้วนแฝงเงาอยู่ในปริศนาอย่างไรพิกล บริเวณเนินพระจันทร์ในสี่ยว
ส่วนที่เงาชายเขียนนั้น มีรูปลักษณะสัณฐานใกล้เคียงกับที่ปรากฏใน
แผนที่ใหญ่มาก แม้ทิศที่กำหนดไว้ก็ตรงกัน ตลอดจนทิวเขาอันเป็นภูมิ
ประเทศแวดล้อมอื่น ๆ ถ้าจะมีแตกต่างพิเศษออกไปจากแผนที่ใหญ่ก็
คือ ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์เท่านั้น ในแผนที่ใหญ่เป็น
ลักษณะทิวเขา แต่ในแผนที่ที่เงาชายเขียน ปรากฏเป็นภาพเทวรูปพระ
ศิวะทรงจันทร์เสี้ยวประทับนั่งอยู่ หันพระพักตร์ไปทางเนินพระจันทร์ ซึ่ง
อยู่ด้านตรงข้าม

รพินทร์ ไพรวัลย์ มองสบตานายจ้างเขาไปที่ละคนตามลำดับ
และในที่สุดก็ไปหยุดนิ่งอยู่ที่เงาชาย พร้อมกับเอ่ยขึ้นต่ำ ๆ ว่า

“โปรดพิจารณาให้ถี่ถ้วนรอบคอบ ระหว่าง 'เนินพระจันทร์' ในแผนที่ใหญ่แผ่นนี้ กับ 'เนินพระจันทร์' ในแผนที่ย่อย อันเป็นจินตนาการภาพของเงาชาย อะไรที่จะเกิดเป็นคำถามขึ้น ก็โปรดถามเงาชายออกไปเดี๋ยวนี้เลย”

ไชยยันต์ขยับปาก แต่เซษฐายกมือขึ้นบอกห้ามเสียก่อน สายตาของหัวหน้าคณะอันเต็มไปด้วยการไตร่ตรองอย่างสุขุมคัมภีรภาพ หรี่มองลงไปยังภาพเปรียบเทียบทั้งสองที่แผ่อยู่ตรงหน้านั้น แล้วพยักหน้ากับตนเองช้า ๆ เอนนิ้วเคาะลงไปบนแผ่นของเงาชาย ตรงตำแหน่งที่เขียนรูปพระศิวะไว้

“เทวรูปพระศิวะในภาพเขียนของแกนีอยู่ทางด้านตะวันตกใช่ไหมเงาชาย แล้วก็หันพระพักตร์ไปทางตะวันออกด้านเนินพระจันทร์?”

“แกมีหลักเกณฑ์หรือเหตุผลอย่างใด จึงเขียนภาพเทวรูปนี้ไว้ทางด้านตะวันตก หันหน้าไปทางตะวันออก”

นั่นเป็นคำถามที่ถูกต้องตรงกับประเด็นอันควรถามที่สุดแล้วในความรู้สึกของรพินทร์ผู้นั่งฟังอยู่ด้วย นายจ้างใหญ่ของเขาฉลาดเฉลียวเสมอ

แล้วก็คอยสังเกตดูว่า เจ้าคนลึกลับจะตอบเช่นไร

“หลวงปู่ บอกผมว่า 'พระศิวะ' จะประทับอยู่ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์ และหันพระพักตร์ไปทางด้านนั้น”

เงาชายตอบชัดเจน แซ่มน้ำ ภายใต้น้ำเสียงราบเรียบปราศจากวีแววใดให้จับความรู้สึกแท้จริงภายในได้

“พระศิวะที่หลวงปู่ของแกบอกนี่หมายถึงอะไร ภาพปั้นหรือภาพ
สลักเป็นองค์เทวรูป ซึ่งประดิษฐานอยู่ยังบริเวณนั้นหรือ?”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหวี่ยงสั้นศรีษะ

“ข้อนี้ผมไม่ทราบ หลวงปู่ไม่ได้บอกละเอียดแน่ชัดลงไปนัก ท่าน
บอกแต่เพียงว่า พระศิวะจะอยู่ทางฟากตะวันตก ให้รอเวลาปั้นที่ปักมุ่น
เกศาของพระองค์ส่องแสงเรืองขึ้น ก็จะได้เห็นทางขึ้นได้เอง และจากสิ่ง
ที่จดจำฝังใจมาเป็นเวลานานแสนนานของผมนี่เอง ผมจึงได้วาดเป็น
ภาพนี้ขึ้นในลักษณะสมมติฐานให้ผู้คงได้เห็นมาแล้ว และได้วาดขึ้น
อีกครั้งหนึ่งตามคำสั่งของผู้กองบนกระดาดขแมร์นั่น”

เชษฐายกมือขึ้นลูบปลายคางอย่างใช้ความคิดหนักเหลือบตาดู
จอมพรวน

“มีอะไรต่ออะไรหลายอย่าง ในพื้นฐานการรับรู้มาก่อนของแกชาย
กับสิ่งที่ระบุไว้ในลายแทงของคุณ ประสานสอดคล้องกันได้อย่างไรพิกล
อยู่ มาช่วยกันใช้ความคิดให้รอบคอบที่สุด บางที่เราอาจตีปริศนา
ออกไปได้ โดยใช้พื้นฐานการรับรู้ของแกชายเป็นส่วนประกอบช่วยเหลือ
ด้วยเราเคยตีปัญหากันมาก่อน และลงความเห็นแล้วว่า คำว่า ‘เป็นพระ
ศิวะ’ ก็คือพระจันทร์เสี้ยวในคืน 5 ค่ำนั่นเอง แต่แกชายเขียนเป็นภาพ
เทวรูปพระศิวะอย่างชัดเจนที่สุด ตั้งทิศไว้ทางตะวันตก ลองคิดให้ดี มัน
น่าจะมีอะไรสัมพันธ์กันอยู่บ้างเหมือนกัน”

ระหว่างที่พรวนใหญ่ยังใช้สมองอยู่ ดารินก็เปิดฉาก

สอบปากคำนางชายแทนให้แก่ทุกคนทันที โดยอาศัยความละเอียดที่มีอยู่เป็นทุนแล้ว

“ปฏิญาณไว้แล้วใช่ไหม นางชาย ว่าเธอจะพูดแต่ความจริงเท่าที่เธอรู้ โดยไม่ปกปิด”

“นางชายปฏิญาณแล้ว นายหญิง”

“พระธุดงค์องค์นั้น ท่านกำหนดบอกเธอไว้ตายตัวหรือเปล่าว่า ‘ปีนพระศิวะ’ จะฉายแสงให้เห็นทางได้ก็เฉพาะแต่วันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสองในรอบปีหนึ่ง ๆ เท่านั้น”

“ใช่แล้ว คืบเดียวเท่านั้นในรอบปี ผิดจากวันเวลานั้นไปจะหาทางขึ้นไม่ได้เลย มือของเทพเจ้าหรือมิฉะนั้นก็มนต์อาถรรพณ์จะปิดบังหนทางไว้หมดสิ้น ไม่ให้ใครมองเห็นทางมรกตนคร เป็นนครที่แฝงซ่อนอยู่ในแดนสนธยา แดนซึ่งไม่ปรากฏในแผนที่ของภูมิศาสตร์โลก”

“ก็เป็นอันว่าข้อความนี้ตรงกันแน่นอน กับคำสั่งที่ระบุไว้ในลายแทงของมังมหานรธา”

หล่อนหันมาบอกกับพรรคพวกทุกคน เหมือนจะเตือนให้รับทราบและตั้งข้อสังเกตไว้ แล้วหันมาถามนางชายต่อไป

“อาจารย์หรือหลวงปู่ของเธอ ท่านไม่ได้บอกไว้ด้วยหรือหรือที่ว่า ‘ปีนพระศิวะฉายแสง...’ หมายถึงลักษณะอะไรอย่างใด?”

“ท่านไม่ได้บอกอะไรผมมากไปกว่านั้น บอกแต่เพียงว่าถ้าผมไปถึงยังตำแหน่งนั้น ตรงกับวันเวลาเมื่อใดก็จะค้นหาคำตอบได้เอง”

“ก็แปลกดีเหมือนกัน มันล้วนเป็นปริศนาไปหมด คำสั่งในลาย

เทพมั่งมหาราช บอกไว้ในลักษณะปริศนาที่จะต้องให้ขบเอง ส่วนเงชายเท่าที่เขาได้รับคำบอกเล่ามาจากพระธุดงค์คั่น ก็เป็นปริศนาอีกนั่นแหละ ประมวลความจากทั้งสองฝ่าย ยังไม่สามารถจะทำให้เราคาดคะเนหรือเดารูปการณใด ๆ ได้ทั้งสิ้น จนกว่าเราจะไปถึงเนินพระจันทร์ด้วยตัวเองแล้ว บางทีภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมของสถานที่นั้นอาจให้คำตอบได้”

“เกลองคิดหาคำตอบ คาดคะเนเอาเองไว้บ้างหรือยังว่าที่หลวงปู่ของแกบอกไว้เช่นนั้น คืออะไร?”

ไชยยันต์ถามบ้าง

“ผมเองก็ยังไม่ึกเดาไม่ถูกเหมือนกัน และก็หวังไว้อย่างที่นายหญิงพูดเมื่อครู่นี้ คือพยายามไปให้ถึงที่นั่นตามวันเวลานั้นเสียก่อน”

“จะเป็นไปได้ไหม”

มาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งตลอดเวลาที่นั่งฟังเงียบอยู่ เอ่ยขึ้นบ้าง

“สมมติว่า ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์มีเทวรูปนั้นเป็นหินสลักปรากฏเป็นองค์ให้เห็นชัดอยู่จริง ตรงกับที่พระธุดงค์บอกเงชายไว้”

“ใครจะมานั้นหรือสลักเทวรูปไว้ที่นั่น เพื่ออะไรนั้นประการที่หนึ่ง ส่วนประการที่สอง ถ้าแม้ว่ามีองค์เทวรูปเป็นที่หมายให้เห็นชัดปรากฏอยู่จริง ในแผนที่ของมั่งมหาราชฉบับนี้ ก็ควรจะต้องระบุชัดไว้แล้ว แต่สังเกตจากแผนที่นี้ ล้วนเป็นทิวเขาสลับซับซ้อนสูงชันทั้งสิ้น โปรดอย่าลืมว่าที่เงชายเขียนภาพเทวรูปไว้ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์

เป็นการเขียนขึ้นจากมโนภาพที่จำลองออกมาจากคำบอกเล่า ของพระ
ธุดงค์องค์นั้น เป็นภาพซึ่งเจ้าตัวเองก็บอกอยู่แล้วว่า เป็นสมมติฐาน”

พรานใหญ่แย้งขึ้น แล้วต่อมาว่า

“ผมคิดว่าเรายังตีปัญหาอะไรไม่ได้ ก่อนที่เรายังไม่ถึงเนิน
พระจันทร์อย่างคุณหญิงว่า บางที ถ้าเราไปถึงแล้วอาจพบว่า มันเป็น
เส้นผมบังภูเขายูนิโคตเดียวก็ได้ การจะมาคาดคะเนล่วงหน้าขณะนี้มัน
ไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย อย่างไรก็ตาม การสอบถามแง
ซายเสียในคืนนี้ ทำให้เราได้เค้าเงื่อนเพิ่มเติมเพื่อประกอบข้อใคร่ครวญ
วินิจฉัยต่อไปข้างหน้าอยู่เหมือนกัน สำหรับเดี๋ยวนั้นนอนพักเอาแรงกันไว้
ดีกว่าครับ”

พร้อมกับกล่าว เขาพับเก็บแผนที่ลายแทงทั้งฉบับของตนเองและ
ของแงซายที่เขียนไว้ แล้วดับตะเกียงมีดลงตามเดิม

ค่อนของราตรีนั้น ผ่านไปโดยไม่มีอะไรกระทกกระทากขึ้นอีก
จวบกระทั่งรุ่งเช้า

ขณะที่ฝ่ายของนายจ้างเริ่มรู้สึกตัว และปลุกกันเองนั้นก็พบว่า รพิ
นทร์และพวกพรานพื้นเมืองทุกคน รวมทั้งเกิดและสา่งปาผู้จับไข้อยู่เมื่อ
คืนนี้ได้ออกไปจากเพิงหินหมดแล้ว เสียงคนเหล่านั้นพูดกันเบา ๆ แต่
หางเสียงเต็มไปด้วยความร่อนรอนอยู่หน้าปากทางเข้า จึงรีบลุกพรวด
พรวดตามออกไปทันที ยังไม่ทันจะออกพ้นหลืบหิน พรานใหญ่ก็สวน

เข้ามาเสียก่อน ลักษณะของเขาต้องการจะเข้ามาปลุกนั่นเอง แสงสว่าง
ของยามเช้าตรู่ พอจะทำให้มองเห็นสีหน้าและแววตากันชัดเจน

“เป็นยังไง ผู้กอง ใ้มหาภาพนั้นไปแล้วหรือ?”

ท่านหัวหน้าคณะถามเร็วปรือ

“เตรียมตัวได้แล้วครับ มันยังดักเราอยู่เดิม!!”

ทั้งสี่คนตะลึงกันไปชั่วขณะจิต เมื่อได้ยินคำบอกเครียด ๆ
ประโยคนั้น

เมื่อต่างสงบจิตใจ และตามออกมายังเบื้องนอกเพิงพักรวมชาติ
ที่อาศัยยึดเป็นที่หลบกำบังนอนเมื่อคืน แล้วใช้กล้องส่องตรวจดูตรงช่อง
เขาขาด ก็พบว่าเป็นจริงตามที่จอมพรานบอก

ใ้มหายักษ์เจ้ากรรม ยึดที่มันอยู่บนชะง่อนหินใหญ่ก้อนเดิม
นอนหมอบนิ่งอยู่ตรงนั้น ทศนวิสัยในเช้าวันนี้ปลอดโปร่งกระจ่างไสย
ทำให้สามารถมองเห็นอะไรต่ออะไรได้ถนัดเสียยิ่งกว่าตอนโพล้เพล้เมื่อ
วานอีก

เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น ในขณะที่ไชยยันต์สบอะไรออกมาใน
ลำคอ ดารินกับมาเรียนั้นมือที่กำกล้องส่องทางไกลเกร็งโดยไม่รู้สีกตัว

“เมื่อคืนนี้ มันจับแพรวโคดอนคู่นั้นขยอกกินแก้หิวเพื่อเอาแรงไว้
รอเรานั่นเอง”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวลดรถไฟขึ้นออกมา ลดกล้องลงจากระดับ
สายตา

“ไม่มีทางเลือกแล้ว รพินทร์”

“รองท้องถิ่นเสียก่อนดีไหมครับ หรือจะให้ผมดำเนินการเสีย
เดี๋ยวนี้เลย”

“ท้องหิว ทำให้คนขาดแรง เท่า ๆ กับขาดความคิด และเราไม่มี
เหตุผลที่จะต้องรีบร้อนกันจนเกินไปนัก เวลาที่มีพอเพียงทีเดียว อีแบบนี้
ก็บอกชัดเจนอยู่แล้วว่า มันไม่ไปไหนหรอก นอนรอเราอยู่แล้ว”

ทุกคนอาบน้ำลูบหน้าขจัดความงัวเงียและกินอาหารกันอย่างไม่มี
อะไรรีบร้อน เกิดกับส่างปาหายไ้เป็นปกติเรียบร้อยและแข็งแรงดีที่สุด
แล้ว ทราบได้จากอาการอันแคล่วคล่องปราดเปรียวเหมือนเดิม และ
การตรวจเช็คโดยละเอียดของดาร์วิน ทุกคนอยู่ในสภาพที่พร้อมที่สุด
เพราะการพักผ่อนที่เพียงพอ

อาจมีอยู่เพียงสองคนที่หมอดาร์วินอดหวาดระแวงเสียมิได้คือ รพิน
นทร์ ไพรวลย์ อีกไม่กี่นาที่ข้างหน้าแล้ว ที่เขาจะต้องทำงานสำคัญ
ที่สุดในการเอาชีวิตเข้าเสี่ยง ถ้าพ่อเจ้าประคุณเกิดไข้กลับ มีอาการสั่น
ขึ้นมาในตอนนั้นละก็ หล่อนคงไม่มีโอกาสได้แก้ไขเยียวยาอีกแล้ว อีก
คนหนึ่งก็คือเชษฐา พี่ชายของหล่อนเอง ระหว่างประจัญบานดุกละหุก
อยู่ เกิดขาแพลงซ้ำ้เข้าอีกอันตรายก็จะถึงตัวโดยช่วยกันไ้ยากที่สุด

แต่หล่อนก็ไม่มีโอกาสที่จะท้วงติง หรือแสดงความรู้สึกใด ๆ
เกี่ยวกับความกังวลใจข้อนี้อีกแล้ว ในภาวะเช่นนี้ นอกจากคิดภาวนา
อยู่ในใจ และฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า

“เริ่มต้นกันยังไง?”

เมื่ออิมหนาและพร้อม อดีตท่านทูตทหารบกตั้งคำถาม

“อย่างที่ผมได้เรียนไว้แล้วเมื่อวาน ทุกคนรอคอยอยู่ที่นี้ผมกับเงชายเพียงสองคนเท่านั้นจะเข้าไปจัดการเอง”

“ไม่ถูกหลัก เมื่อตัดสินใจแน่อนแล้วว่าละมั้น พวกเราทั้งหมดมีกันอยู่ 12 คน ก็ควรจะเป็นทั้ง 12 คนนี้แหละประสานงานช่วยกันหมดทุกแรง 12 แรงย่อมดีกว่า 2 แรงแน่อน แม้ว่า 2 แรงจะเป็นหลักใหญ่อีก 10 แรงเป็นส่วนประกอบช่วยเหลือก็ได้ ธุระอะไรที่จะให้คนถึง 10 คนงอมืองอเท้า คอยฟังข่าวอยู่เท่านั้น”

“ผมยังมองไม่เห็นว่าคุณเราคนอื่น ๆ อีก 10 คนจะมีหน้าที่อย่างไรบ้าง สำหรับไอ้ยักษ์นั้น นอกจากเสียงโดยไร้ประโยชน์”

“เสียง แต่ไม่ไร้ประโยชน์หรอก และก็เสียงน้อยกว่าที่จะปล่อยให้คุณดำเนินการกับเงชายตามลำพังสองคนด้วย เราไปที่ก้อนหินที่เราชุมนุมกันเมื่อเย็นวานนั้นก่อน รพินทร์ ประเดี๋ยวผมจะบอกเองว่าเราจะวางแผนเช่นไร”

รพินทร์ ไพรวลย์ มองหน้าสุภาพบุรุษในราชสกุลด้วยความพิศวงแต่ถึงอย่างไร เขาก็ศรัทธาเชื่อถือในด้านความคิดอ่าน และความรอบคอบของเชษฐาเสมอ เพราะเห็นฝีมือในด้านนั้นมาอย่างดีแล้วระหว่างที่เขายังอ้าอึ้งลังเล ไชยยันต์ก็หัวเราะออกมา ตบไหล่และกล่าวอย่างให้เกิดอารมณ์ขันว่า

“ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ให้แม่ทัพเชษฐาเป็นผู้วางแผนดีกว่า ถึงอย่างไรพันโทหม่อมราชวงศ์เชษฐา วราฤทธิ์ ก็ผ่านการเป็นเสนาธิการมาแล้ว เชื่อเขาเถอะผู้กอง”

จอมพรานยิ้มออกมาได้ เพราะคำพูดติดตลกของไชยยันต์ซึ่งเขาจับเคล็ดรู้เส้นมาตลอดเวลาด้วยความเคยชินแล้วว่า ในครั้งใดก็ตามที่จะถึงคราวคับขันกันถึงชีวิต ระหว่างความเป็นกับความตาย ไชยยันต์มักจะต้องพูดหรือทำอะไรให้ขบขันเสมอ

เมื่อนายจ้างติงมาเช่นนี้แล้ว เขาก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะขัดได้ทั้งหมดรวมทั้งพรานพื้นเมืองทุกคน ทั้งสัมภาระส่วนใหญ่ให้อยู่ในที่พักคงมีแต่เฉพาะไรเฟิลประจำตัวพร้อมกระสุนเต็มอัตราศึก พวกกันยกขบวนมาชุมนุมอยู่ที่หมู่บ้าน ซึ่งรพินทร์และฝ่ายนายจ้างของเขายึดที่มั่นสองกล้อมสำรวจดูไฉ่ยักษ์ยังช่องปากทางผ่านนั้น ซึ่งทำให้มองเห็นภูมิประเทศและตัวมันได้ถนัดถนี่ที่สุด

ภายหลังจากสองกล้อมสำรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนพักหนึ่ง
อดีตนานทูตทหารบกก็กำหนดแผนขึ้นในทันทีนั้น

“เห็นหินใหญ่หมู่บ้านไหม?”

พร้อมกับพูด เชษฐาชี้มือไปยังยอดหินหมู่บ้าน ๆ หมู่หนึ่งทางด้านซ้ายมือของปากทาง ห่างจากชะง่อนที่ไฉ่ยักษ์ขึ้นไปนอนหมอบนั่งอยู่ประมาณ 150 เมตร ตั้งเด่นเป็นกองอยู่ในที่ราบโล่งบริเวณตีนเขาพอจะใช้เป็นที่พรางตัวหมอบซุ่มได้ตำแหน่งเดียวเท่านั้น ท่ามกลางภูมิ

ประเทศที่ไปร่งตารอบด้าน

จอมพรานมองตามอย่างพิเคราะห์ และพยายามจะเดาความคิด
ของเชษฐาไปด้วย

“ครับ...เห็น!”

“ธนูติตระเปิดของเรา จะไปซุ่มดักรอจังหวะคอยมันอยู่ที่นั่น วิธี
ไปอย่าให้มันทันเห็น โดยการอ้อมเลาะไปตามตีนเขาด้านซ้ายมือ แล้ว
ค่อย ๆ คืบเข้าไปซุ่มอยู่ตรงหินหมูนั่น ระยะที่เราซุ่มอยู่ตรงก้อนหิน กับ
ที่มันนอนหมอบตัวอยู่โน่น แน่ละ! ธนุยังไม่ถึงและไม่ได้ผล แต่ถ้ามัน
เดินลงมา และผ่านก้อนหินหมูนั่น ไม่ว่าด้านซ้ายหรือขวา จะเข้าระยะ
เหมาะเจาะของธนูทันที นี่ภาพออกใหม่...ที่บอกนี่”

พรานใหญ่หรีตาลง แล้วพยักหน้า

“ครับ พอจะเข้าใจ แล้วยังงต่อไป?”

“ปัญหามันอยู่ที่ เมื่อฝ่ายธนูเข้าไปดักรอจังหวะอยู่แล้วทำยังไงถึง
จะให้ไอ้ยักษ์ลงมาจากชะง่อนผาที่มันขึ้นไปนอนอืดอยู่นั่น เพื่อเดินเข้า
มาเป็นเป้าธนูได้ถนัด โดยฝ่ายธนูไม่จำเป็นจะต้องเดินออกไปให้มัน
เห็นตัวล่วงหน้า...เออละ คราวนี้ดูไปทางป่าหินเดี่ยว ๆ ทางตีนเขาด้าน
ขวามือ ห่างจากหมูนินทางด้านซ้ายนั้นราว ๆ 500 เมตร และเป็นด้านที่
ใกล้กับปากทางช่องเขาขาด เราทำที่เหมือนจะผ่านช่องเขาไปให้ได้และ
ไม่มีปัญหา มันจะต้องเห็นพวกเราฝ่ายนี้แน่นอน วิธีที่จะยั่วยุให้มัน
ทะยานลงมาเล่นงานฝ่ายล่อให้เร็วขึ้นก็คือ เดินเข้าไปใกล้ปากทาง
พอสมควร ไม่กระชั้นชิดนัก เว้นระยะห่างพอที่จะหลบหนีเข้าไปยึด

กำลังอยู่ในป่าหินเตี้ย ๆ ขวามือนั้นได้ ในกรณีที่มันรุกไล่เข้ามา และใน
ระยะที่เห็นว่าเหมาะสมแล้วนั้น ถ้ามันยังไม่ไล่เข้ามา เราจะใช้กระสุนไร
เฟลดยั่วมัน เมื่อมันปรีเข้าไล่ฝ่ายล่อ มันจะผ่านหมุ่นที่ฝ่ายธนูดักรอ
โอกาสนั้นอยู่”

เพียงแต่นั้นเอง รพินทร์ก็มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างปรุโปร่งตามแผน
อันแยบยลของเชษฐา ซึ่งแน่ละ! มันเป็นแผนที่รอบคอบรัดกุม กอปรไป
ด้วยไหวพริบชั้นเชิงอันชาญฉลาดยิ่งกว่าวิธีที่เขาคิดไว้แต่แรกว่าจะเดิน
เข้าไปยิงมันด้วยธนูซึ่ง ๆ หน้ามากมายนัก

ระยะที่จะเดินตรงเข้าไปยิงมันด้วยธนูอย่างได้ผลนั้น ย่อมจัดว่า
เป็นระยะอันตรายที่สุด เป็นการแลกกันซึ่ง ๆ หน้า ถ้าพลาดแม้แต่นิด
เดียวก็แปลว่า ทั้งเขาและเงายายจะหมดโอกาสมีชีวิตรอดอีกแล้ว

และก่อนที่จะเดินตรงเข้าไปจนได้ระยะมันก็ย่อมมองเห็นอยู่
ตลอดเวลาแล้ว ภูมิประเทศบริเวณนั้นไม่มีที่กำบังพอจะย่องเข้าไปใกล้
มันได้โดยไม่ให้มันเห็นได้เลย แต่วิธีของเชษฐา เป็นการซุ่มดักรอและ
ล่อให้มันเข้ามาสู่ระยะธนูเอง โดยให้พวกพ้องทุกคนร่วมมือด้วย และก็
ไม่เสียงจนเกินไปนัก

จอมพรานมองดูนายจ้างผู้ปรีชาของเขาด้วยตาที่เป็นประกาย
แจ่มใส กัมศรียะให้อย่างน้อมคารวะสุจริตใจจริง

“เป็นแผนที่ดีมากครับ ผมเองเขลามาดังแต่เมื่อเย็นวานแล้ว”

“ทีนี้ว่าถึงฝ่ายธนู แต่เดิมที คุณจับคู่กับเงายายสองคนและคิดว่า

พอเพียงแล้ว แต่วิธีนี้จะให้แน่นนอนเชื่อมั่นได้มากที่สุด ควรจะมีใคร
สำรวจไปด้วยอีกคนหนึ่ง คนคนนั้นเตรียมพร้อมอยู่เสมอที่จะรับหน้าที่
แทนคนใดคนหนึ่งได้ทันที ถ้าคุณพลาดทำงานแทนคุณ ถ้าเงชาย
พลาดก็จะแทนเงชาย ผมขอเสนอตัวเองว่า ไม่มีใครจะเหมาะไปกว่า
ผมอีกแล้ว เพราะผมยิงธนูน้ำหนัก 80 ปอนด์ของเงชายได้ เท่า ๆ กับที่
จุดชนวนระเบิดได้เหมือนกัน เป็นอันว่าฝ่ายธนูไปด้วยกันสามคน มีคุณ
เงชาย และผม นอกนั้นก็เหลือทั้งหมด ภายใต้การควบคุมของไชยยันต์
ให้เป็นฝ่ายล่อ มีใครจะคัดค้านหรือมีปัญหาอะไรอีกไหม?”

ประโยคสุดท้าย เขาหันไปถามทางไชยยันต์ มาเรียและดาร์วิน ทั้ง
สามคนเต็มไปด้วยอาการครุ่นคิดหนัก แต่แล้วก็มองไม่เห็นวิธีอื่นใดจะ
ดีไปกว่าที่ท่านหัวหน้ากำหนดไว้เสียอีกแล้ว

“เป็นอันตกลงตามที่แกว่า เชษฐา”

ในที่สุดไชยยันต์ก็พยักหน้า รับคำมาเสียงหนัก ๆ อย่างตัดสินใจ
แน่นนอน

“ว่าแต่ฝ่ายฉันทะจะมีรายละเอียดให้ทำอย่างไรบ้าง?”

“ก็อย่างที่บอกแล้ว เดินตรงเข้าไปตามปกติ เพื่อล่อให้มันไล่ ระยะเวลา
ที่จะเล่นเอาเถิดเจ้าล่อเข้าด้ายเข้าเข็มที่สุดนั้น ไม่จำเป็นจะต้องพากัน
เข้าไปใกล้มันหมดทั้ง 9 คน ให้คัดเอาพวกที่คล่องแคล่ว รวดเร็ว และ
ฝึกทำตลอดจนการรักษาตัวรอดได้อย่างดีที่สุด 3 คน เข้าไปล่อมันใกล้ ๆ
นอกนั้นให้คอยยี้ดป่าหิวนคอยช่วยยิงหน่วงเหนี่ยวไว้ เราจะแยกจากกัน

เป็นสองฝ่าย พวกแกคอยถ่วงเวลารอคอยอยู่ที่นี้ก่อน เมื่อเห็นทางด้านฉันทน์
รพินทร์และเงชาয়อ้อมเลาะตื่นเขา เข้าไปประชุมประจำในหมู่ก้อนหินนั้น
เรียบร้อยแล้ว จึงค่อยเดินเข้าไปตามแผน”

“เอาละ เข้าใจแล้ว”

เชษฐาก็ให้รพินทร์เรียกพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดเข้ามา
รวมกลุ่มประชุม บอกย้ำแผนการทั้งหลายตามที่กำหนดกันไว้ให้
เป็นที่เข้าใจทุกคน ชั่วไม่กี่อึดใจหลังจากนั้นทุกคนก็พร้อม

“ลงมือได้ แยกกันเดี๋ยวนี้แหละ!”

เชษฐาสั่งการในทันทีนั้น

สัมภาระทั้งหมด คงกองไว้อย่างที่พักเมื่อคืนทั้งคณะ 12 คน บัดนี้คงมีแต่ปืน และกระสุนเต็มอัตราศึกเท่านั้น สำหรับศัตรูผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งนอนขวางทางรออยู่เบื้องหน้า

ฝ่ายของพรานใหญ่ อันประกอบด้วยแฉะชายและเชษฐารวมสามคน ตัดแยกออกด้านซ้าย ในขณะที่ฝ่ายของไชยยันต์กับที่เหลือทั้งหมดอีก 8 คน มุ่งอ้อมไปด้านขวา ลักษณะของการเดินจะโอบเป็นปีกเพื่อมุ่งเข้าไปสู่ปลายทางเดียวกัน คือช่องเขาขาดที่ไอ้มหายักษ์ไทรินโนซอร์ส นอนคุมเชิงขวางเป็นนายทวารดักอยู่

ก่อนจะผละห่างกันออกไป ดารินก้าวสบเข้ามายืนดักหน้าพรานใหญ่กับแฉะชาย สายตาของหล่อนที่แลมาเต็มไปด้วยความกังวล

“แนใจร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มใหม่ว่า จะไม่เกิดอาการหนาวสั่นขึ้นอีก?”

รพินทร์ยิ้มให้

“ถ้าสั่นคราวนี้ก็คงสั่นเพราะความกลัวครับคุณหญิง คงไม่สั่นเพราะโรคเกาห์รอก ในประวัติการป่วยของผม ไม่เคยมีอาการติด ๆ กันในระยะไล่เลี่ย ถ้าเป็นทีหนึ่งแล้วก็วางใจได้ไปเป็นอาทิตย์ ๆ ว่ามันจะไม่เกิดขึ้นอีกจนกว่าจะถึงรอบของมัน”

ดารินลอบถอนใจ คราวนี้มองไปทางพี่ชาย

“ระวังเรื่องขาให้มาก ๆ นะคะ พี่ใหญ่”

พี่ชายกรากเข้ามาโอบกอดน้องสาวไว้ หัวเราะกว้าง ๆ ขณะที่ตบไหล่หนักหน่วงด้วยความรักใคร่เอ็นดู

“วางใจเถอะน้อย พี่พยายามระวังจุดอ่อนของตัวเองให้ดีในที่สุด น้อยรักษาตัวให้ดีแล้วกัน อย่าเสียสติเมื่อเหตุคับขันจริง ๆ มาถึง และยิ่งล่อลวงความมันไว้ พยายามยิงให้ได้ผลด้วยตาความมันยังอยู่อีกข้างหนึ่ง ถ้าดับตะเกียงข้างนั้นได้อีก เราก็จะโค่นมันได้ง่ายขึ้น”

“แงซาย!”

“ครับ นายหญิง”

“ฝากนายใหญ่ด้วย!!”

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายสำหรับดาริน ก่อนที่ทั้งสองฝ่ายจะแยกพวกห่างกันออกไป ความจริงนักมานุษยวิทยาสาวยังรีรอห้วงหน้าห้วงหลังอยู่ แต่มาเรียปราดเข้ามาลากแขนกระซิบบว่า

“อย่ามัวห่วงให้เสียเวลาอยู่เลย น้อย สามคนที่เธอห่วงใยเขาเสีย หน้าหนาเหล่านั้นนะ มือชั้นยอดทั้งนั้น รวมทั้งพี่ชายของเธอเองด้วย ถึงอย่างไรเขาก็เอาตัวรอดได้อยู่วันยังค่ำ พวกเรา 9 คนฝ่ายนี้สิ อากาหนักน่าชม เราจะต้องล่อให้มันพุ่งเข้าใส่ขณะที่มันลู่ไล่ฝ่ายเรา หากสามคนนั้นยังธนูไม่ทัน หรือไม่ได้ผล เราແหลກແໜ່ ไปกันเถอะ!”

ทั้งสองฝ่ายที่แยกกันออกไป ตาจับอยู่ที่เป้าหมายรวมจุด

เดียวกัน แล้วก็ค่อย ๆ คืบหน้าเข้าไปเป็นลำดับ ตามทิศทางของแต่ละฝ่าย ไชยยันต์เข้าใจแผนดีอยู่แล้ว เส้นทางของเขาที่จะนำพรรคพวกอีก 8 คนในบังคับบัญชามุ่งเข้าไปนั้น เกือบจะเป็นที่กำบังตนเวลาถูกเงินจวนตัวเท่านั้น แต่ฝ่ายของเชษฐาและรพินทร์จะต้องอ้อมไกลกว่านั้น เพราะต้องเข้าไปถึงตีนเขาทางด้านตะวันตกก่อน โดยให้พ้นจากสายตาเหลือบเห็นของไอ้ยักษ์ ต่อจากนั้นจึงจะค่อย ๆ ย่องหลบที่มืดขวางอำพรางตาเข้าไปชุมนุมอยู่ในหมู่หินริมปากทางดังเช่นที่กำหนดหมายเอาไว้แล้ว

ดังนั้นไชยยันต์จึงนำพวกทุกคนเดินไปอย่างช้า ๆ ถ่วงเวลารอให้เชษฐา รพินทร์ และงาชายเข้าชุมพร้อมในที่หมายเสียก่อน

ในลักษณะที่แยกกันออกไปคนละทิศ ดีโอบเป็นปีกกาทั้งสองฝ่ายสามารถมองเห็นกันได้ และติดต่อกันโดยสัญญาณมือ กลุ่มของไชยยันต์เดินเกาะหมุ่กันไปด้วยอาการปกติ และสนทนากันเบา ๆ เพื่อให้ลักษณะการเดินทางก็ดี เสียงพูดก็ดีแว่วไปเป็นจุดสนใจและคอยสังเกตของไอ้ยักษ์ ซึ่งบัดนี้ยังหมอบนิ่งไม่ตึงกายแม้แต่บ่อย แลดูประหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภูเขานั้น ส่วนทางฝ่ายเชษฐาชั่วไม่กี่จิตใจใหญ่ต่อมาเงาของบุคคลทั้งสามก็เริ่มจะถูกบดบังอยู่ในหมู่หิน และพื้นบริเวณลุ่ม ๆ ดอน ๆ เป็นลอนคลื่นของภูมิประเทศใกล้ติดเขาฟากตะวันตก

ตะวันตกเริ่มส่องแสงกล้าขึ้นทุกขณะ ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกระจ่างชัดกับสายตา ซึ่งเป็นโอกาสอันดียิ่งของฝ่ายมนุษย์

ใกล้เข้าไป...และใกล้เข้าไปตามลำดับอย่างเข้มข้น ภายใต้การนำ

แฝงกายเลาะลัดโดยพรานใหญ่ ไม่ช้าก็เข้าถึงตีนเขา ด้านคล้อยต่ำลง
มาจากระดับที่เจ้าเหี้ยโบราณดักคุมเชิงอยู่แล้วค่อย ๆ ชุ่มกำบังไปตาม
แนวหินโผล่ระเกะระกะเหล่านั้น เพื่อคืบเข้าให้ถึงที่มั่นอันหมายตา
กำหนดไว้แล้วอย่างเงียบกริบ

“มันเป็นฝ่ายตามล่าเรามาจนแล้ว ตลอดเวลาเรามีแต่จะหนี หนี
อย่างหัวซุกหัวซุน แต่คราวนี้เราจะล่ามันบ้างละ”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบลอดไรฟันออกมา ขณะที่กำไรเฟิล.460
กระชับแน่นอยู่ในมือทั้งสอง ระหว่างนั้นสามคนหมอบซุ่มเข้ามาบังอยู่
หลังแนวก้อนหิน สังเกตไปยังเป้าหมายเพื่อสำรวจท่าทีชั่วขณะหนึ่ง
ก่อนจะเคลื่อนต่อไป

จอมพรานไม่ตอบเช่นไร เพียงแต่หันมามักร้าน ๆ นิดหนึ่งและ
เชษฐาก็อ้อมตระหนกได้อย่างดีที่สุดจากทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหวของ
เขาว่า ณ บัดนี้วิญญาณแห่งการเป็นยอดนักล่าของเขา ได้กลับคืนมา
สิงสถิตอยู่ในทุกเส้นเลือดแล้ว ภายหลังจากที่มันได้เขาส่งบแผ่งเงาซ่อน
เร้นอยู่เป็นเวลานานตลอดระยะเวลาช่วงหลัง ซึ่งทำหน้าที่ในด้านการ
มุ่งนำทางอย่างเดียว และแน่ละ! ลงถ้าพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์
พร้อมแล้วที่จะ 'ล่า' ก็ย่อมเป็นที่มั่นใจได้ว่าจะไม่มีสรรพดิรัจฉาน
จตุบาทวิบาตใด ๆ ในพิภพโลกนี้รอดพ้นไปได้

ณ ที่ที่ทั้งสามคนมาเฝ้ากายซุ่มดู เพื่อหาทางคืบหน้าต่อไป
สามารถจะมองเห็นที่หมายตำแหน่งนอนหมอบพักดัวอยู่บนชะง่อนหิน
ริมทางของช่องเขาได้ถนัดที่สุด ไม่ว่าเบื้องสูงหรือเบื้องต่ำ ระดับพื้น
ด้านล่างซึ่งมีลักษณะเป็นลอนคลื่นนั้น ต่างเห็นร่างกายอันใหญ่โต

บางส่วนของซากสัตว์ตายชนิดหนึ่งโผล่ล้าขึ้นมา มันจะเป็นอะไรไป
ไม่ได้นอกจากแทรคโคดอนหรือที่ดาร์วินเรียกว่าเปิดไดโนเสาร์เคราะห์
ร้ายคุณนั้นนั่นเอง

เจ้าแรงใหญ่ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ให้ฝ่ายมนุษย์ยึดเป็นที่หมายสังเกต
เตือนภัยได้อย่างดีนั้น มันก็ไม่ได้หายไปไหน หากแต่แทนที่จะบินว่อน
อยู่บนอากาศเหมือนเช่นที่เคยเห็นอยู่เช่นนี้ทุกครั้ง ปรากฏว่ามันลงมา
เกาะจับจิกกินซากแทรคโคดอนเปื่องลาง มันไม่ผิดหวังเหมือนกัน ใน
การอุทิศสำหรับบินตามไอ้ยักษ์อยู่เพื่อหวังอาหารอันหมายถึงการล้มตาย
ของชีวิตหนึ่ง ถ้าไม่จากเหยื่อของไอ้ยักษ์ใหญ่ ก็อาจเป็นตัวไอ้ยักษ์เอง
และก็เป็นผลดีของฝ่ายมนุษย์อย่างยิ่งที่จะอาศัยมันเป็นที่ยึดสังเกต เพื่อรู้
ตำแหน่งของมหาศัตรูเจ้าพิภพแม้จะอยู่ในระยะไกล

โดยไม่ต้องนัดแนะหรือกล่าวเตือนกันเลย รพินทร์กับแงซายตรวจ
ทางลม เชษฐาผู้พยายามจะใช้สายตาจับสังเกตเพื่อทราบความน้อยเอง
โดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยปากถามคำใด อันเป็นนิสัยประจำของเขา ก็แล
เห็นเค้าอีกอึ้งลึงเลใจจากบุคคลทั้งสอง สำหรับพรานใหญ่ ยืนสงบนิ่ง
อยู่กับที่ อาการเหมือนจะใช้ประโยชน์จากเซลล์ทุกส่วนในสมอง แล้ว
หันไปมองดูฝ่ายของไชยยันต์ซึ่งพากันเดินเกาะหม่ออยู่ลิบ ๆ อีกฟากหนึ่ง
ของพื้นที่โล่ง ส่วนแงซายก็กลอกกลิ้งตาอันคมกริบไปรอบด้านเหมือน
จะค้นหาเส้นทางที่เหมาะสมที่สุด

ตำแหน่งหมู่หินที่กะการณไว้ว่า จะเข้าไปแอบซุ่มยึดเป็นที่มั่นดัก

ยิ่ง ก็แลเห็นอยู่เบื้องหน้าห่างไม่เกิน 400 เมตรนี่เองตลอดแนวทางที่จะเข้าไปถึงที่นั่น ก็ล้วนมีที่กำบังตาอย่างดี แต่พรวนใหญ่มีอาการเหมือนจะไม่เหมาะใจอะไรบางอย่าง

“มีอะไรเป็นปัญหา?”

“ภูมิประเทศเข้าข้างเราก็คงจริงครับ แต่ลมกลับไปเข้าข้างมัน”

“เราอยู่เหนือลมหรือ?”

“ครับ...”

จอมพรวนตอบแผ่วเบา แม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง

“ตรงที่เรายืนอยู่นี้ไม่เท่าไหร่นัก เพราะลมพัดไปทางด้านผนังของฟิดเขา แต่ถ้าเราย้ายไปซุ่มอยู่ตรงหมู่หินโน้นเมื่อไหร่ มันจะได้กลืนเราอย่างถนัดที่สุด เพราะหมู่หินนั้นอยู่ในแนวทางเดียวกับช่องเขาและลมพัดจากที่โล่งฟากนี้ ผ่านช่องเขาไปทางฟากโน้น ยากมากที่เราจะไปซุ่มอยู่นั้นโดยไม่ให้มันรู้ตัวได้อย่างที่หวังไว้”

“เอ๊ะ! ถ้าฉันแผนเดิมของเราก็คงเห็นจะไม่เข้าท่าเสียแล้วซี พวกนั้นยังเดินกันอยู่ลิบ ๆ โน่น คงจะเจตนาถ่วงเวลารอให้เราเข้าไปซุ่มอยู่ที่หินหมู่ก้อนก่อน แล้วถึงจะเคลื่อนใกล้เข้ามา ถ้าเราเข้าไปถึงที่หมายแล้วไอ้เหี้ยโบราณนั้นได้กลืน พรวดพรวนลงมาเล่นงานเราเสียก่อน แผนการทั้งหมดมันจะเปลี่ยนไปทันที”

“ผมกำลังคิดอยู่ที่นี่ว่าเราจะแก้ไขกันยังไง ถ้าเราเข้าไปถึงที่นั่นก่อนในตอนนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่สอดคล้องกันได้อย่างที่หมายไว้แต่แรก ผมเชื่อว่าถ้ามันได้กลืนเราเสียก่อน มันจะต้องพุ่งเข้าใส่ทันที ลมแรงเสีย

ด้วย”

จริงอย่างที่พรานใหญ่บอก กระแสลมค่อนข้างแรง พัดอยู่เป็นระยะสม่ำเสมอจากใต้ขึ้นสู่ด้านบนเหนือ เสียงลมผ่านช่องเขาที่ไฉ่ยักซ์หมอบคุมเชิงคอยทำอยู่ดังหวีดตลอดเวลา ฟังแล้วแทบลึกเข้าไปในชั่วหัวใจอย่างไรบอกไม่ถูก รวากับจะเป็นเสียงดนตรีของพญามัจจุราชที่บรรเลงขับกล่อมอยู่เบื้องหน้า

ระหว่างที่รพินทร์กับนางชายยังยืนนิ่งอยู่ เชษฐาควักกล้องส่องทางไกลออกมาสำรวจอีกครั้ง ระยะที่ใกล้เข้ามาเพียงครึ่งกิโลเมตร ในมุมเฉียงกับปากทางช่องเขา ท่านหัวหน้าคณะสามารถจะมองเห็นเจ้าเหี้ยโบราณคู่เวรคู่กรรมอย่างถนัดชัดเจนที่สุด มันพักตัวอยู่บนชะง่อนใหญ่ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งหมอบเกาะขานั่นกุดด้านหน้าทั้งสองไว้กับแก่งหินที่สูงขึ้นไป วางลำตัวนั่งอยู่บนลานหินด้านล่าง และปล่อยหางอวบใหญ่มึนให้ทอดไปกับพื้นเบื้องล่าง มีส่วนปลายห้อยตกอยู่ จากเลนส์ขยายอันมีคุณภาพสูงของกล้อง สามารถจะเห็นได้ชัด แม้แต่ริ้วรอยบนขรุขระน่าเกลียดของผิวหนังตลอดทั้งตัว ขึ้นไปจนกระทั่งส่วนศีรษะตอนบน ซึ่งถูกก้อนหินที่ยื่นโผล่ลำออกมาก้อนหนึ่งบังมิดไว้

สังเกตเห็นได้ด้วยความรอบคอบของเชษฐาก็คือลักษณะท่าทางที่มันหมอบอยู่ โดยหันข้างของลำตัวชี้ขวาวออกมาทางด้านใต้หรือด้านที่ฝ่ายมนุษย์กำลังเคลื่อนใกล้มันเข้ามาในขณะนี้แสดงว่ามันระวัง

เตรียมพร้อม โดยใช้ตาต้านขวาซึ่งยังดีอยู่คอยเฝ้าจับมอง เพราะตาซ้ายนั้นบอดพิการไปเสียแล้ว ส่อเจตนาชัดถึงแผนการร้ายที่มีอยู่ในสัญญาตัญญาณพยาบาท จงล้างของมันในขณะนี้

และก็ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ว่า บัดนี้กลุ่มของไชยยันต์ที่พากันเดินเกาะหมู่ตรงเข้ามาโดยห่างลิบออกไปร่วมสองกิโลเมตรนั้น จะเข้าไปปรากฏในเลนส์แก้วตาของมันแล้วหรือไม่

หันกล้องไปยังกลุ่มของไชยยันต์ ก็เห็นด้วยความกระวนกระวายใจว่า พรรคพวกฝ่ายนั้นทั้งเก้าคน ยังเดินทอดน่องกันเข้ามาอย่างไม่เป็นระเบียบนัก โดยมีคะหยิ่นกับบุญค่านำอยู่เบื้องหน้า ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย รวมกลุ่มตามมาเบื้องหลังในระยะใกล้ พร้อมกับส่งปาและพรานพื้นเมืองอีกสามคนของรพินทร์ คนเหล่านั้นมองด้วยตาเปล่าเหมือนจุดที่เคลื่อนที่ได้แต่มองผ่านกล้องก็เห็นถนัดพอสมควรว่าเดินกันไปพลาง แกล้งพูดจาส่งเสียงเอะอะกันไปพลาง ตามแผนซึ่งกำหนดไว้ และคงอีกนานที่เดียวกว่าจะเข้าถึงจุดหมายสุดท้าย **ขณะเดียวกันคนเหล่านั้นก็คงหาว่า บัดนี้ฝ่ายของเชษฐากำลังเผชิญกับปัญหาเช่นไรซึ่งกำลังจะทำให้แผนเดิมต้องเปลี่ยนแปลงไปเสียแล้ว**

“คุณเชื่อว่า ระบบฆาตกรรมประสาทของมันจะเฉียบไวสามารถได้กลิ่นเราหรือ ถ้าเราเข้าไปซุ่มที่หินหมูนั่น”

ในที่สุดเชษฐาก็อพยายามจะฟังความเห็นของรพินทร์ เพื่อตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งให้แน่นอนลงไป

“แต่เดิมเราคิดกันว่าจมูกของมันไม่น่าจะไวต่อกลิ่นนักแต่จากเหตุการณ์ที่เคยปรากฏมาแล้ว มันทำให้เราวางใจเช่นนั้นไม่ได้เลย ตอน

ที่มันไล่พวกเราเมื่อสามวันก่อนเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ดีที่สุด ขณะที่มันอยู่ตรงหนองน้ำกลางป่าหิน มันไม่รู้มาก่อนเลยว่า เราลวงหน้ามาก่อนมัน แต่แล้วพอลมพัดจากเราไปทางมันเท่านั้น มันก็บุกไล่ตามกลิ่นเข้ามาได้อย่างแม่นยำ นี่แสดงให้เห็นว่าจมูกของมันใช้การได้ดีพอสมควรทีเดียว แล้วระยะจากหินหมูนั่นไปยังที่มันนอนหมอบอยู่ก็ห่างไม่มากนักมิหนำซ้ำยังไม่มีอะไรกำบังขวางกั้นอยู่ทั้งสิ้น ลมพัดแรงและพัดเป็นแนวตรงไปหามัน มันจะต้องได้กลิ่นเราอย่างแน่นอนจนที่สุดเว้นแต่ว่า...”

“ยังไงหรือ?”

“เราจะเสี่ยง!...โดยไม่ต้องสนใจรอยฝ่ายของคุณไชยยันต์พุ่งตรงไปที่หินหมูนั่นเดี๋ยวนี้ทันที เมื่อมันจะได้กลิ่นของเรา ก็ให้ใช้เป็นเครื่องล่อเรียกให้มันพุ่งเข้ามาเลยฟาดกับมันซึ่ง ๆ หน้า โดยไม่ต้องให้ฝ่ายของคุณไชยยันต์มาถึง และร่วมด้วยตามแผนเดิม”

เซษฐาสันศรีษะ

“ไม่เหมาะแน่ จะอย่างไรก็ตาม วิธีปลอดภัยดั่งงามที่สุดก็คือเราจะต้องรอให้พวกเราฝ่ายโน้นเข้าถึงจุดหมายตามที่ตกลงกันไว้ก่อน ให้มันไล่พวกโน้นแล้วเราดักยิงสกัดดีกว่าที่จะให้มันสนใจพุ่งเข้ามาหาเราโดยตรง”

“แต่เราไม่สามารถจะเข้าไปถึงก่อนหินโน้นได้ โดยมันไม่รู้ตัวนายใหญ่”

แกซายเอ่ยห้าว ๆ ขึ้นเป็นประโยคแรก

“ช่วยกันคิดว่าจะเอาอย่างไรดี ต้องรอบคอบที่สุดอย่างน้อยเราก็

จะต้องเป็นฝ่ายถ่วงเวลาคอยพวกโน้น จนกว่าเขาจะใกล้เข้ามาจนได้
 ระยะให้มันเห็นและไล่ ซึ่งเราจะถือโอกาสในเวลาเดียวกันนั้น พุ่งเข้าไป
 ที่หินหมื่นนั้น ระยะเวลามันจะได้สอดคล้องประสานงานกันได้ทันเมื่อมัน
 เห็นพวกนั้น และมันได้กลิ่นเราพร้อม ๆ กัน ก็ไม่แปลกอะไร ไชยยันต์
 จะต้องมียุบายหาทางล่อให้มันไปสนใจฝ่ายเขา และรุกไล่ทางด้านนั้น
 ไปมากกว่าที่ปล่อยให้มันพะวงดมกลิ่นตามมาที่เรา มันควรจะเชื่อ
 ประสาทตาที่มองเห็นอยู่ชัด ๆ ในระยะใกล้ มากกว่าที่จะคลำเข้าหา
 ฝ่ายเราทางกลิ่น ปัญหาตอนนี้ก็มีอยู่ที่ว่า เราจะติดต่อส่งข่าวให้พวกนั้น
 รู้ได้อย่างไรเท่านั้น ว่าแผนของเราจำเป็นต้องเปลี่ยนไปแล้วเช่นนี้
 มิฉะนั้นพวกนั้นจะไม่รู้เรื่อง และมัวคอยเราอยู่นั่นเอง ว่าเมื่อไหร่เราจึง
 จะเข้าไปยึดที่มันตรงนั้น เพราะตกลงกันไว้แต่แรกแล้วว่า พวกเขาจะ
 เข้าไปล้อมมันก็ต่อเมื่อเราเข้าประจำที่มันแล้ว”

ภายหลังจากใช้ความคิดหนักอยู่ครู่ รพินทร์ถามว่า

“คุณไชยยันต์มีความรู้ในทางสัญญาณหรือรหัสระบบมอร์สบ้าง
 ไหมครับ?”

เชษฐาสีมตากว้างขึ้นอย่างได้ความคิด ตอบโดยเร็วว่า

“ต้องรู้แน่ ไชยยันต์เคยอบรมในหน่วยสื่อสารมาก่อนว่าแต่คุณจะ
 ใช้อะไรเป็นเครื่องส่งสัญญาณ”

พรานใหญ่ไม่ตอบ แต่วางไรเฟิลประจำมือพิงไว้กับโคนหิน ตัวเอง
 ค่อย ๆ ไต่ขึ้นบนยอดสูงของหินหมื่นนั้นแล้วลี้วงยามหลัง ดึงเอากระจก

ลักษณะวงกลมรูดไข่ขนาดเล็กออกมาทันที

ทางด้านไชยยันต์นั้น ทุกคนเกาะหมูกันเดินเข้าหาจุดหมายตามนัดแนะอย่างไม่เร่งร้อนอะไรนัก ดวงตาทุกคนนอกจากจะจับสังเกตไปยังไฉยักซ์ที่นอนขวางปากทางอยู่แล้ว ยังคอยสำรวจไปยังท่าที่การเคลื่อนไหวของฝ่ายเซษฐาอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

แล้วมาเรีย ผู้มีประสาทสัมผัสอันคมไวที่สุด ก็รู้สึกได้ต่อความผิดปกติบางประการ หล่อนเดินไปพลางก็จ้องดูการเคลื่อนไหวของกลุ่มสามคนนั้นไปพลาง ในที่สุดก็ขมวดคิ้วอย่างเอะใจ

“พี่ใหญ่กับสองคนนั้น ทำไมถึงไปหยุดอยู่ที่ทิวหินโน้นนานเกินไปนัก เขาควรจะเคลื่อนเข้าไปยึดตรงหมูกินที่กำหนดกันไว้ได้แล้ว ระยะห่างกันแค่นั้นเอง”

ไชยยันต์กับดารินหันขวับไปมองตามในทันที และพบได้กับจุดสะดุดใจนั้นตามที่แหม่มสาวตั้งข้อสังเกต

“จริงด้วย ไชยยันต์ สามคนนั้นไปปรืออะไรอยู่ตรงนั้นตั้งนานแล้ว เกิดอะไรขึ้นกระมัง?”

ดารินพูดโดยเร็วอย่างร้อนใจ

ทั้งคณะเก่าคนของไชยยันต์ ก็หยุดชะงักลงในทันที อดีตนายทหารปืนใหญ่ ซึ่งบัดนี้มีกล้องส่องทางไกลคล้องติดอยู่กับคอ ตลอดเวลาที่ยกกล้องขึ้นส่องดู เห็นสหายราชสกุลของเขา พรานใหญ่ และนางชายยืนรวมกลุ่มกำบังอยู่หลังแนวหินคล้าย ๆ จะหาอะไรกัน

อยู่

“เอ...ก็ไม่น่าจะเกิดอุบัติเหตุอะไรขึ้นเลยนี่ ทั้งเซบัสเตียนและรพินทร ทำทางเป็นปกติดี แต่ดูเหมือนจะพูดอะไรกันอยู่”

แล้วไซยยันต์ก็ดีขึ้นเรียกบุญคำกับคะหยิ่น ซึ่งยังเดินล้าไปเบื้องหน้า ให้กลับเข้ามารวมกลุ่มทันที และบอกให้ทราบถึงท่าที่ผิดปกติของพรานใหญ่กับพวก

“ไหน! ขอจำลองให้บุญคำหน่อยซิ นายทหาร”

ดาพรานเฒ่าเข้มนมองตาม แล้วแบมือไปทางไซยยันต์เข้มนมส่ง กล้องให้โดยเร็ว บุญคำรับมาส่องอย่างถี่ถ้วนและเกรดสำรวจไปในละแวกใกล้เคียงแถบนั้นอย่างต้องการอ่านเหตุการณ์

แล้วแกก็ทำหน้าพิกล ยกมือขึ้นเกาหัวกราก ๆ ครางออกมาอ่อย ๆ

“ทำมันไม่ดีเสียแล้วละ นายทหาร...”

“ทำไม! มีอะไรหรือ?”

สามคนของฝ่ายนายจ้างที่รอฟังความเห็นจากแกอยู่ ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“บุญคำทายว่า ที่สามคนไปหยุดชะงักกันอยู่ตรงนั้นก็คงจะเพราะเรื่องทางลม”

แกพูดพร้อมกับแหงนหน้ามองท้องฟ้าโล่ง ๆ ทวีปไปราวกับจะมองเห็นทิศทางพัดของลมฉะนั้น

“ลมพัดจากใต้ย้อนไปเหนือ ผ่านจากหมู่บ้านนั้นตรงไปยังปากทางช่องเขาขาดที่ไฉ่ยกัษณ์นอนขวางอยู่ พรานใหญ่กับเงาชายคงเห็นแล้วว่า

ถ้าย้ายจากที่นั่นเข้าไปยึดหมุ่หินตรงโน้นมันจะต้องกะสากลิ้นทันที คงเป็นเพราะเหตุนี้แน่ ทำให้ชักซ้ากันอยู่”

ไชยยันต์กับคาริน อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจ มาเรียกก็เรียกสว่างปากคนของหล่อนเข้ามาชักถามเร็วปรือ เจ้าต้องสู้ทำอาการเช่นเดียวกับตาบุญคำ คือแหงนไปรอบ ๆ แล้วเอานิ้วจิ้มน้ำลายยกชูขึ้นสูง อึดใจเดียวกับอกหน้าตาเฉยว่า

“เหี้ยโบราณอยู่ได้ลม ถ้าพรานใหญ่เข้าไปที่หินหมุ่โน้นเมื่อไหร่มันจะได้กลืนทันที”

“ยุ่งละซีทีนี้ แล้วจะเอากันยังไงนี่”

ไชยยันต์ครางหนัก ๆ ในลำคออย่างตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก

“รออยู่ที่นี้ก่อนเถอะ เรายังเข้าไปไม่ได้ ถ้าสามคนนั้นยังไม่เข้าไป ชุ่มอยู่ตรงหินโน้นเสียก่อนตามที่ตกลงกันไว้ประเดี๋ยวจิตแผน ได้แหวกกันหมดเท่านั้น”

คารินพูดเร็วปรืออย่างรุ่มร้อนกระสับกระส่าย

“ต่างคนต่างแยกกันไปห่างลิบแบบนี้ จะติดต่อส่งข่าวกันก็ 모르 เรื่องว่าจะเอากันยังไง ฉันทายใจพวกนั้นไม่ถูกเลยว่าเขาจะเอายังไง ถ้าขึ้นรอจนกว่าลมจะเปลี่ยนทิศอยู่แบบนี้ละก็มีหวังรอจนกระทั่งตะวันตกดิน”

มาเรียกระวนกระวายใจไม่น้อยไปกว่าเพื่อนสาวราชสกุลของหล่อน

และไม่ทันจะขาดเสียงของเหม่มสาวนั่นเอง จุตสะท่อนแสง

อันวารวืบบาดตา ก็ส่องวอบแวบเข้ามายังคณะทั้งเก้าคนกำลังยืน
ชุมนุมจ้องกันอยู่ ทำให้ต้องชะงักเฝ้าสังเกตด้วยความสงสัย ดารินใช้
กล้องส่องแล้วร้องออกมาว่า

“พรานใหญ่ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดหินสูง ดูเหมือนเขาพยายามจะส่ง
สัญญาณอะไรมาที่เรา ใช่แล้ว! ใช้กระจกเงาสะท้อนกับแสงอาทิตย์”

“พระเจ้า! แล้วใครจะไปอ่านสัญญาณของเขาออก!”

มาเรียวุทาน แต่ไชยยันต์ใช้แขนปาดหม่อมสาวผู้ยืนบังอยู่เบื้อง
หน้าให้พ้นทางไป จ้องตาเขม็งพร้อมกับบอกว่า

“ถอยออกไปเมย์ อย่าบัง”

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็ยกมือขึ้นชูโบกเหนือศีรษะเพื่อบอก
ให้ฝ่ายตรงข้ามทราบว่าเขากำลังสนใจรับสัญญาณอยู่ อย่างไรก็ตาม
ทั้งสองฝ่ายส่องสำรวจท่าที่อยู่ด้วยกล้องส่องทางไกลอยู่แล้ว จึง
มองเห็นปฏิกิริยาตอบรับของกันได้ถนัด

ครั้นแล้วสัญญาณแสงสะท้อนจากดวงอาทิตย์ ด้วยกระจกเงาก็
เริ่มฉายวูบวาบมาเป็นระยะ เป็นช่วงถี่และห่างตามรหัสสากลของหน่วย
สื่อสาร โดยอดีตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดน ผู้ผ่านการ
ฝึกอบรมด้านสื่อสารมาแล้ว

“ที่หมายอยู่เหนือลม จำต้องเปลี่ยนแผนเฉพาะหน้า...เข้าใจแล้ว
ตอบด้วย!”

ไชยยันต์อ่านดัง ๆ ออกมาเป็นคำ ไปให้ทุกคนซึ่งยืนจ้องนิ่งอยู่ได้
รับทราบตามความหมายนั้นด้วย

“ตายละ! จริงอย่างที่บุญคำบอกจริง ๆ นั่นแหละ ถ้ามหาไชยยันต์ว่าจะเปลี่ยนแผนอย่างไร?”

ดารินพูดอย่างตกใจ

ไชยยันต์หมุนตัวกว้าง งามอยู่ชั่วขณะหนึ่งเพราะไม่ทราบว่าจะเอาวัตถุสะท้อนแสงชนิดใดมาเป็นเครื่องมือรหัสตอบได้รพินทร์ส่งข้อความชนิดนั้นซ้ำ ๆ มาอีกสองสามเที่ยว อดีตนายทหารปืนใหญ่จึงเพ็งนึกถึงกล่องบุหรีโลหะขาวเคลือบนิเกิลของเขาขึ้นมาได้ รีบล้วงออกมาจากย่ามหลัง เปิดออกเช็ดด้านในจนเป็นมันเงาจับแทนกระจกแล้วฉายตอบไปว่า

“ทราบแล้ว...บอกแผนต่อไป”

ทั้งสองฝ่ายฉายสัญญาณ โดยอาศัยแสงสะท้อนจากดวงตะวัน กล้าแสงบนท้องฟ้าโต้ตอบกันอยู่ครู่ใหญ่ ทั้งดารินและมาเรียจึงเห็นไชยยันต์ปิดกล่องบุหรีเก็บไว้ตามเดิม

“ทั้งสามคนนั้นบอกว่าจะยึดแนวหินตรงเชิงเขาด้านซ้ายมือนั่นก่อน สั่งให้พวกเราเดินเข้าไปตามแผนเดิม เมื่อเราเข้าไปได้ระยะยิงไ้ ยักขึ้นเมื่อไหร่ พวกเขาคงจะวิ่งเข้าไปที่หมู่หินโน้น และให้เราพยายามล่อให้มันไล่ทางฝ่ายเราไว้ ไปกันเถอะรู้เรื่องกันแล้ว”

ดารินลื้มตาโพล่ง

“แปลว่าเขาจะไม่เข้าไปยังที่ชุมนุมตามแผนที่กำหนดเดิมจนกว่าไ้ ยักจะถลันเข้าไล่เรานั้นหรือ?”

“สามคนนั้นเข้าไปที่หินนั้นไม่ได้ น้อย ขึ้นเข้าไปก่อนที่เราจะถึง

จุดหมาย ไฉ่ยักษณ์นั้นจะปราดเข้าเล่นงานพวกเขาก่อนทันที ระยะมันก็
กระชั้นชิดติดพันมาก”

“อ้อ! ดีนี่...แล้วก็เลยเกี่ยงให้พวกเราทางด้านนี้เข้าไปประจันหน้า
ก่อนนั่นหรือ”

คนพูดไม่เจตนาที่จะว่าไปถึงใครอื่น นอกจากกรพิณทร์ ไพรวลย์คน
เดียว ทว่าก็บ่นว่าไปเช่นนั้นเอง ไม่มีความหมายอะไรนัก

“ทางด้านเราจะถอยหนีมันได้สะดวกกว่าฝ่ายเขา เพราะมีป่าหิน
อยู่ทางฟากขวามือที่บอกว่าทางซีกซ้ายที่พวกเขาอยู่กันในขณะนี้ อย่ามัว
แต่เกิดปัญหาอะไรอยู่เลยน้อย ทำตามที่เขาสั่งเถอะ”

“ช่วยส่งสัญญาณบอกไปอีกหน่อยได้ไหม?”

“ส่งสัญญาณบอกไปอีกหน่อยได้ไหม?”

“บอกว่า นายไพรวลย์ คนรู้มาก เห็นแก่ตัว ไม่เอาไหนเลย ทำแบบ
นี้จะถูกตัดเงินค่าจ้าง”

ไชยยันต์หัวเราะออกมาได้

“หมั่นมีอารมณ์ขันอย่างนี้เสียบ้างก็ดี น้อย โดยเฉพาะอีตอน
ถูกเขินขี้ดสุด”

“ฉันไม่ได้มีอารมณ์ขันหรอกยะ แต่ฉันโมโหนายนั่นจริง ๆ ตกลง
กันไว้แบบหนึ่ง แต่แล้วก็กลับมาเป็นอีกแบบหนึ่ง”

“แผนทุกอย่าง มันจำเป็นต้องเปลี่ยนไปสุดแต่ภูมิประเทศ
เหตุการณ์ จะถือตายตัวอยู่ไม่ได้ เธอไม่น่าจะลืมเสียว่า พี่ชายขาเป้ของ
เธอตกอยู่ในภาวะรับผิดชอบของเขาด้วย ในขณะนี้เธอคงไม่ต้องการให้

พี่ชายเธอเสียงจนเกินไปไม่ใช่หรือ ฉันเห็นว่าเขาทำถูกแล้ว ที่ไม่บ้ารหัสจนเกินไป ถ้าไม่ติดเชษฐาอยู่ด้วย ฉันว่าป่านนี้ไอ้เสือนั้นกับแงชายฟาดกับเจ้าเหี้ยโบราณนั้นเข้าให้แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องขอความร่วมมือจากเราให้เสียเวลาหรอก”

หมอดาริน คนซึ่งอแง ก็เลยเงียบเสียงไปในทันทีนั้น

เก้าคน คืบหน้าต่อไปในทิศทางเดิม และเริ่มทำเวลาทันทีโดยไม่จำเป็นต้องห่วงพะวงอะไรอีกเพราะทราบแผนการแล้ว

รพินทร์ ไพรวลย์ กระโดดลงจากยอดหินที่ขึ้นไปยืนส่งสัญญาณโต้ตอบกับไชยยันต์พร้อมกับถอนใจเฮือก

“เอาละครับ คุณไชยยันต์คล่องในการใช้รหัสมอร์สยิ่งกว่าผมเสียอีก”

“คราวนี้ เราก็เป็นฝ่ายรอพวกนั้น ให้คุณตัดสินใจเอาเองก็แล้วกัน ว่าในระยะไหน และเหตุการณ์อย่างไรเราจึงจะผละออกจากที่นี้ไปยึดที่หมายนั้น”

แล้วเชษฐาก็เรียกแงชายเข้ามา ขอดอกธนูที่ติดระเบิดพร้อมออกมาตรวจดูอย่างถี่ถ้วนอีกครั้งเพื่อความแน่ใจที่สุด เขาดูลักษณะของระเบิด ที่ผูกมัดติดอยู่กับดอกศรวามันมั่นคงแน่นหนาดีเหมือนเดิมหรือไม่ และตรวจสอบสายชนวนว่ามันจะไม่ทรยศเป็นอันตราย ในระหว่างลุกติดไฟและธนูพาแหวกดิ่งไปในอากาศ

“เราจะพลาดโอกาสครั้งนี้ไม่ได้อีกแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวขึ้นอย่างหนักแน่น เหมือนจะประกาศบัญชาไปยังบุคคลทั้งสอง แล้วตบหน้าทรวงลงไปบนบ่าของรพินทร์กับ

นางสาวคนละข้างพร้อมทั้งปีบไว้แน่นกระชับ

ไชยยันต์นำคณะของตนไถ่ไปหาหมายอันตรายเข้ามาทุก
ขณะ จนกระทั่งเหลือระยะอีกเพียง 150 เมตร ซึ่งมองเห็นกันอย่าง
ถนัดถนี่ที่สุด ไฉยักษ์โบราณเอาศิระชะหลบมุมแ่งหินอยู่อย่างฉลาด โผล่
แต่ส่วนหนึ่งของดวงตาซีกขวาออกมาชำเลื่องจ้องเขม็ง โดยไม่ไหวติง
กายอยู่เช่นนั้น คล้ายจะรอจังหวะอันเหมาะเจาะที่สุด ชนิดเฝืนพรวด
เดียวถึงตัวฝ่ายมนุษย์ทุกคนและเมื่อนั้นเองรพินทร์ก็ให้สัญญาณกับนาง
ชายและเชษฐาให้ออกวิ่งสุดฝีเท้าพุ่งเข้าหาห่มุหินซึ่งหมายตาไว้เป็นที่
มั่น

มีการสั่งการกำหนดกันไว้อย่างเรียบร้อยล่วงหน้าแล้วจากไชย
ยันต์ เกิด เส่ย จัน และสว่างปา เมื่อเข้าระยะวิกฤตินี้ต่างแยกตัวแฝงเข้า
หาเงาหินทันที เพื่อเตรียมสาดกระสุนสกัด คะหยื่น บุญคำ ไชยยันต์ มา
เรีย และดาริน คงปรีดิ่งเข้าไปอีกอย่างเยือกเย็น ทั้งห้าคน กระจายกัน
ออกทิ้งระยะช่วงห่างกันประมาณ 10 เมตร ในมือกระชับไรเฟิลพร้อมใน
ท่าเตรียมระเบิดกระสุนออกไปได้ทุกขณะ

แล้วทันทีนั่นเอง มาเรีย คะหยื่น และบุญคำ สามคนซึ่งจัดว่า
คล่องตัวที่สุดในการประจันหน้ากับอันตราย ก็วิ่งลำน้าออกไป เมื่อ
ผ่านระยะ 100 เมตรเข้าไปแล้ว

“เฮ้ย! ไฉบบอด ไฉยักษ์จั่ง เอ็งแนจริง มาไล่กอดกันข้านี้ละฯ”

ตาเฒ่าบุญคำ ตะโกนด่าเอ็ดอึงคะนึ่งออกไป ผสมไปกับเสียง
ผรุสวาทโวยวายอย่างยุ้ยวของกะหยื่น บึงเบ็งก็กก้องไปในความสงัดที่

แวดล้อมอยู่ สองคนนั้น กระโดดโลดเต้นช่วยกันร้องด่าทำทนายชรม
ถมเถไปหมด

มาเรียไม่ยั้วเฒ่ามันด้วยเสียง แต่หล่อนยั่วด้วย.375 แม็กนัมในมือ
เป็นปฐมฤกษ์ และเป็นการเหยียดด้วยพริบไหวที่ฉลาดเยี่ยมแทนที่จะยิง
เข้าไปยังส่วนอื่นใดของร่างกายอันใหญ่โตซึ่งกระสุนไรเฟิลแทบจะหา
ความหมายใด ๆ ไม่ได้เลยนั้น หล่อนเล็งไปที่โคนหางที่เห็นวางราบอยู่
บนชะง่อนหิน เสียงตุ้มสนั่นสะท้อนกึกก้องไปทั่วภูเขาหินที่แวดล้อมอยู่

ได้ผลอย่างยิ่ง สำหรับการสร้างโทษให้แก่อัฒมาัยักษ์ไพร่น ผู้
พยายามจะวางตนเป็นอุเบกขาอยู่ มันแผดเสียงร้องราวกับฟ้าคำรนแว้ง
ตัววูบจนแผ่นดินไหวเหือก ก้อนหินใหญ่น้อยในละแวดล้อมตัวถล่มร่วง
ครืนโครมประดุจปลาอานนท์พลิกตัว

ก่อนที่จะกระโจนลงจากชะง่อน.600ในโตรของไซยยันต์และ.300
เวฯ ของดาร์วิน ซึ่งคอยจ้งหะอยู่แล้ว ก็ปะทุลั่นกลบเสียงแผดคำราม
ของมันขึ้นพร้อมกัน ที่หมายก็คือกลางแผ่นท้องอันที่บทะมีนราวกับภูผา

จ้างพิภพโลกล้านปี เคลื่อนตัวของมันเองลงมาถึงพื้นเบื้องล่างใน
ลักษณะไถลเลื่อนเสียการทรงตัว

และบัดนี้ทั้งคะหยิ่นกับตานุญคำก็หันหลังกลับ วิ่งตูดแป้นแข่งกัน
ย้อนกลับมา ระหว่างที่ดาร์วินกับมาเรียสลัดลูกเลื่อนไซยยันต์ซึ่งใช้ไรเฟิล
แผดกระเบิดนัดที่สองจากลำกล้องขวาของเขาออกไปอย่างรวดเร็ว ไม่
ต้องเล็งเพราะเป็นการยิงเป้าหมายขนาดกำแพงเมืองจันอยู่แล้ว
จากนั้นเขาก็ฉุดกระซากลากแขนดาร์วินเอาตัวรอดไว้ก่อน เหลือแต่เพียง

มาเรียเท่านั้น ก็วิ่งท้ายและใกล้ชิดอันตรายที่สุด หล่อนปล่อยกระสุนนัดที่สอง ในระหว่างวิ่งถอยไปพลาง นัดนี้เสียเข้าปลายจมูกและเรียดไถเป็นทางไปตามสันของหน้ามันแฉลบพันกะโหลกด้านบนขึ้นไป

ด้วยอาการเกรี้ยวกราด ดุร้ายปานราหูพิโรชนิตที่ทุกคนเคยพบเห็นกันมาแล้ว มหายักษ์ไทรินโนซอร์สทรงตัวอยู่บนขาทั้งสองได้ถนัด ก็อ้าปากกว้าง ส่งเสียงซู่คำรามปานจะกล่มฟ้าพังดินออกรุกไล่ติดตามมาในทันที ทุกสิ่งเข้าตามแผนทีรพิพันธ์กับเชษฐาวางไว้แล้ว บัดนี้มันไม่ได้หันไปสนใจทางด้านอื่นใดทั้งสิ้น นอกจากเหยื่ออันเป็นมนุษย์ตัวกระຈ้อยร่อยฝ้ายล่อ ที่เข้าไปยุยวอยู่ใต้จมูกใกล้ ๆ นั่นเอง มันกวดไล่ฝ้ายของไชยยันต์อย่างหมายจะจับเก็บไปคนละคำ

เกิด เส่ย จัน และล่างปา อันเป็นทัพหนุนเบื้องหลังก็ลาดกระสุนเข้าปะทะไว้ตามแผน เพื่อเปิดโอกาสการล่าถอยผละหนีของพวกที่เข้าล้อมมันใกล้ ๆ กระสุนไรเฟิลต่างขนาดผสมกับลูกของเหล่านั้ จจริงอยู่! ไม่สามารถจะหยุดยั้งมันได้แต่ก็ทำความสะดุ้งสะเทือนได้เหมือนกัน ประดุจถูกสาดซัดด้วยกรวดทรายคั่วไฟร้อน สองมืออันกุดสั้นไม่ได้ส่วนของมันตบปิดอยู่ไปมา พร้อมกับแผดเสียงร้องสนั่นหวั่นไหวจนหูดับไปหมดแต่ก็ไม่ยอมชะงัก หรือยอมเสียเวลาเปิดโอกาสให้ คงกวดไล่อย่างกระชั้นชิด หูดหวิดเข้ามาอย่างน่าหวาดเสียว เพราะอัตราส่วนหนึ่งก้าวของมันต่อเกือบยี่สิบก้าวของฝ้ายมนุษย์

มาเรียจำต้องแตกหนีออกนอกทางเสียแล้ว เพราะความ
จวนตัว หล่อนไม่สามารถจะเล่นหนีมาทางเดียวกับที่พรรคพวกวิ่ง
ย้อนกลับได้ หลบจากแผ่นดินเข้าไปในป่าหินเดี่ยว ๆ ทางซ้ายมือ และไ้
ยักษ์ก็ชะงักหันขวับมาให้ความสนใจกับหล่อนเป็นเป้าหมายใกล้ที่สุด
หมุนตัวกวาดหางเข้าต้อน ชูคำรามกึกก้องไปพลาง

เชษฐา รพินทร์และแงซายเห็นภาพเหตุการณ์นั้นอย่างถนัด
ชัดเจนที่สุด เพราะต่างก็พากันวิ่งหน้าตั้งเข้ามา ยังไม่ทันจะถึงที่หมายที่
กำหนดไว้ มีหน้าซ้ำ เหตุการณ์ยังผันแปรไปเสียแล้ว ไ้ยักษ์ไปมุ่งไล่
ต้อนมาเรียอยู่คนเดียว มันจึงยังไม่มีที่ท่าจะผ่านใกล้หมู่หินด้านที่คอย
หมายดักนั้น

“คุณชายกับแงซาย ไปคอยดักอยู่ที่หมายเดิมเร็ว ไม่ต้องตามผม
มา”

รพินทร์ตะโกนสุดเสียง ละล่ำละลักสั่งการแทบไม่เป็นภาษา
ตะเบ็งแข่งกับสรรพสำเนียงอื้ออึงน่าสะพรึงกลัวนั้น เสียงคำรามของไ้
ยักษ์ เสียงปืนที่ระดมกันระเบิดอย่างสับสนไม่เป็นจังหวะ ไม่ทราบว่าจะ
จากใครต่อใครบ้างในภาวะที่เต็มไปด้วยความซุลมุนสับสนสุดยอด
เช่นนี้ แล้วตัวเขาเองก็วิ่งแยกตัดทางพุ่งเข้าไปยังเจ้าเหี้ยโบราณ ซึ่ง
ขณะนี้กำลังตะกายรื้อยอดหินกระจายกระจายคันหามาเรียอยู่

เชษฐาพะว้าพะวังด้วยความตกใจแทบหมดสติอยู่พริบตาเดียว
แต่แล้วก็ถูกแงซายสะกิดให้ออกแล่นตรงไปยังหมู่หินที่มันตามคำสั่ง

ของจอมพราวน จึงออกวิ่งตามไปในทันที ทั้ง ๆ ที่เป็นห่วงไปหมด และ
เดาไม่ถูกว่าเหตุการณ์มันจะดำเนินเช่นไรต่อไปรู้แต่เพียงว่า
วิกฤตการณ์สุดยอเกิดขึ้นกับแม่สาวผมทองแล้ว

บุญคำ คะหยิ่น ยังโกยอ้าวต่อไปจนถึงป่าหินที่พรรคพวกอีกสี่คน
ตั้งป้อมระดมยิงสกัดให้อยู่ ส่วนดารินกับไชยยันต์หมุนตัวกลับมาเห็น
ภาวะคับขันของมาเรีย ก็หยุดชะงักอีกครั้ง

“เมย์! ช่วยเมย์เร็ว ไชยยันต์”

ดารินร้องแหลมกรีดและอย่างลืมหูลืมตาชั่วขณะเพราะความเป็นห่วง
เพื่อนสาวต่างผิดผู้ตกอยู่ในห้วงอันตรายขีดสุด ราชสกุลสาวกลับปราด
ย้อนทางเดิม ไชยยันต์เพิ่งจะมีโอกาสหักหางเหยี่ยว บรรจกระสุนคู่ใหม่
ลงรังเพลิงได้ ออกวิ่งตามไปพร้อมกับส่งเสียงร้องห้ามดารินก้อง มันแซ่
ล่าอลหม่านไปหมด จนจำแนกไม่ถูกว่าอะไรเป็นอะไร

เกิด เส่ย จัน และสว่างปา ก็พรวดออกมาจากที่ซุ่มยิงในเวลา
ใกล้เคียงกันทั้งหมดโดยไม่ต้องนัด มันหมายถึงความสามัคคีประกอบ
กับความกล้าหาญเยี่ยม เมื่อมองเห็นอันตรายดำตบบังเกิดขึ้นกับผู้ร่วม
คณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสว่างปา ผู้ตามปกติแล้วจะเชื่องช้าที่สุด แต่
บัดนี้มันไวปานปรอท ออกหือแน่นตัดหน้าดารินออกไปด้วยความเป็น
ห่วงนายสาวผมทองของมัน

แต่ทุกคนประสาทสังการเข้าไปเสียแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็ช้ากว่าวิ
นทร์ ไพรวลย์ ผู้ซึ่งการเคลื่อนไหวปฏิบัติการของเขาทุกชนิด เป็นไปด้วย

สัญชาติญาณเคยชินมากกว่าสมองจะทันสั่งการ

เขาวิ่งอ้อมเลาะแนวหินมาอีกด้านหนึ่ง ลืมคิดถึงตัวเองหรืออะไรทั้งสิ้น นอกจากสิ่งเดียวเท่านั้น คือชีวิตของบุคคลผู้ร่วมคณะคนหนึ่ง ซึ่งบัดนี้ตายมากกว่าเป็นสำหรับภาวการณ์เช่นนี้

ไฉ่ยักษ์ผู้เกรี้ยวกราด ซึ่งกำลังผวาอ้าแขนขยับปากอันกว้างใหญ่ ดักอยู่ยังหมุ่หินเดี่ยว ๆ ซึ่งเห็นมาเรียแวบหายเข้าไปนั้นและในทันที เขาก็เห็นมันชะโงกหัววบลงไปพร้อมกับสำเนียงกรีดร้อง ของมาเรีย พริบตาต่อมามันก็เงยหัวสะบัดขึ้น

ภาพที่เห็นในสายตάνันเบิกโพลงก็คือชิ้นส่วนที่จำได้ว่าเป็นเสื้อของมาเรียติดปากมันขึ้นมา ส่วนจะมีเนื้อหรือเลือดปะปนขึ้นมาด้วยหรือไม่นั้น เขาไม่อาจมองเห็นได้ในสายตาระลึงแลชั่วแวบนี้

และบัดนั้นเอง ดวงตάνันลุกโชติด้านขวาของมัน ก็หันมาทางด้านเขาพอดี...

ถ้าแม้ว่าวินาที สามารถจะแยกออกไปเป็นส่วนละเอียดปลีกย่อยที่สุดได้สักเท่าใดก็ตาม หนึ่งในจำนวนส่วนย่อยของกาลเวลานั้น คือปฏิกิริยาเคลื่อนไหวของรพินทร์ ไพรวลัยยามนี้

ช่วงระยะปฏิบัติการดังกล่าว หมายถึงไรเฟิลที่วูบขึ้นมาอยู่ในแนวเล็ง นิ้วชี้แตะไก เข็มแทงชนวนพุ่งเข้ากระทบชนวนท้ายกระสุนแก๊สเผาไหม้แปรเป็นพลังงานขับเคลื่อนหัวแข็งน้ำหนัก 500 เกรน ให้รีดดวงตัวไปตามเกลียวล้ากล้อง แล้วพุ่งทะยานเข้าสู่เป้าหมาย

.458 แม็กนัมแอฟริกันนัดนั้นก็กก้องกัมปนาทขึ้นเร็วกว่าพริบตาเสียอีก! ที่หมาย ดวงตาด้านขวาของไอ้ยักษ์ข้างนั้น!

ต่อจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเขา ก็ดับวูบลงชั่วขณะหนึ่ง เหมือนภาพยนตร์ขาดกลางจอ...

แต่สายตาอื่น ๆ ที่จ้องอย่างตะลึงอยู่ในขณะนั้น เห็นเหตุการณ์และเรียงลำดับภาพนั้นได้อย่างชัดเจน

กระสุนนัดนั้นของจอมพรานพุ่งเข้าทะลวงเป้าหมายอย่างถนัดถนี่ที่สุด จนของเหลวและเศษเยื่อตาบางส่วนกระจายออกไปทันที โดนเข้าอย่างจัง และเป้าหมายอันเป็นจุดอ่อนที่สุดของร่างกายไอ้มหายักษ์หมุนคว้างไปหนึ่งรอบตัวราวกับถูกมือเทพเจ้าตบ ร่างกายอันใหญ่โตของมันในจังหวะที่ผวาตัวและดิ้นรนด้วยความเจ็บปวดนั้น ปะทะกับก้อนหินที่แซมยอดระเกะระกะรอบด้านหักพังถล่มทลายเหมือนตึกล้มทับ ชิ้นส่วนจากสะเก็ดหินที่กระเด็นว่อนไปรอบทิศทางส่วนหนึ่ง ลอยมาที่ร่างของรพินทร์ แล้วต่างก็เห็นเขากระเด็นผงะขึ้นทั้งตัว ในอากัปกริยาแทบไม่ผิดอะไรกับไอ้ยักษ์ขณะโดนปืน ล้มคว่ำหน้าลงกับพื้นไรเฟิลในมือหลุดกระเด็นห่างตัวไปทางหนึ่ง ดูเหมือนจะแน่นิ่งอยู่ตรงนั้น

ไทรันโนซอร์สตนนั้น ภายหลังจากดิ้นผวาไปครบรอบสี่ระแอนใหญ่หมึมาซึ่งยังอ้าปากค้างอยู่ นั้น ก็ปักที่มลง ตอนนี้องที่มันส่งเสียงขึ้น เป็นเสียงที่แหบเครือลากยาวเยือกอย่างโหยหวน แสดงถึงความ

เจ็บปวดรวดร้าวแสนสาหัส เนื้อตัวร่างกายทุกส่วน ดูเหมือนกับว่าจะสิ้น
ระริกเต็นกระดูกเกร็งไปหมด

แล้วมันก็งยพรวดขึ้นมาอีกครั้ง ลักษณะไม่ผิดกับหมาบ้ากัดขยำ
หินทุกก้อนที่มันควานไปกระทบ ดวงตาข้างขวาบัดนี้เลือดแดงฉานกลบ
ท่วมไปหมด อากัปกริยาเคลื่อนไหว บอกได้ชัดว่า มันมองไม่เห็นอะไร
เสียเลย...ทุกสิ่งทุกอย่างมืดสำหรับมัน

ไม่มีใครรู้ว่ามาเรียในขณะนี้ อยู่ที่ไหน ในภาวะไร่ ภายในเงาของ
หมู่หินใต้คางของไอ้ยักษ์ และก็ไม่มีใครคาดคิดว่ารพินทร์จะมีโอกาส
หายใจได้อีกหรือไม่ จากร่างที่นอนมือกางเท้ากางคว่ำหน้าอยู่กลางพื้น
ไม่กระดิกกระเดียนั้น

ในสภาพที่ตาบอดสนิทหมดทั้งสองข้าง ซึ่งตกอยู่ในความ
เจ็บปวด ผสมไปกับโกรธแค้นเกรี้ยวกราดจนถึงที่สุด ไอ้ยักษ์ไทรันเปิด
ฉากอาละวาดเป็นไฟบรรลัยกัลป์เอากับสิ่งที่อยู่ใกล้เคียงกับมันรอบตัว
ซึ่งก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าก้อนหินใหญ่่น้อยซึ่งอกสูง ๆ ต่ำ ๆ ทั่วไปตาม
พื้นภูมิประเทศ มันก้าวตะลุยมาเบื้องหน้า ตีนข้างหนึ่งของการขยับเดิน
เกือบจะเหยียบลงมาบนร่างของรพินทร์ที่นอนนิ่งอยู่ แล้วก็ผ่านพ้น
เปะปะไปทางด้านของไชยยันต์ ดารินและกลุ่มพรานพื้นเมืองทุกคน ซึ่ง
บัดนี้ชะงักเบิกตาตะลึงมองอยู่

จะมองเห็นหรือไม่ก็ตาม แต่เพราะทิศทางที่มันเดินที่เข้าใส่คน
เหล่านั้ันกระจัดกระจายกันออกไปอีกอย่างไม่เป็นล่ำ

เชษฐาณั้ัน ทันทึที่แลเห็นพรานใหญ่ถูกหินกระแทกกระเด็นลงไป
ลั้มนึง เขาก็ถลันจะแล่นตามออกไปด้วยสัญชาตญาณแต่ก็ต้องชะงัก

เพราะแงซายจุดแขนไว้มัน

“อย่า นายใหญ่ เราช่วยใครในขณะนี้ไม่ได้ทั้งสิ้น นอกจากสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะทำในขณะนี้...ช้า!!...โอกาสเป็นของเราแล้ว ตามันบอดหมดทั้งสองข้าง”

แล้วแงซายก็ยิ้ม เห็นฟันขาวทั้งสองแถว ส่งทั้งคันธนูและดอกศรติดระเบิดมาให้ราชสกุลหนุ่มใหญ่ หัวหน้าคณะ

“...นายใหญ่ควรจะทำลายมันด้วยมือเอง”

ไม่มีเวลาที่เขาจะคิดอะไรอีกแล้วทั้งสิ้น ในภาวะเช่นนี้เมื่อแงซายส่งธนูกับดอกศรมาให้ เซษฐาก็กระชากมาโดยเร็วก็ดگرامจนหนุนเป็นสัน วางดอกธนูขึ้นพาดสายยกขึ้นเตรียมพร้อมจะเคยทดลองยิงมาก่อนหรือไม่ก็ตาม บัดนี้ความจำเป็นสุดยอออกมาถึงแล้ว เซษฐาตัดสินใจเฉียบขาดด้วยเจตนาอันแน่วแน่

“ล่อมันให้ออกไปทางที่โล่งขวามือ แล้วหนีให้ห่างไม่ต่ำกว่า 50 เมตร หลบหาที่กำบังไว้!”

ท่านหัวหน้าคณะตะโกนขึ้นสุดเสียง ส่งความไปยังไชยยันต์

มีเสียงตะโกนร้องบอกกันต่อ ๆ ไป อ้ออิงระคนไปกับเสียงปืนที่ระงมก้องไม่เป็นจังหวะ แล้วเหตุการณ์ก็เป็นไปตามคำสั่งของเซษฐา

คนเหล่านั้นภายใต้การนำและบงการของไชยยันต์ ยิงล่อไฉ่ยักษ์ให้มันหันเหออกเดินเปะปะเป็นไก่อตาแตกไปทางด้านที่โล่งใกล้เคียงกับป่าหินขวามือ แล้วทุกคนของฝ่ายล่อ ก็หยุดยิง โยกแน่นสุดฝีเท้า หนีออกพ้นรัศมี 50 เมตร เข้ายึดที่หลบกำบังตน สุดแต่ใครจะหาได้

เชษฐาแผ่นออกมายืนเด่นอยู่ในที่โล่ง ทิศทางของเขาเยื้องสี่สิบห้าองศา จากด้านหลังของไอ้ยักษ์ซึ่งเงอะงะ หมุนอยู่พร้อมกับเสียงคำรามไม่หยุดปาก มือทั้งสองตะกุกตะกักตามหน้าของมันเองอยู่ไปมาวุ่นไปหมด แง่ซายปราดเข้ามาชนาบข้างเขา ในมือถือได้ที่ลูกติดไฟพร้อม

“จุดชนวน!”

เขาร้อง ยกธนูขึ้นในมุมที่จะส่งลูกออกไปในวิถีโค้ง

แง่ซายก็ตะปละปายคืบเข้ากับสายชนวนระเบิดที่มัดติดอยู่กับดอกศรทันที

“ยิง! นายใหญ่...”

เชษฐาน้ำวสายสุดแรงเกิด ด้วยพลังกำลังที่มีอยู่ทั้งหมดรวมทั้งอำนาจกำลังใจที่ก่อปรด้วยเจตนามุ่งมั่นอย่างเต็มที่

ศรของพระรามเชษฐา ซึ่งความจริงก็คือ ดอกธนูติดระเบิดที่เอ็นที่บัดนี้สายชนวนกำลังลามไหม้ แหวกอากาศเควี่วออกจากแหล่งทะยานเป็นวิถีโค้งพุ่งเข้าหาไทรันโนซอร์สอย่างเที่ยงตรงที่สุด โดยไม่เฉไฉออกนอกทิศทางหรือว่าเปะปะเสียการทรงตัวไปทางอื่นใดเลยทั้งสิ้น ด้วยกำลังส่งของคันน้ำวน้ำหนัก 80 ปอนด์ ยามนั้นไอ้ยักษ์หมุนตัวตะแคงกลับมาพอดี หัวธนูซึ่งทำด้วยโลหะแหลมเป็นแจ็กเงียงในจังหวะที่บ้ายหัวลงในมุมต่ำก็เสียบฉีกเข้าไปยังซอกรักแร้ ตรงบริเวณขาหน้าเปื้องซายของมัน จมมิดเข้าไปในผิวหนังอันขรุขระ ประมาณ 1 ใน 5 ส่วนของดอกธนูซึ่งยาวร่วมเมตร

ทั้งเชษฐา และเงชา ย ทรุดตัววบลลงนั่งติดพื้นทันทีโดยไม่ต้องร้อง
บอกเตือนกัน ทันทีที่เห็นธนูเสียบติดเป้าหมายหลบกำบังอยู่หลังก้อน
หินใหญ่ ไม่มีใครสามารถคาดคิดทำนายเหตุการณ์ได้ถูก ในวินาทีดับ
จิตนี้

เจ้าเหี้ยโบราณผู้ครองความเป็นเจ้าพิภพโลกในอดีตสมัยร้อง ว่า
กอย่างโกรธแค้นจัด จากพิษสงของหวัธนูที่ปักทะลุหนังเข้าไปเพิ่มความ
เจ็บคันกระตุ้นโทสะ ฟาดฟันตัวเองอยู่ไปมาเสียงสนั่นลั่นปฐพีไปหมด
ราวกับพสุธาจะพลิกคว่ำลง แต่แล้วบัดใจต่อมานั้นเอง ทุกสรรพ
สำเนียงอันน่าสะพรึงกลัวอยู่ขณะนี้ก็ถูกกลบเสียงหมดสิ้น เสียงที่ดังกลบ
นั้นดังเหมือนระเบิดที่ทิ้งจากเครื่องบิน เชษฐากระดอนขึ้นทั้งตัว แล้วล้ม
พังพาบไปกับพื้นตรงหน้า ส่วนเงชาหายผิงจากท่าที่นั่งคุกเข่า

โลกประหนึ่งว่าจะหยุดหมุนลงชั่วขณะ!

ระยะเวลานั้น จะผ่านพ้นไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้เมื่อได้
สติขึ้นอีกครั้ง ท่านหัวหน้าคณะตะกายเกาะหิน ค่อย ๆ พยุงกายไต่ขึ้น
มองไปยังที่หมายเบื้องหน้า

ท่ามกลางม่านควันและผงธุลีที่ปลิวคลุ้มเป็นหมอกสีขาว ร่าง
มหิมาเป็นภูเขาลูกของไฉยักษ์หงายท้องอยู่กลางแผ่นดินขาคันทรง
พลังด้านหลังทั้งสอง ถีบตะกายอากาศอยู่แถว ๆ อ้าปากพะงาบ เลือด
ทะลักทะลักออกมาจากปากและรูจมูก ด้วยอำนาจแรงอัดมหาศาลของ

ทีเอ็นที

ชั่วพริบตาต่อมา มันก็ค่อย ๆ ตะแคงจากท่าที่นอนหงายท้องอยู่ มาเป็นท่าหมอบติดดิน แล้วส่วนหัวอันโง่งนสั้นริก ๆ พยายามจะเข้ดขึ้น แต่กำลังขาดูเหมือนจะหมดสิ้นไปเสียแล้ว มันพยายามลุกล้มอยู่หลายครั้ง สำลักกระอักคายเลือดพลั้ก ๆ ออกมาจากปากเช่นนั้น รวากับรดด้มขนาดใหญ่ ยกกระเบะเทโคลนเหลว ๆ ลงมาเพื่อถมพื้นที่

“ช่วยให้มันพันทรมานเสียโดยเร็วเถอะ นายใหญ่”

เสียงกระซิบเบา ๆ มาจากเบื้องหลัง ปลุกสติสัมปชัญญะซึ่งเหมือนถูกสะกดให้ตกอยู่ในห้วงฝันของเซษฐาขึ้นอีกครั้ง อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์พาดดอกธนูเป็นคำรบสอง สูดลมหายใจลึกเต็มปอด แล้วพยักหน้าเป็นความหมาย แงซายก็จุดสายชนวนให้ พร้อมกับให้สัญญาณยิง

เขาปล่อยดอกที่สองแหวกอากาศออกไป เป็นการซ้ำแม่นยำราวกับสวรรค์จะเป็นใจช่วย ครั่งนี้มันปักสวบเข้าไปที่ก้านคอ เยื้องมาทางด้านหน้าของไอ้ยักษ์ ผู้อ้าปากสำรอกเลือดอยู่เป็นระลอก เซษฐากับแงซายไม่หลบลงต่ำเหมือนครั้งก่อน แต่เกาะนิ่งกับแงหิน จ้องมองภาพเหตุการณ์อย่างสงบด้วยหัวใจอันแน่วแน่

ทีเอ็นทีลูกที่สองระเบิดขึ้นเร็วกว่าลูกแรกเสียอีก พอมันครืนขึ้นสิ่งที่เห็นก็คือ ศีรษะอันน่าสะพรึงกลัวนั้น สะบัดเริดขึ้นไปพร้อมกับเปลวไฟ

ที่แลบแดงฉานแลเห็นถนัด แม้ท่ามกลางแสงแดดอันแผดเปรี๊ยะแล้ว
มาวันนั้นก็กลับมาอีกครั้ง แลเห็นแต่ท่อนปลายหางของมัน ที่วาด
อย่างแหล่เข้าอยู่กับพื้น แล้วก็สนิทนึ่งไปก่อนที่ควันจะจางลง

ไอ้มหายักษ์คู่วรคู้กรรมของคณะเดินทางมหาวิบากทั้งหมด สงบ
ฤทธิ์ลงอย่างราบคาบแล้ว ร่างของมันกองนึ่งอยู่ที่เดิมในท่าตะแคงคอ
หันพับขึ้นมาเกยอยู่บนลำตัว หน้าแห่งนงเงยขึ้นสู่ท้องฟ้า

ในโศตประสาทอันลั่นอื้อของเซษฐา ไม่ได้ยินสรรพสำเนียง
ใด ๆ อยู่ชั่วขณะ โลกทั้งโลกดูจะเงียบไปหมด ครั้นแล้วต่อมา เขาก็แว่ว
เสียงให้ร้องอื้ออึงสนั่นหวั่นไหวของพวกพรานพื้นเมือง เสียงกู่ตะโกน
ร้องบอกกันอย่างยินดีของคณะพรรคและเงาของคนเหล่านั้น ก็พากันวิ่ง
พรูออกจากที่ซ่อนตรงมาที่เขา ส่วนเบื้องหลังเหลียวมาก็ไม่พบเงาชาย
เสียแล้ว เจ้าคนใช้พิเศษผู้ทำหน้าที่จุดชนวนระเบิดให้แก่เขา บัดนี้ผละ
ว้างไปยังร่างของพรานใหญ่ซึ่งนอนอยู่กับพื้น และยามที่เขาเหลียวไป
มองตามก็เห็นรพินทร์ ไพรวลย์ กำลังคลานสี่ขาสะบัดหัวเร่า ๆ อยู่กับ
พื้น

เซษฐาออกเล่นตามเงาชายเข้าไปโดยเร็ว ปรากฏว่าเงาชายเข้าถึง
ตัวก่อนแล้ว ประคองให้ขึ้นมานั่งเหยียดขาอยู่กับพื้น

“รพินทร์!! คุณเป็นอะไรหรือเปล่า?”

“ไม่ต้องเป็นห่วงผม...”

จอมพรานพูดอย่างยากเย็น แล้วชี้มือไปในป่าหินเล็กตรงหน้า

“ผมคงไม่เป็นไรมาก เข้าไปดูเมย์ก่อนเร็ว?”

เชษฐาพะว้าพะวัง แต่เขาก็ไม่เงอะงะอยู่นานนัก ถลันปราดเข้าไปในหมู่หินเบื้องหน้าทันที พอดีกับที่กลุ่มของไชยยันต์ ดาริน และพวกพรานพื้นเมืองทั้งคณะหือแนบมาถึงทุกคน ส่งเสียงร้องถามกันแซด บางคนมุงอยู่ที่พรานใหญ่ บางคนก็กระโจนตามเชษฐาไป

แล้วทั้งหมดก็พบมาเรีย ฮอฟมัน นอนคว่ำหน้าแน่นิ่งอยู่ในซอกหินตอนหนึ่ง เสื้อลำสัตรีทางด้านหลังทั้งแผ่นขาดกระจุยหายไป แลเห็นผิวขาวโพลน ตลอดทั้งกายไหม้ไปด้วยเลือดและรอยขีดข่วน อันเกิดจากแ่งหินบาด ที่ศีรษะก็โชกเลือดเช่นกัน เชษฐาปราดเข้าไปถึงเป็นคนแรก ร้องเรียกเสียงสั้น ทردادตัวลงอุ้มประคองพลิกหงายหน้าขึ้น ดวงตาทั้งคู่ของหม่อมสาวปิดสนิท พริบตาต่อมาดารินกับไชยยันต์ก็เข้าถึงด้วยความตกใจขีดสุด

ระหว่างที่ทุกคนช่วยกันปลุกเขย่าเรียก อันเป็นสัญชาตญาณ ทั่วๆ ไปของมนุษย์เท่าที่จะทำได้ รพินทร์ ไพรวลย์เดินเชยเข้ามาถึงเป็นคนสุดท้าย ต่างดูเหมือนจะตระหนกอกสั่นต่อภาพที่เห็นและลืมสติกันไปหมด แม้กระทั่งหมอดารินเองก็ลืมไปเสียแล้วว่าตนเองเป็นแพทย์ ร้องเสียงหลงออกมาว่า

“โอ้! เมย์...เธอตายเสียแล้วหรือนี่”

“คุณหญิงเป็นหมอ จะลงความเห็นว่าคุณตายโดยไม่ยอมตรวจเลยหรือ?”

เสียงแหบ ๆ ดังมาจากบุคคลซึ่งบัดนี้พิสูจน์ได้ชัดแล้วว่าสติกำลังใจ และความทรหดเหนือกว่าทุกคน พรานรพิณทร์นั่นเอง

ดารินทร์รู้สึกตัวขึ้นมาได้จากเสียงเตือนนั้น รีบตรวจบุคคลที่เคราะห์ร้ายที่สุดของคณะอย่างลนลาน ใจแทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ครูเดียวพล่อนก็มีสีหน้าดีขึ้น เงยขึ้นบอกเร็วปรือว่า

“เร็ว! ช่วยกันห้ามเข้าไปพักในที่ร่มก่อนเถอะ”

กำลังใจของคณะทั้งหมด ก็กลับคืนมาในทันทีนั้น

“นายเหม้มไม่ตายไม่ใช่หรื นายหญิง?”

เจ้าต๋องสู่ตะโกนลั่นออกมาเป็นภาษาพม่า แต่หมอดารินทร์หรือใครทั้งสิ้นก็ไม่สนใจกับคำถามของมัน ท่ามกลางความฉุกฉะหนุก ซึ่งจะต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลาเช่นนี้เสียงเซซฐาออกคำสั่งลั่นพันทันอย่างรีบด่วน แงซ้ายกับคะหยิ่นตรงเข้ามาช่วยกันห้ามร่างของมาเรียขึ้น แบกถือตามหมอดารินทร์ซึ่งล่องหน้าไปเลือกได้ได้เพิงหินในที่ร่มไม่ห่างไกลไปยังกองสัมภาระ ซึ่งต่างปลดพักไว้ ก่อนหน้าจะเข้ามาทำศึกประจัญบานกับไอ้ยักษ์

คงเหลือแต่เพียงรพิณทร์ เซซฐา ไชยยันต์ และดารินทร์ สี่คนเท่านั้น ที่เข้ามารุมล้อมดูอาการของแม่สาวผมทองผู้เคราะห์ร้ายและให้การร่วมมือกับหมอในการปฐมพยาบาลไปพลาง ๆ รอเวลาที่คนใดคนหนึ่งในกลุ่มพรานพื้นเมือง ที่ส่งย้อนให้กลับไปยังกองสัมภาระนั้น จะลิ่วมาถึงพร้อมด้วยหีบเวชภัณฑ์ประจำคณะ ยามนี้ไม่มีใครหันไปสนใจกับซากของไอ้ยักษ์ ที่กองพะเนินสิ้นฤทธิ์เดชตายสนิทอยู่ทั้งสิ้น

“หนักมากไหม น้อย?”

ไชยยันต์เพิ่งจะเอ่ยออกมาได้เป็นคำแรก อย่างกระสับกระส่าย ตลอดเวลาทุกคนเห็นแพทย์สาวประจำคณะง่วนอยู่กับการตรวจสอบสภาพร่างกายของคนเจ็บอย่างถี่ถ้วน ร้อนรนที่สุด ก่อนที่เครื่องมือจะมาถึง และท้ายสุดแม้แต่อกเสื้อด้านหน้าที่ยังเหลืออยู่ก็ถูกหมอดาริน ถอดเปลือยออกไปจนหมดถึงผิวหนัง โดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น ลงทุนเอาหุ่นแบบฟั่งลงไปกับหัวใจ

“ไม่มีบาดแผลฉกรรจ์ตามร่างกายมากนัก นอกจากรอยหินบาด และหัวแตกไม่ใช่หรือ น้อย”

พี่ชายถามมาอีกคนด้วยความร้อนใจ เพราะยังไม่ได้ความเห็นใด ๆ จากหมอให้แน่ชัดลงไปพอแก่การวางใจได้

ดารินแม้ริมฝีปากแน่น หันมาตรวจบาดแผลที่ศีรษะอีกครั้ง หลุดปากพิมพ์ออกมาว่า

“กะโหลกร้าวหรือเปล่าไม่รู้ รู้สึกว่าหัวจะฟาดลงอย่างแรงทีเดียว จากรอยแผลฉีกของหนังศีรษะข้างนอกที่เห็นนี่”

อึดใจต่อมา หล่อนก็บอกว่า

“เจ้าประคุณ เทวดาอารักษ์ ขออย่าให้เมย์เป็นอะไรลงไปเลย ตรวจดูนี้ก็ไม่รู้สึกว่ารุนแรงอะไรนัก”

“แล้วทำไมนิ่งตัวอ่อนไปแบบนั้น?”

“สันนิษฐานว่านี่อกฟิ้นอย่างแรง สลบ เหตุการณ์มันเกิดขึ้น

อย่างไรนี้ ฉันมองไม่เห็นถนนเลยในขณะนั้น”

“เมย์จวนตัวขีดสุดครับ คุณหญิง ผมเห็นเขาวิ่งเข้าไปเล่นเอาเถิด เจ้าล่อกับมันอยู่ในหมู่หินนั้น และคงจะต้องวิ่งตะเกียกตะกายหลบ กำบังไปตามก้อนหิน ในระหว่างที่มันฉกหัวลงมาหมายจับ ครั้งสุดท้ายที่สุด เศษเสี้ยวของเมย์ถูกจับติดปากมันขึ้นมา เข้าใจว่าตอนนั้นเมย์คงก้มลงหลบอย่างหวุดหวิดคมเขี้ยวของมันผ่านสันหลังไปจับติดเสื้อเข้า และพอมันกระชากขึ้น เสื้อก็ขาดติดปากขึ้นไป ส่วนตัวเขาเองคงจะกลิ้งหล่นจากก้อนหินลงไปกระทบกับแอ่งหินที่ต่ำกว่า แล้วก็เลยนอนสิ้นสติอยู่ตรงนั้น เพราะศีรษะฟาดแอ่งหิน แต่ก็ยังโชคดีที่เขาพลัดหลุดจากกรงเขี้ยวมันได้ ถ้าติดปากขึ้นไปด้วยก็คงเป็นผงไปแล้ว ผมรู้สึกว่ามันจะฉกหัวลงมาควานจับซ้ำอีก จึงแยกกับคุณชายและแฉะชายวิ่งเข้ามาอิงมันเผาขนซึ่ง ๆ หน้า แล้วผมเองก็น้ำมีดวบลงชั่วขณะ เดาไม่ถูกเหมือนกันว่าโดนอะไรเข้า มารู้สึกตัวเอาตอนที่เสียงระเบิดครั้งแรก”

“คุณโดนก้อนหินที่กระเด็นว่อนไปทั่วเพราะการแว้งสะบัดตัวของมัน หลังจากถูกลูกปืนนัดนั้นเข้าไปแล้ว ผมเห็นชัดทีเดียวว่าคุณจะมำหน้าล้มคว่ำลงนอนนิ่ง นี่ก็ว่าเสร็จไปแล้วเหมือนกันตอนนั้น เกือบจะหลวมตัววิ่งตามเข้ามาอีกคน ดีแต่แฉะชายฉุดไว้แล้วเตือนให้ยืนมันด้วยธนู คุณเองล่ะ เรียบร้อยดีหรือ?”

รพินทร์ยกมือขึ้นลูบคลำต้นคออันปวดหนึบ

“พอไหวครับ นอกจากผมกับเมย์แล้วมีใครได้รับอันตราย

อะไรบ้างไหม?”

“ปลอดภัยดีทุกคน”

“เมย์เป็นคนกล้าและระห่ำอย่างนี้เสมอ เขาเป็นคนเดียวที่พุ่งเข้าไปใกล้มันที่สุด ใกล้เกินกว่าระยะที่เรากำหนดไว้ เลยทำให้เกิดเรื่องร้ายขึ้น ถ้าทำตามแผนให้ตรงกับที่กำหนดไว้ก่อนตัวเขาเองก็จะต้องเคราะห์ร้ายถึงอย่างนี้”

ไชยยันต์พิมพ์พร้อมไปกับโคลงสี่รชน่า ๆ มองดูแม่เพื่อนชมของเขาด้วยความเป็นห่วงและสมเพชยิ่ง

“ก็แบบนี้แหละครับ ที่พลอยพาให้คนอื่นเดือดร้อนได้รับอันตรายไปด้วย”

รพินทร์พูดเสียงต่ำ ดารินหันขวับมาตาเขยวทันที่

“นี่! อย่าทำเป็นคนใจดำนักเลย นายพราน คุณนะอะไรต่ออะไรก็ล้วนดีสารพัด แต่ในด้านวาจาใช้ไม่ได้เลย เวลาอื่นก็เว้นไว้เสียเถอะ แต่ตอนนี้คนกำลังเจ็บจะตายหรือไม่ตายยังไม่รู้ อย่างที่เห็นกันอยู่แล้วนี่ ยังจะว่าเขาได้ลงคออีกหรือ เมย์รอดตายอย่างหวุดหวิดก็เพราะคุณเสี่ยงเข้ามาช่วยไว้ได้ทันการ ก็ขอให้มันเป็นบุญคุณให้เขาระลึกถึงจะดีกว่าที่จะให้บุญคุณต้องหมดสิ้นไป เพราะสันดานกระด้างไม่รู้จักถนอมน้ำใจคนบ้างแบบนี้ คนน้ำใจดีแต่ปากเสียมันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก”

นี่คือธาตุแท้ของดาริน วราฤทธิ์...

และนี่คือความงามน้ำใจที่เหนือกว่าความงามใด ๆ ทั้งปวง ซึ่งรพินทร์ ไพรวลย์ มองเห็น แม้ว่าจะเป็นการมองเห็นด้วยการที่

ตนเองถูกตอกหน้าเอาอย่างแรง มันพิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า ราชสกุลสาว แม้จะมีเรื่องระหองระแหงปิ่นเกลียวกินเหลื้ยมกับแม่เพื่อนสาวต่างผิวมาตลอดเวลาเช่นไรก็ตาม โดยแท้ที่จริงแล้ว หล่อนไม่มีอคติอะไรกับมาเรียทั้งสิ้น

น้ำใจส่วนลึกเต็มไปด้วยความห่วงใย และปรานีเสมอ

เขาไม่ได้ตอบอะไร เมื่อรู้สึกว่หล่อนขวางในคำพูดของตนหัวเราะหึ ๆ แล้วก็เดินผละถอยห่างออกมาเสีย ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่ส่งปาหื้อเร็ดนำหน้าพรรคพวกมาถึงพร้อมกั้บหีบเวชภัณฑ์

ระหว่างที่คนเหล่านั้นกำลังเอาใจใส่อยู่กับการแก้ไขเยียวยา มาเรีย จนสุดฝีมือแพทย์มือเกียรตินิยมประจำคณะ พรานใหญ่เดินกะเผลกกะเผลกเข้ามาหยุดยืน พิจารณาซากของไ้้้มหาัยักษโกล์ล้านปีอยู่ใกล้ ๆ คนเดียว ในสมองของเขามันตี้อกววนไปหมด ไม่อยากจะเชื่อว่าเท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้มันจะเป็นเหตุการณ์แท้จริงที่เผชิญอยู่ซึ่ง ๆ หน้าหรือ ในที่สุดมันก็ลงมาพบกับวาระสุดท้ายเข้าจนได้ ไม่ได้จากน้ำมือของเขาหรือของงะชาย แต่ด้วยมือของพันโท ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ สุภาพบุรุษในราชสกุลผู้เป็นหัวหน้าคณะ ซึ่งไม่มีใครคาดฝันล่วงหน้า

ภวังค์ถูกปลุก เมื่อรู้สึกว่จะมีใครคนหนึ่งมาเ็นอยู่เบื้องหลัง หันมาก็พบสีหน้าเยือกเย็นตายด้านชนิดอ่านความรู้สึกไม่ได้ของงะชาย

กำลังมองอยู่ที่ซากภูเขานั้นเช่นกัน ต่างฝ่ายต่างมองตากันเจี๊ยบ ๆ

“ทำไมแกไม่ยิงธนูด้วยมือแกเอง?”

“ผมต้องการให้นายใหญ่ เป็นผู้สังหารมัน”

“ฉันรู้ว่าแกต้องการให้เกียรตินายใหญ่ ต้องการให้เขาเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเอง สำหรับการเป็นผู้นำคณะของเขา แต่เป็นการตัดสินใจที่ทำหายคำสั่งของฉัน และอยู่ในความประมาทมาก”

“ผมประมาทอะไรหรือผู้กอง?”

“แกจะเชื่อหรือรู้ได้อย่างไรว่า นายใหญ่สามารถจะยิงธนูติดระเบิดอย่างได้ผล ถ้าพลาด ผลเสียมันก็จะเกิดขึ้น แทนที่ไอ้ยักษ์นั้นจะตาย ตัวนายใหญ่ ตัวแกเอง หรือพวกเราคนอื่น ๆ อาจพินาศไปเพราะระเบิดก็ได้”

เงซายยิ้มน้อย ๆ

“ผมคิดว่าผมรู้จักนายใหญ่ดี...เขาเป็นคนมีฝีมือ มีสติสัมปชัญญะ และปณิธานความมุ่งมั่นที่แน่วแน่ สิ่งเหล่านี้เมื่อมาประกอบกันเข้าจะช่วยให้เขาทำอะไรสำเร็จลุล่วงไปได้เสมอ หากเขามีเจตนาแท้จริงที่จะกระทำ ขณะนั้น ผมเห็นแล้วว่า ไอ้ยักษ์ตาบอดหมดทั้งสองข้างโดยมือของผู้กอง ไม่เหลือปากว่าแรงนักในการที่จะให้เขายิงธนูไปประหารมัน นายใหญ่ยิงธนูได้ดีทีเดียวผู้กอง”

“เมื่อไหร่ ฉันจึงจะพ้นหน้าหลีกห่างไอ้คนฉลาดลึกลอยอย่างมหาวยร้ายอย่างแกได้เสียทีนะ เงซาย?”

รอยยิ้มนั้น เผยกว้างออกไปอีก ทำให้ใบหน้าประดุจหล่อด้วย

สัมผัสสุกใสขึ้น ยกมือขึ้นชี้ข้ามทิวเขาสูงไปยังทิศเหนือเสียงลึกกังวาน
ตอบมาแผ่วเบาแต่ชัดเจนว่า

“อีกไม่นานนักหรอก ผู้กองรพินทร์-ไกลโพ้นเบื้องโน้น...มรกด
นคร! ไอ้คนที่ผู้กองทั้งเกลียดและทั้งรักผู้นี้ จะไปผังวิญญานอยู่ที่นั่น
เราคงจะไม่ได้เห็นกันอีกแล้ว เมื่อถึงคราวที่เราจะต้องแยกจากกัน ณ ที่
นั้น”

กล่าวจบ เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามผู้ลึกลับก็ก้มศีรษะให้เขาอย่างกึ่ง
สุภาพกึ่งไวั้ตัว พร้อมกับหมุนกายกลับเดินจากไปเงียบ ๆ

จอมพรานตื่นจากภวังค์ในคำพูดอันแฝงไว้ด้วยปริศนาลึกลับ
ของเงาชายอีกครั้ง เมื่อเชษฐาเดินทางเข้ามาด้วยรอยยิ้ม อาการของ
ท่านหัวหน้าคณะคลาไคลกังวลลงแล้ว

“เมย์รู้ลึกตัว และปลอดภัยแล้ว รพินทร์ แต่ก็สะบักสะบอมพอดู
เขายินดีมากที่สุดที่รู้ว่าเราโค่นไอ้ยักษ์ลงได้ และฝากขอบคุณคุณคนที่ช่วยเขา
ไว้ได้อย่างหวุดหวิดในตอนคับขันที่สุด”

“อาการทั่ว ๆ ไปเป็นอย่างไบบ้างครับ ผมเป็นห่วงเรื่องระยะเวลา
อันจำกัดของเราที่จะต้องรีบเดินทาง โดยหยุดพักเสียเวลาไม่ได้อีกแล้ว”

“คงไม่เป็นไรหรอก เจ้าตัวเองและน้องแนใจว่า พรุ่งนี้เราจะออก
เดินทางต่อได้ทันที”

เชษฐากล่าวอย่างเข้าใจเจตนาของเขาดี เข้ามาโอบไหล่กอดไว้
เอ่ยต่อมาว่า

“จะไม่เข้าไปเยี่ยมเขาหน่อยหรือ”

“อีกสักครู่ก็ได้ครับ ให้เป็นหน้าที่ของหมอก่อนดีกว่า”

แล้วพรานใหญ่ก็มองซากของไทร้นโนซอร์ส กับหน้าของเซษฐา สลับกันอยู่เช่นนั้น พลงยืมออกมาชนิดหนึ่งแทนความหมายแห่งคำพูด ทั้งหมด โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวสรรเสริญยกย่องใด ๆ ทั้งสิ้น อดีตท่านทูตทหารบกหันไปมองตามแล้วถอนใจลึก

“หมดเวรหมดกรรมกันไปเสียที ต่อไปนี้ หนทางคงจะเปิดสะดวกสำหรับเราแล้ว ผมเชื่อมั่นเช่นนั้น”

แล้วเซษฐาก็พิมพ์ากกล่าวขมาโทษ อโหสิกรรมให้กับเจ้าสัตว์ใหญ่ ที่จองเวรสกัดขัดขวางการเดินทางมาตลอดระยะ บัดนี้บนท้องฟ้าเหนือซากไทร้นฯ แร้งใหญ่ตัวนั้นบินว่อนเวียนอยู่ในระยะสูง

ถูกแล้ว! มันเป็นสัญลักษณ์แห่งความมรณะ

และก็ได้ประจักษ์กันออกไปเดี๋ยวนี้เองว่ามรณกาลที่เกาะกุมอยู่ ตลอดเวลานั้น เป็นของเข้าสัตว์โลกล้านปีตนั้น หาใช่ของฝ่ายมนุษย์ ซึ่งดวงชะตาแข็งแกร่งกว่าไม่

ต่างนึ่งกันไปครู่ใหญ่ ระหว่างแรงแห่งมองแร้งตัวนั้น ทั้งรพิินทร์และเซษฐามีสีหน้าเข้มขึ้น เต็มไปด้วยความหวังเพิ่มขึ้น

“มันเหมือนกับบอกให้ทราบว่ โชคชัยเป็นของเราแล้ว ในความพินาศของไอ้ยักษ์ตนนี้ ในที่สุด สวรรค์ก็เข้าข้างเราจนได้ ผมก็นึกไว้ก่อนแล้วเช่นกันว่ ถ้าเราจะถึงวาระสุดท้ายกันทั้งหมดอันหมายถึงแผนเดินทางสะดุชะงัก ก็เพราะไอ้ยักษ์นี้แหละแต่เมื่อผ่านมันได้แล้วเช่นนี้

ความสำเร็จผลก็ควรจะเป็นของเรา...”

รพินทร์ประสานตายตากับเชษฐา ยิ้มให้

“น่าขอบคุณต่อเหตุการณ์ ที่ทำให้คุณชายวางแผนได้อย่างถูกต้อง โดยขอร่วมมาทางฝ่ายผมกับแงชายด้วย ถ้าลำพังมีผมกับแงชายเพียงสองคน และโดยเหตุการณ์วิกฤตอย่างที่เกิดขึ้นแล้วนั้น ยังไม่แน่ว่าเราจะเป็นฝ่ายย่อยยับหรือเปล่า เพราะผมมีความจำเป็นที่จะต้องแยกห่างจากแงชายออกไป และแงชายคนเดียวก็คงยิ่งหนักไม่ทันการแน่”

เชษฐาหัวเราะเบา ๆ ด้วยความเป็นสุข

“ก็ผมเกรงอยู่ในข้อนี้แหละ ถึงได้ขอร่วมมาด้วยอีกคน ตลอดเวลาคุณกับแงชายร่วมทีมกันเพียงสองคนเท่านั้น และเหตุการณ์มันก็เกิดขึ้นหลายครั้งแล้วที่ต้องพลาดโอกาสไป คนยิงกับคนจุดสายชนวนมีอันเป็นไปให้ต้องพลัดพรากแยกจากกันไปคนละทางเสมอ เมื่อเวลาสำคัญมาถึง”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็เล่าให้เขาฟังอย่างละเอียดว่าเหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างไรในตอนฉุกเฉินที่สุด ภายหลังจากกรพินทร์คว่ำหน้าหมดสติไปชั่วขณะ

“แงชายยึดเยียดธนูมาให้ผม พร้อมกับบอกให้ยิง ตอนนั้นเหตุการณ์จำเป็นบังคับ ทำให้ผมคิดอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น เมื่อมันไม่ยิง ผมก็ต้องยิง แล้วสวรรค์ก็เข้าข้างเป็นพิเศษ ผมยังอดประหลาดใจไม่ได้จน

เดี๋ยวนี้น่า ตอนนั้นทำไมผมถึงยิงธนูได้อย่างดีที่สุดและได้ผลทั้งสองลูก มันเป็นเรื่องปาฏิหาริย์แท้ ๆ”

“คุณชายถามมันแล้วหรือยังครับว่า ทำไมมันถึงไม่ยิงด้วยตนเอง”

เซซุสาคงหัวเราะอยู่เช่นเดิม ท่าทางท่านหัวหน้าคณะไม่ได้เฉลียวใจคิดอะไรทั้งสิ้น ตอบว่า

“ถามมันแล้ว มันบอกว่าข้อมือข้างซ้ายของมันเคล็ดตั้งแต่วานนี้แล้ว แต่มันไม่กล้าบอกให้คุณทราบ ผมเองก็ไม่ว่าจนกระทั่งมันบอกภายหลังจากที่ผมถามนี้แหละ ก็ดีไปอย่างว่ามันไม่ฝืนยิงทั้ง ๆ ที่ข้อมือเคล็ด เพราะอาจจะทำให้พลาดได้ โชคดีมากที่ผมอยู่กับมันด้วยในขณะนั้น”

แกชายนะรี ข้อมือเคล็ด? คนที่เท่าทันอยู่แล้วในทุกด้านหัวเราะหึ ๆ อยู่ในใจ ก็ยังดีอยู่หรอก ที่กับเขามันไม่ได้กล่าวความเท็จอำพราง หากแต่บอกตามตรงว่ามีเจตนาจะให้เซซุสยิงธนูสังหารไอ้ยักษ์ด้วยมือเอง และมันก็ฉลาดล้ำที่จะหาเรื่องกล่าวแก้ตัวกับเซซุสไปอีกอย่างหนึ่ง เพื่อให้เกิดความดีงามในด้านความรู้สึกของท่านหัวหน้าคณะขึ้น และกีดกันตัวเองให้ออกไปพ้นข้อกังขาแคลงใจของเซซุส

ลึกลงไปกว่านั้น คนอย่างแกชายอาจเห็นแล้วว่า เป็นง่ายตายเกินไป ในการที่จะปล่อยธนูระเบิดไปสังหารเจ้าสัตว์ตาบอดตนนั้น แล้วก็เลยโยนภาระไปให้นายจ้างเสีย

ทำไม ระพินทร์ ไพรวลย์จะไม่รู้เท่าทัน!

ทั้งสองชวนกันย้อนกลับมาที่คณะทั้งหมดซึ่งรวมกลุ่มมันอยู่ที่มาเรีย คนที่เคราะห์ร้ายและเจ็บมากกว่าเพื่อน บัดนั้นนอนเหยียดยาวอยู่กับพื้นผ้าปู มียามหลังหลายใบหมุนศีรษะสูง ตาสีดอกผักตบทั้งคู่เปิดขึ้นแล้ว เต็มไปด้วยแววอิดโรยอ่อนเพลียและเหม่อลอย เสื้อที่ขาดจนไม่สามารถจะสวมได้อีกต่อไป ถูกเปลี่ยนใหม่เรียบร้อยแล้วโดยเสื้อของหมอดาริน ซึ่งมีสำรองอยู่หลายชุด ศีรษะถูกพันไว้ด้วยผ้าพันแผลหนาพอมองเห็นหน้าพรานใหญ่ ก็พยายามจะยิ้มให้ ตลอดทั้งใบหน้านามมีรอยแตกและฟกช้ำดำเขียวไปหมด เพราะถูกกระแทกกับหิน

“ฉันตายยากเหมือนกันนะ ไพรวัลย์”

จอมพรานยิ้มตอบ

“ไม่มีใครอยากให้คุณตายหรอก และผมก็เกือบตายเพราะการที่พยายามช่วยไม่ให้คุณตาย”

“ฉันรู้แล้ว หลายคนเล่าให้ฉันฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยละเอียด ภายหลังจากที่ฉันสลบไป คุณไม่เป็นอะไรมากไม่ใช่หรือ”

“หมอดูดวงชะตาของผมไว้นานแล้ว บอกว่าถ้าจะตายก็ตายบนเสื้อ มีหลังคาบัง ตายเพราะเป็นไข้ตาย ไม่ใช่เพราะอุบัติเหตุหรือการปองร้าย ไม่ว่าจากคนหรือสัตว์”

ทุกคนหัวเราะ เพราะนาน ๆ จะเห็นอารมณ์ขันจากรพิินทร์เสียทีหนึ่ง แม้แต่คนเจ็บเอง หล่อนหัวเราะจนรอยบวมเบ่งที่แก้มและริมฝีปากตึงจนยกมือกุม และร้องครางไปพลาง

“หมอดารินให้ฉันพักในครึ่งวันของวันนี้ กับอีกคืนหนึ่ง พรุ่งนี้เขา

บังคับให้ฉันเดินต่อแล้ว”

“แล้วยังไง? ไหวไหม?”

“ถึงไม่ไหว ก็ต้องไหวอยู่ดีนั่นแหละ”

เหม่มสาวตอบอย่างไม่หวั่นระย่อตามนิสัยทรหดจิตใจ

“แต่ฉันไม่ชอบเลย เขาเล่นได้ปฉันด้วยมอร์ฟีน ฉันทิดอะไรง่าย ๆ เสียด้วยนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ติดมอร์ฟีน ก็ยังดีกว่าติดเพนนิส...อ้า ซิลลิน!”

ไชยยันต์พูดหน้าตาเฉย แกล้งลากเสียงยาวที่คำท้ายโดยเติมเสียง
เอสเข้าไปยังตัวที่ไม่ควรจะเติม

มาเรียอาจมีประสาทหูที่敏ซาเกินกว่าที่จะจับหางเสียงทันแต่
หมอดารินร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ตบขาดเข้าไปเต็มเหนี่ยวที่
หัวไหล่ของอดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้คะนองปากจนศีรษะแทบตำ ตวาด
แหลมออกมาเป็นภาษาไทยว่า

“บ้า! หยาบคายใหญ่แล้ว ไชยยันต์!”

เชษฐาพยายามวางหน้าเคร่งขรึม จูปากห้ามเบา ๆ ส่วนรพินทร์
กับแงซายหันหน้าเบือนออกไปทางอื่น แทบจะปล่อยเก้าอี้ออกมางอ
หาย มาเรียหน้าตื่น ถามว่า

“อะไร เกิดอะไรขึ้นหรือ น้อย”

ดารินค้อนไชยยันต์จนตาคว่ำ หน้าแดงก่ำ แล้วหันมาฝืนยิ้มให้คน
เจ็บ

“เปล่าหรอก เมย์ อย่าสนใจอะไรเลย นอนพักเสียเถอะทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยลงด้วยดีแล้ว วันนี้ฉันขอสั่งการเองโดยเหตุผลทางการแพทย์ว่า เราทั้งหมดควรจะตั้งแคมป์อยู่ที่นี่แหละ พรุ่งนี้จะเอาอย่างไรก็ค่อยว่ากันต่อ”

“ขอให้ฉันลุกขึ้นหน่อยได้ไหม ฉันรู้สึกดีขึ้นมากแล้ว ฉันอยากจะไปดูที่ซากไอยักษ์นั้น กับซากแรคโคดอน”

“อย่าเพิ่งดีกว่า หน้าของเธอตอนนี้ก็คือนอนพักนิ่ง ๆ ให้มากที่สุด อย่าขัดคำสั่ง”

มาเรีย ฮอฟมันถอนใจยาว ปิดเปลือกตาลงโดยดี

ไชยยันต์บ่นอะไรพำอยู่ในลำคอ ไม่เข้าหน้าดารินอีกเดิน เลี่ยงไปคุยกับตาบุญคำและกลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์เสีย เชษฐาหรือกับพรานใหญ่เรื่องแผนคืบหน้า และต่างก็เห็นด้วยกับเหตุผลของหมอดารินว่า สำหรับเวลาที่ยังเหลืออยู่อีกครึ่งวันก่อนตะวันตกดินนี้ ไม่สมควรจะเคลื่อนย้ายไปไหนอีกทั้งสิ้น นอกจากวางแคมป์ลงตรงบริเวณใกล้ปากทางช่องเขาขาดนี้ก่อน เพื่อให้มาเรียได้พักผ่อน

ทุกคนเริ่มแจ่มใสเต็มไปด้วยขวัญและกำลังใจอันเต็มเปี่ยมอีกครั้ง ภายหลังจากพิชิตอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ลงได้สัมฤทธิ์ผลและคณะพรรคทุกคนยังพร้อมหน้ากันอยู่ครบทีม โดยไม่มีใครได้รับอันตรายจนถึงชีวิต พวกพรานพื้นเมืองเริ่มพูดจาตลกคะนองและหยอกล้อกันได้อีกครั้ง ว่า เริงสนุกสนาน ระหว่างช่วยกันจัดที่นอน

ภายหลังจากจัดที่ทางเตรียมพร้อมสำหรับแรมคืนเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว รพินทร์ก็ชวนเชษฐาและงาช่ายออกเดินผ่านช่องเขา
เพื่อสำรวจล่วงหน้าไปยังอีกฟากหนึ่งเพราะเห็นว่าเวลายัง
เหลืออยู่อีกหลายชั่วโมงก่อนค่ำ

ตะวันบ่ายสาดแสงอร่ามสุกใสไปทั่วภูมิภาคทัศนวิสัย
กระจ่างปลอดโปร่งยิ่งทำให้มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างทั้งใกล้และ
ไกลได้อย่างชัดเจนทั้งสามคนเดินไต่ทางอันเริ่มจะลาดชันขึ้นไปสู่
ช่องเขาเสมือนหนึ่งใครมาตัดไว้เป็นถนน ผ่านกำแพงภูผาอันกัน
เป็นทิวทยานเยียมเมฆไรรอบด้านนั้น เพื่อทอดไปสู่ยังแผ่นดิน
อีกฟากหนึ่ง

ตรงพื้นที่ต่ำ ริมทางที่จะขึ้นสู่ช่องเขานั้น ซากของแทรคโคดอน
หรือเปิดไดโนเสาร์ทั้งสองตัวกองเรียงลาดอยู่ทั่วบริเวณลักษณะอันถูกฉีก
เนือยย่อยยับขยอกกินจากเจ้าสัตว์ที่มีอิทธิพลเหนือกว่า และไม่ผิดอะไรกับ
ซากของสเตโกซอรัสที่ต่างเคยพบเห็นกันมาก่อนแล้ว มันถูกจู่โจมเข้า
ขยำขบอย่างดุร้ายกระหายเลือดโดยหนีไม่ทันทั้งสองตัว และตายลง
อย่างรวดเร็วปราศจากการต่อสู้โต้ตอบใด ๆ ทั้งสิ้น รวากับหนูที่ถูกแมว

ตะครุบ จากนั้นก็ถูกฉีกเนื้อกินชนิดสด ๆ ร้อน ๆ ด้วยความ
ตะกละตะกลามหิวโซและละโมภมูมมาม เห็นได้ชัดจากร่องรอยที่
ปรากฏอยู่

“มันกินตัวหนึ่ง ยังไม่ทันจะหมด ก็หันไปกินอีกตัวหนึ่ง”

พรานใหญ่ ชี้ให้นายจ้างของเขาดูซากอันน่าสยดสยอง
อนเอนอนอนนั้น ระหว่างที่ไต่ขึ้นมาบนขอบหินสูงก่อนจะบรรจบกับ
ทางเดินใหญ่

“สันดานของมัน จากรอยที่เห็นนี้ ส่อชัดถึงนิสัยอันชั่วร้ายกาจ
ไม่ได้ฆ่าเพื่อที่หวังเป็นอาหารอย่างเดียว แต่มันจะฆ่าหมดทุกสิ่งทุก
อย่างที่มันพบเห็น ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยที่มันจะต้องขย้ำแตรคโค
ดอนเสียทั้งสองตัว ในเมื่อเพียงตัวเดียวมันก็อิ่มพอแล้ว นี่มันกัดเสียทั้ง
สองตัว แล้วก็กินทิ้งขว้าง สันดานคล้าย ๆ หมาป่า นี่ก็ดีที่มีอยู่เพียงสอง
ตัวเท่านั้น ที่เดินเซ่อซ่าเข้ามา ถ้ามากกว่านี้มันก็คงจะฆ่าโดยกัดตาย
หมดไม่ยอมให้เหลือ”

แล้วจอมพรานก็อธิบายประกอบข้อสันนิษฐานให้เชษฐาทราบ
ว่า เหตุการณ์เมื่อคืนที่ผ่านมา นั้น ควรจะเกิดขึ้นในลักษณะไหน ไทรัน
โนซอร์สหลบซ่อนตัวอยู่ที่ใด และแตรคโคดอนเคราะห์ร้ายทั้งสองตัว
เดินผ่านเข้ามาทางด้านไหนโดยไม่ทันรู้ตัวจนกระทั่งได้ระยะที่มัจจุราชจุ
โจมตีสู่เข้าถึง

ขนาดของไดโนเสาร์ประเภทกินพืช และมีถิ่นอยู่ใกล้หนองน้ำคู่นั้น
พอ ๆ กับช้างที่ใหญ่เต็มที แต่ก็เทียบกันไม่ได้เลยกับจ้าวพิภพไทรันซึ่ง

ใหญ่กว่าหลายเท่าตัว โครงร่างลักษณะของร่างกายธรรมชาติก็ไม่ได้
สร้างสรรค์ให้มันมีเขี้ยวเล็บสำหรับที่จะต่อสู้อย่างใดได้เลย นอกจาก
เป็นสัตว์ประเภทที่ตกเป็นเหยื่อฝ่ายเดียว สำหรับสัตว์ที่มีอำนาจ
มากกว่า

เมื่อมาพิจารณาใกล้ ๆ เห็นชัดเช่นนี้ เชษฐาจึงเห็นด้วยกับมาเรีย
ผู้เชี่ยวชาญทางโบราณชีวศาสตร์ที่ห้ามคณะทั้งหมดไว้ไม่ให้ยิงมัน
แหล่มาสวคงจะศึกษาเรียนรู้มาอย่างดีแล้วว่า เจ้าสัตว์โบราณประเภท
นี้ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใครทั้งสิ้น แต่ถึงอย่างไรขนาดและรูปร่างของมัน
เท่าที่มนุษย์เผล่ออกมาเห็น ก็ทำเอาตกใจขวัญหนีดีฝ่อไปเหมือนกัน

“เสียดาบที่เมย์บาดเจ็บและต้องนอนพัก ไม่ได้มาเห็นใกล้ ๆ กับ
เราด้วย มิฉะนั้นเขาคงจะอธิบายอะไรให้เราทราบดีขึ้นอีก เกี่ยวกับสัตว์
ประหลาดยุคดึกดำบรรพ์ประเภทนี้ หน้าตารูปร่างมันเหมือนเปิดจริง ๆ
นั่นแหละ ผิดกันแค่ไม่มีขน แต่ดันมีหางเหมือนพวกเหี้ย แล้วก็มีตีนอีกคู่
หนึ่งข้างหน้า ก็น่าขบขันมัน ที่มันเป็นหน่วยลาดตระเวนล่วงหน้าเข้ามา
ชิมलगก่อนเรา”

“เราควรจะนึกถึงบุญคุณของรังไก่อ่งวงตัวนั้นให้มากที่สุด” รพิน
นทร์บอก พร้อมกับบ่นปากขึ้นไปบนท้องฟ้าด้านที่เห็นพญาแร้งบินร่อน
อยู่

“ถ้าไม่ได้มันคอยบินเป็นเงาตามตัวไอ้ยักษ์อยู่ เราก็คงยังไม่รู้ตัว
ล่วงหน้าเนิ่น ๆ ว่า ศัตรูของเราดักรออยู่ที่ไหน มันทำหน้าที่เป็น
สัญญาณเตือนภัยให้แก่เราอย่างดีที่สุด”

เซษฐามองตาม แล้วยิ้ม

“ตั้งแต่วันแรกที่มันบินตามเราแล้ว น้อยกับไชยยันต์ราคาถูกลูก
น้อยนี่ตา จะยิงมันให้ได้ ดีแต่เมย์ห้ามไว้ ถ้ายิงแรงตัวนั้นเสีย เราก็คง
หมดเครื่องสังเกตุ และอาจเสียเปรียบมันมากกว่านี้ หวังว่าต่อไปมัน
คงจะเลิกบินป่วนเปี้ยนอยู่ใกล้ทิศทางเราเสียที”

ท่ามกลางแสงแดดแผดกล้าและลมที่พัดแรงอยู่เป็นระยะ
ลมมาเสมอ ทั้งสามคนเดินผ่านเข้าไปในระหว่างช่องเขา อันเป็นชอกอยู่
ในระหว่างแนวเขาสูงชันของภูเขาตัด ซึ่งเป็นช่องทางกว้างประมาณ
50 เมตร ตรงกลางเป็นเส้นทางราบโล่งอุดมไปด้วยกรวด ส่วนริมสองฝั่ง
เกาะเกาะไปด้วยหมู่หินงอกงามตาร่องรอยอาศัยเป็นเส้นทางด้านของสัตว์
ต่าง ๆ แลเห็นชัด

ช่องทางซึ่งมองจากระยะห่างเห็นว่าเล็กแคบนิดเดียวเท่านั้น ครั้น
เมื่อกำลังเข้ามาเดินอยู่จริง ก็ปรากฏว่ามันไม่ใช่ช่องเล็ก ๆ อย่างที่ภาพ
ลวงตาไว้เลย ข้างทั้งโขลงสามารถผ่านกันไปเป็นขบวนได้ โดยไม่
จำเป็นต้องจำกัดเรียงจำนวนหรือว่าเบียดเสียดเยียดยัดกันเกือบจะ
เรียกได้ว่า เป็นถนนมาตรฐานขนาดใหญ่ตัดผ่านเทือกเขาเชื่อมโยง
แผ่นดินสองฝั่ง และมีระยะทางยาวรวม 2 กม. เป็นอย่างต่ำ

กว่าจะพ้นออกไปสู่ที่ราบปากตรงข้าม ซึ่งบัดนี้แลเห็นแต่ท้องฟ้าสี
เขียวคราม และทิวเขาที่ห่างลิบลับออกไปไกลโพ้นเบื้องหน้า โดยยังไม่

สามารถจะสังเกตเห็นภูมิประเทศอื่นใดได้ถนัดนัก เพราะการเดินอยู่บน
ช่องทางนี้ ก็คือการขึ้นมาอยู่ในระดับส่วนหนึ่งของฐานภูเขา ซึ่งสูงกว่า
พื้นที่ราบต่ำลงไปของฝั่งตรงข้าม แนวจักษุจึงยังไม่สามารถจะมองลง
ต่ำเห็นได้ เพราะพื้นที่บังไว้

“ไอ้โฮ! คุณครั้งแรกว่าช่องทางแคบ ๆ สั้น ๆ แค่นี้ มันโกลดเลย
กว่าจะผ่านเส้นทางนี้ไปถึงด้านโน้นได้”

“ภาพมันลวงตาครับ”

รพินทร์ตอบด้วยเสียงเรียบปกติ สังเกตภูผาสองฟากทางไประยะ
ด้วยสัญชาติญาณพรานและนักเดินไพรชำนาญของเขา

“โปรดอย่าลืมนะว่าช่องทางนี้ เป็นช่องทางที่ตัดผ่านเทือกเขาที่สูงชัน
เมฆ แม้ธรรมชาติจะเลือกตัดช่องไว้ในส่วนแคบที่สุดของเทือกเขาก็ตาม
ความกว้างใหญ่ของเขาทั้งเทือกก็ย่อมจะทำให้เส้นทางยาวออกไปเป็น
ธรรมดา ผมกะดูแล้ว ถ้าปราศจากเส้นทางนี้ โดยเราใช้วิธีข้าม ภายใน
หนึ่งอาทิตย์ยังไม่ทราบว่าจะข้ามพ้นหรือเปล่า”

แล้วจอมพรานก็หันมามองหน้านายจ้างของเขา

“ระยะทางห่างไม่ใช่เล่นนะครับ ก่อนจะพ้นช่องเขานี้หรือว่าเราจะ
กลับไปพักเสียก่อน พรุ่งนี้ค่อยเดินผ่านไปพร้อม ๆ กับพวกเราทุกคน
เพราะถึงอย่างไรพรุ่งนี้เราก็ต้องผ่านทางนี้อยู่แล้ว”

“ว่าแต่คุณเถอะ เป็นการขึ้นเกินไปไหม เห็นบักโกรกอยู่เหมือนกัน
เดินเห็นก็ยังไม่ถนัดนัก”

“สำหรับผมไม่ต้องห่วงหรอกครับ ผมชินเสียแล้ว ถ้าไม่ถึงกับลุด

ไม่ขึ้นละก็ เรื่องเดินเป็นเรื่องเล็กสำหรับผม เกรงแต่จะทำให้คุณชาย
เหนื่อยเปล่าในการที่ผมชวนมานี้”

เชษฐาตุนาฬิกาข้อมือ เปรียบเทียบกับองศาของตะวัน

“เวลาเรายังเหลืออีกหลายชั่วโมงก่อนค่ำ และไม่มีอะไรต้องรีบ
ร้อนในตอนนี้อยู่ ถึงจะกลับไปนั่งพักตรงแคมป์ของเรา ก็คงไม่ได้ทำอะไร
มากไปกว่านั่งคุยฆ่าเวลาเราไปเรื่อย ๆ ก็แล้วกันอย่างน้อยที่สุด ไปให้
ถึงสุดปลายเส้นทางนี้ก็ยิ่งดี ถ้าทะเลสาบมรณะไม่ห่างไกลออกไปมาก
นัก เราจะไปกันให้ถึงที่นั่นเลย แต่ถ้าเห็นว่ามันจะลำบาก จะทำให้เสียเวลา
มาก เราก็จะหยุดกันเพียงแค่สุดปลายทางของช่องเขาขาดนี้ แล้วก็
กลับ”

“ตกลงครับ”

โดยการเดินกันไปเรื่อย ๆ ไม่มีอะไรจะต้องเร่งร้อนทั้งสาม
คนก็บรรลุถึงสุดปลายทางช่องเขาขาดนั้นภายในเวลาไม่นานเกินไปนัก
และเมื่อมาพักดื่มน้ำก็ยังคงอยู่ยังปากทางอีกด้านหนึ่ง ก็แลเห็นภูมิประเทศ
เบื้องต่ำลงไปได้ถนัดชัดเจนขึ้น

มันเป็นทุ่งหญ้า สลับไปกับละเมาะไม้เตี้ย ๆ ดารดาอยู่ทั่วไป ซึ่ง
แตกต่างกันไป เป็นตรงข้ามกับภูมิประเทศป่าหินล้วนที่ผ่านกันมาแล้ว
ร่วมอาทิตย์เต็ม ๆ สัญลักษณ์แห่งชีวิต แลเห็นได้อยู่ทั่วไปตามลักษณะ
แห่งความอุดมสมบูรณ์ชุ่มชื้นนั้น แต่ต้นไม้และพืชพันธุ์ที่เห็นก็ยังมี
ลักษณะแปลกชวนพิศวงอย่างไม่เคยพบมาก่อนอยู่นั่นเอง ไม่ว่าจะเป็น

ปาล์มสน หรือแม้ประเภทพวกเครือเถา ปราศจากต้นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ประเภทที่เห็นในดงดิบทางป่าล่าง รวากับว่ามันจะเป็นป่าในจินตนาการ บนผืนผ้าใบของจิตรกรผู้มีความฝันอันสวยงามระคนไปกับความลึกลับ

ทิวเขาเขียววาง ๆ จรดขอบฟ้าประหนึ่งเขตชั้นจักรวาลอยู่ทางด้านเหนือ เหมือนระบายไว้ด้วยเส้นพู่กันบาง ๆ ส่วนทางด้านตะวันออกและทิศตรงข้าม แลลือลือออกไปสุดสายตาไกลแสนไกล จนในที่สุดกลายเป็นความมัวมนอย่างว่างเปล่าสุดทำนายว่าไปสิ้นสุดลงที่ใด

สามคนยืนพิจารณาเงียบ ๆ กันไปชั่วขณะหนึ่งด้วยความตื่นตาแปลกใจ ต่อมาารพิณท์ก็คลี่แผนที่ออกดู ในระหว่างที่เชษฐาใช้กล้องส่องทางไกลกวาดสำรวจอย่างระวังถี่ถ้วนไปรอบด้าน

“มีที่ลุ่มต่ำอยู่ทางด้านซ้ายนี่นะ ผู้กอง เชื่อว่าคงจะไม่ผิด เป้าหมายหรือก ทะเลสาบมรณะที่ระบุในแผนที่ของมังฆวนรธาต้องทางด้านนั้นแน่”

ท่านหัวหน้าคณะซึ่งมือประกอบคำพูด สีหน้าเข้มขึ้นแจ่มใสเห็นได้ชัด

“ที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าในขณะนี้ ก็คงเป็นเพราะละเมาะไม้ที่เป็นทิวทึบนั้นบังไว้ วัดจากที่นี่ไป มันห่างไม่ใช่เล่นทีเดียว กว่าจะไปถึงละเมาะนั้น ผมกะว่าเห็นจะไม่หนี 5 – 6 กิโลเมตร โดยตัดทุ่งหญ้าไป”

จอมพรานเงยหน้าขึ้นจากแผนที่ แลตามด้วยตาเปล่าแล้วใช้เข็ม

ทิศเล็ก ๆ ประจำตัว เทียบกับทิศทางแท้จริงโดยยึดตะวันเป็นหลักในขณะนี้

“ใช่แล้วครับ คงไม่ผิดไปหรอก สังเกตภูมิประเทศทางด้านนี้เป็นเขตชุ่มชื้นมากที่สุด แล้วก็ตรงกับทิศที่แผนที่ระบุด้วย”

แล้วเขาก็หันมาทางเงาชาย ผู้ตลอดเวลาเงียบสงบ

“ไหนแกบอกว่า พอพ้นปากทางช่องเขาขาดนี้แล้ว จะแลเห็นทะเลสาบมรณะไม่ห่างออกไปนักยังไกละเงาชาย”

“ก็ไม่ห่างพ้นจากละมေးที่บังอยู่นั่นเข้าไป ก็จะถึงบริเวณขอบบึงใหญ่แล้ว เดินไม่เกิน 2 ชั่วโมงก็ถึง”

เชษฐาหัวเราะออกมาเบา ๆ

“ไอ้แกนี่ บางขณะก็ยวนหน้าเซอเหมือนไอ้สำงป่าเหมือนกันนะ ไม่บอกนี่ ว่าเดินแค่ไถ่ซันก็ถึง ทะเลสาบมรณะห่างเกินไปกว่าที่เราจะเดินไปดูได้ในขณะนี้ ม่ายงั้นกว่าจะกลับถึงที่พักก็ค่ำแน่ เอาว่าหยุดกันแค่นี้ก็แล้วกัน พรุ่งนี้ค่อยไปพร้อม ๆ กันทั้งหมด ฉันทักจะชี้แจงเดินเสียแล้ว ถ้ารู้ว่าเดินไปแล้ว ก็ต้องเดินย้อนกลับอีก”

“เสียดายที่เมย์เจ็บเสียในวันนี้ ม่ายงั้น เราคงจะเคลื่อนหน้ากันได้อีก พอมีเวลาเหลือพอ”

รพินทร์อดไม่ได้ที่จะบ่นออกมาเบา ๆ

“แต่ผมถือว่าเราไม่ขาดทุนแล้วสำหรับวันนี้ ในกรณีที่ล้มไถ่ยักษ์ลงได้สำเร็จ จะได้หมดอุปสรรคข้อใหญ่ไปเสียที เป็นอันว่าถ้าเราเข้าถึงทะเลสาบมรณะเมื่อไหร่ ก็เข้าสู่จุดหมายแน่นอนในลายแทงแล้วไถ่

ไหม?”

“ครับ เราจะเริ่มจับเส้นทางตามลายแทง โดยใช้ทะเลสาบมรณะเป็นจุดเริ่มต้นได้ทันที ต่อไปนี้จะไม่มีการเดินกันอย่างเดาสุ่มอีกแล้ว เพียงแต่มุ่งเข้าหาที่หมายไปเป็นลำดับเท่านั้น ความหวังมองเห็นอยู่แค่นี้เอง คืบนี้ผมจะอธิบายให้ทราบอีกทีหนึ่งว่า จากจุดทะเลสาบมรณะ เราจะเริ่มไต่ขึ้นเส้นทางด้านไหนเป็นลำดับต่อไป ง่า...คุณชายกับนางชายนั่งอยู่บนนี้ก่อนได้ไหมครับ?”

“ทำไม?”

“ผมจะลองไต่ทางนี้ ลงไปเดินตรวจดูอะไรตามบริเวณชายทุ่งข้างล่างใกล้ ๆ นี้ รับรองว่าจะไม่ไปให้ไกลพ้นสายตา คุณชายนั่งอยู่บนนี้จะมองเห็นผมทุกกระยะ”

เชษฐาพยักหน้าอนุญาตง่าย ๆ พรานใหญ่กำชับสั่งนางชายนั่งคอยเป็นเพื่อนนายใหญ่ แล้วตนเองก็ตัดทางอันสูงชันของชอกเขาไต่ลงไปยังทุ่งหญ้าเบื้องล่าง

ร่างของเขาแลเห็นเดินดุ่ม ๆ ไปตามลอนสูง ๆ ต่ำ ๆ ของทุ่งหญ้านั้นในรัศมีสายตาของเชษฐาโดยไม่มีอะไรบัง และเขาก็ปฏิบัติตามสัญญา คือไม่เดินห่างออกไปมากนัก ต่างมองเห็นกันได้ทุกกระยะ ไม่ว่าจะเคลื่อนไปทางทิศใดระหว่างฝ่ายหนึ่งที่คอยเฝ้าจับตาอยู่บนที่สูง และอีกฝ่ายที่เดินอยู่ยังระดับต่ำและพื้นโล่งเบื้องล่าง

เชษฐาใช้กล้องตรวจดูอยู่ตลอดเวลา ท่านหัวหน้าคณะเห็นพราน

ใหญ่เดินมองตรวจดูตามพื้นตลอดจนยอดหญ้า ยอดไม้เตี้ย ๆ ระหว่าง
 ที่เคลื่อนไหวไปทางด้านต่าง ๆ

“ผู้กองดูอะไรหรือ แงชาย?”

“รอยสัตว์ ผมเข้าใจเช่นนั้น ยิ่งกว่านั้น ลักษณะของพืช ต้นไม้
 และพื้นดิน จะช่วยให้พรานใหญ่อย่างเขาประมาณการต่อสภาพของ
 ภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมได้ ผู้กองรพินทร์เป็นคนที่รอบคอบเสมอ”

“ฉันรู้ ว่าแกหันเขาทุกฝีก้าวอย่างที่เดียว เพียงแต่ฉันถามแกเท่านั้น
 ฉันก็รู้ได้ในทันทีว่า เขากำลังคิดหรือทำอะไรอยู่ ยิ่งกับว่าแกจะเป็นตัว
 เขาเสียเองงั้นแหละ”

“ก็ถ้าอยากจะรู้ว่าแกชายคิดหรือทำอะไรอยู่ ก็จงถามผู้กองรพ
 ินทร์ดูเถิดครับนายใหญ่ เราหลบซ่อนหรือเงื่อนงำอะไรกันไว้ไม่ได้หรอก
 เขาเป็นตำรวจปามาแล้ว ผมก็เคยเป็นทหารป่า เขาเป็นพราน ผมก็เป็น
 พราน”

“แต่เขามีความสุขจิตใจจริงและซื่อตรง แกละ...มีบ้างไหม?”

“เวลาเท่านั้น ที่จะเป็นเครื่องพิสูจน์”

“ระหว่างแกกับฉัน เราไม่ค่อยจะมีเวลาได้คุยกันนักหรอกแกชาย
 แต่ถึงเช่นนั้น ฉันก็คิดว่าฉันรู้จักแกได้ดีพอสมควร จากสิ่งต่าง ๆ ใน
 บุคลิกภาพของแกเท่าที่ฉันเห็น ฉันอาจไม่เท่าทันแกอย่างพรานใหญ่ก็
 จริง แต่ก็คงไม่โง่จนถึงขั้นที่จะมองข้ามสิ่งอันซ่อนเร้นอยู่ในตัวแก ฉัน
 บอกตามตรงว่าฉันชอบแก นับตั้งแต่วินาทีแรกที่แกเข้ามาขอสมัครร่วม

ทางมาด้วยแล้ว ผู้กองเขาอ่านใจฉันออก เขาถึงได้ยอมรับสมัครให้แ
ร่วมทางมาด้วยเพื่อเอาใจฉันนั่นเอง”

นางชายก็มึนศีรษะลง

“ผมเข้าใจดี นายใหญ่ และสำนักเป็นบุญคุณอยู่จนวินาทีสุดท้าย
แห่งชีวิต ถ้ามิใช่เพราะนายใหญ่ต้องการผมแล้ว ผู้กองยอมจะไม่ยอม
ให้ผมมาด้วยเป็นอันขาด แต่ไหนแต่ไรมา เขาไม่ค่อยจะชอบหน้าผมนัก
คิดระแวงอยู่ตลอดเวลาว่าผมจะเป็นอันตรายต่อเขา”

“มีเหตุผลอะไรนักหนาหรือ ที่เขาจะต้องคิดเช่นนั้น เอาละ! ฉันขอ
ถามในด้านความรู้สึกของแก”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงถอนใจเบา ๆ แต่ดวงตาทั้งคู่แจ่มใส
ปราศจากรอยหวั่นกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น

“อย่างที้นายใหญ่ทราบมาแล้ว อดีตครั้งหนึ่ง ระหว่างผมและเขา
เราเคยเป็นฝ่ายตรงข้าม เราเคยรบกันโดยหน้าที่และเขาเป็นฝ่ายพ่าย
แพ้เพราะยุทธวิธี เขาคงนึกเจ็บใจตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า ถ้าเขาฆ่าผม
เสียแต่ต้นมือ ผมก็คงไม่มีโอกาสนำกองทหารมาปล้นค่ายของเขาได้
สำเร็จ”

“แต่แกก็ปล่อยให้เขามีชีวิตรอดตายในการโจมตีครั้งนั้นไปได้
ไม่ใช่หรือ ทั้ง ๆ ที่ถ้าแกจะสังหารเขาเสียก็ได้”

“นั่นคือความจริงที่ผมรู้อยู่แต่ในใจของตนเอง เป็นความจริงซึ่ง
เขาไม่สามารถมองเห็นได้ และเมื่อผมพุดออกไปยอมจะกลายเป็นการ

เอ๋อย่าง เพื่อห้กลับบุญคุณของเขาที่ได้เคยไว้ชีวิตของผมไว้เก่าก่อน
ฉากเป็นความมิด ภูมิประเทศเป็นป่าเขาตงทึบ เขาวิ่งชมซานหนิศัตรูที่
ลัอมฆ่าเข้ามาทุกทิศ และผ่านแนวป็นกลกระบอกหนึ่ง เขามองไม่เห็น
ว่ามีป็นกลคอยดัักเขาอยู่แล้วและก็ไม่มีโอกาสจะรู้ด้วยว่า ใครคุมอยู่
หลังป็นกระบอกนั้น อะไรเป็นสาเหตุให้ป็นกระบอกนั้นนิ่งสงบอยู่โดยไม่
ไปรยกระสุนไปที่เขา ปล่อยจนกระทั่งเขาแล่นลับล่ำห้วยปลอดภัยไป
ได้”

“แกช่วยเขาไว้ทำไม อย่าเรียกว่าช่วยเลย เรียกว่าปล่อยชีวิตให้
รอดเถอะ ทำไมถึงให้เขารอดไปได้ ในเมื่อขณะนั้น เป็นเวลารบ เหตุผล
ส่วนตัวไม่น่าจะอยู่เหนือเหตุผลทางหน้าที่ แกช่วยเขาเพราะต้องการจะ
ปลดหนี้บุญคุณงั้นหรือ?”

“หาไม่ได้ บุญคุณของเขาที่เคยช่วยชีวิตผมไว้ก่อนมีอยู่เช่นไร ถึง
เดี๋ยวนี้อะและตลอดไป ก็จะไม่มวันลบหายไป แต่ผมช่วยเขาเพราะผมรัก
น้ำใจของเขา เขาเป็นลูกผู้ชาย ผมก็เป็นลูกผู้ชายเหมือนกัน ระหว่างที่
ช่วยเขาไว้ ผมก็ไม่คิดอีกเลยว่าจะต้องมาพบปะเกี่ยวข้องกับเขาอีก และ
ไม่ได้หวังอะไรจากเขาทั้งสิ้น”

“ฉันไม่รู้เรื่องราวส่วนตัวในชีวิตของเขานัก จะเป็นไปได้ไหมที่เขา
ต้องออกจากราชการ มาเป็นพรานป่าประกอบอาชีพส่วนตัวอยู่ทุกวันนี้
ก็เพราะสาเหตุมาจากราชการพิจารณาความบกพร่องต่อหน้าที่ ทำให้
ค้าแยกเพราะถูกแอกบุญใจมิดครั้งนั้นแล้วก็เลยทำให้เขาคุมแค้น
หวาดระแวงแอกอยู่ทุกวันนี้”

“ผมไม่ทราบในข้อนี้ ผมไม่ได้ข่าวคราวเขาอยู่หลายปี หลังจากคืนที่เขารอดตายจากการโจมตีของผมในคืนนั้นแล้ว มาได้ข่าวอีกทีก็ตอนที่เขามาเป็นพรานแล้ว และผมเองขณะนั้น ก็หนีออกจากกองโจรกะเหรี่ยง เร่ร่อนพเนจรไปตามป่าดงทุกแห่งโดยปราศจากจุดหมายปลายทางที่แน่นอน เราไม่เคยพบหน้ากันอีกเลย จนกระทั่งผมได้ข่าวว่าเขาจะมุ่งหน้าไปยังเทือกพระศิวะผมจึงเดินทางไปพบเขาที่หนองน้ำแห่งหนึ่งที่นายใหญ่ได้เห็นผมเป็นวันแรกนั้น”

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ หวนนึกไปถึงภาพในอดีตที่เห็นเงาชายเป็นครั้งแรก แล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ

“แกกล้ามากนะ ที่บังอาจโผล่ไปพบเขาก็ก ร้อมทั้งขอสมัครในครั้งนั้น แกไม่กลัวเลยหรือว่า ในฐานะศัตรูหรือคู่แค้นเก่า เขาอาจทำอันตรายต่อแกได้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็จับแกส่งตำรวจ”

เงาชายยิ้มน้อย ๆ สิ้นศีรษะแถมช้า

“ผมเชื่อแน่ว่าคงไม่เป็นเช่นนั้น ผมรู้จักผู้กองรพินทร์ รู้จิตใจของเขา ขณะนี้เขาไม่ได้เป็นนายตำรวจตระเวนชายแดนไทยอีกแล้ว เท่า ๆ กับที่ผมก็ไม่ได้เป็นทหารกองโจรกะเหรี่ยงอีกต่อไป เขาเป็นพรานป่า ผมเข้าไปหาเขาจนถึงถิ่น โดยถือความสุจริตใจจริงเป็นที่ตั้ง ในด้านส่วนตัวเราไม่เคยเป็นศัตรูกันมาก่อน นอกจากงานในหน้าที่บังคับ ถ้าเขาเป็นลูกผู้ชายจริง เขาจะไม่ทำอะไรผมเลย อย่างที่เขาได้ปฏิบัตินั้นถูกต้องแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อเขายังกริ่งเกรงหวาดระแวง และคอยจับใจจับ

พริบผมอยู่ทุกปีก้าวอย่าง จึงเป็นเรื่องที่ผมไม่ได้ถือชุ่นเคื่องเขาเลย โชค
เข้าข้างผมเพราะมีคณะเจ้านายเป็นคนกลางร่วมอยู่ด้วย ผมจึงได้มี
โอกาสร่วมเดินทางมาในครั้งนี้”

“แต่แกก็ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า แกเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในคณะ
เดินทางของเรา และแกก็เคยช่วยฉันไว้แม้แต่การถ่ายเลือดให้ คราวที่
ฉันเคราะห์ร้ายขีดสุดครั้งนั้น ถึงรพินทร์เองเดี๋ยวนี้ฉันก็ไม่คิดว่าเขาจะ
ระแวง หรือนึกถึงแกในแง่ร้ายใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากความสงสัยในความ
ลึกลับของแกเท่านั้น”

“ไม่มีอะไรที่จะลึกลับได้ในโลกนี้ ผมเรียนนายใหญ่แล้วทุกสิ่งทุก
อย่างขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น”

ขาดคำของเงชาয় ร่างที่ไต่ย้อนกลับขึ้นมาของพรานใหญ่รพินทร์
ก็โผล่เงาหินออกมาให้เห็นในระยะใกล้ และตรงเข้ามา

“ได้ความยังงัยบ้างผู้กอง?”

เชษฐาถามยิ้ม ๆ

“‘เกาะแห่งชีวิต’ ที่คุณชายอนุชาตั้งชื่อไว้ และเราผ่านกันมาแล้ว
ก็ยังไม่อุดมสมบูรณ์เท่าทุ่งหญ้าเหนือ ‘ทะเลสาบมรณะ’ ของมัง
มหานรธา สัตว์มากเหลือเกินครับ แถวนี่รอยเท้าเปาะไปหมด เป็น
พวกสัตว์ตีนกบขนาดใหญ่และกินพืชแทบทั้งสิ้นและหลายรอยเท้าเป็น
สัตว์ที่ผมไม่เคยรู้จักมาก่อน สงสัยว่าเป็นพวกไดโนซอรัสย่อม ๆ
ทั้งหลาย เสียหายที่ผมไม่มีความรู้ทางธรณีวิทยามาก่อน แต่รู้สึกว่ามี

ดินอันอุดมสมบูรณ์นี้ ปกคลุมพื้นที่ข้างใต้ที่เป็นหินอยู่ไม่หนาเกินไปนัก และจากเหตุนี้เอง จึงทำให้ต้นไม้ขนาดใหญ่ ๆ ไม่สามารถจะขึ้นงอกที่นี่ได้ นอกจากไม้พันธุ์ล้มลุกที่อาศัยหยั่งรากเพียงตื้น ๆ”

“ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ผมพยายามส่องกล้องตรวจดูตามทุ่งนี้ ไม่เห็นสัตว์อะไรสักตัว ถ้าซุกซมอย่างคุณว่า เราน่าจะเห็นฝูงของมันเดินเกะกะหากินอยู่บ้าง อีกอย่างหนึ่งก็เป็นป่าเวอร์ยีนไม่เคยมีใครรบกวนมาก่อน มันไม่น่าจะตื่นกลัวกลิ่นของเรา สมมุติว่ามันได้กลิ่นขณะที่เราเดินมา”

“ถ้าลงไปดู คุณชายจะเห็นครับ มันเหยียมน้ำกันไว้แทบจะทุกตารางนิ้วของแผ่นดินทั่วไป มีทั้งรอยใหม่ ๆ เมื่อขณะฝนตกและเมื่อเช้านี้เอง ผมคิดว่าที่มันหลบหายกันไปหมดก็คงเป็นเพราะตกใจเสียงระเบิดเมื่อครู่นี้เอง”

“ถ้านั้นก็เหมาะมาก จะได้หมดปัญหาเรื่องอาหาร ว่าแต่มีวิ๊ววของเจ้าพวกร้าย ๆ ที่จะเป็นอันตรายต่อเราบ้างไหม?”

“ผมยังไม่แน่ใจเหมือนกัน รอยเท้าหลายชนิดบอกถึงความเป็นสัตว์ใหญ่ยุคดึกดำบรรพ์ของมัน แต่ก็ไม่ถึงขั้นไอยักษ์ไทรันตัวนั้น พวกแก้ง กวาง และหมาป่าก็มาก เชื่อว่าสัตว์จากแหล่งนี้แหละ ที่กระจายไปหากินที่โอเอซิสที่เราผ่านมาแล้ว โดยอาศัยเดินผ่านเข้าออกจากเส้นทางช่องเขาขาดนี้”

นั่งพักสนทนาและดูภูมิประเทศกันอยู่อีกครู่ใหญ่ รพินทร์ก็ชวนนายจ้างของเขาและแองชายเดินกลับ พอเดินย้อนมาได้เพียงไม่เท่าใด

แลเห็นใครสองคนกำลังเดินสวนทางมา คนหนึ่งผอมเกรียว อีกคนหนึ่งสูงใหญ่ พอใกล้จึงจำได้ว่าเป็นคะหยิ่นและจัน ทั้งสองโบกมือส่งเสียงทักทายโหวกเหวก

เมื่อต่างเดินเข้ามาบรรจบกัน สอบถามก็ได้ความจากจันว่า ภายหลังจากที่เห็นรพินทร์ เชษฐา และแงซายเจียบไปชั่วโมงเศษ ดารินกับไชยยันต์จึงใช้ให้คะหยิ่นและจันตามหลังกอดูลาดเลา ทั้งห้าจึงกลับมาด้วยกัน

แดดโรยอ่อนแสงลงเต็มทีเมื่อกลับมาถึงที่พัก มาเรียนอนหลับ ดารินกับไชยยันต์นั่งคอยปากทางช่องเขา รอคอยการโผล่กลับมาของบุคคลเหล่านั้นอยู่ก่อนแล้ว มีอาการปลอดโปร่งสบายใจขึ้น เมื่อเห็นทั้ง 5 คน กลับเข้ามาถึงพร้อม ๆ กัน

“ดีแล้ว ที่กลับมาเสียก่อน ไปนานนักทางนี้เป็นห่วงแยะ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เอ่ยขึ้น ภายหลังจากเชษฐาเล่าถึงพื้นภูมิประเทศของอีกฟากหนึ่งให้ทราบ แล้วหันมาทางรพินทร์

“เห็นนานผิดปกติ ก็เลยให้คะหยิ่นกับจันตามหลังไป ที่แรกจะให้บุญคำไปแล้ว แต่มาคิดดูอีกที่เอาตาคำเป็นเพื่อนไว้ที่นี้สักคนดีกว่า เป็นยังไง ภูมิประเทศต่อไปของเราคงจะไม่กันดารยิ่งกว่าทะเลทรายซาฮาราอย่างที่เราผ่านกันมาแล้วนะ”

“ในความรู้สึกของผมเอง เท่าที่เห็น ต่อไปนี้เราคงจะผ่านไปบนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ และเดินได้สะดวกสบายพอสมควรแล้วครับ อาจมีบริเวณกันดารยากลำบากบ้าง ก็คงไม่เท่ากับที่ผ่านมาแล้ว

แน่นอน”

“ขอให้เป็นเช่นนั้นเถอะ พวกเราแทบจะล้มประดาตายกันทั้งหมดแล้วนะ นายพราน”

คารินกล่าวอย่างระอาใจ

“คุณหญิงบ่นเสียรากับผมจะเป็นผู้กำหนดเส้นทางได้ตามใจชอบว่าจะเดินไปอย่างสบายหรืออย่างมหาวิบาก”

พรานใหญ่พูดเรียบ ๆ

“จะไปรู้รึ ก็คุณเป็นคนนำทางโดยสิทธิ์ขาดนี่ บางขณะเงชายอาจนำ แต่ถึงอย่างไรคุณก็ต้องรับผิดชอบโดยตรง”

คารินรวน แต่แวตาระรีน คนถูกรวนอยากจะทำปากต่อคำด้วย เพราะเป็นความสุขทางใจชนิดหนึ่ง แต่เห็นพี่ชายกับเพื่อนคนรวนร่วมอยู่ด้วย ก็เลยต้องทำเป็นเคร่งขรึมไม่รู้ไม่ชี้เสียแล้วก็ปลีกตัวไปนอนหลับเสียดื้อ ๆ ปล่อยให้คณะนายจ้างของเขาสนทนากันตามลำพัง คารินจับตาสังเกตอยู่แล้ว พอเห็นเลียงไปนอนไม่สนใจกับอะไรอีกเช่นนั้น ก็จะให้เงชายไปปลุกแต่เซษฐาปรามไว้

“ปล่อยให้เขาอนตามสบายเถอะน้อย ตอนนี้อะไรแล้ว บางทีตอนกลางคืนเขาอาจต้องคอยตื่นระวังให้เราก็คได้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง วันนี้เขาก็สะบักสะบอมมากเหมือนกัน”

พอคิดถึงเหตุผลที่พี่ชายพูด คุณหมอกคนสวยชี้หาเรื่อง ก็เลยเห็นจริงด้วย ระวังอารมณ์ที่คิดจะหาเรื่องແຍ່ลงเสีย ฤกแล้วเขาค้นนั้นทำงานหนักเหนือกว่าทุกคน และมีเวลาพักผ่อนน้อยที่สุดในบรรดา

คณะพรรคทั้งหมด เพราะทุกชีวิตทุกสถานการณ์ล้วนตกอยู่ในความ
ดูแลรับผิดชอบเพียงคนเดียว แต่ฉันยังไม่วายบ่น

“อยู่ ๆ ก็หนีไปนอนเสียเฉย ๆ จังแหละ พวกเรายังนั่งคุยกันอยู่แท้
 ๆ”

“คงรำคาญคนปากมาก คอยปล้ำฟออยู่เรื่อยกระมัง”

ไชยยันต์ก็อดไม่ได้เหมือนกันที่จะขัดคอตามนิสัย แต่คราวนี้คุณ
หมอดารินไม่ยกโกรธ กลับหัวเราะชอบใจ

ภายหลังจึงไปประมาณสองชั่วโมงเศษ พรานใหญ่ก็ตื่น
ขึ้นมาเมื่อเวลามืดสนิท ท่ามกลางกองไฟที่พวกพรานพื้นเมืองของเขา
ไปช่วยกันหาไม้มาเตรียมเป็นเชื้อเพลิงไว้ล่วงหน้าจากละเมาะในละแวก
นั้น การได้พักผ่อนหลับสนิท แม้จะในระยะเวลานั้น ช่วยให้เห็น
ปลอดโปร่งและกำลังวังชาดีขึ้น

แล้วเขาก็เผชิญกับคำถามของฝ่ายนายจ้าง หลังจากทุกคนกิน
อาหารอิ่มหน้าดีแล้ว

“อนุชากับหนานอิน เดินผ่านช่องเขาขาดนี้ไปก่อนเราแล้วใช่
ไหม?”

แม้ว่าจะเป็นคำถามที่ออกจะไร้สาระและเหตุผลเพียงใดก็ตาม
รพินทร์ ไพรวลย์ ก็ให้อภัยและรู้สึกเห็นใจบุคคลเหล่านั้นเสมอ เพราะ
ความหวังของทุกคนล้วนฝากไว้ที่เขาทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกอัดอั้น
กระวนกระวายใจอย่างไร ก็ต้องอาศัยเขาเป็นที่หาหรือหวนปเลบใจอยู่

ตลอดเวลา

ผู้ถามอย่างทาร์กชนิดนี้ก็คือ ไชยยันต์

“ผมคิดว่าต้องเป็นเช่นนั้นครับ”

พรานใหญ่ไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไรให้ดีไปกว่านี้

“เมื่อสองคนนั้นมาถึงโอเอซิส ที่ตั้งชื่อให้ว่า เกาะแห่งชีวิตก็แสดงว่าเขาบ่ายหน้ามายังเส้นทางเดียวกับเราอยู่แล้ว ระยะจากโอเอซิสแห่งนั้น ก็ไม่ห่างจากช่องเขาขาดนี้เท่าใดนัก ถ้าแผ่นผ้าในซอกเขาสองฝั่งนั้นพูดได้ มันก็คงจะบอกเราได้อย่างชัดเจนทีเดียวว่า สองคนนั้นเดินผ่านไปวันเวลาไหน ผมคิดว่าไม่ห่างจากวันที่เขาเขียนไว้ตรงขอบไม้ที่เราพบครั้งสุดท้ายเท่าใดนักอาจเป็นวันรุ่งขึ้น ถ้าไม่มีอันเป็นไปเสียก่อน”

“ลองช่วยกันคิดหน่อยซิ พวกเราเผชิญกับอะไรมาบ้างแล้วในเส้นทางนี้ เขาสองคนนั้นจะไม่พบบ้างที่เดียวหรือ และเพียงสองคน ปีนคนละครบะบอก เขาจะแก้ไขเหตุการณ์ได้อย่างไรพวกเราจำนวนมากกว่า อาวุธพร้อมและดีกว่าเขา ยังแทบเอาชีวิตไม่รอด”

“ผมไม่อยากจะคิดอะไรทั้งสิ้น นอกจากตั้งเข็มไว้อย่างเดียวว่า ตราบใดก็ตามที่เรายังไม่มีหลักฐานยืนยันแน่ชัดว่า ทั้งคุณชายอนุชาและหนานอินเสียชีวิตไปแล้ว เราก็ควรจะรุดหน้าต่อไปตามแผนเดิม โดยตัดปัญหาทั้งปวงออกไปให้หมด คุณชายอนุชากับคนนำทางอาจไม่พบในสิ่งที่เราพบเหล่านี้ก็ได้ ใครจะรู้หรือถ้าพบก็อาจมีกลวิธีหลบเลี่ยงมันไปได้”

“ขอโทษที่ รพินทร์ ความวิตกกังวลเป็นของพวกเขาอยู่ตลอดเวลา หวังว่าคุณคงจะเข้าใจดีและให้อภัย”

“ครับ ผมเข้าใจดี ตลอดระยะเวลาที่เราออกเดินทางมานี้ นอกจากการต่อสู้อย่างหนักทุกด้านแล้ว ในสมองของเรายังกระทบกับปัญหาและปริศนานับไม่ถ้วน แต่มันก็มีสิ่งชักจูงล่อเราให้บากบั่นกันไปเรื่อย ๆ โดยไม่คำนึงถึงอนาคต ถ้าไม่ได้ร่องรอยของบุคคลสาบสูญที่เรา กำลังติดตามกันอยู่นี้เสียเลย ป่านนี้พวกคุณก็คงจะคิดท้อแท้ และเลิกล้มแผนการเสียนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว แต่นี่เราพบมาตลอด พบว่าเขายังมีชีวิตอยู่เสียด้วย สิ่งนี้แหละที่มันจูงเราทุกคนให้ต้องเดินหน้า อย่างหันกลับไม่ได้อุปสรรคต่าง ๆ ที่เราฟันฝ่าผ่านพ้นไปได้โดยลำดับก็เหมือนกันเป็นเครื่องเพิ่มพูนกำลังใจแก่เรา เหมือนจะเป็นการบอกอยู่ตลอดเวลาว่า พวกเราจะต้องสำเร็จผลที่ต้องการ ผมเองนอกจากจะเป็นพรานรับจ้างโดยอาชีพแล้ว ผมยังเป็นนักเล่นเกมของชีวิตด้วย ตนเองอีกด้วย ผมก็อยากจะรู้ให้แน่ชัดเหมือนกันว่า ผลลัพธ์มันจะออกมาอย่างไรในการที่เราได้ต่อสู้ฟันฝ่ากันมาถึงเพียงนี้แล้ว”

เสียงพูดอันหนักแน่นมั่นคงของคนเลือดร้อน ทำให้ฝ่ายนายจ้างทุกคนงันไปด้วยความเต็มตื่นประทับใจ

“จากประสบการณ์ที่เราผ่านมาแล้ว ปาไคก็ตามที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชและสัตว์ป่านั้น ๆ ไม่มีพิษมีภัยใด ๆ เลยสำหรับมือนักล่าไพร่อย่างพวกเรา แต่ตรงกันข้าม ภูมิประเทศตอนใต้กันดาร สงบเงียบ ปราศจากร่องรอยของสัตว์ใดทั้งสิ้น ล้วนเป็นแดนที่เราจะต้อง

เผชิญหน้ากับอันตราย ที่มักจะมาโดยไม่รู้ตัวเลย เป็นเช่นนั้นใช่ไหมพริน
นทร์”

“ครับ ถูกต้อง นี่ถือเป็นทฤษฎีได้เลย ต่อให้ป่านั้น ๆ เต็มไปด้วย
สัตว์ร้ายอันตราย แต่ก็ขอให้มันเป็นสัตว์ที่มีชีวิตอย่างเราเถิด ไม่เป็นสิ่งที่
ที่น่าหวาดหวั่นเลย เพราะชีวิตย่อมอยู่ได้กับกลุ่มของพวกที่มีชีวิต
สำคัญจะไปเจอเอาสิ่งที่ไม่มีชีวิตเอาเลย เป็นต้นว่า กรวด หิน และหิน
นั่นแหละ คือมรณะของชีวิต”

“ป่าฟากโน้น เท่าที่คุณเลาะขอบสำรวจมาแล้ว เห็นบอกว่ามัน
อุดมไปด้วยพืชและสัตว์ไม่ใช่หรือ”

“ครับ รวากับป่าสงวนหรือวนอุทยานที่เขาเลี้ยงไว้ทีเดียว”

“ก็แล้วทำไมทะเลสาบนั้น จึงถูกเรียกชื่อว่าทะเลสาบมรณะ”

เจ้าของคำถามให้ตอบยากนี้ คือดาร์วิน วราฤทธิ์

แน่ละ มันทำให้พรานใหญ่อย่างพรินทร์ ไพรวลัย ต้องคิดอยู่นาน

“ที่นั่น อาจมีสัตว์ร้ายอันตรายมากทอ้งเที่ยวหากินหรือสิ่งสุมอยู่
แถวนั้น”

ในที่สุด เขาจำเป็นต้องค้นหาคำตอบ

“เราย้อนกลับไปดูภาพของผู้ขนานนามชื่อทะเลสาบแห่งนี้คือม้ง
มหานรธา คนเกิดและอยู่เมื่อ 400 ปีก่อน ยุคนั้นอาวุธของมนุษย์ แน่ละ
คงไม่มีอำนาจเหมือนปืนของเราในสมัยนี้คนเราเมื่อขาดอาวุธหรือ
อำนาจในการที่จะต่อสู้ป้องกันตัวจากสัตว์ร้ายเสียแล้วเช่นนั้น อันตราย
ก็ย่อมมีมากเป็นธรรมดา และนั่นกระมัง ที่ม้งมหานรธาเต็มใจที่จะตั้ง

ชื่อทะเลสาบนั้นไว้ให้น่ากลัวถึงเพียงนั้น แต่สำหรับพวกเราที่ตามหลังมาเมื่อ 400 ปี ล่วงไปแล้ว เมื่อลูกป็นของเรามีแรงปะทะโดยเฉลี่ยตั้งแต่ห้าพันฟุตปาวนด์ขึ้นไป แทนที่จะเป็นหอก ดาบ หน้าไม้ หรือธนู เราอาจเห็นว่ามันไม่ได้เป็นทะเลสาบมรณะอะไรเลยสักนิดเดียวไม่ ตรงข้ามมันอาจเป็นทะเลสาบที่มีอาหารมังคังสมบูรณ์ของเราก็ได้ ไทวันโนซอร์สเราก็กดล่มมันลงไปแล้ว ด้วยทีเอนที เพราะฉะนั้นอะไรอีกก็ได้ แม้กระทั่งยักษ์ทศกัณฐ์ ถ้ามีจริง ก็ขอให้มันโผล่ขึ้นมาเถอะ มีอะไรที่คุณหญิงกริ่งเกรงวิตกอยู่อีกหรือครับ”

นักมานุษยวิทยาสาวนิ่งไปด้วยคำพูดกร้าวเฉียบนั้น

“คีนี่ ขอให้หลับกันอย่างสบายกันอีกคีนหนึ่งเถอะ ไม่ได้พบมานานแล้ว”

เซษฐาเปรยขึ้น

แล้วทุกคนก็เข้านอน เมื่อพรานใหญ่อธิบายให้ทราบเป็นเลา ๆ ว่าการเดินทางพຸ່ງนี้ จะเริ่มต้นอย่างไร จากจุดไหน ไปสู่ไหน เพื่อให้รับรู้ล่วงหน้า

พระจันทร์แรม 3 ค่ำ โผล่ดวงขึ้นจากขอบฟ้า สาดแสงเยือกเย็นอาบไปทั่วปริมณฑล ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินใส ปราศจากเมฆหมอกกราวกับภาพเขียน และเหมือนจะเป็นสุกนิมิตบอกให้ทราบว่าราตรีนี้จะมีแต่ความสุขสงบ ห่างไกลจากผองภัยทั้งมวลโชดชื่นเนินไศลกระทบ

แสงเดือนส่อง สะท้อนเป็นประกายระย้าพร่างพราวประดุจดาษฝังไว้ด้วย
เกล็ดมณีหลาก ๆ สี ลมเหนือโชนเข้ามาเป็นระยะไม่ขาดสาย นาน ๆ จะ
แว่วเสียงหมาจิ้งจอกเห่าหอนลอยแว่วตามลมมาจากชะง่อนเขาที่ใดที่
หนึ่ง ระคนไปกับเสียงจตุรบาทที่ออกหากินอยู่ตามทุ่งหญ้าฝั่งตรงข้าม
อย่างคึกคัก นาน ๆ ครั้งพยัคฆ์ร้ายคำรนโกญจนาทก็กก้องกังวานมาแต่
ไกล และสรรพสัตว์น้อยใหญ่ที่มีอำนาจต่ำกว่าก็แตกกระจายเตลิดหนี
ไปอย่างผวาหวาดลนลาน

และนั่น คือสัญลักษณ์แห่งชีวิตที่พรานใหญ่รพินทร์ได้บอกไว้กับ
คณะนายจ้างของเขา ซึ่งทุกคนไม่ได้พบมาเป็นเวลานาน
ท่ามกลางมรณภัยอันน่าสยของกลัวของดินแดน ที่ไม่มีนักท่องเที่ยวคน
ไหนประสบพบเห็นมาก่อน

มันดูราวกับว่า ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับคืนมาเหมือนเดิมแล้ว
ภายหลังจากพิณาศของไทรันโนซอร์ธ เจ้าสัตว์โลกล้านปีซึ่งคล้ายจะถูก
บันดาลขึ้นด้วยความอาถรรพณ์ของดินแดนลึกลับต้องห้าม

และคืนนี้แหละ ที่เป็นอีกคืนหนึ่งของเสียงเพลงรักชาวเขา ซึ่ง
กังวานแว่วแผ่วหวานเคล้าละผสมผสานไปกับดุริยางค์พนา

ดาริน วราฤทธิ์ เจียโสต ภาษาของเพลงและดนตรีย่อมจะ
เป็นภาษาสากล ซึ่งเข้าถึงถึงวิญญาณของมนุษยชาติเท่ากันหมด ใน
วิเวกวานแห่งลำนำนั้น เข้าใจความหมายโดยไม่ต้องมีคำแปล

จะมีใครอื่น ถ้าไม่ใช่เจ้าหนุ่มเงาชายคนนั้น เจ้าคนลึกลับเสมือน

จะก้าวออกมาจากจินตนาการแห่งความฝัน

ยามเผชิญหน้ากับผองภัย ก็สง่างามอาจองราวกับเทพบุตร
แห่งสงคราม ยามสงบสานติสุข ก็มีอารมณ์อันระรื่นหวาน และ
กระแสนเสียงเพลงไพเราะราวกับการเวก

นักมานุษยวิทยาสาวผงกศิระชะขึ้น หล่อนไม่เห็นตัว ไม่เห็นที่มา
ของเสียง หากแต่สำเหนียกแน่ชัดว่ามันลอยมาจากกลุ่มก้อนหินที่ใดที่
หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก

ริมไฟกองใหญ่ที่ก่อไว้ สุภาพบุรุษไพร่ผู้ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษกลาง
แก่นใจของหล่อนเองด้วยนั่งอยู่คนเดียว เขากำลังถอดลูกเลื่อนออกจาก
ไรเฟิลประจำตัว และใช้แซ่ทะลวงชำระล้างลำกล้องซึ่งไม่เคยได้ดูแลทำ
ความสะอาดมาตลอดระยะเวลาที่ใช้งานสมบุกสมบันนาน

นอกนั้น หลับ!

หูฟังเสียงเพลงรักจากแงซาย ตากวาดมองไปรอบ ๆ ด้านและใน
ที่สุดก็มาจับนั่งอยู่ที่เขาเงียบ ๆ คนเดียว แล้วก็ไม้อาจทนฝืนกับ
ความรู้สึกของตนเองได้ ยิ่งพิศภาพคนคนนั้น ยิ่งหวนคิดไปถึง
เหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ทุกแง่ทุกมุมก็เกิดความประทับใจขึ้น
อย่างเต็มด้า

หญิงสาวค่อย ๆ ลุกขึ้นจากที่นอน จรดฝีเท้าตรงเข้าไปทางด้าน
หลังอย่างแผ่วเบา เจตนาว่า ถ้าถึงตัว จะขยุ้มหลังจุ่มให้ไม่รู้ตัวทีเดียว
แล้วดูซิว่าจะขวัญอ่อนหรือขวัญแข็งสักแค่ไหน พ่อพรานใหญ่...

ยังไม่ทันจะย่องเข้ามาได้ระยะเลย เสียงทุ้มต่ำแต่กังวานนุ่ม

แจ่มใสก็ดังหักมาเสียก่อน จากคนที่นั่งหันหลังทำอะไรวนอยู่

“ไม่่ง่วงหรือครับ คุณหญิง?”

ดารินชะงัก ยืนนิ่งทำตาโตแล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ เดินด้วยอาการปกติมายืนอยู่ข้าง ๆ

“แหม! คุณนี่...รู้สึกตัวอยู่ทุกขณะที่เดียวนะ มีตาข้างหลังหรือยังไง?”

“ผมไม่ใช่แมลงวันนี่ครับ จะได้มีตาเห็นรอบตัว ผมมีแต่หูเท่านั้น”

“แต่ฉันก็พยายามย่องเข้ามาให้เบาที่สุดแล้ว กะจะกระดิ่งโง่งพ้อพรานเอกตอนเผลอดูสักที แต่ฉันก็ทำไม่สำเร็จ”

“ก็อาจสำเร็จเหมือนกัน ถ้าคุณหญิงเดินเบากว่านี้อีกสักหน่อย ถ้าคุณหญิงสามารถย่องเข้ามาทางด้านหลังของผมได้โดยที่ผมเชื่อซาไม่ทันรู้ตัวทั้ง ๆ ที่ตื่นอยู่อย่างนี้ละก็ ป่านนี้ผมคงพาคุณหญิงไปให้เสียกินหมดแล้ว ไม่รอดกันมาได้จนถึงเดี๋ยวนี้หรอก”

กล่าวจบก็หัวเราะมองดูหล่อนเต็มตา เค้าน้ำอันกร้านเกรียนนั้นบัดนี้แลดูอ่อนโยนขึ้น

“มีอะไรจะใช้ผมหรือครับ?”

ดารินยิ้มระรื่น เหลือบตามองไปยังคณะพรรคซึ่งนอนรวมกลุ่มเจียบสงบอยู่อีกครั้ง เหมือนจะสำรวจให้แน่ใจว่า ตกอยู่ในสายตาของใครหรือไม่ แล้ววางมือลงบนไหล่แข็งแกร่งของร่างที่นั่งต่ำกว่า

“ไม่มีอะไรจะใช้หรอก คิดถึงอยากจะคุยด้วยก็เลยย่อมาหา บอกกันตรง ๆ อย่างนี้ดีไหม?”

รพินทร์กุมมือข้างที่วางบนไหล่ของเขาไว้ ยิ้มตอบ

“ดีครับ ดีกว่าจะแก้เก้อออกลูกไม้ทำเป็นมาชวนทะเลาะหรือมาทำรวนโน่นรวนนี่อย่างเมื่อสมัยก่อนนี้ ทั้ง ๆ ที่โดยใจจริงก็อยากจะออกมาหาเรื่องพูดกับนายรพินทร์นั่นเอง”

“อ้อ! นี่แปลว่ารู้ทันมาตลอดงั้นซิ?”

หล่อนร้อง ลืมตาโตอีกครั้ง

อีกฝ่ายหนึ่งหัวเราะเสียงนุ่ม จับมือข้างนั้นอย่างทะนุถนอม แล้วจุกให้นั่งลงบนขอนไม้ตรงหน้า ตาเป็นประกายสุขจับอยู่ใบหน้างามแนบแน่น

“คุณหญิงครับ ผู้ชายนั้นไม่ว่าจะ 'จิ้ง' สักขนาดไหนก็ตาม แต่ในเรื่องความรักอันเป็นสิ่งละเอียดอ่อนที่สุดแล้ว เขาย่อมฉลาดเสมอ สมัยก่อนนี้ คุณหญิงยังตะโกนใส่หน้าว่าชิงชังผมเท่าใด ผมก็มีความสุขใจทุกครั้งที่ได้ยินเช่นนั้น เพราะมันแปลว่า คุณหญิงไม่ได้เกลียดชังผมเลย มาเดี๋ยวนี้เสียอีกคุณหญิงบอกว่ารักผม ผมกลับรับฟังด้วยความหวั่นไหวหวาดวิตกอยู่ตลอดเวลา กลัวว่ามันจะกลายเป็นตรงข้ามไปเสียเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ”

คิ้วงามข้างหนึ่งเลิกขึ้น พร้อมกับเอียงหน้าน้อย ๆ ริมฝีปากพริ้มพรายไปด้วยรอยยิ้มเช่นนั้น

“นี่ก็แปลได้ความอีกครั้งหนึ่งว่า ผู้หญิงจะต้องพูดหรือแสดงอะไรให้ไปเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกแท้จริงอยู่เสมอเช่นนั้นสิ ใช่ไหม? ใน

ความรู้สึกของคุณ?”

“ก็อาจไม่เสมอไปนัก แต่สำหรับหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วรา
ฤทธิคนี่ เป็นเช่นนั้น”

“คุณอ่านฉันทะลุปรุโปร่งมาโดยตลอด?”

“ก็คงจะเหมือนกับที่คุณหญิงอ่านผมเข้าไปจนถึงก้นบึ้งของหัวใจ
นั้นกระมัง?”

“ฉันยังไม่เคยคิดว่า ฉันจะอ่านอะไรคนหน้าตายหัวใจชาเป็นแท่ง
หินอย่างคุณได้เลย”

“ก็อ่านได้ยังไงว่า คนหน้าตายหัวใจชาเป็นแท่งหินคนนี่ไม่ว่าจะ
ทำเป็นเตะท่าไม่สนใจไยดีกับน้องสาวคนสวยของนายจ้างสักเพียงใดก็
ตาม แต่หัวใจภายในร่ำร้องไผ่ผ่นอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ถึงจะหันหลัง
ไม่ยอมมอง แต่หัวใจจดจ่ออยู่ตลอดเวลา”

ดารินเอาก้อนกรวดเล็ก ๆ ปาไปที่อกเขา แล้วพูดปนหัวเราะว่า

“เก่งนะ เข้าใจพูด เห็นทีมี ๆ ไม่เป็นภาษาอย่างนี้เถอะ ลึกไม่
หยอก ขอบใจมากนะ ที่คืนนี้ไม่ทำเป็นเก๊กหน้าบั่นท่าเคร่งขรึม แล้วก็
แก้งทำเป็นไล่ฉันให้ไปนอนเสีย ทำนองว่า ‘ข้าไม่อยากจะสนใจไยดี
ด้วย’”

“โอ้ ผมนั่งภาวนาระหว่างล้างปิ่นอยู่เนี่ยว่า ขอให้คุณหญิงลุกขึ้นมา
จากที่นอน ถ้าหัวใจของเราตรงกันจริง”

“อย่ามาทำปากดีไปหน่อยเลย ที่เมื่อตอนบ่ายนี้แอบหนีมานอน

เสียตื้อ ๆ นั่นแหละ”

“คุณหญิงก็ทราบดีอยู่แล้ว”

เขาพูดพร้อมกับถอนใจเบา ๆ เค้าน้ำแบ่งไปด้วยร่องรอยแห่งความสุขใจ

“ถึงแม้เราจะอยู่ใกล้ชิด กินด้วยกัน นอนด้วยกัน ต่อสู้ผจญภัย เคียงบ่าเคียงไหล่กัน แต่เราก็เหมือนอยู่ห่างกันเหมือนขอบฟ้ากัน เพราะเราอยู่รวมกันในลักษณะหมู่คณะ ผมไม่มีโอกาสจะได้เป็นตัวของตัวเอง เพื่อคุณหญิงเลย เท่า ๆ กับที่คุณหญิงก็ไม่สามารถจะเป็นตัวของตัวเอง เพื่อผมได้ มันติดขัดที่บุคคลซึ่งร่วมคณะหมู่มาอยู่กับเราด้วย อีกอย่างหนึ่งผมก็ไม่อยากจะให้บุคคลที่ผมเคารพนับถือ และมีฐานะเป็นนาย โดยตรงเหล่านี้จับพิรุณได้ว่า หัวใจของเรามีสัมพันธ์อะไรกันอยู่ มันไม่สมควรอย่างยิ่ง คุณชายรู้เข้าจะเกลียดชังผม หาว่าบังอาจเผยอไม่เจียมตน คุณไชยยันต์ก็เช่นเดียวกัน ถึงลูกน้องของผมเองก็เช่นกัน ผลเสียจะตกเป็นของคุณหญิง ผมคำนึงถึงในข้อนี้มากที่สุด จึงไม่อยากจะให้คนเหล่านั้นทราบอะไรทั้งสิ้น ทั้ง ๆ ที่ผมก็อยากจะอยู่ใกล้ชิดกับคุณหญิงตลอดเวลา จึงต้องปฏิบัติตัวให้เป็นปกติเหมือนเดิมไว้ ผมหนีไปนอนเมื่อตอนบ่ายก็ไม่ได้นอนเฉย ๆ แต่นอนฝันถึงเจ้าหญิงของผมอยู่เจียบ ๆ โดยไม่ให้ใครรู้”

อารมณ์หญิง อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือมาผัดไสเบา ๆ ตวัดหางตาค้อน แต่ไม่วายยิ้ม เป็นภาพที่งามประทับใจที่สุดสำหรับอีกฝ่ายหนึ่งที่จ้องประสานตามองดูอย่างดื่มด่ำ

“อ้อ! หนั้นได้...ได้ทีจีบใหญ่ละ บทจะพูดให้เคลิ้มกันละก็ ไม่มีใครเทียบเหมือนกัน แต่แรกฉันนึกว่าคุณจะพูดแบบนี้ไม่เป็นเสียอีก ทำไมจะถามหน่อย หม่อมราชวงศ์หญิงผู้มีฐานะเป็นนายจ้าง จะรักพรานนำทางที่เป็นลูกจ้างไม่ได้หรือ ใครเดือดร้อนไม่ทราบ ถ้าหากทั้งสองฝ่ายไม่มีพันธะอื่นใดมาขวางกัน?”

“ถ้าคิดอย่างเห็นแก่ตัวเราเฉพาะสองคน โดยไม่คำนึงถึงอื่นใด มันก็ไม่แปลกหรอกครับ คุณหญิง แต่ถ้าในแง่ที่กว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านที่นอกเหนือจากเราสองคนออกไป มันไม่เหมาะเอามาก ๆ เห็นจะไม่ต้องอธิบายว่าไม่เหมาะอย่างไร เราก็โตด้วยกันแล้ว ทั้งความรู้สึกรักใคร่ ภัยและการศึกษา เรายังอยู่ในโลกของสังคม จริงอยู่! ผมเองอาจตัดสังคมออกมาแล้ว แต่ถึงอย่างไรคุณหญิงก็ยังเกี่ยวพันอยู่ ผมไม่อยากดึงคุณหญิงลงต่ำ”

ดาริน วราฤทธิ์ อึ้งไปครู่ใหญ่ ใบหน้าสลดลงเล็กน้อย แต่แล้วก็สิ้นศรัทธาอย่างตัดสินใจเฉียบขาดก่อนจะพูด

“ฉันเข้าใจความหมายของคุณดีค่ะ รพินทร์ แต่ฉันโตแล้วนะ เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว มีเสรีอย่างเต็มที่ในการที่จะเลือกดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างอิสระ โดยไม่ขึ้นกับใครทั้งสิ้น ถึงแม้ฉันจะมีพี่ใหญ่เป็นผู้ใหญ่เหลืออยู่คนหนึ่ง เขาก็เข้าใจฉันดีไว้วางใจฉันทุกสิ่งทุกอย่างในด้านการดำรงชีวิตหรือตัดสินใจปัญหาส่วนตัว อย่างมากที่สุด เมื่อฉันเกิดปัญหา เขาก็จะเพียงแค่แนะนำเท่านั้น ถ้าฉันขอความเห็นจากเขา ถึงพี่ใหญ่เองฉันก็รู้ว่าเขารักคุณมาก รักเหมือนญาติสนิทหรือพี่น้องที่เดียว ทุกสิ่งทุก

อย่างมันไม่เป็นปัญหาอะไร ถ้าจะเกิดปัญหาก็ออย่างเดียวกันนั่น หัวใจของเราเชื่อมตรงต่อกันจริงหรือเปล่าเท่านั้น”

“แล้วเราจริงใจต่อกันหรือเปล่าครับ?”

“ฉันน่าจะถามคุณมากกว่านะ”

“แล้วผมจะตอบคุณหญิงว่าอย่างไรดี สบถสาบาน สรรเสริญคำหวานมาพูดเพื่อให้เชื่อ ผมก็ไม่ถนัดเสียด้วย”

“ก็ไม่จำเป็น ถ้าฉันสรุปว่าฉันเชื่อคุณก็แล้วกัน”

ถ้าไม่เกรงว่าจะมีสายตาคู่ใดคอยจับสังเกตอยู่ โดยไม่รู้ตัว ในขณะนี้ รพินทร์ ไพรวลย์ อยากจะรวบเอาร่างนั้นเข้ามาประทับไว้แนบทรวงและจูบให้ทั่วทั้งตัว แม้แต่ปลายเท้าของม.ร.ว.สาวผู้งามน้ำใจ

ใบหน้าของเขาเคร่งขรึมลง เพราะใช้ความคิดหนัก

“ผมบอกคุณหญิงแล้วว่า ผมไม่อยากจะได้อะไรจากผู้จุดคุณหญิงลงต่ำ”

“คุณอยู่บาดาลหรือยังไหนะ ถึงจะพลอยจุดฉันให้ลงต่ำอย่างที่ว่า”

ดาร์รินร้องออกมาอย่างฉิว ๆ ทำหน้าเงา

“ผมหมายความว่าถึงฐานะ สภาพในสังคมระหว่างผมกับคุณหญิง”

“ฉันรวย แล้วคุณจนจนกระทั่ง”

“ใช่”

“ถึงแม้ว่าคุณจะถือไว้ตัว หยิ่งในศักดิ์ศรีของตนเองอย่างไรก็ตาม คุณก็ไม่น่าจะถือเอาฐานะของฉันมาเป็นเครื่องกีดกันระหว่างเราทั้งสอง

เลยนี้ ในเมื่อฉันก็รู้อยู่กับตัวเองดีแล้วว่า คุณไม่ได้รักฉันตรงที่ฉันร่ำรวย หรือว่ามีสกุลรฐนาชาติอันสูงส่งอะไรทั้งสิ้น”

“คุณหญิงรู้ แต่คนอื่น สังคม เขาไม่รู้”

“คุณแคว่สังคมหรือคนอื่น ๆ มากกว่าผู้หญิงคนที่คุณรักนั้นหรือ?”

คำถามชนิดนั้นทำเอาเขาเงิบงันตะลึงไป ดารินกล่าวต่อมาว่า

“ตรงข้าม ควรจะเป็นการดีสำหรับเราเสียอีก ในการที่ฝ่ายหนึ่ง คือ ฉันมีฐานะในทางสังคมดี เราจะได้ดูประคองกันขึ้นไป อย่างอื่น ๆ มันเป็นเพียงส่วนประกอบภายนอกเท่านั้น แก่นแท้ก็คือความเข้าใจเห็นใจระหว่างเราทั้งสอง คุณก็ไม่ใช่ต่ำต้อยจนเกินไปนัก และก็ไม้อยู่ในโลกนี้ด้วยการพึ่งพาอาศัยใครทั้งสิ้น คุณยืนอยู่ด้วยลำแข้งของคุณเองอย่างมีเกียรติเสียด้วย เกียรติของลูกผู้ชายชาติรฐร แม้ว่าคุณจะร่ำรวยเหมือนฉัน ก็จะไม่แปลกอะไรถ้าฉันจะเอาเงินเป็นเครื่องวัดเกียรติยศและความพอใจละก็ ป่านนี้ฉันแต่งงานไปกับเจ้ามหาเศรษฐีสูง ๆ หรือเจ้าพวกควายมียศถาบรรดาศักดิ์ไปเสียนานแล้ว ไม่อยู่มาจนพบกับตาพรานไพรใจดำคนนี้ออก”

ภายหลังจากนี้ไปนาน 'พรานไพรใจดำ' ของหมอดารินคนสวย ก็ถอนใจอีกครั้ง ยักไหล่

“เอาเถอะครับ เราอย่าเพิ่งพูดอะไรให้มันแตกหักกันไปเสียเดี๋ยวนี้นก่อนเลย เวลาเรายังมีอีกพอสมควรก่อนที่จะชี้ขาดอะไรลงไป ซึ่งระยะเวลาช่วงนี้เปิดโอกาสให้แก่เราทั้งสองฝ่ายจะได้ใคร่ครวญให้รอบคอบอีกด้วย ผมรักคุณหญิงมากแต่ผมไม่ใช่คนเห็นแก่ตัว และปกติ

นิสัยก็เป็นคนผิดหวังมาตลอดเวลาจนมักจะมองโลกในแง่ร้ายอยู่เสมอ
เมื่อวันเวลานั้นมาถึง คุณหญิงอาจคิดได้ว่า ฉันนี่ช่างตามืดมัวเสีย
อะไร ที่ไปให้สัญญารักกับพรานป่าต่ำศักดิ์คนหนึ่ง มันไม่น่าจะเป็นไป
ได้เลย ขณะนี้ให้ผมมีความสุขทางใจไปเจียบ ๆ ตามลำพังก็แล้วกัน
อย่างน้อยที่สุด ก็จะได้เป็นกำลังใจให้ผมบุกบันฟันฝ่า รับผิดชอบต่อ
คุณหญิงต่อไปโดยไม่ย่อท้อ จนกว่าตัวจะตายหรือจนกว่าจะสำเร็จผล”

คารินพินิจมองดูฝ่ายตรงข้าม ด้วยแววตาอันมีประกายลึก

“วันเวลานั้นของคุณนะ หมายถึงวันเวลาไหน ตอบหน่อยซิ?”

“อย่างน้อยก็วันเวลาที่คุณหญิงกลับไปถึงกรุงเทพแล้วไม่ใช่เดิน
ดงอยู่เช่นขณะนี้”

“คุณคิดว่าการกลับคืนไปสู่ฐานะเดิมของฉัน อันหมายถึง
ปลอดภัยเสร็จสิ้นจากการเดินทางมหาวิบากนี้แล้ว ฉันอาจเปลี่ยนใจนั้น
หรือ”

“ก็ยังไม่แน่นัก เราพูดเพื่อไวยังไงละครับ”

“อืม ก็ดีเหมือนกันนะ”

หญิงสาวกล่าวช้า ๆ พยักหน้าเนิบ ๆ ซายมองเมินด้วยหากตา

“ใครจะรู้ได้ ไม่ต้องถึงกรุงเทพของฝ่ายฉันหรอก เพียงแค่เรา
กลับไปถึงหนองน้ำแห่งบ้านคุณ ถ้าบังเอิญมีคุณแสงโสมมารอรับพิ
นทร์ ไพรวลย์ อยู่ที่นั่นแล้ว พรานรพินทร์ก็จะได้มีโอกาสเปลี่ยนใจได้
เหมือนกัน”

กล่าวจบหล่อนก็ผุดลุกขึ้นยืน แต่แล้วก็ชะงัก ก้าวเดินผละไปไม่ได้

เพราะอุ้งมือที่อบอุ่นแข็งแรงกว่าข้อมือไว้เสียก่อนยี่ดมนั้น

“อย่างอนชิตรับ เสียบบุคลิกของหมอดารินหมด”

เสียงนั้นนุ่ม มีกระแสดอดอ่อนเอาใจและเย้า ๆ ระคนกัน พร้อมกันผู้ดูดข้อมือก็ลุกขึ้นยืนเคียงข้าง มือยังเกาะกุมข้อมือน้องสาวคนสวยของนายจ้างไว้แน่นกระชับ อีกฝ่ายป้อนหน้าเคร่ง เหลียวมาชายตามองข้ามไหล่ของตนเอง แต่แล้วก็ฝืนทำหน้าเคร่งอยู่ต่อไปไม่ได้ เมื่อเห็นรอยยิ้มบนใบหน้านั้น พลอยให้ต้องหัวเราะออกมาด้วยอย่างกระดาก ๆ เจ้า ๆ

“บ้า!”

หล่อนอุบอิบ...แต่ก็ยังยอมให้กุมมืออยู่ตามเดิม

รพินทร์ จึงเดินพ้นกองไฟ ลับเหลี่ยมโขดหินลูกหนึ่งออกมาให้พ้นจากสายตาทั้งปวงของผู้ที่ร่วมแคมป์อยู่ในขณะนี้ ถ้าหากบังเอิญจะมีสายตาใดคอยจับสังเกตอยู่แล้ว ทั้งสองก็ยื่นจ้องตากันตามลำพังสองต่อสอง ท่ามกลางแสงเดือนอันสทาวในที่แวดล้อมของธรรมชาติสวยสดงดงามรอบด้าน ประหนึ่งแมนสรวง ความเยือกเย็นของอากาศไม่อาจแผ้วพานเข้ามารบกวนราวได้ ในเมื่อสองหัวใจระอุอุ่นอยู่ด้วยอิรัก

แล้วเขาก็เปลี่ยนมือทั้งสองมาจับไหล่หล่อนไว้ ดึงเข้ามาแนบกายอย่างแผ่วเบา ร่างนั้นมีอาการเหมือนจะฝืนอยู่นิดหนึ่ง แต่แล้วก็วาง

ศีรษะลงฟิงกับไหล่

“คุณคงไม่เชื่อหรอกค่ะ รพินทร์ ว่าฉันรักคุณเพียงไหน ความผิดหวังชอกช้ำที่คุณได้รับจากผู้หญิงคนหนึ่ง ทำให้คุณประเมินค่าดีราคน้ำใจของผู้หญิงต่ำไปหมดทุกคน แต่เอาเถอะเราไม่จำเป็นจะต้องให้คำมั่นสัญญาอะไรต่อกันหรอก เพราะอนาคตเป็นสิ่งไม่แน่ ฉันอาจเปลี่ยน หรือหักใจไปจากคุณได้เหมือนกัน และเมื่อเวลานั้นมาถึง คุณจะได้ไม่เจ็บปวดนัก เพราะเราไม่มีคำมั่นใด ๆ ต่อกันไว้”

รพินทร์สวมกอดดารินไว้แน่นกระชับที่สุด เหมือนจะให้ร่างกายทุกส่วนกลืนมาเป็นเนื้อเดียวกัน แล้วชั่วอึดใจต่อมาก็คลายออกตามเดิม ดูราวกับว่าสิ่งที่ต้องการก็เพียงการขอกอดแน่นๆ ให้ชื่นใจสักครั้งเท่านั้น ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

“อย่าพูดอะไรเป็นเชิงตัดพ้อ ด้วยความน้อยใจอย่างนั้นสิครับ คุณหญิง แล้วก็อย่าให้เจ้าคนต่ำศักดิ์เคยเจียมกะลาหัวอยู่ตลอดเวลาอย่างผม ต้องเปลือยลิ้มตัวทะเลเยอทะยานนัก”

แล้วเขาก็หัวเราะเบา ๆ เหมือนจะมีอารมณ์ขัน

“ผมยังนึกไม่ออกเลยว่าสักวันหนึ่งข้างหน้า ถ้าผมคลานเข้าไปกราบเท้าพี่ชายของดอกฟ้าที่ผมรัก แล้วสารภาพความจริงใจทั้งหมด ผมจะได้รับการต้อนรับด้วยอะไร บาบา ลูกปิ่น หรือว่าการถ่มน้ำลายรดหัว”

ดารินเงยขึ้นมองดูเขาด้วยสายตาฉงนระคนตำหนิ

“คุณพูดแบบนี้ก็ดูหมิ่นน้ำใจของพี่ใหญ่ของฉันเกินไปทั้ง ๆ ที่คุณ

ก็รู้จักเขาดีที่สุดแล้ว ว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษที่น้ำใจกว้างขวางเพียงไร เป็น
 ผู้ดีเพียงไหน? ความเป็นผู้ดีของเขา มันไม่ได้เกิดมาจากชาติสกุลหรือ
 แต่มันเกิดจากสายเลือด ความคิดและวิญญาณของเขาโดยแท้ที่เดียว
 คุณคิดหรือว่า ถ้าเขารู้ว่าน้องสาวของเขารักคุณ เขาจะชิงชังเหยียด
 หยาม วางตัวเป็นปฏิปักษ์กับคุณด้วยกิริยาที่ต่ำช้าเพียงนั้น”

รพินทร์ ไพรวลย์ หน้าเผือดลง รีบจับมือของหล่อนมาประคอง
 แนบแน่นไว้ กล่าวโดยเร็วว่า

“ผมเสียใจครับ คุณหญิง ผมอาจพูดผิดไป โดยไม่มีเจตนาใด ๆ
 ทั้งสิ้น เป็นความจริงที่ผมเคารพ คารวะคุณชายเชษฐาอย่างที่สุด และ
 เห็นว่าท่านเป็นสุภาพบุรุษผู้งามน้ำใจพร้อมทุกประการ ผมอาจคิดเลย
 เกิดไปไกลตามประสาคนที่มีมองเห็นโลกในแง่ร้ายเกินไป ผมก็เชื่อ
 เหมือนกันว่า ท่านจะไม่ปฏิบัติเช่นนั้นแต่ก็ไม่เชื่อว่าท่านจะพอใจ ท่าน
 อาจโอบไหล่ผมด้วยความเมตตาแล้วพูดอย่างอ่อนโยนกรุณากับผมก็
 ได้ว่า ‘นี่! รพินทร์ จะมารักน้องสาวของฉัน ฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะ แต่
 ควรจะตักน้ำใส่กะโหลก แล้วก็ชะโงกดูเงาของตนเองก่อนเป็นไร’ หรือ
 มิฉะนั้นก็อาจพูดอย่างลูกผู้ชายว่า ‘หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์
 มีอนาคตดีกว่าที่จะมาร่วมหัวจมท้ายอยู่กับพรานป่าอย่างนาย จงเลิก
 ล้มความคิดเสียเถิด’ แค่นี้เอง หัวใจของนายรพินทร์ ไพรวลย์ก็คงถูกบด
 ลงเป็นฝุ่น”

ราชสกุลสาวล้นศิริระแหม่มข้า ถอนใจเบา ๆ

“ฉันกล้ารับรองว่าคุณจะไม่พบกิริยา หรือวาทะทำนองนั้นจากพี่ใหญ่เลย ถ้าฉันอายุเพียง 17 – 18 ปี เป็นแม่ น้องสาววัยรุ่นผู้เยาว์ต่อโลกของเขา ก็ไม่แน่เหมือนกัน เขาอาจพูดกับคุณเช่นนี้ แต่ฉันอายุเกือบ 30 แล้วนะ กำลังจะทำปริญญาเอกด้วย ฉันแก่เกินกว่าที่เขาจะใช้คำพูดแบบนี้กับใครได้เสียแล้ว และพี่ใหญ่ก็ไม่ใช่ว่าคนปัญญาอ่อนถึงกับต้องแสดงตัวกีดกันฉันหา ในเรื่องชีวิตรักส่วนตัวของน้องสาวถึงเพียงนั้นแล้วคุณอย่านึกนะว่า ที่ฉันยอมออกมาพบคุณนี่นะ พี่ใหญ่จะหลับไม่รู้ไม่เห็น แม้กระทั่งคุณฉุดฉันออกมาในที่ลับตานี้ เขาก็อาจเฝ้าสังเกตอยู่ตลอดเวลาก็ได้ พี่ใหญ่ไม่ใช่คนโง่เลยจนชนิดเดียว เขารู้ทันเราอยู่ตลอดเวลาเพียงแต่ไม่พูดเท่านั้น”

อีกฝ่ายหนึ่งมีอาการตกใจจนงงเล็กน้อย เหลียวกลับไปทางแคมป์

“คุณหญิงคิดว่าคุณชายรู้หรือครับ?”

ดาร์วินหัวเราะ

“โห! คุณก็ดีแต่ฉลาดจับไหวจับพริบแกงชายอยู่คนเดียวเท่านั้น ไม่รู้หรือว่าพี่ใหญ่น่ะตัวร้ายเหมือนกัน เขาไม่ยอมให้ใครมาหลอกเขาได้สำเร็จหรอก สรุปแล้วเขาเหนือกว่าคุณหรือแกงชายเสียอีก แต่เก็บเงียบไม่พูดอะไร เพียงแต่ตาคุณหุบเท่านั้น ถ้าคุณเป็นขงเบ้ง แกงชายเป็นบงทอง พี่ใหญ่ก็เล่าปี่เราดี ๆ นี่เอง รู้ไว้เสียด้วย ม่ายจั้นเขาไม่ใช่ทั้งคุณและแกงชายมาได้จนถึงเดี๋ยวนี้หรอก”

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก คำพูดของดาร์วิน เขาไม่เห็นว่าเป็นการพูดเล่นอย่างไรสาระ มันน่าจะเป็นจริงอย่างที่หล่อนพูด

นั่นแหละ!

“คุณหญิงพูดทำเอาผมสะดุ้งเสียแล้วละ”

เขาพูดขึ้นอย่างเริ่มอึดอัดใจ หัวเราะกร๋อย ๆ

“คุณหญิงทราบได้อย่างไรครับว่า คุณชายทราบเรื่องราวอะไรระหว่างเรา?”

“ฉันรู้ก็แล้วกัน สายตาของเขา คำพูดน้อย ๆ ของเขาทำไมฉันจะไม่รู้ ฉันไม่โง่เกินไปนัก”

“ตายละ! บรรลัยกันคราวนี้เอง”

“ก็อยู่กันได้มานี้ ไม่เห็นบรรลัยกอะไรสักอย่าง ทำไมบอกความจริงให้รู้ตกใจนักหรือ?”

“ครับ ตกใจมาก แล้วนี่ผมจะเข้าหานายจ้างผมยังงัย?”

“ก็เคยเข้าอย่างไร ก็เข้าอย่างนั้นนะซี ไม่เห็นแปลกอะไรเลย เห็นไหมล่ะ! ว่าตลอดเวลารู้เห็นอยู่เต็มอกว่าน้องสาวของเขาผูกพันอยู่กับคุณอย่างไร เขาก็สงวนท่าทีทำเฉยเสีย จนแม้แต่คุณก็ยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ กระทั่งฉันบอกให้นี่”

“คุณชายคงเกลียดชังหน้าผมพิลึก”

“ถ้าเขาเกลียดอย่างคุณหรือจะจับความรู้สึกในด้านนั้นของเขาไม่ได้ ตรงข้าม ฉันก็เห็นว่าเขารักและไว้วางใจคุณดีที่สุด นับวันก็จะยิ่งเพิ่มทวีขึ้นทุกขณะ แล้วคุณเห็นหรือว่าตลอดเวลามา เขามีอาการอะไรที่อคติต่อคุณ”

“ผมค้นไม่พบครับ คุณชายเก็บความรู้สึกภายในได้มิดชิดที่สุด ถ้าเป็นอย่างที่คุณหญิงบอกจริง”

“ถ้าเขาจะเก็บ เขาก็เก็บในเรื่องที่ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น หรือไม่เท่าทันเสียในเรื่องนี้ คุณต้องเห็นใจเขาบ้าง เขาเป็นพี่ชายของผู้หญิง และรู้อยู่เต็มอกว่าน้องสาวเขาเกิดไปรักพรานน้ำทาง จะให้เขาทำอย่างไร จะแสดงว่ารับรู้ก็ไม่ได้ จะแสดงอาการกีดกันก็ไม่ได้ จะสนับสนุนก็ไม่ได้อีก ไม่มีอะไรดีไปกว่าทำเป็นเฉยเสียแล้วก็คอยจับสังเกตไป ส่วนที่คุณระแวงว่าเขาจะเกลียดชังคุณแล้วซ่อนความรู้สึกไว้ไม่ให้คุณเห็นนั้นฉันเชื่อแน่ว่าคงไม่เป็นเช่นนั้น คนเราถ้าลงเกลียดกัน มันก็ต้องส่ออะไรออกมาบ้าง”

แล้วหล่อนก็หัวเราะขัน ๆ ยกมือขึ้นประคองลูกโป่งหน้าสากไปด้วย ครานี้เป็นอย่างสนิทสนม

“ก็คุณฉลาดนักนี้ ตั้งแต่แรกมาแล้ว ไม่ได้แสดงสนใจไยดีหรือว่าเจ้าชู้ตาเป็นมันอะไรกับน้องสาวของเขาเลย จนกระทั่งเขาวางใจสนิทว่าคงไม่เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น จำไม่ได้หรือ แม้กระทั่งขึ้นนั่งข้างอิงสัตว์ด้วยกันครั้งแรก เขาก็บังคับฉันให้นั่งคู่กับคุณ ตอนนั้นเราเกลียดชังหน้ากันอย่างที่สุด มาตอนนี้เขาคงรู้สึกแล้วกระมังว่า เขาหลวมตัวพลาดทำไปเสียแล้ว พ่อพรานใหญ่หลอกเกี่ยวน้องสาวเขาเสียอย่างเหนือเมฆที่สุด โดยเขาคิดไปไม่ถึง ต่อหน้าเขาทำเป็นเต้ท่า ไม่สนใจไยดี พอกลับหลังพี่ชายเขา ก็เข้าถึงตัวเลย แม่น้องสาวก็เหลือร้าย ตลอดเวลาเล่นละครฉากทะเลาะกันให้เขาดูเสียจนเขาเองก็คงรำคาญพิลึกเราพยายามจะหลอกเขา แต่หลอกไม่สำเร็จหรอก รพินทร์ พี่ใหญ่รู้ทันทุกปฏิกิริยาเคลื่อนไหวของเราทีเดียว ไชยยันต์ซี ทารกที่สุด เชื้อซ่า พาชื่อ

“ไม่รู้อะไรเลย”

รพินทร์ ไพรวลย์ ยกมือขึ้นตบหน้าผากตนเองเบา ๆ แล้วทรุดกาย
ลงไปนั่งบนโซฟาหินอย่างหมดแรง ครางออกมา

“ตายเลย!...เสร็จกันคราวนี้ ผมไม่รู้ตัวเลยว่า พี่ชายของคุณหญิง
รู้ทันเรื่องราวของเรา ชักไม่สบายใจเสียแล้ว”

ดารินวางมือลงบนไหล่เขา สีหน้าละม้ายไปด้วยรอยยิ้มไม่มีอาการ
ทุกข์ร้อนใด ๆ ทั้งสิ้น กับอีกฝ่ายหนึ่งที่ร้อนใจราวไฟเผา

“คุณจะต้องเดือดร้อนอะไรนะ เขาไม่เห็นว่าจะอะไรคุณสักหน่อย”

“แล้วนี่คุณหญิงคิดหรือครับว่า คุณชายมองเห็นการเคลื่อนไหว
ของเราขณะนี้”

“เชื่อว่าเขาต้องเห็น อาจกำลังทำเป็นหลับ แล้วคอยสังเกตมองอยู่
ก็ได้”

“คุณหญิงรู้ตัวดีอยู่แล้ว กล้าออกมาหาผมได้ยังงั้นนี่”

ราชสกุลสาวยกไหล่

“ก็ทำไมจะต้องไม่กล้าด้วยล่ะ ในเมื่อฉันไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอะไร
กับใคร”

“แปลว่าคุณหญิงไม่แคร์เลย”

“มันไม่เกี่ยวกับแคร์หรือไม่แคร์หรอก แต่ฉันเห็นว่าฉันไม่ได้ทำผิด
อะไรอย่างพี่บอกแล้ว พี่ใหญ่จะเห็นก็เห็นไปซิ เขาก็รู้แล้วว่าฉันรักคุณ ดี
เหมือนกัน ให้เขาเห็นชัด ๆ เสียเลย ดีกว่าจะหลบ ๆ ซ่อน ๆ ปิดบังอยู่
แต่ตอนที่ฉันลุกขึ้นมารู้สึกว่าเขาจะกำลังทำเป็นหลับ ฉันก็เลยทำเป็นไม่

รู้ทันเสีย”

“ถามจริง ๆ เกิดครับ คุณชายเคยถามอะไรคุณหญิงบ้างไหม? เกี่ยวกับเรื่องของเรา”

รพินทร์พูดเป็นงานเป็นการขึ้น อากาเริ่มไม่เป็นสุข ดารินอมยิ้ม

“ไม่ถามตรง ๆ หรือก แต่ใช้กระทบเป็นนัยอยู่เสมอ เขาก็อยากจะแสดงให้ฉันรู้สึกเหมือนกันว่า อย่าหลอกเขาเลยไม่สำเร็จหรอก แต่พี่ใหญ่เป็นคนดีมาก ไม่แคะไค้อะไรฉันเกินไปนัก เพียงแต่พูดเตือนนัย ๆ บ้างเท่านั้น”

“เตือนนัย ๆ ยังไง โปรดบอกผมตามตรงเถอะ”

“ก็เตือนเป็นทำนองว่า ไม่ใช่ฉันยุ่งอะไรกับคุณมากนักนะซี นั่นเป็นธรรมดาของพี่ชายทุกคนจะต้องเตือนน้องสาวแบบนั้น แต่คุณไม่ต้องคิดมากหรอก ถ้าฉันจะรักคุณจริงเสียอย่างเดียว เขาก็ขัดขวางฉันไม่ได้ และเขาก็ไม่ได้แสดงกีดกันอะไรออกหน้าออกตานัก”

“เราเคยหลงป่า พลัดพรากจากคณะส่วนใหญ่ไปถึงสามครั้ง เมื่อกลับเข้ามารวมกลุ่มพบหน้ากัน สังเกตท่าทีไหมครับ คุณชายสงสัยอะไรไหม ชักถามคุณหญิงอย่างไรบ้าง”

“จากสายตา ฉันรู้ว่าเขาห่วงกังวลอยู่กับฉันไม่น้อยทีเดียว แต่เขาก็ไม่เคยซักไซ้ไล่เลียงอะไรฉันมาก เขาย้ำถามฉันอยู่ประโยคเดียวทั้งสามครั้งนั่นว่า คุณเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อฉันตอบว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษไว้วางใจได้ทุกสถานการณ์ เขาก็พอใจ”

“แล้วคุณไชยยันต์?”

“รายนั่นไม่สนใจสงสัยอะไรทั้งสิ้น แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ เขาพอใจมากเหมือนกัน ไม่เห็นหรือ ฉันเล่นงานอะไรคุณที่ไร ตาไชยยันต์ออกรับหน้าแทนทุกที”

รพินทร์มองดูแม่ดอกฟ้าของเขาเต็มตา ด้วยความรู้สึกอันหวั่นไหวระคนชื่นสุข ราชสกุลสาวผู้นี้มีความเด็ดเดี่ยวและเชื่อมั่นในตนเองเป็นสมบัติประจำตนเสมอต้นเสมอปลายลงได้ตัดสินใจอย่างใดลงไปแล้ว เป็นปราศจากความลังเลเหลาะแหละแม้แต่น้อย ผิดไปจากนิสัยของสตรีทั่วไป เขาเห็นมาแต่ต้น เมื่อแรกพบแล้ว ไม่ว่าจะทำอันเยอหยิ่งแข็งกร้าวในยามเป็นอิหรือความอ่อนหวานรักดีอย่างมั่นคงในยามรัก แต่สิ่งที่ผู้ชายฐานะต่ำอย่างเขาจะพึงควรคำนึงให้มากที่สุด ก็คือบุคลิกอันเป็นผู้นำและผู้บงการของหม่อมราชวงศ์หญิงคนนี้ การกำเนิดจากสกุลสูงซึ่งแวดล้อมไปด้วยข้าทาสบริวาร ฐานะอันร่ำรวยปีกแผ่นซึ่งทรงความมีอิทธิพลในสังคมที่บูชาเงิน และวิชาความรู้สูงในชั้นครูบาอาจารย์

สิ่งเหล่านี้แหละ! ที่สตรีมักจะกดบุรุษลงเป็นทาสอยู่ใต้ฝ่าเท้า แม้แต่ว่าบุรุษผู้นั้นจะเป็นสามีที่หล่อน่ารักก็ตาม
สตรีประเภทนี้มักจะถือสามีเสมอเยี่ยงบุตร

มันเป็นโชควาสนาของเขาอย่างยิ่ง ที่สตรีสาวสูงศักดิ์ผู้งามพร้อมหมดทุกคุณสมบัติผู้นี้ มาผูกพันรักใคร่อยู่กับเขาเหนือกว่าทุกสตรีที่ผ่าน

มาแล้วในอดีต แต่อนาคตข้างหน้านั่นแล้ว อนาคตที่จะต้องผืนชีวิตเข้าหากัน แล้วเขาก็จะกลายสภาพเป็นบุตรไปฉะนั้นหรือ เรื่องนี้คนที่สติสัมปชัญญะอันรอบคอบ และระดับความคิดสูงมองการณ์ไกลไม่ลึก แต่จะเห็นแก่ได้อย่างเดียว เช่น รพินทร์ จำต้องคิดหนัก

ฐานะอันแตกต่างกันมาก ก็ย่อมจะเป็นอุปสรรคสำคัญยิ่งอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งจะเป็นชนวนแตกร้างในการครองชีวิตร่วมกันในวันหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อฝ่ายชายเป็นคนไว้ตัวตระหง่านในศักดิ์ศรีอย่างเขา ความจน ความรู้สึกที่ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลาว่าสตรีเป็นฝ่ายอัมช จะสร้างปมด้อยลึกอยู่ในจิตใจ ยามปกติยามรักหวานสดชื่นก็คงลืม ๆ ไปเสียได้หรอก แต่ชีวิตคู่ก็ย่อมเหมือนกับลิ้นและฟัน ไม่ช้าก็เร็วก็อาจต้องมีการกระทบกระทั่งและลงถ้ากระทบถึงปมด้อยเมื่อไหร่ เมื่อนั้นวิมานรักมันก็ถล่มทลาย

สมควรแล้วหรือ...ที่คนอย่างนายรพินทร์ ไพรวัลย์ จะฉวยโอกาสนี้ โอกาสซึ่งในระยะแรกก็ย่อมจะมองเห็นคุณประโยชน์อันดีงาม แล้วต่อไปข้างหน้าต้องเสี่ยงกับการแตกร้างพังกัน

ดาริน วราฤทธิ์ แม่ดอกฟ้าของเขานี้ ควรจะมีหนทางแห่งความสุขที่มั่นคงยืนยาวต่อไปในภายภาคหน้า ซึ่งคู่ชีวิตของหล่อนคงจะไม่ใช่พรานป่าดำศักดิ์คนนี้แน่นอน หล่อนเป็นดอกฟ้าที่ประทับอยู่ในดวงใจของเขาอย่างเดียวกัเพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ความฝันเป็นความจริง ซึ่งมันหมายถึงว่าเขาเอาเปรียบและฉกฉวยโอกาสจากหล่อนมากเกินไป

ระหว่างที่ฝ่ายหนึ่งเงยไปด้วยความคิดคำนึงจากสมอง และวิญญาณอันสูงส่ง อีกฝ่ายหนึ่ง พินิจอย่างกลางแคลงกังขา ดูเหมือนจะจับความผิดปกติจากอาการของเขาได้ เอื้อมมือมาเขย่าไหล่เบา ๆ

“รพินทร์!...”

หล่อนร้องเสียงสูงอย่างแปลกใจ ขมวดคิ้วจ้องหน้า

“เอ๊ะ! มีอะไรผิดปกติหรือคะ?”

จอมพรานฝืนยิ้ม ดึงมือหล่อนมาจูบเบา ๆ ไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะต้องอธิบายในความรู้สึกคิดยามนี้กับหล่อน ความรักอันลึกซึ้งและความเสียสละอย่างไม่เห็นแก่ตัว ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องนำมาเอ่ยอ้างกันด้วยคำพูด การกระทำเท่านั้นที่จะพิสูจน์ได้

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร”

“ฉันรู้สึกว่าคุณจะมีอะไรอยู่ในใจนะ ทำไม? คุณเกิดความขนาดกลัวขึ้นเสียแล้วหรือ เมื่อฉันบอกความจริงให้รู้ว่าพี่ใหญ่ระแคะระคายเรื่องราวของเรา”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกครับ”

“อาการของคุณมีกังวล และ...เมิน ๆ กับฉันอยู่นะ”

แทนคำกล่าวใด ๆ ทั้งสิ้น รพินทร์รวบเอาร่างนั้นเข้ามาไว้ในวงแขน แล้วประทับจูบหน้าผากบนริมฝีปาก ดารินรับกับรอยจูบนั้นอย่าง

เต็มใจ และจบตอบด้วยอาการอันอ่อนหวานลึกซึ้งเช่นกัน ช่วยแก้ไขข้อ
ข้องใจของราชสกุลสาวไปได้อย่างน้อยชั่วขณะหนึ่ง

ทั้งสองอยู่ในอ้อมตระกองของกันและกัน ครูใหญ่เขาจึง
ประคองหล่อนขึ้นยืน กระซิบว่า

“คืนนี้ ขอให้เราพบกันเพียงแค่นี้เถิดครับ ผมอยากจะเชิญเจ้า
หญิงของผมให้กลับเข้านอนเสียตามเดิม ผมบังอาจและโอหังพอแล้ว
ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าพี่ชายเขาจับตาสังเกตอยู่ ก็ยังกล้าที่จะดึงน้องสาวของเขา
เข้ามากอดแนบหัวใจอยู่อย่างนี้ แต่อย่าให้มันเนิ่นนานกว่านี้ออกไปเลย
แล้วก็อย่าหาว่าไล่ด้วย”

ดารินพยักหน้าอย่างว่าง่าย ดวงตาจ๋ำไปด้วยประกายชื่นบีบมือ
เขาแน่นอย่างมีความหมาย

“คะ ฉันจะไม่ขัดใจคุณสักครั้ง เพื่อพิสูจน์ให้คุณเห็นว่าเราต่าง
ฝ่ายต่างขึ้นอยู่กับเหตุผล นิทราสวัสดิ์ค่ะพรานของฉัน”

รพินทร์ ไพรวลย์ ชิดเท่าตรง ก้มศีรษะโค้งต่ำให้ ดารินมองอยู่อีก
อึดใจ ก็ผละเดินกลับไปในบริเวณที่พักนอน

ยุงทองล่องฟ้าเมฆินทร์ ถวิลหวังไอดิน

ไบยบินผินสุพสุธา

ดอกฟ้าโน้มกิ่งลงมา จากสวรรค์อาภา

ให้ดินปรีดาอาวรณ์

ลำน้าเพลงรักอันเจียบหายไปชั่วขณะนั้น บัดนี้แว่ววิเวกขึ้น

อีกด้วยกระแสน้ำที่แผ่ไป มันดังมาจากซอกหินมุมใดมุมหนึ่งใกล้ ๆ
เบื้องหลังร่างที่ยังยืนนิ่งอยู่ของเขานั้นเอง

รพินทร์ ไพรวลัย คงยืนสนิทนึ่งอยู่กับที่เช่นนั้นนาน กระทั่งเสียงเพลงแผ่วหายสุดสิ้นไป กลายเป็นความเงียบงัดตามเดิม เขาควักกันชิการ์ขึ้นมาจูดสูบ แล้วหย่อนกายลงนั่ง เอ๋ยขึ้นลอย ๆ โดยไม่หันกลับมาเลยว่า

“แกก็รู้ว่า ดอกฟ้าจะต้องประดับกิ้งฟ้าเสมอ ถึงแม้จะโน้มกิ้งลงมา ก็เพียงชั่วขณะเท่านั้น”

มีเสียงไหวกายแผ่วเบาที่ใดที่หนึ่งเบื้องหลังเขา

“ก็ไม่น่าดอกฟ้าอาจลงมาประดับกิ้งดินตลอดไปได้ ความรักปราศจากซึ่งอาณาจักรและพรมแดน”

พรานใหญ่ถอนใจเอือก เบือนหน้ากลับมาช้า ๆ ท่ามกลางแสงจันทร์แอร่มใส ร่างหนึ่งนอนพัวพันอยู่บนก้อนหินเตี้ย ๆ เบื้องหลังเขาแลเห็นพื้นขาวจากใบหน้าที่เป็นเงามืดห่างจากระดับหินต่ำที่เขานั่งอยู่ เพียงชั่วแว่นเดียวชนิดเอื่อมถึงกัน

“ทุกครั้งไม่ว่าจะโดยสถานการณ์ใด แกพยายามจะสะกดรอยอยู่ เบื้องหลังฉันตลอดเวลา”

“โดยความสัตย์จริง สาบานให้ดับไปต่อหน้าแสงเดือน ณ บัดนี้ ผมนั่งของผมนอนอยู่ที่นี่ก่อน นั่งมานานแล้ว ผู้กองเดินเข้ามาใกล้ผมนะ”

แกชายตอบ ยังนอนพัวพันอยู่ในอาการเดิม เห็นแต่พื้นสีขาวอันเกิดจากรอยยิ้มจ้ำ รพินทร์หมุนตัวหันมานั่งเผชิญหน้าหลังเอนพิงก้อนหิน ระหว่างที่เขาเฝ้ามองมันนิ่ง ๆ อยู่เช่นนั้น เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามผู้ลึกลับ ขยับชั้นศรัทธาขึ้น ใช้ศอกลากตัวเองเคลื่อนมาจนสุดริมแท่นหินเรียบที่ขึ้นไปนอนอยู่ ชะโงกหน้าต่ำลงมาหา จนห่างกันเพียงแค่ศอก

เดียว สามารถมองเห็นดวงตาของกันและกันได้ ในแสงเงินยวงนั้น
น้ำเสียงกระซิบกระซาบที่กล่าวต่อมา มีกระแสดิ้นเด่นจริงจังขึ้น

“จะต้องทุกซักรอน กังวลใจไปทำไม ผู้กองที่รัก...ที่โน่น...”

แกซายชี้มือประกอบคำพูด

“มรกดนคร ความมั่งคั่งเป็นมหาเศรษฐี รอคอยผู้กองอยู่แล้ว ถ้า
หากว่าผู้กองปรารถนา”

“ฉันไม่เข้าใจที่แกพูด”

ยิ้มนั้น กว้างออกไปอีก

“เพชร พลอย อัญมณีอันมีค่า และทองคำ อันเป็นมหาสมบัติของ
พระอูมาเทวียังงิละผู้กอง มหาสมบัติอนันต์นับ ซึ่งเป็นความปรารถนา
ของมนุษย์มาตลอดศตวรรษ ผู้กองลืมเสียแล้วหรือว่า ที่ผู้กองเดินทาง
บากบั่นมาในครั้งนี้ เพื่ออะไร?”

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ พร้อมกับยกไหล่

“ฉันเดินทางมาในครั้งนี้ ก็เพื่อติดตามค้นหาบุคคลสาปสูญเท่านั้น
แกซาย และสิ่งที่ปรารถนาก็คือราคาค่าจ้างซึ่งฉันได้รับไปแล้ว ไม่ได้
ปรารถนาอะไรนอกเหนือไปกว่านั้น นี่คือความจริงใจของฉัน”

“ก็แล้ว บุคคลสาปสูญที่ผู้กองนำทางค้นหาอยู่ในขณะนี้เขา
ต้องการอะไร บุคคลสาปสูญก่อน ๆ นั้น อีกเป็นจำนวนนับไม่ถ้วนนั้น
เล่า คนเหล่านั้นเสี่ยงต่อทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิตเพื่ออะไร”

แกซายกล่าวต่อมาโดยเร็ว ด้วยกระแสเสียงผิดไปกว่าทุกครั้ง ตา
เป็นประกายวาวคมกล้า

“ผู้กองคงไม่เชื่อกระมังว่า 'ขุมเพชรพระอุมา' มีอยู่จริง ๆ ?”

อย่างเหนียวหน้ายระอาใจ รพินทร์ ไพรวลย์ตอบน้ำเสียงเนือย ๆ ว่า

“ก็แปลกดีเหมือนกันที่ฉันได้ยินคำนี้ออกมาจากปากของแกอีกคนหนึ่ง นอกเหนือจากที่เคยได้ยินมาก่อนแล้ว จนชี้หูตันแม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ พวกเราทั้งหมดเดินทางกันมาจนกว่าครึ่งค่อนทางแล้ว ฉันก็ยังบอกตัวเองไม่ถูกว่าเราจะบ่ายหน้ากันไปจนถึงไหน อะไรเป็นจุดหมายปลายทางที่แน่นอน สมมติว่าถ้าเราเดินไปจนสุดหล้าฟ้าเขียวแล้วก็ยังไม่ได้ข่าวคราวใด ๆ ทั้งสิ้นของคนสาบสูญคนนั้น ฉันไม่เชื่อเรื่องมรกดนครอันเป็นเมืองลับแล ซึ่งซ่อนอยู่ในหุบเขาพระศิวะ ไม่เชื่อเรื่องขุมเพชรพระอุมา และสำหรับแกเดี๋ยวนี้ฉันก็อยากจะคิดว่าเป็นคนพิการทางจิตประสาทอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ฝันเพ้อทีกักตัวเองไปว่า เคยอยู่ในดินแดนนั้นมาก่อน และปรารถนาที่จะกลับไปให้ได้จนถึงกับยอมเสี่ยงมากับพวกเราด้วย ทุกสิ่งทุกอย่างมันช่างเหลวไหลสิ้นดี”

แกชายเหวี่ยงตัวจากก้อนหินที่นอนหมอบอยู่นั้นอย่างรวดเร็ว และเบากิริยลงมายืนเผชิญหน้ากับเขาในระดับพื้นเดียวกัน

“มันสุดแต่ว่า ผู้กองจะค้นหาทางเข้าได้ถูกหรือไม่เท่านั้น ถ้าค้นไม่พบทาง ไม่ว่าจะเดินจนสุดขอบโลกเช่นไร ก็ปราศจากผล ภูเขาและหิมะเท่านั้นจะรอเราอยู่เบื้องหน้า และนั่นคือความล้มเหลวเอาชีวิตไปทิ้งเสีย เช่นเดียวกับนักแสวงโชคคนอื่น ๆ ทุกยุคสมัยที่ล่องหน้ามาก่อน แต่ถ้าเข้าถูกทาง...”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงทิ้งคำพูดให้ชะงักลงเพียงแค่นั้น
 แหงนหน้ามองดูเดือนแรม 3 ค่ำ ซึ่งบัดนี้ลอยกว้างอยู่กึ่งกลางฟ้า อัน
 ปราศจากเมฆหมอกบัง เหมือนจะคิดคำนวณเปรียบเทียบว่า อีกสักกี่
 วันมันจะถึงกำหนดคืนที่ขึ้นห้าค่ำ

“ฉันเชื่อว่าความล้มเหลวทั้งหมด มันจะไปรวมอยู่ตรงที่ว่าเราค้น
 ไม่พบทางนั่นเอง และมันไม่มีทางให้ค้นพบได้หรอกเงซาย แม้ว่าเราจะ
 ไปถึงเนินพระจันทร์ ตรงตามกำหนดที่ลายแทงระบุไว้ก็ตาม”

“อีกไม่นานนัก เราจะได้รู้กันว่าค้นพบทางหรือไม่”

“แกแน่ใจหรือว่าเราจะค้นพบ?”

“เมื่อผมมีผู้กองยืนอยู่เคียงข้าง ผมแน่ใจ?”

ภายหลังจากนิ่งกันไปครู่ รพินทร์ก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำ
 จริงจังว่า

“เงซาย สมมติว่าถ้าเรารู้รายละเอียดอะไรเกี่ยวกับมรกตนคร หรือ
 ชุมเพชรพระอุมา มากกว่าเท่าที่ฉันได้ยินมาแล้วในลักษณะนิยาย
 ปรัมปรา ทำไมแกไม่ให้รายงานกับฉันเสียเดี๋ยวนี้ มันจะเป็นการสะดวก
 ต่องานค้นหาของเราอีกมาก ตราบใดก็ตามที่แกมีความปรารถนาอย่าง
 ยิงยวดที่จะไปให้ถึง เท่า ๆ กับฝ่ายนายจ้างของฉันเหมือนกัน เอาละ
 ฉันสัญญาว่าฉันจะไม่คาดคั้น ให้แกต้องลำบากใจในข้อที่ว่าแกรู้ได้
 อย่างไร”

“ผมไม่แน่ใจว่า ผมจะรู้เรื่องราวของอาณาจักรลับที่เรียกว่า
 มรกตนคร และแหล่งชุมเพชรพระอุมานี้ได้ละเอียดสักเพียงไหน แต่รู้ว่า

มันมืออยู่จริงแน่ ส่วนใครจะไปได้ถึงหรือไม่นั่น ขึ้นอยู่กับบุญวาสนาและโชคชะตา”

เสียงกล่าวนั้น แหม่ชัดชัดเจนยิ่ง ดวงตาทั้งคู่เป็นประกายแวววาว และค้ำหน้าเต็มไปด้วยความหวัง

“ขอบเขตของอาณาจักรนั้น ตรงบริเวณที่เชื่อมติดกับภูมิศาสตร์โลก เป็นบริเวณที่ประสาททั้ง 5 ของมนุษย์พบกับประสาทส่วนที่ 6 ความจริง...บรรจบความฝัน...ดินแดนแห่งดวงจิตนั้นแหละ...นครหนึ่งและนครเดียวเป็นเอกเทศรุ่งเรืองอยู่กลางอาณาจักร กาลเวลาและความผันแปรวิวัฒนาการของโลกภายนอก ไม่สามารถล่วงล้ำเข้าไปเกี่ยวข้องกับดินแดนนี้ได้ กาลเวลาของแดนนี้ เป็นของตนเอง โดยเฉพาะอารยธรรมความรุ่งเรืองทั้งหลาย เป็นความรุ่งเรืองในอดีต กาลของมนุษยชาติ ย้อนหลังจากปัจจุบันกาลของโลกภูมิศาสตร์ไปนานสักเท่าใดก็สุดที่จะคะเนได้ บางทีมรกดนครอาจเป็นเสมือนนิทรานครแหล่งที่สอง ผิดกันแต่เพียงว่านิทรานครนั้นได้ถล่มลงและตายแล้วแต่มรกดนครยังดำรงอยู่ มีบ้านเมืองประชากร มีปราสาทราชมณเทียร และ...แน่ละ ราชบัลลังก์อันหมายถึงมีกษัตริย์ครอง!...”

เงาชายแผ่วเสียงเบาลงจนเป็นกระซิบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง ดวงตาที่เบิกสว่างโพล่ง บัดนี้หรี่ซมลง

รพินทร์ ไพรวลย์ ไม่เปลี่ยนสายตาไปจากวงหน้านั้นด้วยอาการพิณิจ อัดคว้นชิการ์ลิก แล้วเตือนว่า

“พูดต่อไป เงาชาย”

“กษัตริย์ผู้ครองนครเหล่านี้ รับราชสมบัติอันเป็นมรดกตกทอดตามประเพณีสืบต่อกันลงมาเป็นลำดับ บางยุคบางสมัยก็เปลี่ยนราชวงศ์ไป อันเกิดจากการขบถช่วงชิงฆ่าฟันกันเอง เพื่ออำนาจแผ่นดินปกติสุขบ้าง เกิดสงครามสู้รบนองเลือดบ้างแต่มรดกตกครก็ยังเป็นมรดกตกครอยู่ ความรุ่มเย็นศานติสุขของแผ่นดินจะมีขึ้นได้เพียงใดขึ้นอยู่กับผู้ครองนครแต่ละยุคสมัยสุดแต่ทศพิธราชธรรมหรือทรราช”

“จะพูดไป มันก็ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดเหลือเชื่อเกินไปนัก เมื่อเปรียบเทียบกับความมหัศจรรย์ต่าง ๆ ที่เราผ่านพบกันมาแล้ว ปัญหา มันจึงอยู่ที่ว่า เราจะมีโอกาสไปถึงนครลับแลนี้หรือไม่เท่านั้น ที่นี้ว่าถึง 'ชุมเพชรพระอุมา' แก่ตั้งใจจะให้ฉันเข้าใจว่า มันเป็นมหาสมบัติของกษัตริย์ผู้ครองนครนี้กระมัง?”

เงซายสั่นหน้าช้า ๆ

“ก็ไม่เชิง ชุมเพชรพระอุมาไม่ได้เป็นสมบัติในท้องพระคลังของกษัตริย์แห่งมรดกตกคร หากแต่เป็นสมบัติของเทพเจ้าผิงซ่อนอยู่ในสุสานใต้ลูกเขาใหญ่ อันมีลักษณะเป็นองค์เทพเจ้าอุมาเทวีประทับนั่งอยู่ สุสานนั้นเป็นสุสานของกษัตริย์ พระศพของอดีตกษัตริย์ทั้งหลายถูกนำไปเก็บอยู่ยังสุสานใต้ขุนเขาลูกนั้น ภายในสุสานเต็มไปด้วยห้องหับและหนทางลับ เป็นสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์และหวงห้าม ชาวมรดกตกครทุกคนรู้ถึงแหล่งมหาสมบัติแห่งเทพเจ้านี้ดี แต่ไม่มีใครบังอาจลักลอบเข้าไปค้นหาแต่ต้อง และยึดถือมาเป็นสมบัติส่วนตัวได้ แม้แต่กษัตริย์แห่งมรดกตกครเองทุกยุคทุกสมัย ก็ไม่บังอาจเข้าไปเกี่ยวข้อง นอกจาก

จะปล่อยไว้ให้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่แผ่นดินเช่นนั้นมาตลอด”

“ทำไม?”

“มันเป็นสมบัติอาถรรพณ์ เชื่อกันว่า ใครก็ตามที่บังอาจไปแตะต้องสมบัติของเทพเจ้า จะต้องถึงกาลหาญนะเห็นทันตาความศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ปรากฏให้เห็นมาแล้วทุกยุคทุกสมัย จนไม่มีผู้ใดในมรกตนครกล้าแม้แต่กษัตริย์ทรรราชที่เหี้ยมโหดและแข็งแกร่งที่สุด ผู้พยายามจะนำออกมาเป็นทรัพย์สินส่วนตัว ก็ถึงแก่ความพินาศไปแล้วหลายองค์ ชุมเพชรพระอุมาจึงเป็นสิ่งที่ประชาชนชาวมรกตนครทั้งหมดถือเป็นสิ่งสักการบูชา”

“ฉันเชื่อว่าสิ่งที่แกล่ให้ฉันฟังนี้ แกล่ได้รับการบอกเล่าต่อมาจากพระอู่ดงค์ที่เลี้ยงแกลมา ซึ่งก็มีอะไรต่ออะไรหลายอย่างตรงกับจดหมายเหตุประกอบลายแทงของมังมหานรธา พระอู่ดงค์องค์นั้นท่านเคยเหยียบย่างไปถึงดินแดนนั้นแล้วหรือเงชาয়?”

“ท่านไม่ได้บอกผม ว่าท่านได้ไปถึงดินแดนนั้นแล้วหรือไม่ แต่อย่างที่ผมเคยบอกแล้ว ตบะฉานของท่านแกล่ล้ำมาก แม้ท่านจะไม่ได้ไปถึงด้วยอินทรีหยาบอันเป็นร่างกายของท่านในสมัยที่ยังมีชีวิต ท่านก็อาจไปถึงแล้ว ด้วยกายละเอียด นั่นคือดวงจิต ท่านเป็นผู้ยังรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลนี้ เพียงแต่เข้าสมาธิอยู่กับที่เท่านั้น”

“สมมติว่า ถ้าทางเปิดสำหรับเรา สามารถเข้าถึงอาณาจักรลับแลนี้ได้ ก็แปลว่าเราจะต้องเผชิญหน้ากับชาวมรกตนครอันเป็นเจ้าของแผ่นดิน ก่อนที่จะเข้าถึงสุสานอันเป็นแหล่งชุมเพชรนั้นสิ ไช้ไหม?”

ยิ้มเยือกเย็นปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากนั้น

“ข้อนี้ไม่มีปัญหาแน่ ผู้กองที่รัก เราทั้งหมดในฐานะผู้แปลกถิ่นต่างแดนจะต้องเผชิญหน้ากับเจ้าของดินแดนเดิมอย่างไม่มีทางเลี่ยง พวกเขาจะรู้ถึงการล่องแดนของฝ่ายเราในทันทีแม้เพียงก้าวแรกที่เราเหยียบย่างเข้าสู่อาณาจักร”

“เขาจะต้อนรับเราหรือไม่?”

“ผมไม่กล้าให้คำรับรองเหมือนกัน มันสุดแล้วแต่ผู้นำของเขา คือกษัตริย์ที่ทรงอำนาจปกครองอยู่ แต่ผมคิดว่ายากมากเพราะชาวมรกตทุกคน ย่อมจะรู้ดีถึงวัตถุประสงค์การมาของมนุษย์ต่างแดนเสมอ ว่าปรารถนาอะไร มนุษย์เหล่านี้เต็มไปด้วยโลภโมโทสัน ต้องการเอาอารยธรรมอันล้ำค่าของโลกภายนอกเข้าไปเผยแพร่ แล้วก็หวังจะฉกฉวยโจรรวม มหาสมบัติศักดิ์สิทธิ์คู่แผ่นดินของเขาไป”

“ถ้าเช่นนั้น อันตรายอันใหญ่ยิ่งก็รอคอยเราอยู่ข้างหน้าแล้ว ถ้าเราพยายามจะล่องล้าเข้าไปให้ถึง แกะชาย ในความรู้สึกส่วนตัวของเกเท่าที่ตรวจร่องรอยคนสาบสูญเห็นมาทุกระยะจนกระทั่งบัดนี้ แกคิดว่าทั้งสองคนนั้นผ่านเข้าถึงอาณาจักรนี้ได้หรือไม่ และถ้าผ่านเข้าไปได้ ทั้งสองคนจะตกอยู่ในภาวะไหน”

“ผมเดาไม่ถูก ผู้กอง มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นคือ เราต้องตามเขาต่อไปจนกว่าจะเห็นกับตา ผมเชื่อว่าอาถรรพณ์รอบนอกของมรกตนครสลายตัวและเปิดทางให้แก่เราแล้ว ก็เหลืออยู่อีกเพียงชั้นเดียวเท่านั้น

ไปให้ถึงเนินพระจันทร์ และหาทางเข้าให้ได้ อีกสิ่งหนึ่งที่ผมเชื่อ
จนกระทั่งกล้ายอมเสี่ยงมาด้วยในครั้งนี้คือ ภูมิปัญญาและความรู้
ความสามารถของคณะเจ้านายของผมทุกคน รวมทั้งผู้กองด้วย ไม่ว่า
จะเกิดอะไรขึ้นในขั้นตอนนี้หรือร้ายแรงขนาดไหน ก็จะต้องหาทางแก้ไข
คลี่คลายจนได้ สำหรับผมคิดอยู่เสมอว่า เมื่อคณะเจ้านายของผมทุก
คนได้บุกบันฟันฝ่ากันจนถึงเหยียบเข้าสู่ดินแดนนั้นได้แล้ว ก็ควรจะ
ได้รับผลตอบแทนจนคุ้มค่า คือพบบุคคลสาบสูญที่กำลังค้นหาทั้งอยู่
ขณะนี้และได้รับความร่ำรวยจากแหล่งมหาสมบัติในนั้นทั่วทุกคน”

“เออละ! เรามาลองเสี่ยงดวงชะตาชีวิตกันอีกครั้ง แก่ไม่ต้องพูดจา
หวานล่อมใด ๆ เพื่อกระตุ้นเตือนให้ฉันนำคณะทั้งหมดเดินทางออก
ถึงอย่างไรฉันก็ไม่มีวันถอยหลังเป็นอันขาด แต่ขอบอกความจริงใจไว้
ต่อหน้าแกเดี๋ยวนี้เลยว่า ฉันไม่ได้ปรารถนามหาสมบัติใด ๆ ทั้งสิ้นใน
การนำทางครั้งนี้ ต้องการอย่างเดียวเพียงให้งานสำเร็จผล ได้ตัวนายชด
ประชากรคืนมาเท่านั้น ถึงคณะเจ้านายทุกคน ฉันก็เชื่อว่าเขาเลิกคิดฝัน
ถึงเพชรพระอุมาอะไรนั้นไปนานแล้ว นอกจากติดตามหาตัวคนหาย
แล้ว เราต้องการเพียงได้เห็นในสิ่งที่เราไม่เชื่อว่ามันจะเป็นไปได้ ก็น่า
แปลกและน่าสนใจมาก ในการที่พวกเราทุกคนกำลังจะย่างเข้าไป สู่
ดินแดนที่กาลเวลาหมุนย้อนกลับไปสู่อดีต ไปพบปะกับมนุษยชาติ
วัฒนธรรมประเพณีและชีวิตการเป็นอยู่ชอบเขาในลักษณะที่ฝ่ายเราเอง
กลายเป็นมนุษย์ที่เกิดล้าหน้าไปก่อนเขาหลายพันปี ขอให้ได้รู้ได้เห็น
แล้วจะตายก็ไม่ว่า”

แงซายเบนสายตามาประสานกับเขาเต็มตา พลังกัมศิระะให้
อย่างคารวะ

“ความโลภเป็นอาวุธที่บั่นบอนมนุษย์ ผู้กองเป็นผู้ถือสันโดษและ
ฉลาดในการดำเนินชีวิต ประกอบด้วยความกล้าหาญและชื่อเสียงสุจริต
ปราศจากความโลภโมโหสัน สวรรค์เปื่องบนยอมจะคุ้มครองสวัสดิภาพ
ให้ตลอดไป และจะต้องประทานผลสำเร็จที่ตั้งปรารถนาไว้เสมอ”

กล่าวสิ้นกระแสดความ เจ้าคนลี้กลับก็ถอยห่างออกมาแล้วหัน
กลับ เดินผละหันไปในส่วนใดส่วนหนึ่งของบริเวณแคมป์ที่พัก

ทุกคนลืมาขึ้นมาพบกับวันใหม่ด้วยอาการอันเข้มขึ้น
กระปรี้กระเปร่า หมอदारिनศักดิ์สิทธิ์เสมอในด้านการเยียวยาและ
คาดคะเนอาการของคนป่วย มาเรีย ฮอฟมัน ผู้ซึ่งเมื่อตลอดทั้งคืนที่ผ่าน
มานอนหลับเป็นตาย เพราะถูกสะกดไว้ด้วยยาระงับประสาท ในเช้านี้
หล่อนตื่นขึ้นมาหลังทุกคนก็จริง แต่อาการแสดงออกบอกให้ทราบได้ชัด
ว่าหล่อนพร้อมที่จะเดินทางร่วมไปกับทุกคนได้โดยไม่มีอะไรต้องห่วง
กังวลเลย และแพทย์สาวประจำคณะก็ให้คำรับรองกับเชษฐาเช่นนั้น
ภายหลังการตรวจสอบอาการของแม่เพื่อนสาวต่างผิวอย่างถี่ถ้วนอีก
ครั้ง

“โล่งออกไปที ยังเป็นห่วงอยู่เลยว่า ถ้าวันนี้เมย์อาการหนักลงเรา
จะทำยังไงกันดี เวลามันก็ไม่คอยทำเสียด้วย”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวอย่างยินดี

“ถ้าไม่มีอาการแทรกซ้อนก็ไม่ใช่ไรหรรษา และโดยปกติ เมย์ก็เป็นคนทรหด มีน้ำอดน้ำทนดีอยู่แล้ว ภูมิคุ้มกันในร่างกายก็สูง”

“เมื่อคืนนี้ เหตุการณ์ปกติเรียบร้อยดีหรือ ฉันหลับไม่รู้เรื่องเลยตลอดถึงเช้า”

มาเรียถามทุกคนขึ้น

“เป็นคืนที่สงบสุขและนอนกันได้สบายที่สุด นับตั้งแต่ออกจากหล่มข้างมา”

ไชยยันต์ตอบ เพราะตนเองก็นอนหลับเป็นตายเหมือนกัน โดยไม่ได้สะดุ้งผวาขึ้นมาด้วยเหตุการณ์อันทำให้ตระหนกใด ๆ จนกระทั่งถึงรุ่งเช้า

ไม่เกินครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ขบวนทั้งหมดก็เดินผ่านช่องเขาเพื่อไปยังหน้าทะเลสาบสู่อีกฟากหนึ่งของแผ่นดิน ซึ่งรพินทร์ เชษฐา และนางชาย ได้ล่วงหน้ามาสังเกตลาดเลาไว้ก่อนแล้วตั้งแต่บ่ายวาน ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านผจญมาให้เป็นอดีต

ทุกคนเคลื่อนที่กันไปในรูปแบบขบวนอันมีระเบียบเช่นเดิมสังเกตภูมิประเทศริมทางผ่านด้วยความตื่นตาตื่นใจ และแม้จะเดินกันไปอย่างสบาย ตามหนทางอันราบเรียบประดุจใครมาตัดไว้ให้เป็นถนนนั้นต่างก็ระวังตนพร้อมอยู่ทุกขณะโดยไม่ประมาทเพราะชินต่อเหตุการณ์อันเปรียบเสมือนบทเรียนนับครั้งไม่ถ้วนมาแล้ว

ไม่มีวีแววอะไรทั้งสิ้นในเส้นทางเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างนั้นจนกระทั่งบรรลุถึงอีกฝั่งหนึ่งของถนนที่ตัดผ่านเทือกเขาซึ่งใช้เวลาเดินเพียงชั่วโมงไม่นานนัก มาเรียสังเกตลักษณะของหินภูเขาสองฟากฝั่งไปตลอดทางตามนิสัยของหล่อน

เช้าแห่งการเริ่มต้นเดินทางวันนี้ เซซุสากำหนดให้หม่อมสาวขึ้นมาเดินรวมกลุ่มชิดเขาและคาริน ไม่ปล่อยให้ไปคุ่มท้ายขบวนเหมือนเช่นเคย เพราะยังไม่ไว้วางใจในด้านสุขภาพ และความคล่องแคล่วฉับไวนัก ผู้ที่เดินสะกดท้ายกลายเป็นพรานใหญ่รพินทร์ไป ในขณะที่เงายาวเป็นมัจจุเทศก์หัวแถว

ต่างมาหยุดรวมหมูกันอีกครั้ง เมื่อสุดปลายทางก่อนที่จะได้ลงสู่พื้นราบเบื้องล่าง ทุกคนที่เพิ่งจะได้เห็นชัดเป็นครั้งแรกในเช้าวันนี้ ต่างจ้องมองดูทัศนียภาพนั้นด้วยความตื่นงพิศวง ระหว่างที่ยืนรอรพินทร์ผู้เดินตามมาเบื้องหลัง เซซุสาคืออธิบายภูมิประเทศให้ทุกคนดูตามที่ได้มาเห็นไว้ก่อนแล้วเมื่อวาน และบอกให้ทราบวาทะเลสาบมรณะ ควรจะอยู่ทางด้านใด ตามข้อคาดคะเนของเงายาวและรพินทร์เมื่อพรานใหญ่เดินตามมาถึง เขาก็ให้สัญญาทุกคนเคลื่อนที่ต่อ และคราวนี้ตนเองออกไต่ทางนำหน้าลงไปก่อนตามทางลาดอันมีลักษณะคล้ายไหล่เขานั้น

เมื่อลงมาถึงทุ่งหญ้าเบื้องล่าง และบ่าหน้าตัดเข้าสู่ละเมาะไม้ลักษณะประหลาด ทุกคนสังเกตเห็นรอยเท้าของสัตว์ประเภทตีนกีบยาวไว้เป็นเทือก รวากับรอยสัตว์เลื้อยตามทุ่งนาบอกให้ทราบถึงความอุดม

สมบุญของชีวิตในละแวกนี้ มันเป็นรอยใหม่ ๆ ที่ผ่านมาเมื่อคืนนี้เอง
แม้ว่ายามเช้าตะวันเริ่มขึ้นเช่นขณะนี้ จะพากันหลีกเร้นซ่อนตัวกันไป
หมด ทำให้แลดูเหมือนภูมิประเทศร้างก็ตาม พวกพรานพื้นเมือง
ทั้งหลายพอมองเห็นเข้าก็ตาลุก กระหึ่มยืมือไปตาม ๆ กัน

“ไอ้ย! อีแบบนี้เราไม่อดอยากปากแห้งแล้วนาย”

บุญคำร้องขึ้นปนหัวร่อว่า เดินหาบของกัม ๆ เงย ๆ ไปตลอด
ทางผ่าน

“เกิดมาบุญคำยังไม่เคยเห็นรอยสัตว์ป่าที่ไหนเดินหากินกัน
มากมายเต็มทุ่งอย่างที่เห็นอยู่นี้ สารพัดทีเดียว เก้ง กวาง สมัน หมูปา
วัวก็มี แต่...อีรอยนี้บุญคำไม่ค่อยจะชอบเลย พรวดพราดปะหน้ากันเข้า
เมื่อไหร่เป็นได้เล่นกันทุ่งกระเจิงอีก”

ประโยคหลังแกพูดอ่อย ๆ บัญปากสะกิดให้ไชยยันต์ดูรอยเท้า
ชนิดหนึ่งซึ่งปรากฏเด่นชัดอยู่เหนือปลักเล็ก ๆ มีรอยหน้าเอนราบแหลก
ยับเป็นแปลง อดีตนายทหารปืนใหญ่มองตามแล้วยืม ถ้าเริ่มออกเดิน
ป่ามาในระยะต้น ไชยยันต์ก็คงต้องตาเหลือกขวัญหนีดีฝ่อไปเหมือนกัน
สำหรับรอยเท้าชนิดนั้น แต่เดี๋ยวนี้เขาเห็นเป็นเรื่องธรรมดาเสียแล้ว มัน
เป็นรอยเหมือนเท้าช้างแต่กีบและเล็บผิดกันไปมาก และเขาก็จำได้
อย่างแม่นยำว่าเป็นรอยของเจ้าแรดโบราณที่เคยเจอกันมาแล้วตรง
บริเวณทุ่งไถ่เคียงเขาเกือกม้านั่นเอง

“ให้กันเป็นรอยใหญ่โตขนาดช้างชนิดที่งอกออกมาจากใต้ปาก
ล่าง เราก็ไม่กลัว บุญคำขออย่างเดียว อย่าไปเจอชนิดที่ต้องใช้ศร

พระรามเงชาวยอีกก็แล้วกัน วังกันไม่ไหวอีกแล้วอีแบบนั้น”

คะหยิ่นกับสว่างปาค้นพบรอยตีนแปลกตรงบริเวณใกล้ชาย
 ละเมาะอีกครั้ง ร้องโวยวายขึ้นอย่างตลกใจ ทำให้ทุกคนต้องเข้าไปมุงดู
 แต่แล้วต่างก็เบ้าใจลง เมื่อมาเรียงเงหน้าขึ้นบอกภายหลังจากพิจารณา
 ร่องรอยนั้นอยู่ดีใจใหญ่ว่า

“ไฉนฯ ประเภทกินพืชชนิดหนึ่ง ตัวไม่ใหญ่นัก และไม่ใช่วอกดู
 ร้าย แต่ระวังหน่อยก็ดี ถ้าเจอในระยะกะทันหันจวนตัวอาจมีอันตราย
 ได้”

ยิ่งใกล้ละเมาะ อันเป็นดงค่อนข้างทึบเข้าไปเท่าไรพื้นดิน
 ก็เริ่มจะแฉะน้ำ และต้นหญ้าขนมีระดับสูงขึ้นทุกขณะจนกระทั่งมีระดับ
 เกือบท่วมศีรษะทำให้ไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ถนัดนัก ทั้งหมดบุก
 แหกไปตามป่าหญ้าขนอย่างระมัดระวัง รพินทร์สั่งให้พวกที่ทำหน้าที่
 หาบหามทั้งสามคู่มาเดินรวมกลุ่มอยู่ตรงกลาง

ตัวเขาเองและคณะนายจ้างอีกสี่คน ปลดไรเฟิลออกจากไหล่เดิน
 รายล้อมไว้ พร้อมทั้งจะปะทะและสกัดกันได้ที่ ในกรณีนี้อาจจะมีสัตว์
 ร้ายชนิดใดจู่โจมพรวดพรวดเข้ามา ตัวพรานใหญ่เองมือหนึ่งถือไรเฟิล
 อีกมือหนึ่งถือมีดเดินปายาวที่ยืมมาจากบุญคำเดินนำหน้าพันแหวก
 ทางหญ้าขนที่ขึ้นแน่นทึบเหล่านั้นลึกเข้าไปเป็นลำดับเสียงฝีเท้าของทั้ง
 สิบสองคน แม้จะพยายามเดินกันอย่างเบาเพียงไรก็ตาม แต่เมื่อบุกไป
 ในดงหญ้าท่ามกลางความเงียบเช่นนี้ ก็ปรากฏเสียงสบสาบอื้ออึงไป
 หมด

สองหรือสามครั้งในระหว่างที่แหวกทางกันเข้าไปมีเสียงสัตว์ใหญ่ที่แลไม่เห็นตัว วิ่งเตลิดด้วยความตกใจบุกตะลุยไปในดงหญ้าทิศทางเบื้องหน้า พร้อมกับเสียงคำรามในลำคอเบา ๆ ทำเอาทุกคนต้องขยับไ้เฟลเตรียมพร้อมด้วยใจอันเต้นระทึก

แต่แล้วเหตุการณ์ก็ผ่านไปด้วยปกติเรียบร้อย ไม่ปรากฏว่าสัตว์ชนิดใดวิ่งสวนหน้าเข้ามา หรือวิ่งผ่านให้เห็นตัวชัด นอกจากสังเกตเห็นทิวยอดหญ้าไหวลู่เป็นทางการวิ่งของมันเท่านั้นคงเป็นสัตว์ที่ไม่ใหญ่โตอะไรนัก เพราะขนาดของมันไม่ได้โผล่ขึ้นมาพ้นระดับยอดหญ้าสูงให้แลเห็นตัวได้ รพินทร์พินหญ้าไปพลาง ส่งเสียงตะเพิดไล่ไปพร้อมกันด้วยเพื่อให้มันรู้ตัว และหลีกเลี่ยงเสีย ดีกว่าที่จะเดินไปประจันหน้ากันในระยะจวนตัวเพราะไม่สามารถจะสังเกตเห็นได้

ระดับน้ำตามพื้นอันเป็นบริเวณที่ลุ่มขังน้ำแฉะนั้น ครั้งแรกก็พอท่วมหลังเท้า ต่อมาก็ลึกลงไปเป็นลำดับ จนกระทั่งลุยกันถึงหน้าแข้ง

เมื่อเหยียบเข้าสู่ชายดง เสียงสัตว์แตกตื่นวิ่งกระโจนหนีน้ำแตกกระจายโครมครามอยู่ตลอดเวลา โดยยังมองไม่เห็นตัวถนัด มีอยู่สองสามตัวที่มีลักษณะเหมือนสมเสร็จ แต่ก็ผิดกันที่สีส้น ซึ่งมีลายเทา ๆ พาดเป็นทางยาวไปตามลำตัวพร้อมกับลูกเล็ก ๆ อีก 3 – 4 ตัว สีเหมือนลายแตงไทย วิ่งตามแม่เป็นพรวน มาเรียवादไ้เฟลตามด้วยสัญชาตญาณเคยชิน แต่ไชยยันต์ผู้เดินอยู่ใกล้ ๆ บัดเสียล้ากล้งขึ้นสูงเสียเป็นสัญญาณห้ามไม่ให้ยิง

พรวนใหญ่หยุดชะงักอยู่เบื้องหน้าขบวนเว้นระยะห่างออกไปประมาณ 15 เมตร กวาดตาสำรวจภูมิประเทศแวดล้อมนั้นอย่างพิจารณา อาการของเขาทำให้คณะทุกคนพลอยหยุดการเคลื่อนไหวไปด้วย ช่วยสังเกตไปด้วยความระมัดระวังไปทุกทิศ ระหว่างที่ยืนแช่น้ำกันอยู่ครึ่งหน้าแข้ง

ลักษณะของป่าที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ คล้าย ๆ กับป่าปอในเขตที่ลุ่ม ซึ่งพันธุ์ไม้ชนิดนั้นขึ้นงอกงามในบริเวณที่มีน้ำท่วมหล่อเลี้ยงอยู่ตลอดกาลผิดกันแต่เพียงต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในป่านี้ไม่ใช่ต้นปอ และรพินทร์ไพรวลัย ผู้รู้จักต้นไม้และใบไม้ทุกชนิดในป่าก็ไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันเป็นต้นอะไร เพราะไม่เคยพบเห็นมาก่อน จะเป็นพวกเสม็ดหรือโกกงาก็ไม่เชิง เป็นไม้ยืนต้น ลำตรงสูงชะลูดขึ้นไป มีกิ่งก้านสาขapakคลุมอยู่ยังยอดบน ลำต้นไม่สูงใหญ่จนเกินไปนัก มีระดับส่วนสูงเพียงไม่เกินยอดตาลตามทุ่งนา และลำต้นอวบอย่างมากก็ไม่เกินสองคนโอบ

สิ่งที่ดูแปลกตาไปก็คือรากโคนต้นที่โผล่อยู่เหนือน้ำเหมือนรากไทร แต่ละต้นเหล่านั้นมีรากแข็งแยกเป็นสาขา วัดจากระดับโคนต้นชิดดินขึ้นมาประมาณ 1 เมตร แลดูเหมือนเขาอันมากมายยื่นคร่อมอยู่กลางน้ำและมีช่องว่างระหว่างรากต่อราก แลทะลุปรุโปร่งอยู่ทั่วไป สลับกับพีชน้ำชนิดล้มลุกซึ่งขึ้นรวมกลุ่มอยู่เป็นหย่อม ๆ

เมื่อล่องเข้ามาในบริเวณของมัน แสงสว่างของตะวันยามเช้าที่เจิดจ้าอยู่ยังทุ่งเบื้องนอกถูกกึ่งใบอันแผ่เบียดเสียดประสานกันเหนือศีรษะเบื้องบนอำพรางให้ครึ้มสลัวลง แต่ก็ไม่ถึงกับมืดจนเกินไปนัก

และเมื่อปรับสายตาให้คุ้น ก็เริ่มจะมองเห็นอะไรต่ออะไรได้ชัดเจนพอสมควร

สภาพป่าเบื้องล่าง ความจริงไม่แน่นที่บจนเกินไปนัก เพราะต้นไม้เหล่านั้นยืนเรียงรายเว้นระยะห่างกันออกไป ในสภาพป่าโปร่ง คล้ายสวนยางพาราที่ปลูกไว้อย่างเป็นระเบียบระหว่างต้นต่อต้นก็ไม่มีพุ่มพวงหนาที่บชนิดใดขึ้นเสียดแทรกนอกจากประเภทกกและแฉมลักษณะแปลก ๆ ซึ่งแฉมสลั้อยู่บาง ๆ เท่านั้น

น้ำที่หล่อเลี้ยงปกคลุมพื้นอยู่ เป็นสีเหลืองคล้าย ๆ สีชาขงแก่ ๆ แต่ก็ใสพอที่จะมองลงไปเห็นพื้นดินทรายปนกรวดเบื้องล่างได้ถนัด บางแห่งก็เป็นดินโคลนเหลวสีขาว แลเห็นพวงสาหร่ายและพันธุ์ไม้ที่ขึ้นได้น้ำ ออกงามอยู่ทั่วไป บางชนิดออกดอกอยู่ใต้น้ำ สีสันวิจิตรงดงามราวกับดอกไม้กระดาศที่ใครมาประดิษฐ์ไว้ มันเป็นความงามอันน่าอัศจรรย์ของธรรมชาติเร้นลับระคนไปกับความน่าหวาดระแวงชนิดจะไว้วางใจใด ๆ ไม่ได้ทั้งสิ้น...ความงามที่ระคนไปกับความน่าสะพรึงกลัว แม้จะไม่ต้องสะกิดเตือนบอกกันเลย ทุกคนก็สามารถจะเข้าใจได้โดยสัญชาตญาณจากภูมิประเทศที่เห็นอยู่ในขณะนี้

ระหว่างเข้ามาอยู่ในวงแวลล้อม ทิศซึ่งอาศัยจากการดูตะวัน เริ่มสับสนสังเกตไม่ได้แน่นอนอีกครั้ง ระยะสุดช่วงของสายตาที่แลออกไปรอบด้าน เห็นแต่ลำต้นไม้ดั่งกล่าวเรียงรายสลัซับซ้อน ไม่

อาจบอกได้ว่ามันไปมีขอบเขตสิ้นสุดลงที่ไหน

ระดับสูงตามยอดไม้ ไม่ปรากฏว่าจะมีสัตว์ประเภทลิงค่าง หรือว่านกใด ๆ ทั้งสิ้น มันเจียบเจียบสงบไปหมด แต่ภายหลังจากเพิ่งสังเกตอย่างถี่ถ้วน ก็แลเห็นค่างคาวและบ้างบางชนิด หุบปีกเกาะห้อยหัวสงบนิ่งอยู่เป็นระยะ ๆ นานครั้งจะส่งเสียงร้องเบา ๆ พร้อมกับขยับตัวนิด ๆ

และราวกับนัดกันไว้ คณะทั้งหมดพากันเจียบกริบ ไม่มีใครเคลื่อนไหวหรือพูดอะไรกันเลยแม้แต่คำเดียว นอกจากสายตาที่กวาดไปรอบ ๆ ทั้งสูงและต่ำ และในที่สุด เมื่อไม่อาจสังเกตอื่นใดได้ สายตาทุกคู่ก็จับไปที่รพินทร์ ไพรวลัย เป็นตาเดียว เหมือนจะใช้เป็นเครื่องวัดสถานการณ์

ต่างเห็นเขาเริ่มเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา ตรงเข้าไปที่โคนต้นไม้ที่รากโผล่ลักษณะเหมือนขาหยั่งต้นที่ใกล้ที่สุด พินิจดูรากและเปลือกของลำต้นมันอย่างถี่ถ้วน พลางใช้มือเดินป่าสับเปลือกออกตรวจ แล้วยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูกในลักษณะใคร่ครวญขบคิด หันไปมองรอบ ๆ ในรัศมีเบื้องหน้าอีกครั้ง

เมื่อนั้นเอง เซษฐาจึงลุนน้ำอย่างแผ่วเบาตรงเข้าไปสมทบและไชยยันต์ ดารินกับมาเรียกพลอยเคลื่อนไหวตามเข้าไปด้วย ทิ้งให้พวกพรานพื้นเมืองยืนรวมกลุ่มกันอยู่ที่เดิม

“ลักษณะมันพิกลอยู่นะ ผู้กอง คล้าย ๆ ปาลุ่มต่ำซังน้ำในหุบผาหอน ตอนที่เรามาไถ่แห่งครั้งนั้น ผิดกันที่ลักษณะของต้นไม้แปลก ๆ

พวกนี้เท่านั้น”

รพินทร์ยังไม่ตอบอะไรในขณะนั้น ส่งผลเกิดเปลือกไม้ที่ถากออกไปให้มาเรียบ ฮอฟมัน ตาก็ยังสอดส่ายสำรวจสูงต่ำอยู่เช่นเดิม หม่อมสาวรับเปลือกไม้ชิ้นนั้นไปพิจารณา แล้วเคลื่อนเข้าไปตรวจตรงแปลที่พรวนใหญ่ถากไว้

“เมื่อคืนวานชิ้นนี้ ฝนตกหนักมาก”

คารินเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นอีกคนหนึ่งอย่างแผ่วเบา

“จะเป็นไปได้ไหม ที่พื้นต่ำบริเวณนี้เดิมเป็นพื้นแข็ง แต่เนื่องมาจากน้ำฝนที่ระบายไม่ทันเลยนองแข็ง”

ไชยยันต์สันติระอย่างไม่เห็นด้วย แล้วสะกิดให้เพื่อนสาวสังเกตลงไปยังสาหร่ายใต้น้ำ

“น้ำไม่ได้ท่วมบริเวณนี้เพราะน้ำฝนหรอก น้อย แต่มันเป็นที่ลุ่มต่ำ มีน้ำขังหล่อเลี้ยงมาชั่วนาตาปีแล้ว ม่ายังงั้นจะไม่มีพันธุ์ไม้ใต้น้ำขึ้น สังเกตที่รอยคราบของระดับน้ำที่ปรากฏอยู่บนรากไม้ นั่นด้วย มันมีขึ้นและลงเหมือนกัน สภาพของมันคล้าย ๆ ป่าเสม็ดแถบใกล้ทะเล หรือยังไงผู้กอง?”

ประโยคท้าย ไชยยันต์หันไปฟังความเห็นจากจอมพรวนผู้หนึ่งเงียบอยู่ตลอดเวลา

รพินทร์กัดริมฝีปากนิดหนึ่งอาการเต็มไปด้วยความครุ่นคิด

“ผมอยากจะเชื่อว่า เราใกล้ทะเลสาบมรณะเข้ามามากที่สุด ป่าบริเวณนี้จะต้องเป็นป่าลุ่มต่ำ ขอบทะเลสาบและระดับน้ำที่เอ่อท่วมป่า

นี่ ก็คือระดับน้ำของทะเลสาบนั่นเอง เพียงแต่ว่าก่อนจะถึงบริเวณทะเลสาบแท้จริง มีป่าล้อมรอบอยู่ พื้นที่ที่เราเดินกันมา สังเกตไหมครับ ว่ามันราบต่ำลงเป็นลำดับ ครั้งแรกก็มีเพียงน้ำและ ๗ ตรงขอบทุ่ง พอ ล่วงเข้ามาในป่านี้ ระดับน้ำเริ่มลึกลงมาเป็นลำดับ”

“เอ ทำไม่เข้าที่เสียแล้วซี”

ท่านหัวหน้าคณะว่า เริ่มมีอาการอึดอัดใจอย่างไรพิกล

“เราหวังกันว่า จะมองเห็นทะเลสาบมรณะในเส้นทางผ่านที่ สะดวก คือเราเดินอยู่บนที่สูง แล้วเลียบเข้าชิดขอบบึงใหญ่นั่นได้ นี่ก็มาถึงว่าอาณาบริเวณของทะเลสาบมันจะแผ่ดินแดนขึ้นมาบนป่าริมฝั่งใน ระยะใกล้ ๆ ถึงเพียงนี้ ถ้าเราจะไปให้ถึงกันจริง ๆ มิแปลว่า เราจะต้อง ลุยน้ำในป่านี้ลึกลงไปเป็นลำดับหรือ และยังไม่รู้ด้วยว่าอีกระยะสักแค่ไหน จึงจะถึงส่วนที่เป็นทะเลสาบแท้จริง”

“เราต้องหาทางไปที่สะดวกและน้ำไม่ลึกเกินความจำเป็นนัก อย่างน้อยที่สุด ก็ยังอาศัยสังเกตระดับน้ำตามโคนต้นไม้เหล่านี้ได้ ว่า มันจะลึกสักแค่ไหน และควรจะหาทางเลี้ยวไปทางใด ผมเชื่อว่าอาจมีที่ ดอนอยู่เป็นระยะให้อาศัยเดินไปได้และเท่าที่สังเกตดูนี้ ระดับน้ำในป่า แถบนี้ก็ไม่มีท่าว่าจะลึกไปกว่านี้มากนัก มันท่วมอยู่ในระดับไม่เกิน 3 ฟุตเท่านั้น พวกสัตว์ป่าจากทุ่งเบื้องนอก ยังป่วนเปื้อนเข้ามาหากินในนี้ได้”

รพินทร์กล่าวอย่างระมัดระวัง แล้วชี้ให้คณะนายจ้างของเขาดู แนวน้ำที่ขุ่นเป็นทางเบื้องหน้า กระจัดกระจายอยู่สองสามแนว อันเป็น

ทางเล่นเตลิดไปของสัตว์สี่เท้าบางชนิด ก่อนที่คณะทั้งหมดจะเคลื่อนมาที่นี่

แล้วเขาก็หันมาทางมาเรียผู้บัดนี้ยืนเหม่มองดูลักษณะของยอดไม้ที่รากแข็งงอกอยู่รุ่มร่ามโคนต้น พอดีเหม่สาวหันมาสบตา

“คุณคิดยังไง เมย์?” พรานใหญ่ถามเหมือนกระซิบ

นัยน์ตาสีดอกผักตบชู่ขึ้นหรือลง

“ฉันไม่อยากจะคิดอะไรเลยสักอย่าง ไพรวัลย์ ตั้งแต่เราผ่านดินแดนนิทรานครมาแล้ว สภาพของต้นไม้ ก้อนหินและสัตว์เท่าที่พบเห็นมา มันเป็นสมบัติของโลกในยุคต้นทั้งนั้น ซึ่งไม่น่าเลยที่เราจะมาพบเข้า ถึงป่าที่เรายืนกันอยู่เดี๋ยวนี้ก็เหมือนกัน มันมีลักษณะคล้าย ๆ กับป่าในที่ลุ่มต่ำต้นยุคซีโนโซอิก อันเป็นยุคที่ชีวิตและพืชเริ่มพัฒนาขึ้น คุณนำทางมาไม่ผิดแล้วทะเลสาบจะต้องอยู่ใกล้ ๆ นี่แหละ หาทางตัดให้ถึงเถอะ ถ้าคิดว่ามันจำเป็นที่เราจะต้องยึดทะเลสาบนั้นเป็นหลัก”

รพินทร์หันมามองเชษฐาเหมือนจะขอความเห็น ท่านหัวหน้าคณะก็พยักหน้า ตบไหล่เบา ๆ

“เออ! เดินหน้าต่อ หาทางไปให้ดีก็แล้วกัน”

“แล้วก็รักษาระดับน้ำในแนวเดิมของพวกเราไว้ให้ดีด้วย ใต้เขาลงห้วย เดินดงกันมามากแล้ว อย่าให้ถึงกับต้องว่ายน้ำไปอีกเลย”

คารินรีบบอกมาโดยเร็วอีกคนหนึ่ง แล้วตอบที่แขนมาเรียสั่งว่า

“ระวังให้มากเมย์ ขณะนี้เรากำลังแช่น้ำเกือบครึ่งตัวแล้วอย่าให้น้ำเปียกขึ้นไปถึงแผลของเธอได้เป็นอันขาด จะอีกเสบเป็นหนองรักษา

ลำบากขึ้นอีก”

เพื่อนสาวต่างผิวยิ้มตอบ และพึมพำขอบคุณเบา ๆ

รพินทร์ดีดนิ้วเรียกเงาเข้ามา สองคนซบซิบหาอะไรกันอยู่สักครู่ เกี่ยวกับทิศทางซึ่งสังเกตไม่ได้ในขณะนี้ ต่อมาเข้าก็ล้วงเอาเข็มทิศขึ้นมาเปิดดู มองซ้ายมองขวา อีกอึดใจเดียวก็ออกเคลื่อนต่อไปพร้อมกับทำสัญญาณให้ทุกคนเดินตาม

สิ่งที่ทุกคนระมัดระวังเกรงมากที่สุด ในยามเดินบุกน้ำ ไปกลางดงทึบเช่นนี้ก็คืออุกุกชนิด และสัตว์น้ำอันตรายต่าง ๆ รวมทั้งภัยจากธรรมชาติซึ่งมองไม่เห็น และไม่สามารถคาดคะเนได้ล่วงหน้า ด้วย และความกลัวย่อมจะเตือนให้เกิดความระวังระไวทุกฝีก้าวย่าง พร้อมทั้งประสาทหูดตาที่ตื่นพร้อม รพินทร์ซึ่งนำเคียงคู่ไปกับเชษฐาสะกิดชี้ให้นายจ้างของเขาสังเกตขึ้นไปกลางลำต้นของต้นไม้ต้นหนึ่งที่เดินผ่านอันปรากฏรอยหนาของดินโคลนหมาดติดอยู่ ราวกับใครโกยใส่เสียมขึ้นไปป้ายไว้ ระดับมันสูงเหนือศีรษะทุกคนขึ้นไปประมาณ 2 วา และนั่นดูเหมือนจะไม่ต้องบอกกัน เชษฐารู้ได้ทันทีว่าเป็นรอยของช้างยักษ์ไดโนเทเรียม ที่เอาสีข้างมาเสียดสีไว้ ทุกคนไม่มีใครปริปากได้แต่มองตากันเอง แล้วก็เร่งระมัดระวังตัวหนักขึ้นไปอีก ภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมมันบอกได้ชัดเจนว่าอันตรายอาจจู่โจมเข้าถึงตัวในวินาทีใดวินาทีหนึ่งได้ทั้งสิ้น ระหว่างที่เรียงแถวเข้าขบวนลุยน้ำกันไป

ครั้นแล้ว ทันทีนั่นเอง ท่ามกลางความเงียบ มีแต่เสียงเท้าทั้งสิบสองคู่ย่ำลุยน้ำอยู่จ่อมแจ่ม ทั้งหมดก็ต้องสะดุ้งสุดตัวและ

หยุดชะงักอยู่กับที่ เหมือนถูกสะกดด้วยเสียงชนิดหนึ่งที่ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน ดังอ้ออิงสนั่นหวั่นไหวสะท้อนก้องไปทั้งความเจียบสงัด

มันเป็นเสียงคล้าย ๆ สิ่งอันใหญ่โตมโหฬารและมีน้ำหนักมากที่สุด หล่นลงไปกระทบน้ำ เสียงตูมซ่าสนั่น พร้อมทั้งฝอยน้ำที่แผ่กระจายไปทั่ว ค้างคาวที่เกาะอยู่บนยอดไม้แตกตื่นบินพวลงเสียงร้องแซดไปหมด

ขณะจิตใหญ่ ๆ ที่ทั้งคณะพากันยืนนิ่งอยู่นั้น ต่างสังเกตเห็นระลอกคลื่นกระเพื่อมพวยไล้ริ้วมาตามผิวน้ำที่เคยนิ่งสงบระจอกกระทบโคนต้นไม้อยู่ทั่วไป แม้ว่ามันจะไม่เป็นคลื่นใหญ่โตนัก แต่ก็พอจะหยั่งทราบได้ทันทีว่า มันเป็นปลายรัศมีของน้ำที่ถูกคลื่นกระเทือนโดยแรงซึ่งกินดินแดนไล่อาณาเขตออกไปรอบทิศ จนกระทั่งเบาบางตรงบริเวณที่พากันยืนอยู่ ฝูงค้างคาวที่แตกตื่นบินว่อนอยู่นั้นวุ่นวายอยู่ชั่วขณะก็เข้าที่เกาะพักนอนตามเดิม

ทุกสิ่งทุกอย่างกลับมาเป็นดุษณิภาพ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยอีกครั้ง

“ทะเลสาบ อยู่ทางด้านนี้แน่นอน”

รพินทร์กระซิบกับเชษฐา พร้อมกับชี้มือไปทางด้านขวา

“คลื่นแตกกระจาย กระเพื่อมมาทางด้านนี้”

“เสียงคล้าย ๆ อะไรกระโดดลงไปในน้ำ น้ำหนักตัวไม่ใช่เล็กน้อยทีเดียว”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยมาด้วยเสียงเดียวกัน สายตาจ้องเขม็งไป

ทางด้านที่พหรานใหญ่ขึ้นบอก เหมือนจะพยายามเพ่งภาพต้นเหตุให้ปรากฏขึ้นในคลองจักษ์ให้ได้

“ครับ จะต้องเป็นสัตว์ใหญ่มากทีเดียว แต่ผมยังเดาไม่ถูกในปฏิกิริยาเคลื่อนไหวของมัน ว่าเกิดขึ้นในลักษณะไหน”

ขณะที่พูด เขาเหลือบตาขึ้นไปสังเกตบนยอดไม้ที่ฝูงค้างคาวบินเข้าที่เกาะนอนห้อยหัวตามเดิมอีกครั้ง พลางบ่นปากให้เซษฐาดู

“แต่เชื่อว่าคงไม่มีอันตรายร้ายแรงอะไรนัก และคงจะเกิดขึ้นบ่อย ๆ จนเป็นธรรมดาของถิ่นนี้ ม่ายังนี้ฝูงค้างคาวนั้นคงจะผ่านไปหมดแล้ว”

“เป็นไปได้ไหม ไดโนเทเรียมมันฟาดวงเล่นน้ำอยู่ใกล้ ๆ เพราะเราก็กึ่งเห็นรอยมันเอาสี่ข้างเบียดต้นไม้ไว้หยก ๆ นี่เอง”

ไชยยันต์เอ่ยแผ่วเบาขึ้นบ้าง

รพินทร์นี่ เขายังไม่อาจให้ความเห็นอย่างใดได้ทั้งสิ้น ในเสียงน้ำแตกกลักลับที่ดังมาเมื่อครู่นี้ แต่ในใจปฏิเสธความเห็นของไชยยันต์โดยสิ้นเชิง เสียงชนิดนั้นมันไม่ใช่เสียงฟาดวงเล่นน้ำของสัตว์ประเภทช้างเลย ไม่ว่ามันจะมีขนาดใหญ่โตสักแค่ไหน เพราะเสียงน้ำแตกครืนใหญ่พร้อมกับระลอกที่เกิดขึ้นไปไกลรอบทิศ มันค้ำกันอยู่ ถ้าช้างทั้งตัวหล่นจากที่สูงลงไปน้ำจะกระว่าไม่ถูกเหมือนกัน

คณะนายจ้างจะซุบซิบพูดอะไรกันอีก เขาไม่สนใจ เริ่มเคลื่อนไหวนำต่อ เสียงดาร์วินซึ่งเป็นคนที่มึนตึงกังวลอยู่ตลอดเวลา เตือนมาเบา ๆ

ว่า

“ให้รอบคอบมาก ๆ นะ รพินทร์ อย่าลืมว่าพวกเรามาครบทั้ง ขบวน แบกหามของหนักมาด้วย มีหน้าซำยังต้องท่องน้ำทำให้การ เคลื่อนไหวช้ากว่าอยู่บนพื้นดินแห้ง”

ไม่มีคำตอบ หรือปฏิกิริยาอย่างใดจากพรานใหญ่ทั้งสิ้น นอกจาก คืบหน้าเป็นปกติด้วยอาการเยือกเย็นสงบ ครูใหญ่ต่อมาก็ค้นพบสัน เกาะกลางน้ำ อันเป็นที่ดอนแห่งตรงตามที่ได้คาดหมายไว้

ทั้งหมดภายใต้การนำของจอมพรานอาศัยเดินได้เลาะไป บนสันดอน ซึ่งมีส่วนกว้างไม่เกิน 2 เมตรนั้น ในลักษณะเรียงเดี่ยว ผ่าน ไปในป่าไม้และซุ่มละเมาะ ซึ่งเริ่มจะมีลักษณะเปลี่ยนไปจากที่พบกับ ชายดงอีกลักษณะหนึ่ง มาเรียกระชิบบอกกับคารินในระหว่างตรวจตรา ไปตลอดทางว่า

“ต้นไม้ประเภทที่ทางโบราณศาสตร์เรียกกันว่า โคนิเฟอรสหรือ พวกซุ่มกอที่ขึ้นอยู่ใต้ไม้ยืนต้นเหล่านั้น ล้วนเป็นพวกเฟิร์นดึกดำบรรพ์ ทั้งสิ้น”

คารินกราดตามองไปรอบ ๆ อย่างตื่น ๆ หวั่น ๆ อย่างไรบอกไม่ถูก ระยะที่ขึ้นมาเดินเลาะเลียบบนสันเกาะนี้ เริ่มจะพ้นเขตดงทึบ แลเป็น ท้องฟ้าและแสงแดดได้เป็นระยะ หล่อนระวังตัวแจ ไม่ว่าจะเฉียดผ่าน พันธุ์ไม้ประเภทไหน กลัวว่าปูปับมันจะสำแดงฤทธิ์ร้ายคุกคามขึ้นมา เหมือนอย่างที่เคยประสบมาก่อนแล้ว รู้สึกปลอดภัยโปร่งใจขึ้นนิดที่ สามารถขึ้นมาเดินอยู่บนพื้นดินดอนได้ ท่ามกลางน้ำที่หล่อเลี้ยงอยู่รอบ

ด้านทั่วไป แม้จะเห็นว่าเป็นระดับน้ำตื้น ๆ มองเห็นพื้นก็ตาม ขณะนี้
สองสาวเดินอยู่ชิดกัน หน้าขาวนวลอีกสามคู่

“เสียงโครมใหญ่เมื่อตะกี้นี้ เธอว่าเสียงอะไร?”

หล่อนยังไม่วายกังขาและรู้สึกไม่สบายใจอยู่นั่นเอง อดไม่ได้ที่จะ
หารื้อแม่เพื่อนสาวต่างผิวขอฟังความเห็น

มาเรียกอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีความเป็นปกติในสีหน้ามากที่สุดต่อทุก
สถานการณ์โดยยากที่ใครจะอ่านออก

“ฉันคิดว่าคงเป็นสัตว์ใหญ่ที่หากิน หรือมีถิ่นอยู่ในทะเลสาบนั้น
แหละ เป็นสัตว์ที่อยู่ในน้ำมากกว่าอยู่บนบก เสียงดังเมื่อกี้นี้ อาจเป็น
การเคลื่อนไหวตัวอย่างปัจจุบันทันด่วนของมัน”

ดารินจ้องหน้าอีกฝ่ายเขม็ง กระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ

“อย่าทำล้อเล่นไปนะเมย์...”

เสียงพูดของหล่อนแทบจะไม่ได้ยิน

“เธอเองน่าจะรู้อะไรดีที่สุดในหมู่พวกเรา ถ้าเห็นท่าไม่ชอบกล
อย่างไรละก็ เธอควรจะต้องเตือนหรือบอกกรพินทร์เสียล่วงหน้าด้วย
ประเดี๋ยวจวนตัวกะทันหัน แก่ไขกันไม่ทัน”

ແหม่มสาวยิ้มให้ เอื้อมมือมาจับแขนหมอดารินอย่างปลอบใจ

“ไว้ใจคนคนนั้นเถอะน้อย ถึงอย่างไรเขาก็มีประสบการณ์พิเศษที่
สามารถจะสัมผัสกับกลิ่นไออันตราย และเตรียมรับมือแก้ไขได้ทันเสมอ
สำหรับฉันก็ไม่คิดว่าจะมีอันตรายอะไรใหญ่ยิ่งเทียมเท่าไทรส์โนซอร์สที่

เราเผชิญมาแล้ว พ้นจากไฉ่ยักษ์พันธุ์กินเนื้อนั้นเสียตัวเดียว อย่างอื่นไม่น่าวิตกทั้งสิ้น”

“แล้วเธอว่ามันเป็นตัวอะไร? เจ้าของเสียงเมื่อไหร่?”

“ยังเดาไม่ถูก สัตว์ใหญ่ดึกดำบรรพ์หลายชนิดเหลือเกินที่จะทำเสียงนั้นได้”

มาเรียบอกหน้าตาเฉย

“แต่ฉันคิดว่ามันอาจเป็นไฉ่ตัวชนิดที่มีน้ำหนักมากที่สุดตัวของมันแช่อยู่ในน้ำตลอดเวลา โผล่คอยาวขึ้นมาเหนือน้ำหากินตามชายฝั่งทะเลสาบ เป็นพวกกินพืชกับสาหร่ายไม่ดุร้ายมีอันตรายอะไรทั้งสิ้น พอมีอะไรมาทำให้ตกใจก็หดหัวลงดำมุดน้ำซ่อน เสียงน้ำแตกกระจายโครมใหญ่เมื่อครู่นี้ อาจเป็นเพราะมันฟาดคอยาวเหยียดของมันลงได้พื้่นน้ำก็ได้...บรอนโตเซิร์ส”

ดาร์วินมีอาการเหมือนจะหายใจไม่ออก หล่อนอยากจะพูดอยากจะถามอะไรมาเรียบมากกว่านั้น แต่ก็หมดเสียงไปเสียแล้ว ได้แต่เดินเข้าขอบวนไปเจียบ ๆ

ครั้นแล้วชั่วไม่นานต่อมาจุดหมายที่ต้องการก็แลเห็นอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างออกไป

มันเป็นเงาของผิวน้ำที่แลลบลีวกว้างขวางออกไปสุดลูกหูลูกตา ประดุจทะเลใหญ่ขวางอยู่เบื้องหน้า ยามนี้ผิวน้ำที่ไกลออกไปกระทบกับแสงตะวันยามสาย สะท้อนเป็นเงาเลื่อมปากทางที่จะออกไปสู่แนวฝั่งเบื้องหน้านั้น มีลักษณะเหมือนสันดอนหรือแหลม อันเป็นส่วนของ

ดินแดนที่ยืนเป็นส่วนสูงเหนือระดับน้ำริมฝั่งขึ้นมา แวดล้อมไปด้วยเงา
ของป่าประเภทไพรส์และอโรกาเรีย อันมีลักษณะเป็นสนยืนต้นขนาดใหญ่
ใหญ่แผ่เงาปกคลุมครีมน้อยตามแนวริมฝั่งดูร่มรื่น

แต่ความกว้างใหญ่ไพศาลของท้องน้ำที่ทอดสายตาอยู่เบื้องหน้า
แลแล้วทำให้ใจหายไม่อาจคาดคะเนได้ว่า มันจะมีระดับน้ำลึกล้ำลึก
เพียงไหน และไปสิ้นสุดมีอาณาบริเวณจรดกับที่ใดบ้าง จากระดับ
สายตาสามัญที่ตะลึงมอ่งกันอยู่ในขณะนี้ มีเกาะแก่งโผล่ขึ้นกลาง
ทะเลสาบนั้นอยู่บ้างเหมือนกัน

น่าประหลาดที่ว่า ห้วงมหรณพอันแลลิลัวไพศาลนั้น มี
ผิวนิ่งสงบประดุจภูมณฑลอากาศรพณ์สะกดให้หลับนิ่งอยู่ชั่ว
นิรันดร์ไม่ได้มีระลอกคลื่นกระฉอกฉายให้เห็นเลยราวกับว่าเป็น
จากเขียนที่ขึงกันไว้จะนั้น

ทั้งหมดโดยการเคลื่อนไหวของพรานใหญ่ เดินอย่างระมัดระวัง
และเงยกริบผ่านดงเฟิร์น และสนโบราณที่แวดล้อมอยู่นั้นเข้าไปจนสุด
ชายฝั่งตลิ่ง ไม่อาจคืบหน้าต่อไปได้ เว้นแต่จะลงท้องน้ำชายฝั่งตื้น ๆ
นั้น แล้วหยุดยืนสำรวจภูมิภาพรอบตัวทั้งใกล้และไกลอีกครั้ง พวก
พรานพื้นเมืองปลดของลงจากไหล่พักชั่วขณะ

“พับผ่า! ทำไมผิวน้ำมันถึงนิ่งไม่ยอมกระดิกอย่างนี้ นี่แหละ สลึบ
ปี ลาภูน ละ...”

ในความเงิบงันนั้นใครคนหนึ่งทำลายดุชนีภาพขึ้นเบา ๆ พร้อม

กับฮัมเพลงประกอบไปด้วย อย่างพยายามจะทำอารมณ์ให้ครึกครื้น จะมีใครถ้าไม่ใช่ไชยยันต์

ดารินเอื้อมมือมากดแขนเพื่อนชายไว้ แล้วบอกด้วยเสียงกระซิบว่า

“ทะเลน้ำกรดในชุมชนรกเสียมากกว่ากระมัง”

ไชยยันต์ยกไหล่ สงบเสียงไปในบัดนั้น และเหมือนนัดกันไว้ทั้งหมดต่างค่อย ๆ ทรุคกายลงนั่งเหนือพื้นผิวน้ำอันปกคลุมด้วยใบเฟิร์น นั่นอย่างระมัดระวังตัวแจเพื่อพักขา รพินทร์ ไพรวลย์และพรานทั้งหมดนั้นอยู่ในระหว่างการพิจารณาภูมิประเทศด้วยประสาทสัมผัสทั้งหมด

คณะนายจ้าง ใช้กล้องส่องตรวจออกไปยังตามชายฝั่งที่แวดล้อมใกล้เคียงตามเกาะแก่งซึ่งผุดเรียงรายอยู่ทั่วไป และเลยไกลออกไปเบื้องหน้า ซึ่งแลด้วยตาเปล่าว่าเป็นท้องฟ้าครึ้มเขียวย้อยต่ำลงมาแตะติดกับผิวน้ำเป็นภาพพรมัวเลื่อนกลางเพราะระยะห่าง เสียงพวกพรานพื้นเมืองซึ่งนั่งจับกลุ่มกันอยู่คุ้ยกันแผ่วเบาต่อทัศนภาพที่เห็น

พรานใหญ่จัดแผนที่กับเข็มทิศออกมาคลื่อออกอย่างถี่ถ้วนรอบคอบ เพื่อเทียบทิศแล้วบอกไปยังเชษฐาซึ่งกำลังส่องกล้องว่า

“ขณะนี้เราอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลสาบราว 45 ดีกรี กึ่งกลางพอดี โปรดส่องกล้องเช็คด้วยครับ จะได้เทียบว่าตรงกับที่หมายในแผนที่นี้หรือเปล่า”

“ว่ามา...จะตรวจให้”

“ทิศเหนือกับตะวันออกติดภูเขา เป็นแนวกันล้อมไว้ในลักษณะ

เครื่องวงกลม...ถูกต้องไหมครับ”

ภายหลังจากส่องตรวจด้วยความระมัดระวังอยู่จิตใจใหญ่ท่าน
หัวหน้าคณะก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นที่ริมฝีปาก ร้องออกมาอย่างยินดีว่า

“ตรงเป๊ะ ผู้กอง! ทะเลสาบทางด้านเหนือตลอดไปจนถึง
ตะวันออก มีขุนเขากั้นล้อมไว้ ระยะห่างประมาณ 20 ถึง 25 กิโลเมตร
เขาสูงชันเมฆที่เดียว”

“ด้านตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นหมู่เขาเตี้ย ๆ สลับกันอยู่สามยอด
ยอดกลางเป็นยอดที่สูงกว่าอีกสองยอด”

ไม่ทันที่เชษฐาจะตอบมาเช่นไร ดารินกับไชยยันต์ ซึ่งช่วยกันส่อง
ตรวจตามคำสั่งของรพินทร์อยู่แล้ว ก็ร้องลั่นออกมาพร้อมกัน

“ถูกต้อง!”

“คราวนี้อีกด้านหนึ่ง...ตะวันออกเฉียงใต้ขวามือของเราด้านนี้ไม่มี
ภูเขาเลย แต่เป็นแนวป่าสูง สลับไปกับทุ่งบางส่วนเป็นละเมาะและป่า
โปร่ง”

“ตรงหมดทุกอย่าง ใช่แล้ว ด้านนี้ไม่มีภูเขา”

ฝ่ายนายจ้างของเขารีบบอกมาเป็นเสียงเดียวอย่างตื่นเต้น

จอมพรานเป่าลมพญออกจากปากอย่างโล่งอก สีหน้าเต็มไปด้วย
ความหวังอันแจ่มขึ้น

“ถ้านั้นก็แปลว่าเราเข้าสู่เป้าหมายที่ถูกต้องตามแผนที่นี้แล้วครับ
ไม่มีอะไรคลาดเคลื่อนไปเลยจนนิดเดียว โล่งอกไปเปลาะหนึ่ง”

“แปลว่าที่เห็นอยู่นี้คือ ‘ทะเลสาบมรณะ’ ที่แผนที่ของมังมหาราช

ระบุแน่นอนแล้วหรือ ผู้กอง?”

ไชยยันตร์ร้องออกมาอย่างลึงโลด โดดเข้าจับแขนเขาไว้ ทุกคนต่าง
ปีติยินดีกันถ้วนหน้า

“แน่เสียยิ่งกว่าแน่อีกครับ”

พรานใหญ่ตอบอย่างสงบ แล้วชี้อธิบายประกอบลงไปในพื้นที่ให้
คณะนายจ้างของเขาดู

“เราตรวจสอบเส้นทางมาทุกระยะ ตั้งแต่จุดหมายแรกเริ่มที่เรา
สงสัยว่าจะเป็นเขา ‘เกือกม้า’ ต่อมาก็ ‘ช่องเขาขาด’ นี่จากช่องเขาขาด
เราพบทะเลสาบทางด้านตะวันตกตรงตามแผนที่และเมื่อเรามาอยู่ที่
ชายฝั่งทะเลสาบด้านตะวันตกเฉียงใต้ตรงนี้เบื้องหน้า ทิศทางต่าง ๆ มี
ภูมิประเทศตรงกับที่เราเห็นหมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเขาเกือกม้าช่อง
เขาขาดและทะเลสาบมรณะทั้งสามจุดหมายนี้ ถูกต้องตรงแผนที่แล้ว
ยันกันได้หมดทุกอย่างไม่พลาดไปเลยจนนิดเดียว”

แล้วเราก็ม้วนเราออกมาเบา ๆ กล่าวต่อมาว่า

“พวกเราทุกคนเห็นจะต้องส่งจิตคารวะไปถึงดวงวิญญาณของมั่ง
มหานรธา ผู้เขียนแผนที่นี้ขึ้นเสียแล้วละครับ เขาไม่เพียงแต่จะเป็นนัก
ผจญภัยเยี่ยมยอดเท่านั้น ยังเป็นนักเขียนแผนที่ซึ่งแม่นยำถูกต้องที่สุด
ไม่ได้เขียนส่งเดชโมเมยกเมฆขึ้นเลย ไม่น่าเชื่อว่าคนในสมัยก่อนจะเก่ง
ในทางแผนที่ถึงขนาดนี้ ผมขอสารภาพว่า เดียวนี้ผมมีความศรัทธาและ
เชื่อมั่นต่อเส้นทางในแผนที่ฉบับนี้เหลือเกิน ไม่คิดว่ามันจะเลือนลอยไร้
สาระอีกแล้ว เพราะมันพิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า ภูมิประเทศจริงตรงกับ

แผนที่บอกไว้ทุกระยะไปที่เดียว เมื่อทางที่แล้วมาถูกต้อง ทางที่จะคืบหน้าไป ก็จะต้องถูกต้องด้วย ยกเว้นแต่เราจะเดินผิดเองเท่านั้น”

เชษฐายิ้มออกมาได้อย่างสดชื่น ตาพรายไปด้วยความหวังตบไหล่พรานใหญ่หนักหน่วง

“ผมก็เชื่อมั่นเช่นเดียวกับคุณนั่นแหละ ผู้กอง แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นไม่ว่าคนเขียนแผนที่จะเขียนได้ตรงกับข้อเท็จจริงเพียงไรก็ตาม คนที่สามารถจะจับเส้นทางเดินเข้าหาเป้าหมายในแผนที่ได้ ก็จะต้องเป็นนักอ่านแผนที่และนักเดินป่าที่ชำนาญเยี่ยมยอดที่สุดด้วยเหมือนกัน เกียรติยศข้อนี้เป็นของพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวลย์เต็มเปี่ยม เราทุกคนขอยกย่องคุณอย่างใจจริง”

จอมพรานก้มศีรษะให้อย่างอ่อนน้อม

“เป็นพระคุณอย่างสูงต่อผม ในคำสรรเสริญยกย่องข้อนี้แต่ผมก็ไม่อาจจะรับได้ถนัดใจนัก ถ้าไม่มีคนใช้พิเศษของคณะเจ้านายทุกคน ‘แงซาย’ เป็นคนคอยช่วยเหลืออยู่ ผมก็คงยังไม่อาจเข้าเส้นทางได้ถูกต้อง”

“ผมไม่ได้มองข้ามความสำคัญของแงซายไปเสีย”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวอย่างหนักแน่นมั่นคง ตามองไปยังร่างสูงใหญ่ซึ่งบัดนี้กำลังยืนเหม่อมองออกไปยังห้วงกว้างเหมือนจะเข้าภวังค์อะไรเงียบ ๆ อยู่คนเดียวห่างออกไปทางหนึ่ง

“และผมตระหนักดีว่า แงซายมีความสามารถเพียงไร แต่สำหรับ

การจับเส้นทางเข้าหาแผนที่ในครั้งนี้คุณเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง แง
ชายอาจช่วยคุณบ้างในบางระยะ แต่ก็เป็นการนำแบบปาทิหาริย์ลมเพ
ลมพัด ปราศจากหลักเกณฑ์ใด ๆ ทั้งสิ้น และมีคุณเป็นผู้ที่ถือ
หลักเกณฑ์ในแผนที่ควบคุมไว้อีกทีหนึ่งแผนที่ลายแทงฉบับที่คุณใช้เป็น
หลักนั้น ไม่มีใครสามารถอ่านและเข้าใจมันได้ดีไปกว่าคุณ”

ทุกคนเพิ่งจะเข้าใจได้เดี๋ยวนี้เองว่า เหตุใดพรินท์จึงพยายามที่จะ
เข้ามาให้ถึงชายฝั่งทะเลสาบเป็นอันดับแรก ที่เป็นดั่งนั้นก็เพราะเขา
ต้องการจะเปรียบเทียบทิศทาง และค้นหาเป้าหมายต่อไปให้แน่นอน
ยิ่งขึ้นโดยใช้ทะเลสาบเป็นหลักนั่นเอง

และบัดนี้จอมพรานผู้ยิ่งยงกำลังคาบชิการ์ที่เหลือกดสั้น
เพียงนิดเดียวอยู่ในริมฝีปากอย่างโปรงใจ ตาจับนิ่งอยู่ในแผนที่ซึ่งวาง
อยู่บนเครื่องหลังที่เขาตั้งไว้บนเขาทั้งสอง หลังเอนพิงต้นไม้ใหญ่

“ตอนนี้เรารู้ที่หมายแน่นอนแล้ว จะเริ่มกันยังไงต่อไป?”

ไชยยันต์ถาม

“คราวนี้เราก็คงได้เส้นทางตามแผนที่นี้ โดยไม่ต้องมีอะไรลังเลอีก
แล้วครับ”

พรินท์พูดซ้ำ ๆ จากริมฝีปากที่คาบชิการ์อยู่ ดึงปากกาหมึกแห้ง
ที่เหน็บทัดหูอยู่เมื่อครู่นี้ออกมาอีกครั้ง เต็มไปด้วยความมั่นใจ เงยหน้า
ขึ้นมองไปทางด้านเหนือผ่านท้องน้ำไปยังทิวเขิวครึมลับ ๆ อยู่เบื้อง
หน้า แล้วขอกำลังจากไชยยันต์มาส่งดูด้วยตนเองนั่งเงยไปครู่หนึ่ง
ทำให้อีกสองคนที่มีกล้องอยู่ในมือพลอยส่งตามด้วย

“ขอบเขาลิบ ๆ ด้านเหนือที่เราเห็นอยู่นั้นแหละครับ คือปลายทิว
ด้านทิศใต้ของเทือกเขายาวติดกันเป็นพืด ซึ่งในแผนที่ฉบับนี้ระบุไว้ว่า
‘ทิวปึกครุฑ’ มันเป็นเทือกที่ติดต่อกับเทือกพระศิวะ เป้าหมายสำคัญ
ของเรา”

พร้อมกับพูดเขาละตาจากกล้องเอาปากกาหมึกแห้งวงบาง ๆ ลง
ไปในแผนที่ตรงบริเวณที่เขียนเป็นรูปเทือกเขาทางด้านเหนือของ
ทะเลสาบมรณะ แล้วลากเส้นแผ่ว ๆ ดึงเป็นเส้นตะวันออกเฉียงเหนือไล่
ไปตามเทือกเขาในแผนที่นั้น

“เทือกเขาที่เห็นนี้ จะติดต่อกันเป็นพืดยาวเหยียดไปตาม
ตะวันออกเฉียงเหนือราว 30 ดีกรี ยอดทิวจะทวีความสูงขึ้นไปเป็น
ลำดับ จนกระทั่งถึงระดับใจกลางเทือก...ตรงนี้...ที่ระบุไว้ว่า ‘เทือกเขา
พระศิวะ เนินพระจันทร์’ นั้น อยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ของเทือกพระ
ศิวะ เป้าหมายในแผนที่คือตรงนี้”

ทุกคนตาเป็นประกาย เซะฐาดีดีนัวเปาะออกมา

“ชัดแล้วนี่ ผู้กอง จุดหมายปลายทางมองเห็นอยู่แค่นี้ ใกล้เคียง
ความจริงเข้ามาทุกทีแล้ว”

“ถ้าตัดจากที่นี่เป็นแนวเส้นตรง เราก็จะเข้าถึง ‘ทิวปึกครุฑ’ ที่เห็น
อยู่ลิบ ๆ นั้น ซึ่งห่างไม่มากนัก แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่าเราจะข้าม
ทะเลสาบนี้ไปได้โดยวิธีใด ถ้าจะโดยวิธีต่อเรือหรือแพข้ามไปละก็ ขอ
ยบยังไว่ก่อนนะ ไม่เหมาะะเน”

มาเรียซึ่งตลอดเวลาไม่ได้สนใจแต่สภาพของทะเลสาบประหลาด

อันดูเร้นลับน่าพิศวงเท่านั้น แต่ยังให้ความสนใจต่อดันไม้ทุกต้นที่
แวดล้อมอยู่ เอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก

พรวนใหญ่ยิ้มออกมานิดหนึ่ง พร้อมกับสั่นศีรษะช้า ๆ

“โง่เกินไป! ที่จะทำให้เช่นนั้น”

คำตอบของเขาเรียบราบ ไม่สื่อความรู้สึกใด ๆ

“ตลอดเวลาเราเดินกันมาอย่างหนักแล้ว ทำไมถึงจะหาทางเดิน
ต่อไปอีกไม่ได้ แม้ว่ามันจะอ้อมบ้างก็ตาม อีกอย่างหนึ่งเวลาเราก็ยังมี
เหลือพอสมควรที่จะไปให้ถึงเทือกพระศิวะได้ทันเวลา ประเดี๋ยวนี้พัก
กันอีกสัก 15 นาทีที่นี่ แล้วเราจะถอยย้อนกลับออกไปที่ทุ่งอีกครั้ง
จากนั้นก็เดินอ้อมไปทางตะวันออกเลาะตามแนวป่าและทุ่ง โดยอ้อม
แนวฝั่งทะเลสาบไป ทิศทางเบนขึ้นเหนือ อย่างช้า ๆ ว่าจะไม่เกิน 5 – 6 วัน
เราจะพบกับ ‘ทิวปึกครุฑ’ ที่เห็นอยู่นั้น ในตอนที่เหนือขึ้นไป จากนั้นก็
จะเดินเลียบขนานเลาะกับแนวทิวขึ้นไปเป็นลำดับจนถึง ‘เนิน
พระจันทร์’ ซึ่งนั่นหมายถึงว่าด้านเหนือของเรา ‘เทือกเขาพระศิวะ’ จะ
ขวางกั้นประจันหน้าอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ผมแน่ใจว่า ไม่มีอะไรทำให้
คลาดเคลื่อนหรือสับสนแล้วสำหรับเส้นทางต่อไปนี้ เพราะแผนที่ฉบับนี้
บังคับตายตัวมีที่หมายให้ทดสอบได้เป็นระยะ ๆ ไปทีเดียว”

แล้วเขาก็เขียนเส้นทางที่เจตนาจะเดินให้ทุกคนดูพร้อมกับอธิบาย
คร่าว ๆ ให้ฟัง โดยชี้แจงให้ทราบด้วยว่า มีที่หมายในแผนที่อะไรบ้าง ซึ่ง
จะอาศัยตรวจสอบไปเป็นระยะ ๆ

สี่คนของฝ่ายนายจ้าง ภายหลังจากศึกษาและผลัดกันซักถามอยู่

อีกครู่ใหญ่ ต่างก็เห็นชอบด้วย และเต็มไปด้วยความมั่นใจยิ่ง สำหรับเส้นทางในอนาคตที่พรานใหญ่กำหนดไว้ ตลอดจนแน่ใจว่าควรจะไปถึงเป้าหมายสำคัญทันตามเวลากำหนดโดยไม่จำเป็นต้องตัดข้ามทะเลสาบที่ขวางหน้าไป

พรานใหญ่เก็บแผนที่และเข็มทิศเข้าที่ ขยับตัวมานั่งคุกเข่าชิดริมตลิ่งด้านปลายสุด พิจารณาลงไปยังผิวน้ำตรงหน้า อันเป็นระดับน้ำตื้นแลเห็นพื้น และพันธุ์ไม้น้ำชนิดต่าง ๆ ขึ้นเต็มระดับจากชายตลิ่งที่คดงอทั้งหมดมาหยุดพักอยู่ ยังจัดไว้ว่าเป็นบริเวณชายทะเลสาบที่น้ำเอ่อท่วมถึงลึกประมาณ 3 ฟุต และคงจะลาดลึกลงไปเป็นลำดับ เมื่อห่างตลิ่งออกไป สีของน้ำยังเห็นเป็นสีชาแก่ ๆ อยู่เช่นนั้น อาจเป็นเพราะลักษณะของดิน และพืชพันธุ์ไม้น้ำที่งอกอยู่ข้างใต้

พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายก็เริ่มจะแยกย้ายกันออกเดินตรวจริมฝั่งใกล้ ๆ ตามธรรมชาตินิสัยของพราน ไม่มีอะไรพวกนั้นพยายามค้นหาร่องรอยของสัตว์น้ำประเภทที่จะนำมาเป็นอาหารได้นั่นเอง

“ไม่เห็นมีปลาจะทำยาได้สักตัว”

ตาเผ่าบุญคำบ่น ตั้งท่าถกเขมรหยักรั้ง คว่าดาบมาถือไว้ในมือ ทำท่าจะเดินลุยน้ำลงไปดู แต่เขษฐาร้องห้ามไว้เสียก่อนสั่งให้ทุกคนสงบอยู่แต่เฉพาะบนตลิ่งก่อน ไม่ให้ใครก้าวลงไปในพื้นที่น้ำขังล่าง พรานใหญ่เอามือแกว่งลงไปใผิวน้ำเบา ๆ มองเห็นจริงตามคำที่พวกพรานพื้นเมืองบอก เขาแลไม่เห็นปลาแม้แต่สักตัวเดียว ในละแวก

ใกล้ขีดตลิ่งแถบนั้นแม้แต่จะเป็นปลาเล็กที่สุด เห็นแต่พวกแมลงน้ำบางชนิดแหวกว่ายอยู่ตามกอไม้ได้ ลักษณะแปลก ๆ จึงวกน้ำขึ้นมาตะลันซิมก็เห็นว่าจิตสนิทดีอยู่ น้ำไม่มีอะไรผิดปกติ นายจ้างทุกคนมองอาการเขาเป็นตาเดียวเหมือนจะรอฟังความเห็น ต่อมาจึงเห็นพรานใหญ่วกน้ำขึ้นลูบหน้าแล้วเอาผ้าขาวม้าที่คาดพุงเช็ดซับ

“ซิมน้ำนั้นเข้าไป! หวังว่าคงไม่งอกปีกออกมานะ รพินทร์”

ดารินพูดมาเบา ๆ

“กิดินะซิคับ คุณหญิง ผมจะได้บินสำรวจไปทั่วบริเวณทะเลสาบนี้สะดวกขึ้น”

“น้ำเป็นยังไงบ้าง?”

“จิตสนิทเป็นปกติดี”

“ลองค้นหาร่องรอยให้ดีซิ เสียงตุ้มใหญ่เมื่อตะกี้นี้ก่อนที่เราจะมาถึงที่นี่ มันเกิดขึ้นจากอะไร?”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นแผ่วเบา และแน่ละ! ทุกคนยังไม่ลืมเสียงน้ำแตกสนั่นเมื่อครู่ใหญ่นี้ ระหว่างที่เดินลุยน้ำกันมามันเป็นเสียงลึกลับอยู่จนกระทั่งบัดนี้ เพราะเมื่อต่างเข้ามาถึงชายฝั่งที่นี้ก็ยังมองไม่เห็นวีแววอะไรทั้งสิ้น

ทุกคนใช้สายตาสำรวจไปคนละทิศอีกครั้งอย่างกลางแกลงกังขา

จิตใจใหญ่ต่อมานั่นเองคะหยินกับส่งปาผู้ยืนหันหน้าไปทางแนวฝั่งด้านตะวันตก ก็จ้องตาเบิกโพลงทำเสียงอึกอักอยู่ในลำคอฟังไม่เป็น

ภาษา พร้อมกับชี้มือไปยังกลางแผ่นน้ำทางด้านนั้น ทุกคนหันขวับไปมองตามโดยเร็ว แล้วก็มีความรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้นลงชั่วขณะจากปรากฏการณ์ประหลาดที่เห็น

ผิวน้ำอันราบเรียบราวกับแผ่นกระจกตรงบริเวณนั้น บัดนี้คล้ายกับว่าทุกสายตาจะผาดผันเพื่อนเหมือนกันไปหมด เพราะแลเห็นมันปรากฏขึ้นมาผุดกับบริเวณอื่น ๆ ประหนึ่งจะมีภูเขาย่อม ๆ โผล่ดันขึ้นมาจากเบื้องใต้ มันปรากฏเป็นลอนสูงขึ้นมาอย่างแซมซ่า แล้วก็ลดหายยวบลงไป จังหวะที่น้ำนั้นขึ้นมาเป็นลอนใหญ่มหึมา แล้วลงวบฮวบฮาบลงนี้เอง ทำให้ผิวน้ำบริเวณอื่นสะท้อนกระเพื่อมพร้อมกันหมด กลายเป็นคลื่นลูกโต ไหลเร็วเป็นระลอกแผ่รัศมีออกไปรอบด้าน และไล่ตามกันเข้ามาจนถึงชายตลิ่งที่คณะทั้งหมดยืนจ้องมองกันอยู่กระทบฝั่งดังอยู่ชานชา

“เฮ้ย! อะไรวะ ปลาวาฬ หรือว่ายักษ์กุ่มภักดิ์ดำน้ำเล่นอยู่ตรงนั้น”

ไชยยันต์เผลอตั่ว อุทานออกมาอย่างตกใจ

และบัดนี้เอง มันก็พุ่งสูงขึ้นมาอีก

“หลบเข้าที่กำบังก่อน เร็ว!”

เชษฐาตะโกนเร็วปรือ กระซอกแขนน้องสาวที่ยังมัวตะลึงมองอยู่แผ่นเข้าไปยึดกำบังอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ ทุกคนก็โหวดัวพรีบพร้อมกันด้วยสัญชาตญาณหลบภัย โดยไม่ต้องให้เตือนซ้ำ แยกย้ายกันเข้าหลบซ่อนตัวตามสุ่มทุมพุ่มไม้โดยไม่ยื่นเกะกะให้เป็นเป้าเดิมอยู่ ทิ้งกองสัณหาระ

ไว้ตรงนั้นเอง คงมีแต่อาวุธปืนติดตัวเท่านั้น

คราวนี้ ระดับน้ำที่หนุนสูงขึ้นมาเป็นลอนนั้น ไม่ได้ยุบหายลงไปเหมือนครั้งแรก หากแต่ปรากฏไหล่สูงขึ้นมาทุกขณะ จนกระทั่งปรากฏเสียงน้ำแตกครืนใหญ่ กระจายเป็นระลอกคลื่นขาวไม่ผิดอะไรกับเรือดำน้ำที่ไหล่ขึ้นพื้นผิวน้ำ แต่ส่วนที่ไหล่นั้นเป็นสีดำคล้ำก้นมเหิมาแยกส่วนให้เห็นชัดออกมาจากพื้นน้ำคล้ายจะเป็นส่วนสันหลังอันโค้งนูนของสิ่งมีชีวิตซึ่งเคลื่อนไหวได้บางชนิด ซึ่งไหล่พื้นน้ำขึ้นมาแต่ส่วนน้อยเท่านั้น

ครั้นแล้วพริบตาต่อมาลำคออันยาวเหยียดเรียวยาวดุจลำตาลก็ชูพรวดขึ้นสูงตระหง่านเหนือพื้นน้ำ และส่วนสันหลังนั้นปลายของคอยาวชะลูด คือศีรษะที่เล็กหลิม ระยะอันห่างไกลประมาณ 3 ร้อยเมตร จากที่กำลังข่มตัวของฝ่ายมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตในขณะนั้น และเกือบจะเหมือนศีรษะ

คอยาวเป็นลำตาลนั้นหันส่ายอยู่ไปมา แล้วลำตัวที่ยังมองไม่เห็นชัด ซึ่งส่วนใหญ่จมอยู่ในน้ำก็เริ่มเคลื่อนไหวเข้าไปชิดชายฝั่งด้านตะวันตก ชะงอกคอยื่นหัวเข้าไปและเล็มพืชบางชนิดบนยอดไม้สูงริมฝั่ง

ระหว่างที่ทุกคนจ้องด้วยดวงตาแทบกลนออกมานอกเบ้าด้วยความตกใจ มาเรีย ฮอฟมันก็กระโดดออกมาจากที่ซ่อนพร้อมกับร้องออกมาอย่างโล่งอกว่า

“นี่แล้วทนายไม่ผิด ‘บรอนโตเซารัส!’ ไม่ดูร้ายมีอันตรายอะไรหรอก ออกมาดูมันเป็นขวัญตาทั้งนั้นเถอะ”

หลายคนแทบจะช็อคจากภาพที่เห็นนั้น กว่าที่จะรับสติอารมณ์ได้ก็ต้องใช้เวลาอีกพักใหญ่ โดยมาเรียกร้องบอกรับรองเข้ามา แต่ถึงเช่นนั้นก็ยังไม่มีใครไว้วางใจสนิทนัก แม้แต่พรานใหญ่เอง ซึ่งบัดนี้ก็กระชับไพล่ในมือมัน หันไปจ้องหน้ามาด้วยความกังขา แหม่มสาวหัวเราะเสียงใสร้องชวนเขาอยู่อีกหลายคำ จึงค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกจากที่นั่น และอาการเช่นนั้นของรพินทร์นั่นเอง ทำให้ทุกคนเผล่ออกมาจากที่ชุมนุมทีละคนสองคน กลับเข้ามายุ่นรวมกลุ่มกันอยู่ริมตลิ่งตามเดิม จ้องตาเขม็งไปยังภาพของเจ้าสัตว์ประหลาดคอยาวที่กำลังเล็มทิ้งยอดไม้กินอยู่ในระยะห่างไกลออกไป

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ใช้กล้องส่องดู แล้วคราวออกมาในลำคอในขณะที่พวกพรานพื้นเมืองพูดกันจ้อกแจ้กไปหมด อาการเต็มไปด้วยความตื่นเต้นหวาดสยอง

“แน่ใจหรือ เมย์ ว่าถ้ามันเลื้อยมาเห็นเรา มันจะไม่ตรงเข้ามาเล่นงาน?”

เชษฐาถามดำ ๆ อย่างยังไม่ไว้วางใจสนิทนัก

“ถ้าความรู้เกี่ยวกับโบราณชีวศาสตร์ของฉันคลาดเคลื่อนไป ก็ช่วยไม่ได้เลยคะ พี่ใหญ่ ‘บรอนโตเซอรัส’ มีขนาดอันมหึมาก็จริง แต่อยู่อ้ายและเชื่องช้ามาก ชอบแช่อยู่ในน้ำตลอดกาลเหมือนฮิปโป ดูที่สังขารร่างกายของมันก็รู้ว่ามันไม่ได้เป็นสัตว์ที่มีนิสัยดุร้ายอะไรเลย คอยาว หัวเล็ก ผิดส่วนกับขนาดของร่างกายปานงูเขา ไม่ใช่เป็นสัตว์ที่จะก่อวุ่นรุกรานใครทั้งสิ้น และอาหารของมันส่วนมากก็เป็นพืชและ

สำหรับน้ำ จะไต่ขึ้นมาบนบกแต่ละครั้งก็แทบจะไต่ขึ้นมาไม่ไหว เพราะ น้ำหนักตัวอันมากมาย ไรเฟิลเพียงนัดเดียวเท่านั้น จับเข้าไปที่หัวเล็ก ๆ หรือก้านคอของมันก็เสร็จแล้ว แต่เราก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องฆ่ามัน ไม่ใช่หรือ”

สังเกตดูรูปร่างลักษณะของเจ้าสัตว์ชนิดนั้นอย่างพิเคราะห์อีกครั้ง แล้วทุกคนก็เห็นด้วยกับคำพูดของนักโบราณชีวศาสตร์สาว มันไม่น่าจะเป็นสัตว์มีพิษมีภัยต่อสัตว์โลกอื่นใดได้เลย เพราะสังขารไม่ให้ มีแต่ความใหญ่โตมโหฬารของร่างกายซึ่งให้ได้แต่ความเขื่องซ้ำอู้ยอ้ายเท่านั้น แต่เช่นนั้นก็ยังหายใจกันไม่สู้จะทั่วท้องนัก เซซฐาคีนกลิ้งไปให้ รพินทร์ พรวานใหญ่รับมาส่องดูก็มองเห็นส่วนลำคอ และศีรษะนั้นอย่างถนัด แล้วถอนใจเฮือก

“เฮ้อ! ใจหายใจคว่ำหมด เราเห็นจะได้คำตอบของเสียงน้ำที่ระเบิดตูมใหญ่เมื่อครู่แล้ว ไฉยักษีใหญ่ได้น้ำตัวนี้เอง”

คารินกายยังสั่นอยู่ด้วยความตื่นเต้นตกใจมือที่กำลังไรเฟิลคู่ชีพเหวี่ยงทุ่มไซก หันไปพูดเสียงเครือกับพี่ชายว่า

“เมย์บอกกับน้อยไว้ก่อนแล้วละ ว่าเสียงน้ำที่แตกครืนใหญ่เมื่อสักครู่ น่าจะเป็นเสียงของไอ้ตัวประหลาดชนิดนี้ เมย์คาดการณ์ได้ถูกต้องจริง ๆ”

แล้วหล่อนก็หันมายิ้มจืด ๆ กับจอมพรวาน

“คุณคิดถูกแล้วรพินทร์ ที่ไม่คิดจะต่อแพหรือทำเรือลอยข้ามทะเลนรกนี้ไป เดาไม่ถูกเหมือนกันว่า ระหว่างที่เราลอยแพไป บังเอิญมันโผล่

โครมครามขึ้นมาแบบนี้พอดีกับจังหวะที่เราผ่าน จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง และนอกจากไอ้ยักษ์น้ำนี้แล้ว ก็ยังเดาไม่ถูกว่าได้ผิวน้ำนี้ลงไป ยังมีอันตรายน่ากลัวอะไรซ่อนอยู่อีกบ้าง”

“เห็นหรือยังละบุญคำ ห้ามไม่เชื่อ จะลงไปใต้น้ำนี้ให้ได้คราวนี้ อยากรจะลงไปอีกไหมละ เอาซิ! ลองลงไปหาปลาตุล็กสักพัก”

เชษฐาพูดไปทางสมุนเฒ่าของรพินทร์ ตาบุญคำหน้าซีดเหลือ สองนิ้วยกมือขึ้นพนมท่อมหัว สวดอะไรพึมพำในลำคอ

“เจ้าประคุณเอ๋ย บุญคำไม่เอาอีกแล้ว จ้างสักเท่าไหร่ก็ไม่ลงไป ตะเข้ตะโขงเหราพญานาค บุญคำไม่กลัว พ่อเคยสอนให้รำยมนต์ ขับ มั่นออกไปห่างได้เวลาจะลงน้ำ แต่ไอ้ตัวเท่าภูเขาคอยาวเหมือนต้นตาล นี่ พ่อไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าลูกของแกจะมาพบเห็นเข้า มันไม่ต้องทำอะไร หรอก โผล่มาให้เห็นนี่ บุญคำก็แทบจะหัวใจหยุดเต้นแล้ว...ว่าแต่มันตัว อะไร หือ นาย?”

“ก็ไอ้พันธุ์เหี้ยโบราณนั่นแหละ แต่ละคนชนิดกับที่มันไล่จะกินเรา อย่างที่เจอะมาแล้ว ไอ้ตัวนี้มันเป็นพันธุ์อยู่ในน้ำ ไม่กินสัตว์” ไชยยันต์ บอก

เหมือนภาพที่ปรากฏให้เห็นเป็นเพียงแต่นิมิตผ่นเท่านั้น บรอนโต เซารัสตนนั้น ปรากฏส่วนส้นหลังและลำคอยาวพ่นน้ำให้ฝ่ายมนุษย์ทุกคนได้ประจักษ์ชัดกับสายตาดูตึงตังอยู่ชั่วไม่กี่นาที มันก็ลดคอลงดำ หายกลืนสนิทลงไปได้ผิวน้ำตามเดิมทิ้งไว้แต่ระลอกคลื่นอันเกิดจากการเคลื่อนไหวตัวให้กระฉอกไปทั่วพื้นน้ำเท่านั้นที่เป็นหลักฐานล่าสุด

ทิ้งให้เห็น

ภายหลังจากสงบใจ สำนวณสติให้กลับคืนมาเหมือนเดิมอีก
ครู่ พราณใหญ่ก็สั่งคนของเขาให้เตรียมถอยจากฝั่งทะเลสาบนั้น เพื่อ
กลับออกไปสู่ทุ่งหญ้าเบื้องนอกตามเดิม ระหว่างที่พวกนั้นตรงเข้ามายัง
สัมภาระเตรียมจะยกขึ้นแบกใส่ป่า จันก็ชี้มือบอกให้ทุกคนดูไปยัง
ท้องฟ้าเหนือทะเลสาบบ้างหน้าอีกครั้ง

“เอ๊ะ! มีนกหากินอยู่เหนือผิวน้ำเหมือนกันหรือ?”

ไชยยันต์พูดอย่างไม่สนใจอะไรนัก

ห่างลิบออกไปเบื้องหน้า คำนวณระยะยังไม่ถูก ทุกคนเห็นปีกสี
ดำตัดกับท้องฟ้าเขียวคราม บินฉวัดเฉวียนว่อนอยู่บนอากาศเหนือแผ่น
น้ำของทะเลสาบเป็นฝูงประมาณ 9 หรือ 10 ตัว ลักษณะการบินเต็มไปด้วย
ด้วยความแคล่วคล่องรวดเร็ว โฉบแฉลบอยู่ไปมา และบ่ายหน้ามาทาง
ฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ ที่ทุกคนยืนอยู่ในขณะนี้เข้ามาเป็นลำดับ คล้าย ๆ
พวกนกที่หากินอยู่ตามผิวน้ำ ทุกคนมองดูด้วยความรู้สึกอันเป็นปกติ
แล้วก็ออกเดินเคลื่อนขบวนย้อนกลับไปที่ทางเดิม โดยมีเงาและ
คะหยิ่นเดินนำอยู่เบื้องหน้า คงเหลืออรพินทร์ซึ่งตามมาเป็นคนรั้งท้าย

ก่อนที่เขาจะผละห่างตลิ่งบริเวณนั้นออกมามากนัก หนูก็แว่วเสียง
ดังมาจากอากาศเบื้องหลัง มันเป็นเสียงสะกิดหูอย่างไรพิกล แม้จะแว่ว
มาแต่ไกล และห่างเสียงจาง ๆ ก็ตาม สำเนียงนั้นดูจะผิดไปจากเสียง
นกทุกชนิดตามปกติที่เคยได้ยิน มันเป็นสำเนียงแหลมยาวเยือกอย่างไร
บอกไม่ถูก คล้าย ๆ บ้างร้อง จึงหันกลับไปดูอีกครั้ง

สายตาที่เห็นครั้งแรก ตอนที่จันชี้ให้ดูนั้น ขนาดของมันเท่านั้น
นางแอ่นเท่านั้น แต่ยามเมื่อเหลียวกลับไปเห็นในครั้งนี้อันตัวของมันขยาย
ขนาดพรวดพราดขึ้นมาขนาดแรงไถ่วงเสียแล้ว

และระยะที่เห็นว่าตัวโตขนาดแรงนั้น ก็เป็นระยะที่คำนวณได้ว่า
ห่างถึงตั้งร่วม 500 เมตร!

จอมพรวนหัวคิวขมวด และจ้องเขม็ง

“คุณชายครับ!”

เขาร้องเรียกเสียงหนัก ๆ

จากเสียงเรียกนั่นเอง ทั้งขบวนหยุดชะงัก และพากันหันกลับมา
มองอีกครั้งด้วยความประหลาด ก็เห็นพรวนใหญ่ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ตา
จ้องออกไปยังกลางทะเลสาบ คนเหล่านั้นยังไม่เข้าใจอะไรนัก แต่ก็รีบ
เดินกลับมาสมทบโดยเร็วด้วยความประหลาดใจ

“มีอะไรหรือ?”

ทั้งสี่คนฝ่ายนายจางถามขึ้นพร้อมกัน ในขณะที่พวกเขายัง
ยืนรออยู่ไม่ได้ตามเข้ามาสมทบด้วย แทนคำตอบบรรพนิพนธ์ชี้มือไปยัง
เป้าหมายที่เคลื่อนขบวนพายหน้าใกล้เข้ามาทุกที

“เฮ้ย ๆ ๆ อะไรกันนี่ เมื่อกี้ตัวมันเล็กนิดเดียวนี่นา ทำไมมันถึง
ใหญ่ขึ้นเร็วเหลือเกิน แล้วก็พุ่งดังมาทางนี้เสียด้วย”

ไชยยันตร์ร้องลั่นรัวสั้น

“ไอนักฝูงที่เราเห็นเมื่อตะกี้หรือเปล่า?”

เซษฐาถามเร็วปรือจ้องเขม็งตาไม่กะพริบ สำเนียงเสียงร้องแหลม

เยือกนั้นถนัดชัดเจนเข้ามาทุกขณะ สะท้อนก้องลงมายังผิวพื้นน้ำเบื้องหน้า บังเกิดกังวานสะท้อนเข้าไปถึงชั่วหัวใจเหมือนเสียงนกหวีด

“ฝูงเดียวกันครับ แต่มันบินเร็วเหลือเกิน แล้วก็ตัวใหญ่มาก ไม่ใช่เล็ก ๆ อย่างที่เราคิดกันแต่แรกเลย”

มาเรียจ้องด้วยดวงตาเบิกกว้างแล้วบอกดาวินละล้าละลักให้ส่งกล้องส่องทางไกลมาให้ ราชสกุลสาวพะว้าพะวังเสียเวลาอยู่ เพราะหล่อนเอากล้องของหล่อนยัดใส่ย่ามหลังเรียบร้อยแล้ว แม่เพื่อนสาวต่างผิวไม่ทันใจ จึงเผลอเข้าไปล้วงเอามาเองอย่างรีบร้อน แล้วยกขึ้นส่องดู

พริบตาเดียว...ที่มองเห็นถนัดจากเลนส์ย่นระยะ มาเรียร้องก้องลั่นออกมาว่า

“พระเจ้า!! ไม่ใช่นก มันคือ 'เทอราโนดอน'”

“ตัวอะไร?”

ไชยยันต์กับเชษฐาตะโกนสุดเสียง

“เทอโรซอร์!! สัตว์เลื้อยคลานประเภทมีปีกบินได้พันธุ์เทอราโนดอน เป็นพันธุ์ใหญ่ที่สุด และร้ายกาจที่สุดของพวกมัน มันเห็นเราแล้วกำลังพุ่งเข้ามา...”

มาเรียพูดละล้าละลักได้เพียงนั้น ก็ทิ้งกล้องส่องทางไกลหลุดมือลง สลัดไรเฟิล.375 ออกจากไหล่อย่างฉุนเฉียว ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เงาปีกอันเป็นพืดหนังประกอบด้วยเล็บอันแหลมคม กระพือตัดอากาศตรงเข้ามาราวกับลมเพชรหึง ห่างขึ้นไปเบื้องบนศีรษะไม่เกิน

100 เมตร แต่ละปีกที่กางแผ่ออกไปนั้นยาวเหยียด รวม 20 ฟุต จะงอยปากอันแหลมคมยาวเป็นhookเหมือนอีกาปากเหล็กในอบายภูมิที่จิตรกรวาดเอาไว้ และหงอนยาวงอนโค้งเหนือศีรษะเป็นตะขออยู่เบื้องหลัง

“กระจายออก ยิ่งปะทะไว้ เร็ว!!”

รพินทร์ตะเบ็งเสียงแข่งกับลมปีกที่อื้ออึงอยู่เหนือศีรษะและเสียงที่กรีดร้องประดุจเปรี๊ตขอส่วนบุญก้องไปหมดนั้น พร้อมกับผลัктาริน ผู้มัวยืนตะลึงจ้องตาค้างอยู่ ศีรษะปักหล่น ๆ จากท่าที่ยืนจ้งงเป็นเป่าเด่นอยู่เข้าไปที่ใต้โคนไม้ใหญ่ข้างทาง...

เชษฐากับไชยยันต์เพิ่งจะไหวตัวได้ แต่กระสุนไรเฟิลนัดแรกก็ระเบิดกึกก้องขึ้นเสียแล้วจากมือของมาเรีย ฮอฟมัน และนัดนั้นเองดูเหมือนจะปลุกประสาททุกคนที่กลายเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ ให้กลับคืนมาสู่สำนักแห่งห้วงมหันตภัยที่เข้าถึงตัว

เจ้าสัตว์ประหลาดที่ทุกคนมองเห็นผาด ๆ ว่า น่าจะเป็นประเภทค่างคาว แต่มีขนาดใหญ่พอที่จะเล่นงานมนุษย์ได้ซึ่ง ๆ หน้าด้วยอากัปกริยาของเหยี่ยวหรืออินทรี

ตัวแทนที่ดึงจากอากาศเหนือศีรษะ พุ่งตรงล้าหน้าลงมาปะทะเข้ากับเม็ดโลหะ 300 เกรน ด้วยอัตราแรงกระแทบสองตันเศษของมาเรียเข้าอย่างถนัดถนี่ที่สุดม้วนตัววนพลิกหมุนอยู่กลางอากาศอย่างไม่เป็นท่า

แรงที่ส่งบินมาโดยเร็ว เหมือนใครปาวัตถุหนัก ๆ เข้าใส่กลุ่มของมนุษย์

เสียงไชยยันต์อุทานลั่นออกมาอย่างขวัญบิน เมื่อมันตรงไปที่เขา และเชษฐาซึ่งกำลังพะวงหมุ่นคว้างอยู่ ทั้งสองคนก็มลงหลบพร้อมกัน ด้วยสัญชาตญาณ เจ้าสัตว์มีปีกเป็นพืดหนังตัวนั้นผ่านพ้นศีรษะของ ไชยยันต์และเชษฐา กระแทกโครมลงไปในพื้นน้ำริมสันดอน ตรงบริเวณ ที่กลุ่มพรานพื้นเมืองเฝ้าจะงักกันอยู่น้ำแตกกระจายสนั่นหวั่นไหว

กลุ่มพรานพื้นเมือง บัดนี้ทั้งล้มภาระที่แบกหามอยู่อย่างลนลาน แตกกระจายเผ่นกันไปคนละทาง แยกสองฝั่งพื้นน้ำของแนวสันดินที่กำลังอาศัยเดินอยู่ในขณะนี้ พร้อมกับร้องโวยวายไม่เป็นภาษาด้วยความตระหนกขีดสุด ส่างปาหน้าคะมำลงไปในดินขลุกขลิกอยู่กับพื้นน้ำ บุญคำสบถด่าออกมาเสียงหลงเสียงหลักลั่นลงไปเค้เก้อยูริมสันดอน พยายามจะปลดไโรเฟิลออกจากไหล่ซึ่งมีกิ่งไม้และเถาวัลย์เล็ก ๆ พันไว้ จันแผ่นแนบน้ำกระจายเข้าไปหลบอยู่ใต้ต้นไทรส คะหยิ่น เกิด และเส่ย ทั้งตัวลงหดหัวตำราบหลบการโจมตีของชุดแรก 3 ตัวขนาดเดียวกับที่มารีดยิงม้วนไปก่อนแล้ว ซึ่งโฉบติงมาเป็นระลอกสอง รวากับฝูงบิน ขับไล่ที่จิกหัวลงเล่นงานข้าศึกภาคพื้นดิน

แกชายนั่น ไโรเฟิลยังติดสะพายเฉียงอยู่กับไหล่ปลดไม่ทัน แต่ดาบเดินป่าเล่มยาวเหยียด บัดนี้กระชากปราดจากฝัก และประจันหน้ากับแนวโฉบลงโจมตีนั้นเป็นคนสุดท้าย แถวหลังสุดเพราะตนเองเป็นคนเดินนำอยู่เบื้องหน้า เจ้ากะเหรี่ยงโหม่งมอครักษ์พิเศษของดาร์วินเอี้ยว

ตัวหลบ พร้อมกระหน่ำฟันสวนออกไปสุดแรงเกิดดังจั่วสนั่นแล่งเข้า
 ระหว่างชอกคอ และช่วงไหล่ด้านซ้าย อันเป็นปีกหนังประกอบด้วยเล็บ
 ของมัน

ตัวคนฟันเองถูกแรงปะทะที่บินโฉบลงมาชนกระเด็นตีลังกาหล่น
 ต่อมลงไปในน้ำ พร้อมกับเสียงร้องแหลมเจ็บปวดของสัตว์นรก มันแฉลบ
 ลูบปีกตะแคงเสียหลักไถไปตามพื้นน้ำ เลือดกระจายแดงฉานราวกับใคร
 โปรยสีไว้ตามพื้นน้ำนั้น แล้วชนโครมกับโคนต้นอโรกาเรีย ดิ้นหมุนคว้าง
 อยู่ตรงโคนต้นนั้นเอง

ระหว่างที่มาเรียสลัดปลอกกระสุนนัดแรกออกจากรังเพลิงและ
 ตะลึงตะลันยัดนัดใหม่เข้าไป ทั้งเชษฐา ไชยยันต์และรพินทร์ก็ตกอยู่ใน
 ภาวะพันตูประชิดตัวโดยหมดโอกาสที่จะยิงได้เสียแล้ว เพราะฝูง
 อสุรกายมีปีกกระลอกหลังผวาร์อนลงมาถึง ปากอันแหลมยาวเหมือนใบ
 หอก สับจิก ทั้ง เล็บทั้งสี่ด้าน ไม่ว่าที่ตีนหรือหัวปีก ขยายออกกางขยุ่ม
 กระพือปีกเสียงอื้ออึงประคองตัวไว้บนอากาศเหนือศีรษะของคนทั้ง
 สาม รุมเล่นงานอย่างกระหายเลือด ส่งเสียงแผดร้องกรีด ๆ ไม่ผิดอะไร
 กับปีศาจแซดไปหมด

พรวนใหญ่หวดด้วยพานท้ายปืนอันหนักหน่วง กระเด็นผละ
 ออกไปตัวหนึ่ง พร้อมกับกัมลงหลบจะงอยปากของตัวที่โฉบเข้ามาทาง
 เบื้องหลัง แล้วเหวี่ยงเข้าให้อีกพลั้ใหญ่จนมันหล่นตบลงไปตามลานโครม
 ครามอยู่ในน้ำตื้น ๆ เชษฐานั้น ก็ใช้ปลายลำกล้องไรเฟิลของเขา กระทุ้ง
 สวนเต็มแรงเข้าไปบนหน้าอกของเจ้าตัวที่คุกคามอยู่เบื้องหน้า ส่วนไชย

ยันต์ตะโกนด่าไปพลางก็หวดซ้ายป่ายขวาอย่างไม่คิดชีวิต ด้วยปืน
น้ำหนัก 18 ปอนด์ของเขา ซึ่งบัดนี้กลายเป็นคทาธุไปเสียแล้ว ทั้งสาม
คนกำลังอยู่ในระหว่างประชิดติดพันจนตัวเต็มที

ดาร์วินเพิ่งจะได้สติ เมื่อมองเห็นพี่ชายถูกปลายปีกของตัวหนึ่งตี
กระทบ เซลลาไปล้มตะแคงอยู่กับพื้น ไรเฟิลคู่มือหลุดจากมือกระเด็น
ไป ราชสกุลสาวยก.300 เวฯ แม็กฯ ซึ่งถือตะลิ่งค้างอยู่ในมือ หันปาก
กระบอกตรงไปยังไอ้ตัวนั้น โดยไม่มีโอกาสจะทันประทับไหล่ด้วยซ้ำ
แล้วหล่อนก็กระชากไปปล่อยกระสุนให้แผดตูมไปอย่างใจหายใจคว่ำ

นัดนั้นของดาร์วิน ดังประสานเป็นเสียงเดียวกับลูกซองอีกนัดหนึ่ง
ซึ่งพุ่งขึ้นมาจากด้านตรงข้าม แล้วก็ซ้ำติดตามมาสนั่นหวั่นไหวอีกสอง
ตูมติด ๆ กัน ก่อนที่ดาร์วินจะทันดึงลูกเลื่อนเสียด้วยซ้ำ มันหมายถึงลูก
ซองกระบอกนั้นยิงด้วยระบบกึ่งอัตโนมัติ และผู้ยิงก็คือจันนั่นเอง จันผู้
ซึ่งเผ่นไปตั้งหลักอยู่ใต้โคนไม้ในน้ำ สัตว์ประหลาดตัวที่พุ่งติดตามหลัง
เซซฐาไปอย่างกระชั้นชิด ถูกทั้งกระสุนไรเฟิลแรงสูง และลูกปรายจาก
ลูกซองเต็มตัวจนร่างกายกระดอนคว้างกลางอากาศ หล่นพลัดลงมา
กลิ้งอยู่กับพื้นหมดฤทธิ์เดชสงบนิ่งไปในฉับพลัน

ขณะเดียวกันเสียงปืนจากพวกพหรานพื้นเมืองซึ่งกระจัดกระจาย
หลบจากโคมติดอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ทั่วบริเวณก็ระเบิดขึ้นเอ็ดอึงไม่เป็นลำดับ
คนเหล่านั้นเริ่มจะตั้งตัวตั้งสติได้แล้วและช่วยกันชัลโว เพื่อช่วยแก้ไข
สถานการณ์คับขันของฝ่ายเจ้านายอย่างเต็มที่ หมายถึงไรเฟิลขนาด

ต่าง ๆ 4 กระบอก และลูกซองอีกสองกระบอกเป็นกึ่งอัตโนมัติเสียหนึ่ง
กระบอก และปั๊มแฉักขึ้นจากคะหยิ่นอีกหนึ่งกระบอก หูดับดับใหม่ไป
หมด ท่ามกลางท้องน้ำที่แวดล้อมอยู่และป่าไม้ดึกดำบรรพ์ที่ยืนต้น
อย่างเงียบสงบ

เมื่อฝ่ายมนุษย์ตั้งหลักได้เหมาะสม และได้มีโอกาสใช้อาวุธ
ประจำตัวได้ถนัดขึ้นกว่าในครั้งแรก เจ้าพวกอสุรกายเวหาที่โฉบบิน
ฉวัดเฉวียนหมายโฉบตียู่เหนือหัวก็ถูกถล่มให้ย่อยยับลงเกือบหมดทั้ง
ฝูง ครั้งแรกความดุร้ายกระหายเลือดตามกมลนิสัย ประกอบด้วยความ
หิวโหยสำคัญผิดคิดว่าจะได้รักษาหรรอันเอนโอะสุซุนิดหวานคอ กลับ
กลายเป็นว่าพวกมันพุ่งเข้ามาหาที่ตายแท้ ๆ

เสียงแผดร้องแซ่ซ่า ประสานไปกับเสียงระเบิดของกระสุนในคราว
นี้เป็นเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ตื่นตระหนกของมันเป็นบ้าง หลายตัว
พยายามจะผละ빈หนี แต่ก็ตกเป็นเป้าของกระสุนอย่างไม่อาจหลบพ้น
ไปได้ เพราะความใหญ่โตของตัวมันเอง ซึ่งตกเป็นเป้าหมายอย่างดี
ที่สุด แม้กระบอกหนึ่งจะพลาด อีกกระบอกก็เจาะเข้าจนได้ พลิกคว่ำ
คะมำหางอยู่กลางอากาศและปักหัวลงสู่ยอดไม้บ้าง ท้องน้ำบ้าง เสียง
ครืนโครมทั่วไป

เซซุส และไซยยันต์ก็เพิ่งจะมีโอกาสได้ยิงภายหลังจากที่พวก
พราณพื้นเมืองช่วยชลโวปะทะมันไว้ก่อนแล้ว

“ฆ่ามันให้หมด! อย่าให้หนีรอดไปได้สักตัวเดียว ไล่พวกผีเปรต

โผล่มาจากนรกทั้งนั้น”

ไชยยันต์ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตะโกนอย่างโกรธแค้น เหวี่ยงไรเฟิล.600 ในโตรโล่ตามเจ้าตัวหนึ่งที่ถูกรวดพวกคนใดคนหนึ่งยิงเจ็บไว้ก่อน บินเฉียงเท่เข้าไปเกาะพยางค์อยู่บนยอดไม้ใหญ่ ซึ่งไหลลู่ไปด้วยน้ำหนักตัวของมัน พอกระสุนนัดนั้นของอดีตนายทหารปืนใหญ่ลั่นตูมออกไป พร้อมกับคนยิงก็ผงะเซถอยหลังเพราะหลักไม่ดี ก็มองเห็นชัดกับตาว่า ยอดไม้ตอนหนึ่งของต้นไพรส์ขาดกระเด็นออกไปทั้งยอด รวมทั้งตัวของเจ้าเทอรานิดอนที่อาศัยเกาะอยู่ ผงะลอยตามออกไปด้วยราวกับถูกระทุ้งด้วยซุงทั้งต้นร่วงโครมลงไปในน้ำ เสียงดังเหมือนควายทั้งตัวตก อีกหลายตัวบินปัดเป่าหลบยอดไม้หนีพ่นแนวปืน บ้างก็หัวซุนลงไปแต่ดารินกับมาเรียวิ่งตามมาชิดฝั่งน้ำอย่างบ้าดีเดือดสองตามด้วยไรเฟิลคอปป์ หัวหลบลงจมน้ำ เลือดสดกระจ่ายฟุ้งไปหมด

อย่างมากก็ไม่เกินสามตัวของฝูงนั้น ที่ผละหนีบินหลบยอดไม้กำบังตัวไปได้ แต่ก็คงจะถูกปืนเลือดสดเจ็บไปทุกตัวเพราะต่างได้ยินเสียงมันบินไปหล่นกระทบกิ่งไม้และพื้นน้ำในระยะห่างไกลอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับเสียงครางแหลมเยือก

รพินทร์ ไพรวลย์ ดูเหมือนจะเป็นคนเดียวในคณะที่ไม่ได้ลั่นกระสุนของเขาขึ้นเลยแม้แต่นัดเดียว ภาพต่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้นกับคลองจักษ์ของเขา เต็มไปด้วยความประหลาดใจมากกว่าจะพรั่นพริ้งตระหนก จำได้ว่าภายหลังจากใช้พานท้ายไรเฟิลพันตุ๊กกับพวกมันใน

ระยะประชิดแล้ว ต่อมาพรรคพวกที่กระจัดกระจายกันอยู่ในที่ต่าง ๆ รอบด้านก็ระดมยิง เขาเห็นภาพเจ้าสัตว์ประหลาดถูกระหน่ำร่วงผล็อย ๆ รวากับใบไม้หล่น เหมือนกีฬายิงสกีในสนามฝึกซ้อม ไม่มีอะไรที่น่าวิตกเลย เพราะขนาดของมันแม้จะใหญ่โต ประกอบกับความดุร้ายระหายนหิว เมื่อเทียบกับอาวุธในมือของแต่ละคนแล้ว แทบจะไม่มี ความหมายอะไรเลย ขนาดเจอลูกซองก็ยังร่วงไม่เป็นท่า

ผิดกับนกอินทรีพันธุ์โกลเดิล อีเกิล ที่เผชิญมาแล้วมาก เพราะนกอินทรีคู่นั้นมีขนาดใหญ่ เต็มไปด้วยพลังกำลัง และฤทธิ์เดชร้ายกาจกว่าหลายเท่าตัว ผิดกันแต่ที่ว่าเจ้าพวกนี้ยกพวกมาเป็นฝูงเท่านั้น มันไม่รู้จักอำนาจของปืนมาก่อน เห็นมนุษย์เข้าใจว่าเป็นสัตว์มีชีวิตพอที่จะกินเป็นอาหารได้ ก็โผล่เข้าไปตามนิสสัย พอได้ยินเสียงปืนและถูกยิงเจ็บก็แตกตื่นพยายามจะหนีไป แต่มันหนีไม่พ้นเองจึงถูกสังหารลงเกือบหมด ฝูงที่มาด้วยกัน

พรรคพวกของเขาช่วยกันฆ่ามันหมดทุกตัวที่เห็น ก็เพราะความตื่นเต้นตกใจนั่นเอง ประกอบกับความโกรธแค้นที่ถูกบังอาจเข้าโจมตี ทำร้าย

เขาอยากจะเชื่อเสียด้วยซ้ำว่า ต่อให้ไม่ต้องยิงมันให้ตายเลยสักตัวเดียว แต่ยิงไล่ด้วยเสียงปืนสักนัดสองนัดเท่านั้น มันจะตกใจหนีไปเองแล้ว มันเป็นสัตว์ดุร้ายชนิดกินเนื้อก็จริง แต่ก็มี ความกลัวตาม นิสัยของสัตว์โลกทั่วไปอยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะกัมปนาทปืนและความเจ็บ

ทุกคนจึงเข้ามาชุมนุมรวมกลุ่มกันอีกครั้ง รวมทั้งพวกพราน

พื้นเมือง ซึ่งตะลุมน้ำขึ้นมานบนที่ดอน สีหน้าของแต่ละคนตกอยู่ในความ
ตื่นเต้นตระหนกตกใจต่อเหตุการณ์ แม้กระทั่งมาเรียบเองซึ่งยืนหน้าชิด
กายสั่นเทา ทั้งหมดพูดจาซักถามข่าวกันแซดไปหมดจนฟังไม่ได้ศัพท์
ต่อเมื่อสำรวจว่าทั้งคณะยังอยู่ครบ ไม่มีใครได้รับอันตรายอะไรมากไป
กว่ารอยขีดข่วนก็โล่งอกไปตาม ๆ กัน

ทั้งหมดเหลือวหาพยานใหญ่ เห็นเขากำลังทรุดตัวนั่งพิจารณา
ซากของเทอรานดอน ตัวที่ถูกปืนของดาร์รินและจันนอนกองตายสนิท
อยู่กับพื้นอันเป็นวัตถุที่ใกล้ที่สุด จึงพากันพรวดเข้าไปล้อมดูอย่างใกล้ชิด รพิ
นทร์ ไพรวลย์ เอามือลูบคางกะพริบตาปริบ ๆ อยู่ ขณะที่สำรวจซากนั้น
อย่างพิถีพิถะระห

ถ้าจะดูจากลำตัวมันก็คือค้างคาวขนาดใหญ่เราดี ๆ นี่เอง มีตีนคู่
หลังยาวพั่นแนวปีกตอนท้ายออกไปเล็กน้อย ประกอบด้วยเล็บที่แหลม
คม ยาวงุ้ม ซึ่งไม่ต้องสงสัยว่าถ้าขยุ่มถูกเนื้อส่วนใดจะไม่ปรากฏ
บาดแผลฉกรรจ์ขึ้น แต่ฤทธิ์ของขาหลังคู่ นั้น ก็ไม่น่าจะมีได้มากมายนัก
ตราบใดก็ตามที่มันยังสั้นและไม่สู้จะแข็งแรง เมื่อเทียบกับขนาดลำตัว
เท่าคู่หน้าไม่มี หรืออาจมีก็ได้กลายเป็นโครงขี้ปีก อันประกอบด้วยฟีด
หนังลักษณะเดียวกับปีกของค้างคาว มีเล็บแหลมคมเช่นเดียวกันตรง
ปลายโครงปีกนั้น คงใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้มากไปกว่าใช้เกาะพยุงตัว
หรือจับประคองเหยื่อเข้าปากและอาจใช้โฉบตีด้วย

ส่วนที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดและแตกต่างจากค้างคาวทั่วไปก็คือ

ส่วนหัวซึ่งประกอบด้วย ปากกว้างเรียวแหลมตรงปลายสำหรับจับหรือจับเช่นเดียวกับนก ซึ่งเป็นกระดูกแข็งทั้งแท่ง เมื่ออ้าปาก จะแลดูเหมือนหอกสองเล่ม เบนปลายกว้างยาวถึง 4 ฟุต เนื้อศีรษะขึ้นไปทางด้านหลัง ทิศทางเกือบเป็นตรงข้ามกับปากบน คือหงอนยาวโค้งเป็นกระดูกแข็งเช่นกัน ทำให้แลดูเหมือนปากหลังอีกด้านหนึ่ง

“ตัวเหมือนคางคาว หัวเหมือนนก จับสัตว์ที่เล็กกว่าทุกชนิดกินเป็นอาหาร และหากินในเวลากลางวัน”

พรวนใหญ่พึมพำออกมาอย่างมึนงง และนั่นเป็นคำจำกัดความที่เขาจะหาได้จากสัตว์ประหลาดมีปีกชนิดนั้น

“ดูก็ไม่น่าจะร้ายกาจอะไรมากนัก แต่ทำเอาปั่นป่วนไปเหมือนกัน มันคงนึกว่าเราเป็นเหยื่อที่จะจับกินได้ง่าย ๆ ไม่รู้จักฤทธิ์เดชของปืนมาก่อน”

เซซุสว่า

“เธอว่ามันเป็นสัตว์ประเภทอะไรนะ เมื่อตะกี้?”

ดาร์วินหันไปถามเพื่อนสาวต่างผิว ซึ่งยืนจ้องอยู่ด้วยความสนใจยิ่งจากซากที่กองอยู่นั้น มาเรียทรุดลงนั่งข้าง ๆ รพินทร์พยายามใช้มีดโบว์จัดปลายปากอันเรียวแหลมนั้นให้อ้ากว้างออกไปอีก แล้วตรวจดูบริเวณภายในลำปาก อันเป็นกระดูกแข็ง

“เทอโรซอร์หรือเทอโรแดกทีลอยด์ เป็นสัตว์ประเภทเลื้อยคลานมาก่อน แล้วค่อย ๆ วิวัฒนาการขึ้นมาเป็นสัตว์ปีกบินได้ โดยงอกปีกเป็นฟีดหนังเชื่อมติดกันระหว่างขาหน้าและขาหลัง มันจะเป็นต้น

ตระกูลของค้างคาวด้วยหรือไม่ ฉันก็ยังไม่เคยค้นพบ ข้อสันนิษฐานในเรื่องนี้ 'เทอโรเรแดกทีลอยด์' มีอยู่หลายพันธุ์หลายชนิด มีตัวเล็ก ๆ ขนาดค้างคาวบ้านธรรมดาจนกระทั่งใหญ่โตเกือบเท่านกอินทรี เหมือนกับเจ้าพวกที่เล่นงานเรานี่ ธรรมชาตินิสัยของมันก็แตกต่างกันออกไปตามชนิดพันธุ์และมีอำนาจที่สุดในตระกูลของมัน พวกนักโบราณชีวศาสตร์เรียกมันอีกชื่อหนึ่งว่า 'มังกรบิน' เพราะในยุคสมัยของมันนั้นมันครองความเป็นเจ้าอากาศ ไม่มีสัตว์ปีกชนิดใดจะร้ายกาจมีอำนาจไปกว่ามันอีกแล้ว”

มาเรียบอกกับทุกคนด้วยหางเสียงไม่สู้จะสบายใจนัก เค้าน้ำเต็มไปด้วยความสยอง และอัศจรรย์ใจไม่สร้าง เหลือบตาออกไปสู่ห้วงทะเลสาบอันน่าพิศวงนั้นอีกครั้ง ครางแผ่วเบาเหมือนจะกล่าวกับตนเองต่อมาว่า

“ก็ไม่น่าสงสัยหรอก ที่ทำไมคนค้นพบทะเลสาบแห่งนี้ก่อนหน้าเรา จึงตั้งชื่อว่า 'ทะเลสาบมรณะ' โชคดีเหลือเกินที่เราพบมันในตอนกลางวัน มองเห็นอะไรได้ถนัด ๆ อย่างนี้ คิดถึงมนุษย์ในสมัยอดีตที่อาวูดยังไม่มีอำนาจถึงขนาดที่เราใช้อยู่นี้ ถ้าใครพบเข้า เขาก็จะกลายเป็นเหยื่ออย่างไม่มีปัญหา และหรือในบรรดาพวกเรา ต่อให้อาวูดยืนดีก็ตาม ถ้าไม่เคยผ่านเหตุการณ์ชนิดนี้มาก่อน ถ้าทุกคนไม่มีความคล่องตัวพอสมควร และฝีมือการยิงไม่ดี ไม่ใคร่ก็ใครจะต้องถึงสาหัสหรืออาจตายกันไปบ้างแล้ว จะงอยปากแหลมแข็งยาวร่วม 4 ฟุตนี้ ถ้าจิกถูกเข้าจัง ๆ มันยิ่งกว่าหอกของพวกซูลูเสียอีก”

“นกอินทรีใหญ่คู่นั้น อำนาจมากกว่าไอ้พวกนี้ถึง 10 เท่า และ ค้างคาวอาถรรพณ์อันเกิดจากมหาคัมภีร์มายาวิเศษของมนตร์ยัยที่เรา เผลอใจมาแล้ว ก็ร้ายกาจกว่าเจ้าพวกนี้อย่างเปรียบเทียบกันไม่ได้ ถ้าไม่คิด เสียว่ามันเป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์ที่เราไม่เคยพบมาก่อน มันก็เหมือนกับ สัตว์ร้าย ๆ ธรรมดาเนี่ยเอง ถ้าพบอีกเมื่อไหร่ตรงเข้ารังความเรา ก็ฆ่ามัน เสียเหมือนอย่างที่เราทำครั้งนี้ ไม่มีอะไรน่าห่วงสักนิดเดียว”

ไชยยันต์บอกมาอย่างไม่ต้องสงสัยเตือนต่อเหตุการณ์ เพราะซาชิน เสียแล้วต่อสถานการณ์ที่หนักหน่วงกว่า เซซุสหันไปมองหน้าพราน ใหญ่เหมือนจะหยั่งความเห็น

“คุณคิดยังไง ผู้กอง?”

จอมพรานผีน้ยม ชยับตัวลุกขึ้นกวาดตามองไปยังท้องน้ำรอบ บริเวณที่ซากตัวอื่น ๆ ลอยฟอง เลือดสดอยู่เกล็ดเกล็ดไปไม่ต่ำกว่า 7 – 8 ซาก

“ไม่มีอะไรน่าวิตก อย่างที่คุณไชยยันต์บอกครับ เพียงแต่ผม ประหลาดใจ ในรูปร่างลักษณะของเจ้าสัตว์พิลึกประเภนี้เท่านั้น ยิ่ง แปลกใจมากขึ้น เมื่อเมย์บอกว่ามันเป็นประเภทสัตว์เลื้อยคลานมาก่อน เราปล่อยสิ่งนี้ให้เป็นบันทึกของนักโบราณชีวศาสตร์อย่างเมย์เถอะครับ ขึ้นมามัวคิดค้นประหลาดใจต่อที่มาของมัน ก็จะไปวัดศีรษะตายเสีย เปล่า ๆ อะไรก็ตามที่มันจะเป็นอันตรายต่อเราเมื่อไหร่ ถ้าหลีกเลี่ยง ไม่ได้ เราก็รับมือกับมันก็แล้วกัน”

แล้วเขาก็หันไปสั่งพวกพรานพื้นเมืองที่ยืนมุงพุดกันแซดให้เตรียม

ตัวเก็บสัมภาระออกเดินทางต่อ

ขณะนั้นเอง มาเรียผลจะไปที่กล้องส่องทางไกลของดาร์วิน อันที่หล่อนทำตกอยู่ระหว่างที่เทอรานิดอนเข้าโจมตีหีบขึ้นมาส่อง ตรวจค้นหาไปตามยอดไม้ ที่ขึ้นเป็นดงที่ผ่านกันมาก่อนแล้วเมื่อขามา อากการของเหม่มสาว คล้ายต้องการจะค้นหาอะไรที่ความฉุกใจเกิดขึ้น อย่างกะทันหัน ทุกคนกำลังจะก้าวออกเดินรุดหน้าต่อไป เหลือบมาเห็น กิริยาของหล่อนเข้าก็สงสัย

“อะไรหรือ เมย์?”

ดาร์วินถามเบา ๆ ขมวดคิ้วขณะที่เดินเข้ามาจนชิด ทั้งสองพูดอะไร กันอยู่สองสามประโยค ราชสกุลสาวก็หันมาโบกมือเรียกเซษฐา ไชย ยันต์ และรพินทร์ ให้เข้าไปรวมกลุ่มบอกด้วยหางเสียงสั้น ๆ ว่า

“เมย์สงสัยอะไรบางอย่างเกี่ยวกับฝูงค้างคาวขนาดย่อมที่เกาะอยู่ บนยอดไม้ตอนที่เราเดินผ่านมาเมื่อคืนนี้ เขาอยากจะดูมันให้ชัด ๆ ลักตัว บอกว่าตอนที่ผ่านมานั้น ไม่ทันสนใจสังเกตให้ถี่ถ้วน”

“ทำไมสงสัยยังงี้?”

เซษฐาถามโดยเร็วกับมาเรียโดยตรง หล่อนลดกล้องลงจาก สายตา เพราะยังไม่สามารถจะกวาดพบค้างคาวเหล่านั้นได้ในระยะที่ ยืนอยู่

“กลัวว่ามันจะไม่ใช่ค้างคาวธรรมดาอย่างที่เราคิดนะซิคะพี่ใหญ่ ฉันเพิ่งจะเฉลียวคิดขึ้นมา ตอนที่เราเผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาดเทอโร

ซอร์พวงนี้เอง มันอาจเป็นพวกเทอโรซอร์อย่างกับเจ้าพวกนี้ก็ได้ แต่พันธุ์ที่เล็กกว่า”

ระหว่างที่เชษฐา ไชยยันต์พบกับข้อสงสัย ความสนใจชนิดหนึ่งก็เกิดขึ้นกับรพินทร์ในทันที โดยไม่อาจมองข้ามอาภักปฏิกิริยา กระสับกระส่าย ของมาเรียไปเสียได้

“เราเห็นกันว่ามันเป็นค้างคาวนะ เมย์...”

เขาพูดต่ำ ๆ จ้องหน้า

“ตัวขนาดค้างคาวแม่ไก่ หลบห้อยหัวนอนอยู่ตามยอดไม้มีด ๆ อาการนอนห้อยหัวชนิดนั้น มันบอกชัดว่าเป็นค้างคาว และการนอนกลางวัน ก็แปลว่ามันจะต้องออกหากินตอนกลางคืนอันเป็นธรรมชาตินิสัยของค้างคาวทั่วไปอยู่แล้ว”

“แล้วคุณนี่กว่า ‘เทอโรซอร์ หรือเทอโรแดกทีลอยด์’ ไม่ได้เกาะกิ่งไม้ห้อยหัว และฉันไม่ได้บอกหรือกริว่า เทอโรซอร์มีหลายพันธุ์หลายขนาด บางชนิดออกหากินในเวลากลางวัน”

จอมพรานแม่มริมีปีกชนิดหนึ่ง ดวงตาเต็มไปด้วยความเอะใจ

“เออละ! สมมติว่าไอ้ฝูงค้างคาวที่เราเข้าใจแต่แรกนอนเกาะอยู่บนยอดไม้เหล่านั้น เป็นพวกเทอโรซอร์จริง จะมีอะไรที่เราต้องสนใจนัก เราไม่มีเวลาที่จะศึกษา หรือจำแนกประเภทของมัน”

มาเรียหัวเราะเสียงแปร่ง ยักไหล่

“ก็เห็นจะต้องศึกษาไว้บ้างเหมือนกัน อย่างน้อยที่สุดก็เพื่อปลอดภัยสำหรับพวกเรา ในคืนนี้ตอนพักผ่อน ถ้าหากว่ามันเป็นพันธุ์

อย่างที่ฉันเกรงไป มันจะยิ่งอันตรายกว่าเจ้าพันธุ์ใหญ่ที่โจมตีเราซึ่ง ๆ หน้าเมื่อไหร่อีก”

“ทำไม?”

“มันจะทำให้เราต้องตื่นยามกันอยู่ตลอดเวลา ไม่เป็นอันหลับนอนนะซี เพราะถ้านอนเมื่อไร ก็เลือดแห้งตัวหมดทุกคน”

“แวมไพร์! เจ้าพวกดูดเลือดคนหรือสัตว์นั้นนะรี?”

ไชยยันตร์ร้องลั่นออกมา คนอื่น ๆ จ้นไปชั่วขณะในคำบอกเล่าของมาเรีย

“ก็คล้าย ๆ อย่างนั้นแหละ แต่ฉันคิดว่ามันต้องร้ายกาจกว่า ค้างคาวชนิดที่เรารู้จักกันว่าแวมไพร์มาก เพราะตัวเขื่องกว่าจะมีพิษจากเขี้ยวโดยตรง หรือจากต่อมซึ่งปล่อยเป็นแก๊สระเหย เพื่อสะกดเหยื่อด้วยหรือไม่ก็ยังไม่ทราบ ภาวนาอยู่ที่ว่าขอให้มันเป็นเพียงค้างคาวธรรมดาอย่างที่เราคิดแต่แรกเถอะ”

“ไม่ยากในข้อนั้น ประเดี๋ยวเราจะย้อนกลับทางเก่า ตรงป่าโน้น แล้วสอยลงมาสักตัวหนึ่ง ให้คุณตรวจดูให้แน่ใจที่สุดทีเดียว ว่าแต่จะมีอะไรเป็นที่สังเกตพอแก่การลงความเห็นแน่ ๆ บ้างไหม?”

“ดูจากฟัน หรือเขี้ยวมันก็พอจะวินิจฉัยได้”

มาเรียบอกอย่างมั่นใจ

“ถ้าจั้นไป”

ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่อีกครั้ง โดยไต่ไปตามสันดอนที่อาศัย

เดินมาแต่แรกนั้น แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวอย่างขวัญหายอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงปึกกระฟืดฟាប់ ๆ กระทบน้ำแตกกระจายอยู่โคนต้นไม้ด้านขวามือไม่ห่างออกไปนัก พวกพรานพื้นเมืองพากันร้องเอะอะ ซี่มีอบอกกันเสียงขรมไปยังต้นเสียงที่น้ำแตกกระจายมา

เทอรานิดอนตัวหนึ่ง ลอยฟ่องอยู่เหนือน้ำตื้น ๆ ตรงโคนต้นไม้ใหญ่ นั้น กำลังกางปึกกระฟืด เหมือนจะดึงตัวให้พ้นจากพื้นน้ำ อาการเช่นนั้นของมันนั่นเอง ที่ทำเสียงให้เกิดขึ้นและเป็นจุดที่หันมาพบเข้าของมนุษย์ ลักษณะของมันกำลังดิ้นรนแต่ปีกข้างหน้าดูจะพิการไปเสียแล้ว ไม่สามารถที่จะกางกระฟืดออกได้ถนัด นอกจากหุบร่องแรงจมลงไปในน้ำครึ่งหนึ่ง ต่อมามันก็พยายามจะเกาะต้นไม้เพื่อที่จะหาทางปีนไต่ไปให้พ้นจากน้ำ โดยใช้เล็บตรงหัวปีกจิกเกาะ แต่ก็เกี่ยวตัวเองขึ้นไปเกาะร่องแรงอยู่ได้เพียงด้านเดียว แล้วก็ไถลลื่นตกลงน้ำที่โคนต้นไม้ อีกทุกทุกเลอยู่ตรงนั้น

เจ้าตัวที่แฉายพันด้วยดาบ ขณะที่มันพุ่งเข้าใส่นั้นเอง บัดนี้มันยังไม่ตาย แต่กลายเป็นสัตว์ลำบากตะเกียกตะกายอยู่ตรงนั้น ทุกคนจึงเป็นตาเดียวพร้อมกันร้องบอกกันลั่น แต่ยังไม่มีการตัดสินใจทำอย่างใดลงไป โดยไม่มีคำสั่งจากท่านหัวหน้าคณะหรือพรานใหญ่ และเท่าที่มองเห็นอยู่ในขณะนี้ ก็รู้ว่าฤทธิ์เดชของมันถูกกำจัดลงเสียแล้ว เพราะปีกหัก

จอมพรานบอกให้พวกลูกหาบทุกคนยืนคอยอยู่บนสันดอน ตัวเขาเองก้าวลงไปในพื้นที่ลึกเพียงเข้าและเดินตรงเข้าไปยัง 'มังกรบิน'

ลำบากตัวนั้น คณะนายจ้างอีก 4 คน ก็ชวนกันเดินลุยน้ำตามเข้าไป ด้วยอย่างใกล้ชิด เพื่อจะเห็นมันในขณะที่ยังเป็น ๆ อยู่โดยใกล้ชิดระยะ ที่มันตะเกียกตะกายอยู่โคนต้นไม้ ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 30 เมตร เท่านั้น

แล้วเขาก็หยุดยืนถือไรเฟิลเตรียมระวางอยู่กับที่ เมื่อเข้าไปใกล้ ประมาณ 5 – 6 เมตร จากรัศมีปลายปากของมัน ซึ่งบัดนี้อ้ากว้างแสดง กิริยาดุร้าย พยายามจะชะงักหัวเข้ามาจิก อีกสี่คนที่ตามมาด้วยก็ พลอยชะงักลงด้วยกระเจายกันยืนพิจารณาดูมัน ในลักษณะเรียงแถว หน้ากระดาน ทุกคนถือปืนพร้อมอยู่ในมือ สามารถจะปล่อยกระสุน ออกไปได้ทันที ถ้าหากว่าเกิดไม่ชอบมาพากลเช่นไร

แต่สภาพของเจ้ามังกรบินแห่งโลกยุคล้านปีปามนี้ หมด ความสามารถจะทำอะไรได้ตามใจคิดของมันได้อีกแล้ว เพราะความ พิการที่บริเวณโคนปีกด้านซ้าย อันเป็นต้นแหล่งพลัง คมดาบของแฉ ซายที่พื้นสวนการบินเข้าไปของมันสุดแรงเกิด ตัดลึกเข้าไปจนถึงกระดูก เป็นบาดแผลเหวอะฉกรรจ์ เลือดทะลักพรั่งพรูอยู่ตลอดเวลา จนน้ำ บริเวณโคนต้นไม้ นั้นแดงฉานชุ่มชื้นไปหมด มันจึงได้แต่แสดงกิริยา ประสงค์ร้ายส่งเสียงแผดร้องและตีปีกอีกข้างหนึ่ง กระทบน้ำอยู่โครม ๆ กระเซ็นน้ำกระเด็นเปียกมาถึงมนุษย์ที่เข้าไปยืนประจันหน้ากับมันใน ระยะใกล้

ฝ่ายนายจ้างทุกคนประหลาดใจไปตาม ๆ กัน เมื่อมองเห็น บาดแผลจากรอยดาบที่โคนปีกข้างนั้นของมันเพราะไม่เห็นเหตุการณ์

ตอนที่เงาชายพัน ครั้งแรกเข้าใจว่ามันถูกปั่นร่วง แต่ยังไม่ตาย

“เอ๊ะ! นั่นดูเหมือนจะเป็นรอยดาบนี้ ใครฟันเอาแต่เมื่อไหร่ ตอนไหน?”

เซซุซุอาทูนขึ้น

“เงาชายครับ ใต้ตัวนี้เป็นตัวที่สองที่พุ่งผ่านศีรษะพวกเราทุกคนไป หลังจากที่เคยยิงตัวแรกพลิกไปกลางอากาศ”

วพินทร์บอกเบา ๆ เพราะเขาดูเหมือนจะเป็นคนเดียวที่มองเห็นเหตุการณ์ตอนซูลมุนอย่างถนัดในทุกแง่ทุกมุม

“โอ ก๊อด! แพลนนั้นฉกรรจ์มากทีเดียว มันไม่มีทางที่จะบินได้อีกแล้วตลอดไป และไม่มีโอกาสที่จะหากินได้อีกด้วย”

มาเรียกว่า จ้องมองดูมันเขม็ง ทุกคนต่างต้องถอยขยับหลังไปอีกสองก้าวจากที่เดิม เมื่อเจ้าเทอราโนดอนลำบากตัวนั้นพยายามยืดคอจิกออกมาอีก ดวงตาอันฝังอยู่ในกะโหลกของมันทั้งคู่ ลูกแดงจ้ำ เต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดโกรธแค้น และดูเหมือนจะขัดใจที่มันไม่สามารถจะพุ่งเข้ามาถึงตัวฝ่ายมนุษย์ที่มายืนดูมันอยู่ได้

ในที่สุดก็อ้าปากกว้าง หายใจหอบ ๆ หันหน้าเผชิญมนุษย์เตรียมระวังตัวคุมเชิงอยู่เช่นนั้น

จอมพราณกำชับให้นายจ้างของเขาเย็นคอยระวัง
เตรียมพร้อมอยู่ที่เดิมนั้น ตนเองเดินลุยน้ำตรงเข้าไปที่ต้นไม้ที่งอกอยู่ลำต้นชะลูดเหมือนต้นทำเสา อวบขนาดข้อมือ แล้วชักมีดออกลิดกิ่งตอนปลายกลายเป็นไม้ท่อนยาวร่วมสองวา แล้วถือเดินกลับเข้ามาอีก

ครั้ง ทุกคนยังไม่เข้าใจว่าเขาจะทำอะไร ตามองดูด้วยความสงสัย แล้วก็
เข้าใจโดยตลอด เมื่อเห็นรพิณทร์ส่งไรเฟิลให้เชษฐาช่วยถือ ตัวเองถือไม้
กระบี่ไว้ทั้งสองมือ คอยแหยมล่อเข้าไปตรงบริเวณปากที่อ้ากว้างอยู่นั้น
เป็นการหยั่งพลังและฤทธิ์ร้ายของปากหอกคู่นั้น

ทันทีที่ไม่กระทบปาก มันก็จิกจับภายในพริบตา สะบัดคอกระชาก
รพิณทร์เสียหลักจากแรงกระชากด้วยพลังมหาศาลและฉับพลันนั้นหัว
ปักทำท่าจะคะมำหน้าเข้าไปหามันตามแรงดูด โชคดีเหลือเกินที่ไชย
ยันต์ไวพจน์ที่คว้าคอเสื้อเขาไว้ได้ทันก่อนที่จะปลิวเข้าไปหามัน และ
รพิณทร์ก็ปล่อยไม้ท่อนนั้นหลุดจากมือ ท่ามกลางเสียงอุทานลั่นอย่าง
ตกใจของทุกคน

“ไอ้โฮ ระวัง! เกือบไปแล้ว ผู้กอง...”

เชษฐาร้องอย่างใจหายใจคว่ำ จอมพรานเป่าลมออกจากปาก บัด
มืออยู่ไปมา

“เร็วแรงมันเหลือเกินครับ ยังกับกระต๊อทั้งตัวดูด ถ้าไม้ท่อนนั้น
เป็นส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายขนาดมนุษย์เรานี้ ผมเชื่อว่าขาดทันที
จากความแข็งแรงของปากคีมและแรงมหาศาลที่มันกระชาก”

“อย่าล้อเล่นนะ ไพรวัลย์ ทำไมถึงทำอะไรโง่ ๆ อย่างนี้”

มาเรียพูดมาเสียงสั้น

“ถ้าไม่ลองก็ไมรู้...”

เขาตอบเรียบ ๆ แล้วเอื้อมมือไปรับไรเฟิลคืนมาจากเชษฐา ยืน
จ้องอสุรกายเวหาอยู่อีกนิดใจเหมือนจะตัดสินใจ แล้วบอกว่า

“จะเอาอย่างไรดีครับ สำหรับไอ้ตัวนี้ จริงอย่างที่เมย์ว่า มันไม่มีทางจะบินหรือหากินได้อีกแล้ว”

“ก็ช่วยให้มันพ้นทรมานเสียรู้แล้วรู้รอด”

หัวหน้าคณะบอก พอขาดเสียงของเขา ไชยยันต์ก็ประทับไรเฟิล.600 ขึ้น แต่รพินทร์ตะครุบไว้ได้ทัน

พร้อมกับพูด เขาชี้ไปที่ .44 แม็กนั่มซึ่งคาดติดอยู่กับเข็มขัดของอดีตนายทหารปืนใหญ่ แล้วช่วยเอาไรเฟิลของไชยยันต์มาถือไว้ชั่วคราว ไชยยันต์ดึงปืนสั้นประจำตัวออกจากซองยกขึ้น แต่แล้วก็ยืมแห้ง ๆ หันมาทางดาริน บอกอ่อย ๆ ว่า

“น้อย เธอช่วยจัดการให้มันพ้นทุกข์พ้นร้อนไปเสียทีเถอะ”

“เรื่องอะไร! เธอนั่นแหละยิง ฉันไม่ยิงสัตว์เจ็บนอนแฉ่งแฉ่งทำอะไรใครไม่ได้แบบนี้หรอก ไม่ว่ามันจะเป็นสัตว์ร้ายสักขนาดไหน”

หมอดารินร้องเสียงสูง แล้วฉวยโอกาสเดินถอยหลังห่างออกมาโดยเร็ว

“ก็เธอยิงปืนสั้นได้ดีกว่าฉัน ฉันไม่แน่ใจว่าจะยิงมันนัดเดียวอยู่หรือเปล่า ประเดี๋ยวเปลืองลูก”

อีกฝ่ายหนึ่งสั่นหัวอย่างเด็ดขาด

“ไม่...ไม่เอา...ใครจะยิงก็ยิงเถอะฉันยิงมันไม่ได้หรอก นอกจากว่ามันกำลังจะคาบใครสักคนในขณะนี้ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

ไชยยันต์กะพริบตาปริบ ๆ หันไปทางมาเรีย หม่อมสาวรู้เชิงทำเป็นไม่เห็นเสีย เดินถอยตามดารินไปอีกคนหนึ่ง เซษฐารำคาญเต็มทีก็

กระซึกป็นสันกระบอกลั่นไปจากมือไชยยันต์ตวาดเบา ๆ อย่าง
หงุดหงิด

“มัวเกียะกันอยู่ได้ เอามาเนี้ จันจัดการเอง เหลวไหลเสียจริงพวกนี้
เนี้ เด็กทารกด้วยกันทั้งนั้น!”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็ไล่ไชยยันต์ให้ถอยห่างออกไปรวมกลุ่มอยู่
กับคารินและมาเรียเบื้องหลัง ตนเองเคลื่อนถอยออกไปอีก 2 – 3 ก้าว
เพื่อหาเป้าหมายศึระะของมันให้ถนัดถนี้ที่สุด เท่า ๆ กับที่ถ้าพลาดและ
มันกระเลื่อกระสนเข้าใส่ด้วยพิษเจ็บปวดโกรธแค้น ก็จะได้ซ้ำท้น แล้ว
ยกป็นขึ้นสองทั้งสองมือ เล็งอย่างระมัดระวังประณีตที่สุด พร้อมกับ
ตะโกปปล่อยให้นกที่้างในจังหวะซิงเกลสับลง

เสียงกระสุน .44 แม็กนั้ระเบิดสนั่นหวั่นไหว และพร้อมกับ
กัมปนาทนั้น ทุกคนที่เฝ้ามองดูอยู่เห็นส่วนศึระะอันประกอบด้วยปาก
นำสะพริงกลั้วของเทอรานิดอนลำบากตัวนั้น สะบัดตะแคงไปทางด้าน
ตรงข้ามเหมือนถูกตอกอย่างแรง ต่อจากนั้นก็ฟาดหัวจมลงไปใน้ำ
พร้อมกับร่างกายส่วนบนซึ่งยังลอยอยู่ดิ้นพรวด พลิกหงายพลิกคว่ำน้ำ
แตกเป็นโกลาหล เปียกปอนมาถึงทุกคน การดิ้นรนอย่างรุนแรงนั้นค่อย
ๆ เชน้ซ้าและเบาบางลงเป็นลำดับ ในที่สุดก็หงายท้องผิ่สงบนึง

ทั้งหมดถอนใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อเชษฐาและรพินทร์เดินลุย
น้ำถอยกลับออกมา ท่านหัวหน้าคณะส่งป็นคินให้ไชยยันต์พร้อมกับ
บอกลอย่างรอบคอบว่า

“ถอดปลอกทิง แล้วบรรจุให้เต็มตามเดิมด้วย!”

ต่างกลับมาถึงตำแหน่งที่พวกลูกหาบยื่นดูรอคอยอยู่บน
แนวสันดอนอีกครั้ง แล้วจึงเคลื่อนต่อไปเงียบ ๆ โดยไม่ปริปากพูดคำใด
กันอีกเลย แต่แล้วชั่วไม่กี่ก้าวที่ออกเดินเรียงแถวกันไปในั้น ก็ได้ยินเสียง
น้ำแตกกระเทือนขึ้นอีก คราวนี้ดังมาจากฝั่งทะเลสาบอันเป็นบริเวณน้ำ
ลึกเบื้องหลัง เสียงส่งปาซึ่งเดินรั้งท้ายเพื่อนที่โบยไ้ไปทางทะเลสาบ
ตะโกนส่งภาษาพม่าบอกอะไรนายสาวเอ็ดอิ่ง มาเร็วซึ่งเดินรวมกลุ่มอยู่
เบื้องหลังก็กระโจนลงน้ำ วิ่งย้อนไปยังคนของหล่อนแล้วหยุดยืนดู

“อะไร มีอะไรขึ้นอีก?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรือ

“ส่งปาทบอกว่ามีสัตว์อะไรไม่ทราบครับ โผล่ขึ้นมาสูบซากเทอโร
ดอน ลากจมหายไปในน้ำ”

รพินทร์บอก

“จะเข้หรือปลาใหญ่?”

“ผมยังไม่ทราบเหมือนกันครับ เห็นมันบอกว่าลากหายลงไปทั้งตัว
เลย”

ระหว่างที่รพินทร์ตอบ ทุกคนก็ยังคงได้ยินเสียงน้ำแตกกระจาย
ครืนโครมอยู่เช่นนั้น เหมือนมีสัตว์ใหญ่บางชนิดม้วนตัวตกลงอยู่ใกล้ ๆ
ผิวน้ำ มองย้อนกลับไปในระหว่างอันเป็นตำแหน่งที่ซากเจ้ามังกรบิน
ลอยตุบปอง ๆ อยู่ห่างออกไป ก็เห็นพรายน้ำแตกพรั่งพรูขึ้นมา มีขนาด
ใหญ่ราวกับคอร์ดแบดมินตันหรือสนามบาสเกตบอล ซากของเทอราโน
ดอนกระเพื่อมตามระลอกน้ำขึ้นลง แล้วก็เห็นถูกจุดกระซอกเอียงเท

เคลื่อนไหวอยู่ไปมาและในที่สุดก็ถูกดึงหายวูบลงไปได้ผิวน้ำ มีบางส่วนของร่างกายอันไม่อาจสันนิษฐานได้ว่าเป็นส่วนใดของสัตว์ประเภทไหน ผลุบโผล่ขึ้นมาให้เห็นเหนือน้ำเล็กน้อย และจมหายไปอีก ลักษณะคล้ายจะวาดแว้งตัวอยู่ใต้ผิวน้ำ คณะนายจ้างของเขา อาจจะวิ่งตามมาเรียกไปดูปรากฏการณ์นั้นให้ถนัดตายิ่งขึ้น แต่พรวนใหญ่ยังยืนนิ่งเฉยอยู่ จึงไม่มีใครเคลื่อนไหวอย่างใดนอกจากจะยืนฟังข่าวอยู่ที่เก่า

อีกครู่ใหญ่ทุกสิ่งทุกอย่างจึงสงบลงเหมือนเดิม นั้นหมายถึงไม่มีซากของเจ้าสัตว์เลื้อยคลานประเภทมีปีก เหลือลอยให้เห็นอยู่บนผิวน้ำในทะเลสาบอีกแล้ว นอกจากพวกที่ตกอยู่ตามบริเวณชายฝั่งตื้น ๆ แล้ว มาเรียกก็วิ่งหน้าตื่นกลับมา

“มันได้กลิ่นคาวเลือด มันโผล่ขึ้นมาลากเจ้าพวกนั้นลงไปหมดแล้ว!!”

เหม่่มสาวพูดอย่างตื่นเต้นกระหืดกระหอบ

“อะไร?”

“ฉันเห็นมันไม่ถนัด แต่สาบานได้ว่ามันไม่ใช่ปลาหรือจะเข้าลักษณะที่มันลากซากเหล่านั้นลงไป และสังเกตจากพรวนน้ำ น่ากลัวเหลือเกิน โอ! ขอบคุณพระเจ้า ที่ไม่มีพวกเราคนใดเดินลงไป ในบริเวณส่วนลึกของน้ำในทะเลสาบหรอกนั้น รีบไปกันให้พ้น ๆ บริเวณนี้เสียโดยเร็วเถิด ฉันไม่ชอบที่จะให้มีตัวอะไรเดินโผล่ขึ้นมาจากก้นทะเลสาบ

แล้วก็ไล่เหมือนกับแมวไล่หนูอีก ทำทางมันไม่ชอบกลเสียแล้ว แถวนี้
 ใกล้เคียงเกินไป ไม่ปลอดภัยแล้ว อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า ยังมีซาก
 เทอราโนดอนอีกหลายตัว ลอยล่องจมูกมันตรงบริเวณน้ำตื้น ๆ นี่ ไม่ช้าก็
 เร็วมันคงจะตามขึ้นมาลากเอาไปหมด เพราะกลิ่นคาวเลือดระเหยไป
 ตามน้ำแบบนี้”

ไม่มีใครแสดงความกล้าหาญ หรือว่าใจเย็นอยู่ได้ต่อไป เพราะถึง
 มาเรื่อยจะไม่พูด ทุกคนก็มีความรู้สึกตรงกันหมด ถึงกลิ่นไออันไม่ชอบมา
 พากล

รพินทร์หลีกทางลงไปยืนอยู่ในน้ำ โบกมือร้องเร่งให้คณะ
 พวกลูกหาบอันแบกของหนักทั้งสามคู่ให้เร่งรีบเดินล่วงหน้าไปก่อน
 พร้อมกับฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ตนเองเดินคุมรั้งท้ายอยู่เบื้องหลัง เซซฐา
 ลงมาเป็นเพื่อนเขาอีกคนหนึ่ง สั่งให้ไชยยันต์ ดารินและมาเรียรดหน้า
 ทั้งหมดเร่งฝีเท้ากันอย่างเต็มที่ ตัดทางออกสู่ทิศเดิมที่ผ่านกันเข้ามาแต่
 แรก

“คุณชายขาไม่สู้ดีนัก ผมว่าอย่าหวังผมดีกว่า รีบเดินไปเสีย
 ข้างหน้าเถอะ ปล่อยภาระให้ผมข้างหลังคนเดียวก็พอ”

จอมพรานบอกโดยเร็ว ในระหว่างเดินเหลียวหน้าเหลียวหลัง หู
 คอยจับฟังเสียงผิดปกติใด ๆ ที่จะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา โดยถ่วงเวลาทั้ง
 ระยะเวลาให้พวกนั้นเดินห่างออกไปราว 30 เมตร

เซซฐายิ้มให้อย่างมั่นคง และเยือกเย็น ตอบว่า

“ป็นสองกระบอก ดีกว่ากระบอกเดียว รพินทร์! และนอกจากคุณ

กับเงาแล้ว ผมไม่เคยไว้วางใจใครเลยในสถานการณ์เช่นนี้ นอกจากตัวผมเอง”

ไม่ทันจะขาดคำของอดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะเสียดน้ำก็แตกโครมขึ้นอีกครั้งจากชายฝั่งทะเลสาบเป็องหลังตรงที่ไปยืนดูวิวอยู่เมื่อครู่ใหญ่นี้ พร้อมกับภาพที่โผล่ขึ้นมาปรากฏกับคลองจักษุของบุคคลทั้งสองชนิดที่แม้จะมีขวัญและกำลังใจดีเยี่ยมเช่นไรก็ตาม เลือดในกายก็แทบจะจับกันเป็นก้อนแข็ง ขาทั้งสองเหมือนจะหมดไขข้อลงจะนั้น

เจ้าสิ่งมีชีวิตนั้น แลเห็นชัดในพริบตาแรกว่าลักษณะของมันเหมือนเหี้ยหรือตะกวดแต่ขยายขนาดขึ้นไปถึงขนาดเรือเอี่ยมจุนบรรทุกข้าว ลั่นสองแฉกแลบพุง แลปลาบออกมาแดงฉานไม่ผิดอะไรกับเปลวไฟ

ขณะที่มันเอาข้าคู่น้ำและบริเวณอกตอนบนคร่อมทับกับชายฝั่ง แล้วก็คลานไต่ขึ้นมาอย่างแช่มช้า ชนิดที่สุ่มทุมพุ่มพฤษ์ที่ขึ้นอยู่ในละแวกนั้น แผลกยับเอนลู่

ครั้งแรกก็ตัวเดียวก่อน พริบตาต่อมา เงาตะมึนของตัวที่สอง สาม และสี่ ก็โผล่ขึ้นมาให้เห็นตามลำดับ ตามแนวชายฝั่งน้ำตื้นนั้น

มันยังไม่สนใจเห็นมนุษย์กลุ่มใหญ่ที่กำลังจะรุดหน้าผละไปให้เร็วที่สุด เพื่อออกให้ห่างจากชายฝั่งเหล่านี้ หากแต่ยังสนใจไปยังซากของเทอราโนดอน ซึ่งนอนกองอยู่บนฝั่ง และพวกที่ตกกลาดเกลื่อนตรงบริเวณน้ำตื้น ขณะจิตต่อมาก็ตะกายพริ้วพุ่งเข้าไปจับที่ซากเหล่านั้น แย่งชิงกันโดยเร็วอย่างดุเดือดเป็นโกลาหล น้ำบริเวณที่ตื่นแตกกระจายตูมตาม และกัดพัดต่อสู้กันเอง เพื่อแย่งชิงเหยื่ออย่างดุร้ายพร้อมกับคำรามลั่น พุ่มพงแมกไม้แหลกเป็นแปลง ปราบภูตงสนั่นหวั่นไหว

เชษฐาใจหายวูบ ในขนาดรูปร่างและลักษณะอันคล่องแคล่ว

รวดเร็วของมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิภาคประเทศอันเป็นสะเทินบกเช่นที่
แวดล้อมอยู่นี้ ทะลี้ะลานประทับไรเฟิลขึ้น แต่พรวนใหญ่วิ่งเข้ามาจุด
กระซกแซน ตะโกนสุดเสียงกรอกหูว่า

“เผ่น...วิ่งหนีให้เร็วที่สุด!”

เมื่อนั้นเอง อดีตท่านทูตทหารบกจึงสำนึกขึ้นมาได้ หมุนตัวกลับ
ออกวิ่งสุดฝีเท้าไปตามสันดอนดินนั้น กวดหลังพรรคพวกที่กำลัง
แตกตื่นอลหม่านในภาพที่เห็นในขณะนี้ไปอย่างไม่คิดชีวิต พร้อมกับ
โบกมือร้องตะโกนต่อให้พวกนั้นรับผละหนีต่อไป เกิดการซุลมุนกัน
อย่างขนานใหญ่ขึ้นอีกครั้ง

รพินทร์นั้น วิ่งหันหน้าหันหลังหมุนงาย เขาเองก็แทบจะซ็อคไป
เหมือนกันในภาพที่เห็น หากแต่ควบคุมสติมัน โอกาสที่จะหนีรอดผละ
ไปให้ห่างนั้นมีอยู่อย่างเดียว ตรงที่พวกมันกำลังกัดกัดกันเองเพื่อยื้อ
แย่งเหยื่อ ซึ่งเทียบขนาดแล้วเทอราโนดอนเหล่านั้น เป็นเหยื่อคำเล็ก ๆ
ที่มันแต่ละตัวจะขยอกกลืนกินได้ภายในพริบตาเดียวเท่านั้น การ
เคลื่อนไหวของมันรวดเร็วองไวคล้ายจิ้งจก

ยิ่งในภูมิภาคครึ่งบกครึ่งน้ำเช่นนี้ ถ้ามันมองเห็นฝ่ายมนุษย์
และเกิดให้ความสนใจขึ้นมาเมื่อไหร่ ภายในชั่วไม่กี่พริบตาเท่านั้น มัน
จะพุ่งเข้าไล่ถึงตัวทันทีจากข้างต้ง ซึ่งมิลักษณะวิ่งได้ทั้งบนบกและพ่าย
พายได้เมื่ออยู่ในน้ำ และถ้าเกิดการตั้งป้อมยิงปะทะสกัดกันเมื่อใด
สถานการณ์จะเลียบเลวร้ายกว่าตอนที่ปะทะกับเจ้าพวกมังกรบิน
หลายเท่าตัว จากรูปลักษณะของเจ้าจิ้งจกน้ำพวกนี้

พวกลูกหาบทั้งสามคู่และช่างปาซึ่งแบกของเดียว พวกนี้วิ่งอ้าวไปสุดบริเวณดินดอน แล้วเล่นโครมครามกันไปในบริเวณน้ำขังพื้นที่ของป่าชิดกับชายทุ่ง แต่ดาร์วิน ไชยยันต์ และมาเรีย เริ่มพะว้าพะวังด้วยความที่เป็นห่วงสองคนรั้งท้าย เบื้องหลังมีโยที่เชษฐาจะวิ่งตรงเข้ามาและร้องตะโกนสั่งให้วิ่งหนีไปก่อน เช่นไรก็ตาม ทั้งสามคนมองเห็นเจ้าสัตว์ร้ายผุ่ขนนั้นอย่างถนัด และสัญชาตญาณก็บอกได้ทันทีว่าอันตรายล่อแหลมเพียงใด สำหรับเชษฐาและรพินทร์ ซึ่งอยู่ใกล้พวกมันที่สุดในขณะนี้

“ระวัง! คอยช่วยยิงสกัดไว้ ถ้ามันเกิดไล่สองคนนั้น!”

ไชยยันต์ร้องเสียงหลง ยกปิ่นขึ้นประทับเตรียมพร้อม ดาร์วินกับมาเรียจึงตื่นจากภาวะง่วงงุนอันตัดสิ้นใจอย่างไรไม่ถูก ตกลงใจแน่นตามคำบอกของไชยยันต์ คือยืนคุมเชิงปักหลักมั่น ประทับไพล่คอยระวังไว้

และก็จริงดังว่า!

ไฉ่ตัวหนึ่งเหลือบเห็นการเคลื่อนไหวของเชษฐากับรพินทร์เข้าพอดี เป็นตัวที่ขึ้นมาภายหลัง และหมดโอกาสจะแย่งชิงเหยื่อจากซากเทอราโนดอน เพราะตัวอื่นคาบไปหมดแล้ว รวมทั้งที่ทิ้งกระดูกแย่งชิงกันด้วย มันชูคอจ้องสังเกตอยู่ไม่ถึงอึดใจก็แลบลิ้นปลาบ ๆ ตะกายจากที่ดอนชายฝั่งลงน้ำโครม พุ่งเลือกตัวปราด ๆ ตัดหลังรพินทร์เข้ามาโดยเร็ว

ไชยยันต์เล็ง แต่ติดเชษฐาซึ่งกำลังวิ่งโถมมือตรงเข้ามา มาเรียก็

วาดปืนอย่างรวดเร็วที่สุด บังเอิญให้ศูนย์บังเข้ากับใบหน้าของพรานใหญ่เอง ซึ่งบัดนี้กำลังวิ่งอยู่อย่างไม่คิดชีวิต จึงมีดารินคนเดียวเท่านั้นที่มองเห็นเป้าหมายโดยไม่มีอะไรบัง

หล่อนระเบิด .300 เวซ แม็กฯ ออกไประหว่างนี้เองกระโดดลงไปยืนในน้ำเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่า วิถีกระสุนจะไม่พลาดไปถูกพี่ชายหรือพรานใหญ่ซึ่งวิ่งสวนหน้าเร็ดเข้ามา กระสุนนัดนั้นแหวกอากาศเฉียดศีรษะของเชษฐาไปศอกเดียว แล้วผ่านสี่ข้างพรานใหญ่ด้านซ้าย สวนเข้าพอดีก้านคอของเจ้าตัวที่กำลังกวดไล่หลังรพินทร์อย่างถนัดถนี่ ด้วยฝีมือของผู้หญิงคนที่ทำบาปขึ้น

ตูมเดียวได้ที่!

ไอ้จิ้งจกน้ำตัวมึนเมาที่กำลังกวดติดหลังจีมา หงายท้องผิงดินเป็นวงกลม น้ำแตกกระจายอยู่ตรงนั้นเอง ห่างจากด้านหลังของรพินทร์ไม่เกิน 4 – 5 วา โดยที่จอมพรานหาตัวไม่ว่าถูกกวดมาติด ๆ

และกระสุนนัดนั้นของฝ่ายที่ยิงช่วยเหลือนั่นเอง ทำให้เขาต้องหันกลับไปทางด้านหลัง แล้วก็มองเห็นภัยซึ่งกำลังจะโกล้งเข้ามาอีก อย่างน้อยก็อีก 2 – 3 ตัว ที่ค่อย ๆ ย่องทำตัวโง่งอยู่บนชายฝั่งพื้นแห้งขณะนี้

“ยิง! รพินทร์ ทำไม่ยิง!!”

ไชยยันต์กับมาเรีย แผลตะโกนประสานกันบอกมาฟังไม่ได้ศัพท์ เพราะระยะของคนเหล่านั้นห่างไกลออกไปอีก ส่วนเขาสีมองเห็นภาพนั้นอย่างใกล้ชิดที่สุด เนื่องจากตัวเองรั้งท้าย

แทนที่จะยิง พรานใหญ่กลับหลุดตัวนั่งราบกับพื้นทันที เขาไม่เกรง

อันตรายจากไต้ฝุ่นจึงจกน้ำเหล่านั้น เพราะถึงอย่างไรลงได้ปักหลักคิด จะสู้แบบนี้แล้ว ขอให้มันพุ่งเข้ามาเถิด ตัวละครไม่มีเหลือ แต่ที่กลัว ที่สุดก็คือ ถ้าขึ้นวังหรือยืนเกาะเกาะอยู่อีก ถ้าไม่ดาร์วิน มาเรีย หรือมิฉะนั้น ก็ไชยยันต์อาจยิ่งมาถูกเขาคว่ำไปเสียก่อน เพราะยืนขวางทางปืนอยู่

คะเนและคาดการณ์ไว้ก็ไม่มีผิด ระหว่างที่นั่งหมอบหันกลับไป จ้องเจ้าสัตว์ร้ายอยู่ พรรคพวกจากด้านหลัง ระดมซัดไวกันหุดดับดับไหม้ เสียงหัวกระสุนหวีดเสียดอากาศผ่านเนื้อศีรษะเขาไป ห่างไม่ถึงวาจน ต้องหดหัวต่ำลงไปอีก

ต้นตระกูลจระเข้ 2 – 3 ตัว ที่กำลังพุ่งปราด ๆ เข้ามาเหล่านั้น ก็มี อันเป็นไปถึงแก่พลิกท้อง ดิ้นทุรนทุราย เลือดสาดกันไปตาม ๆ กัน บาง ตัวหมอบนิ่งอยู่กับที่ตรงนั่นเอง และบางตัวก็ปัดเป่ากระโจนหนีโครมลง ทะเลสาบไป ไม่มีตัวไหนบังอาจเข้ามาถึงตัวเขาได้ นั่นเป็นฝีมือของสอ สวเสียดเป็นส่วนใหญ่ ดาร์วินกับมาเรียยิงได้เร็วและแม่นยำเสมอ ชนิด ว่างใจได้ ถ้าไม่ตื่นเต้นหรือตกประหม่าจนเกินไปนัก ส่วนไชยยันต์ยิง เอาดินและต้นไม้กระจุยไปเป็นแถบ ๆ ก็ได้ผลไปอย่างหนึ่งเหมือนกัน ในการไล่ให้มันเปิดหนีเสียโดยเร็ว

เมื่อเสียงปืนสงบ และพร้อมกับการอันตรายอันหายไปของเจ้า สัตว์ร้ายสะเทือนน้ำสะเทือนบกพวกนั้น พรานใหญ่ถอนใจเฮือก ค่อย ๆ ลุก ขึ้นมายืนและเหลียวกลับมา ก็เห็นเชษฐาไปยืนรวมกลุ่มอยู่กับอีกสาม คนแล้ว คนเหล่านั้นกำลังตะโกนเรียกเขาชม ส่วนพวกพรานพื้นเมืองที่ เอาสัมภาระเปิดหนีไปก่อนตามคำสั่ง ก็กำลังยืนรอกันห่างออกไปอีก

ในป่าไม่ริมทุ่ง

ทุกคนหัวเราะออกมาได้ เมื่อเห็นเขาเดินหน้าละหี่เยเข้ามาถึง

“ทำไมไม่ยิงล่ะผู้กอง มันกวดไล่หลังคุณมาติด ๆ ไม่เห็นหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ยิงอะไรล่ะครับ ตอนที่ผมวิ่งแจ้นมานี่ มองเห็นอยู่ทนโท่ว่าคุณ
 สามคนส่องไรเฟิลมาทางผม ใจหายใจคว่ำหมด ผมไม่กลัวถูกมันคาบ
 ไปหรอก แต่กลัวถูกลูกหลงเสียมากกว่า ใครก็ไม่รู้ยิงเฉี่ยวผมไปองคุลี
 เดียวเท่านั้น ต้องลงนั่งราบกับพื้น”

“ดูถูกฝีมือกันเสียจริง รู้ยังให้คว่าข้าวเม่าอยู่ตรงนั้นแล้วให้มัน
 คาบไปเสียรู้แล้วรู้รอด ไม่รู้หรอกหรือว่า ไม้ตัวที่ฉันยิงกลิ้งไปตัวแรกนะ
 จมูกมันอยู่ห่างกันไม่ถึงสองวา”

ดารินทร์พูดพลางหัวเราะพลางบรรจุลูกชุดใหม่เข้าแมกกาซีน แล้ว
 ผลักลูกเลื่อนเข้าที่พร้อมกบเหนียวไก อุบไว้เป็นการลดนกก่อนที่จะค่อย ๆ
 ปิดก้านลูกเลื่อนลง

พรานใหญ่มองหน้าไม่ตอบว่าอะไร ได้แต่จู้ปาก โคลงศีรษะซ้ำ ๆ
 อยู่เช่นนั้น มาเรียบอกยิ้ม ๆ มาอีกคนหนึ่งว่า

“ไม่ยกรู้ว่า ตอนที่คุณบอกให้พวกเราวิ่งหนีลวงหน้ามาก่อนคุณจะ
 ยอมตัวเป็นเหยื่อล่อมัน ถ้ารู้อย่างนั้นพวกเราคงไม่ยิงช่วยไว้หรอก ฉัน
 เห็นแล้ว พี่ใหญ่จะยิงในตอนแรก คุณยังปิดมือเขาเลย แล้วพากันวิ่งหนี
 มาเฉย ๆ นี่แหละ”

“รพินทร์เป็นคนไม่ชอบทำกระสุนปืนให้เปลืองโดยไม่จำเป็น ยิ่งรู้อยู่ว่าคนที่มากับเขา ล้วนเป็นนักผลาญกระสุนกันแทบทั้งนั้น เขาก็ยิ่งประหยัดยิ่งขึ้น กระสุนของเขาแต่ละนัด มีความหมายสำคัญสุดยอดทั้งสิ้น ถ้าไม่ใช่เป็นการยิงชีพ ก็หมายถึงกู้ชีพและในสถานการณ์ที่เลี้ยงไม่ได้แล้ว”

หัวหน้าคณะบอก แล้วชวนให้ทุกคนออกрудหน้าต่อไป โดยทิ้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไว้เบื้องหลัง โดยไม่ประสงค์หันไปใส่ใจอีกให้หนักสมอง

พวกพรานพื้นเมืองยืนคอยอยู่ด้วยสีหน้าที่ตื่นเลิกลั๊ก มีแต่เงาชายคนเดียวที่หน้าตาเฉยเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น เมื่อได้รับคำสั่งให้แบกของล่วงหน้าหนีมาก่อน เลื่อนน้กับคะหยิ่นก็แบกของวิ่งอ้าวมา โดยไม่ได้มองย้อนหลังเลย นอกจากจะมาหยุดรวมพลอีกครั้งตรงตำแหน่งนี้ พอสบตากับจอมพรานผู้เปี่ยมม่อลอกม่อแลกคลุกโคลนไปหมดทั้งตัว เพราะวิ่งหกล้มหกลุก ก็ยืมพันขาวชนิธรพินทรอยากจะถีบให้ลั๊กเปรี้ยว

“นำหน้าต่อไป กลับออกทางเดิม!”

เขาสั่งห้วน ๆ

ใบหน้านั้นยิ้มพรายกว้างออกไปอีก ไม่ได้ตอบเจรจาคำใดทั้งสิ้น พอหันหาทิศได้ ก็ออกท่องน้ำสวบ ๆ ลากเอาคานหาบซึ่งมีคะหยิ่นเป็นหุ่นส่วนก้าวต่อไป เงาชายเป็นเช่นนี้เอง ในเวลากลางวัน ต่อหน้าบุคคลที่สาม ปากของมันเป็นใบ้ จะช่างจำนรรจาขึ้นมาก็ต่อเฉพาะยามวิกาลที่อยู่กับเขาสองต่อสองเท่านั้น และทุกครั้งที่พูดทุกประโยคกินลึก แฝงปริศนาให้ต้องคิดหนัก

เพียงไม่นานนัก ทั้งหมดก็เข้ามาสู่ดงที่แลเห็นคางคกห้อยหัวเกาะอยู่บนยอดไม้สูงอีกครั้ง ต่างสอดส่ายสายตาค้นหาอย่างระมัดระวัง

“นั่นไง ห้อยหัวอยู่นั่นกลุ่มหนึ่ง!”

ไชยยันต์ค้นพบก่อนเพื่อน รีบชี้มือบอกโดยเร็ว

ทุกคนเงยตามทีหมายชี้บอก ก็เห็นสัตว์ประเภทคางคก เกาะห้อยหัวอยู่บนกิ่งไม้สูงลิบ ตรงบริเวณที่ทึบมืดเป็นเพิงซุ่ม เรียงกันเป็นกลุ่มประมาณ 7 – 8 ตัว นาน ๆ จะขยับดุบดิบเคลื่อนไหวให้รู้ว่าเป็นสิ่งมีชีวิตสักครั้ง ทั้งหมดพากันหยุดยืนจ้องสังเกตอยู่ครู่ใหญ่ พยายามจะมองหาตามบริเวณอื่น ที่ใกล้กว่านั้น แต่ก็ยังมองไม่เห็น

“เออละ! ไม่ต้องเดินหาที่อื่นให้เสียเวลาหรอก สอยไ้พวกนั้นแหละ ลงมาดูให้ชัดสักตัว”

ท่านหัวหน้าคณะบอก

มาเรียกบุญไปกับฉัน จะขอยืมปืนลูกซองเบราร์วี่หนึ่งมาและฉันก็ขยับจะปลดให้ แต่พรานใหญ่ห้ามไว้เสียก่อน

“อย่า! นอกจากเปลืองโดยไม่มีประโยชน์เท่าที่ควรแล้ว มันอาจละไปหมดทั้งตัว เพราะฉันใส่ลูกปรายขนาดใหญ่ไว้ทั้งนั้นเอาลูกกรดดีกว่า คุณหญิงมีปืนสั้นลูกกรดติดเป้หลังอยู่ด้วยกระบอกหนึ่ง”

คำพูดประโยคหลังของเขา เหมือนจะบอกโดยตรงให้ดารินเป็นคนลงมือสอยมันลงมา แต่ปรากฏว่าราชสกุลสาวควักปืนสั้นลูกกรดของหล่อนออกมาจากย่ามหลัง แล้วส่งให้เขา

“ฉันเหนื่อยเหลือเกิน มือสั้นไปหมด คุณดีกว่า เอ้า! นี่ปืน...”

พรานใหญ่มองเห็นว่า แล้วรับมาอย่างไม่เกี่ยงอะไรอีก เสียงเจ้าของ
ปืนบอกมาเบา ๆ ว่า

“เปลี่ยนโม .22 แม็กนั่มไวนะ แล้วก็ใส่ลูกแม็กนั่มด้วยระยะขนาด
นี้สบายมาก ขอให้ถูกเถอะ”

รพินทร์ยกมือขึ้นขยับปลายจมูกอย่างชัดใจ ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น ส่ง
ไรเฟิลของตนเองไปให้ไชยยันต์ช่วยถือไว้ เดินลุยน้ำเบา ๆ ตรงเข้ามาที่
รากไม้สูงที่โผล่เหนือน้ำตอหนึ่ง จับปืนซึ่งเกลียดชัง แบบซูเปอร์ซึ่ง
เกลียดชังกระบอกนั้นไว้ในมือทั้งสองแล้วพาดมือกับรากไม้ หาฐานยิงอัน
มั่นคงที่สุด เล็งไปยังตัวหนึ่งที่เกาะห่างออกมาโดดเดี่ยวตัวเดียว

จิตใจใหญ่ เขาก็สับไกปล่อยกระสุน .22 แม็กนั่มออกไปอย่าง
ประณีตระมัดระวังที่สุด เสียงกระสุนระเบิดแหลมสนั่นหวั่นไหวในดงไม้
ทึบ

ไม่เกิดอะไรขึ้นสักอย่างเดียว ภายหลังจากกระสุนนัดนั้นระเบิด
เสียงใครต่อใครหลายคนครางออกมาอย่างผิดหวัง เสียงปืนไม่ได้ทำให้
เกิดการเคลื่อนไหวหรือแตกตื่นสำหรับเจ้าค้างคาวกลุ่มนั้นเสียด้วยซ้ำ
แต่ทุกคนเห็นรพินทร์เดินถือปืนกลับเข้ามารวมกลุ่มอย่างสงบ ส่งปืนคืน
ให้เจ้าของ

“แล้วกัน รพินทร์! ยิ่งผิดก็ทำไมถึงไม่ยิงอีก นัดที่สองที่สามมันก็
คงถูกเข้าเองแหละ”

ดาร์วินร้อง

พรานใหญ่ไม่ตอบ แต่ขมวดคิ้วทำหน้าเคร่งเครียดหนึ่ง ขณะนั่นเอง แงซายก็พาดคานหาบของตนไว้กับกิ่งไม้ โดยให้คะหยิ่นถือไว้อีกข้างหนึ่งก่อน เพื่อไม่ให้สัมผัสภาระหย่อนลงถึงน้ำ ตนเองเดินผละจากหมู่ทั้งหมด ลุยน้ำสวบ ๆ ตรงเข้าไปที่ได้ต้นไม้ ตรงระดับกับที่กลุ่มค้างคาวห้อยหัวอยู่

ยังไม่ทันที่แงซายจะเดินเข้าไปถึงดี เจ้าตัวที่เป็นเป้าหมายการเล็งของพรานใหญ่ ก็ปล่อยตัวจากกิ่งที่เกาะ ร่วงผล็อยตกลงไปในน้ำตื้น ๆ ตรงหน้าของแงซาย ท่ามกลางการอ้าปากค้างอย่างงงงันของทุกคนอีกครั้ง

ระหว่างที่แงซายก้มลงเอามือคีบปีกด้านหนึ่ง หัวร้องแรงเข้ามา คณะนายจ้างทั้งหมดหันมามองดูหน้ากันเอง แล้วมองไปยังแงซายกับรพินทร์ สลับกันอยู่เช่นนั้น

“เห็นไหม...ไม่ว่าอะไร คู่นี้ทันกันทุกอย่าง เรามองดูอยู่นี้ เห็นตรงกันหมดว่า รพินทร์ยิงนัดนั้นผิด แต่แงซายมันรู้ว่าถูก ไม่ต้องมีสัญญาณนัดหมายบอกกันด้วย อีกคนหนึ่งยิงเอาไว้ อีกคนหนึ่งเดินเข้าไปคอยเก็บอย่างใจเย็นที่สุด พวกเราซิ เข้าใจผิดกันหมด”

ไชยยันต์ครางออกมาอย่างกลัวใจ พร้อมกับจู้ปาก โคลงหัวเบา ๆ ส่วนดารินไม่พูดอะไร นอกจากถอนใจยาว แล้วตวัดหางตาค้อนจอมพรานของหล่อนอย่างขวาง ๆ ทำปากหมุบหมิบอยู่คนเดียวไม่ให้ใครได้ยิน

นางชายเดินหิวเข้ามาถึงก็วางซากเจ้าสัตว์ปีกหนึ่งนอนห้อยหัวตัวนั้นลงกับโคนรากไม้ คณะนายจ้างทุกคนก็ตรงเข้ามาล้อมดูอย่างสนใจโดยเร็ว พอมองเห็นลักษณะถนัด ทุกคนก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน ด้วยความตกใจระคนประหลาดใจ

ขนาดตัวของมันเท่าค้างคาวแม่ไก่พอดี แต่ดูเหมือนจะป้อมสั้นและมีปีกที่คล่องแคล่วแข็งแรงกว่า อะไรไม่สำคัญเท่ากับทรงหน้าซึ่งเหมือนกับหน้ายักษ์หรือมิฉะนั้นก็หมาบูลด็อก ซึ่งมีเขี้ยวล่างอันแหลมคม โผล่พ้นเขี้ยวริมฝีปากขึ้นมามองเห็นได้ชัด

มาเรียกใช้เศษกิ่งไม้เล็ก ๆ เชี่ยดูมันอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุดด้วยดวงตาอันเบิกโพลงตื่นเต้น ลักษณะใกล้เคียงกับค้างคาวก็จริง แต่อะไรต่ออะไรหลายอย่างในตัวของมันก็แผกผิดไปจากค้างคาวสามัญที่เคยเห็นกันมาแล้ว โดยเฉพาะลำตัวซึ่งปรากฏเป็นรูปเด่นชัดของสัตว์เลื้อยคลานที่เพิ่งจะงอกปีกขึ้นมาภายหลัง

กระสุน .22 นัดนั้นทะลุเข้ากลางอกผ่านออกด้านหลังอย่างแม่นยำและเฉียบขาดที่สุด แต่ก็กินเวลาหลายอึดใจอยู่ก่อนที่มันจะขาดใจตายสนิท และปล่อยกรงเล็บอันเหนียวแน่นที่เกาะห้อยหัวอยู่กับกิ่งไม้ให้หลุดร่วงลงมา ความเร็วและขนาดหน้าตัดอันเล็กของกระสุน เจาะผ่านร่างกายมันไปเร็วเกินไป โดยมองจากเบื้องล่างระยะห่าง ไม่เห็นอากัปกริยาสะดุ้งสะเทือนแสดงว่าถูกปืนเลย

“เอ! ถ้ามันจะไม่เหมาะแฮะ หน้าตามันก็บอกอยู่ชัดทีเดียว เห็น

จะจริงอย่างที่เมย์ตั้งข้อสังเกตไว้เสียแล้ว”

เชษฐาพึมพำขึ้นต่ำ ๆ ซอยเปลือกตาที่จ้องซากของเจ้าสัตว์หน้า
ยักษ์ชนิดนั้น

“ลักษณะมันจะเป็นนกก็ไม่เชิง ค้างคาวก็ไม่ใช่ นอกจากเขี้ยวสอง
คู่นั้นแล้ว ฟันคมยังเต็มปากไปหมด ถ้ากัดเป็นเหวอะหะทันทันที่
ปากกว้างเสียด้วย”

ไชยยันต์กระซิบด้วยอาการตะครันตะครอขึ้นอีกคนหนึ่ง

“ใช่พวกเทอโรแดกที่ลอยด์หรือเปล่า เมย์?”

คารินถามในระหว่างที่มาเรีย ฮอฟมันยังจ้องนิ่งเงิบกริบอยู่
เหม่อลอสาวกัตรีมฝีปากเบา ๆ แล้วใช้กิ่งไม้เล็ก ๆ ชี้ให้ดูตามแนวลำตัว
และพังผืดหนังที่แผ่ออกไปเป็นปีก

“เห็นไหมว่ามันต่างกับค้างคาวธรรมดาอย่างไรบ้าง แม้กระทั่งขา
หลังสองข้างนี้ เห็นจะไม่มีปัญหาอีกแล้ว เจ้าพวกห้อยหัวนอนตามยอด
ไม้ที่เราเข้าใจแต่แรกว่าเป็นค้างคาว พวกนี้คือเจ้าพวกเทอโรซอร์ทั้งนั้น”

แล้วหล่อนก็เงยขึ้นยิ้มเลียน ๆ กับจอมพรวน บอกต่อมาว่า

“ฉันว่าก่อนค่ำของวันนี้ เราพยายามออกให้ห่างป่าบริเวณนี้ให้
มากที่สุดเท่าที่ไรก็จะปลอดภัยเพียงนั้น เจ้าพวกนี้ พวกผีดิบมีปีกหากิน
ในเวลากลางคืนทั้งนั้น”

“แน่ใจหรือเมย์?”

ไชยยันต์ถาม

มาเรียชี้ให้ดูที่เขี้ยวแทนคำตอบ แล้วว่า

“เราไม่ควรจะพิสูจน์ โดยการยอมเสียชีวิตพวกเราคนใดคนหนึ่ง ไปเสียก่อนไม่ใช่หรือ ตัวเดียนะมันไม่กระไรนักดอกไชยยันต์ สมมติว่า มันเข้าใจเราพร้อมกันสักพันตัว และป่าในบริเวณนี้ทั้งหมด ฉันแน่ใจว่าจำนวนของมันมากกว่านั้นเสียอีก ลองคิดว่าเราจะป้องกันอย่างไร จะเอาลูกปืนสู้รบกับมันก็เห็นจะไม่ไหว เพราะเป็นเวลากลางคืน และตัวมันก็เล็กคล่องแคล่วมาก”

“เมย์พูดน่าคิด กันไว้ดีกว่าแก้”

เชษฐาสนับสนุนมาอีกคนหนึ่ง หรีตามองดูซากเจ้าเทอโรแตกที่ลอยด์ตัวนั้นอย่างสยงใจ

“ตกลงครับ ผมจะพยายามออกให้ห่างทะเลสาบแห่งนี้ให้มากที่สุด แต่คิดว่าถึงอย่างไรก็ไม่น่าวิตกนัก ป่าและทุ่งแถบนี้อุดมสมบูรณ์ไปด้วยสัตว์มากมาย ก่อนที่มันจะรุมทิ้งเรา มันน่าจะได้เหยื่อก่อนเราแล้วโดยไม่ลำบากนัก แล้วก็คงจะกระจายฝูงแยกย้ายกันออกไปทั่ว ๆ ตามสภาพอันอุดมสมบูรณ์นี้คงไม่มุ่งหน้าไปเล่นงานเราหมดทั้งโขลง”

พรานใหญ่รับคำเพื่อให้เกิดความสบายใจขึ้นแก่ฝ่ายนายจ้างของเขา

ทุกคนก็เคลื่อนที่ต่อไปด้วยความรู้สึกอันหนาว ๆ ร้อน ๆ ดารินยังคงถือปืนสั้นลูกกรดแม็กนัมที่รพินทร์คืนให้อยู่ในมือ โดยสะพายไรเฟิลประจำตัวไว้ เดินเหินมองสังเกตรายละเอียดไปตลอดทาง แล้วหล่อนก็

พบเข้ากับอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเกาะอยู่ในส่วนไม่สูงขึ้นไปมากนัก อยากจะดูให้แน่ชัดอีกครั้งว่า รูปร่างกายตามันจะเหมือนกับตัวที่พรานใหญ่สอยลงมาหรือไม่ จึงบอกให้ทุกคนรู้ตัวว่าหล่อนจะยิง

แล้วยกปืนขึ้นส่อง เห็นยาวไกลันกระสุนออกไปอีก 2 – 3 นัด ร่วงลงมาอีกตัวหนึ่ง นอกนั้นส่วนใหญ่บินพฐแตกตื่นด้วยความตกใจเพราะเสียงกระสุนที่ระเบิดรัวถี่ยิบ เมื่อเข้าไปดูที่ซากซึ่งหล่นลงมา ก็พบว่ามันเป็นพันธุ์เดียวกับตัวแรกนั่นเอง ไม่ได้ฉีกแฉกไปเลยตรงกับที่มาเรียกสันนิษฐานไว้

ร่วมเงาของป่าบริเวณนั้น มีดครี้มมาก เพราะยอดที่แผ่ปกคลุมไว้ทึบ เจ้าพวกที่แตกตื่นเสียงปืน และพากันบินแตกจากกิ่งที่เกาะห้อยหัวนอนอยู่ เริ่มจะบินโฉบจวดเฉวียนป่วนเปี้ยนเข้ามาใกล้ฝ่ายมนุษย์ที่กำลังเดินท่องน้ำเข้าขบวนกันอยู่พร้อมกับส่งเสียงร้องคล้าย ๆ หนู แต่อันเนื่องมาจากเป็นสัตว์ที่ออกหากินตอนกลางคืน ในเวลากลางวันเช่นนี้จึงไม่สู้จะคล่องแคล่วรวดเร็วนัก ทว่าการบินโฉบเฉียดตามหน้าและศีรษะอยู่ไปมาอย่างใกล้ชิด บ่งรูปการณ์ที่ไม่ค่อยจะดีนัก ทำเอาทุกคนต้องตั้งมีดประจำตัวขึ้นมาถือไว้ เตรียมหวดกระหน่ำฟันสวน หากมันพุ่งตรงเข้ามา แล้วเร่งฝีเท้าท่องน้ำผ่านบริเวณนั้นออกมาโดยเร็วที่สุด

เชษฐาใช้ทางแบนของดาบเดินป่าที่ขอยืมมาจากบุญคำตีสวนตกล้ำไปสองตัว ขณะที่มันโฉบผ่านศีรษะเขา แล้วฟันมันขาดตายอยู่บนผิวน้ำนั่นเอง

ต่างพากันโล่งใจ เมื่อโผล่ออกมาพบชายทุ่งหญ้าท่ามกลาง
ท้องฟ้าอันกระจ่างแจ่มใสอีกครั้ง รพินทร์จับทิศอยู่ชั่วอึดใจเดียว ก็
ออกเดินนำใช้มีดฟันหญ้าและกกที่ขึ้นอยู่ท่วมศีรษะแหวกทางไปพร้อมกับ
ส่งเสียงตะเพิดเบา ๆ ในลำคอเป็นระยะเพื่อไล่สัตว์ที่อาจซุ่มตัวอยู่ให้
หลีกทางเสียก่อนที่จะประจันหน้ากันอย่างเฉาชน

เส้นทางนั้น ป่าหญ้าอ้อมขอบทะเลสาบไปทางด้านตะวันออก
โดยตัดไปในทุ่งหญ้าสลับไปกับละเมาะ และเนินเตี้ย ๆ หนทางเดิน
บางครั้งก็เป็นป่าหญ้ารกสูงท่วมหัว และบางครั้งก็เป็นบริเวณที่โปร่งโล่ง
อุดมไปด้วยหญ้าแตกกระบัด ร่องรอยของสัตว์นานาชนิดยังแลเห็นอยู่ได้
ทั่ว ๆ ไป ตะวันสายแผดแสงร้อนแรงกล้าขึ้นทุกขณะ แต่ภูมิประเทศอัน
ชุ่มชื้นและลมที่โชยอยู่ตลอดเวลาช่วยให้การเดินทางไม่ทรมานมากนัก

เกือบจะมีเรื่องตื่นเต้น ถึงเลือดเนื้อเกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อทั้งคณะ
เผชิญกับแรดอาร์สินอยขนาดใหญ่สองตัวระหว่างตัดทุ่งหญ้าจะไต่ขึ้น
เนิน กำลังนอนเกลือกปลักอยู่ชนิดที่พอเดินเข้าไปใกล้ประมาณ 40
เมตร มันก็โผล่พรวดชูคอขึ้นมาให้เห็นราวกับรถถังในที่ชุ่ม โชคดีที่
มนุษย์เป็นฝ่ายอยู่ได้ลม และรพินทร์หาทางเดินเลี้ยวอ้อมหลบไปได้
อย่างชนิดแคล้วคลาดหวุดหวิด ทั้งคณะไม่ปรารถนาจะยุ่งกับมันโดยไม่
จำเป็น เพราะเห็นฤทธิ์เดชความทรหดของมันมาแล้ว

สัตว์ประเภทกินพืชลำตัวอวบลำสัน บนหลังเต็มไปด้วยหนาม
แหลมคมแทนอาวุธ หรือเกราะป้องกันตัว อันเป็นสัญลักษณ์ของโลก
หลังสำรวจอีกสองสามชนิด ก็ทำเอาคณะเดินทางทั้งหมดแตกตื่นรวนเร

กันขึ้นอยู่บ่อยครั้งที่เผชิญหน้าอย่างกระชั้นชิดโดยไม่ทันรู้ตัวก่อน

แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกคนก็ปลีกรอดปลอดภัยไปได้ด้วยไหวพริบ
ปฏิภาณของจอมพรวน ที่จะหาทางหลีกเลี่ยงมากกว่าจะปะทะ ประกอบกับ
พื้นความรู้ในทางโบราณชีวศาสตร์ของมาเรีย ซึ่งคอยทำหน้าที่ให้
คำปรึกษาแนะนำอยู่ เจ้าพวกตัวอันมีรูปร่างหน้าตาน่ากลัวเหล่านั้น
บางชนิดก็ไม่ได้มีนิสัยดุร้ายกระหายเลือดเลย และเป็นฝ่ายล่าถอยผละ
หนี่เสียมากกว่าในกรณีที่มีมันไม่จวนตัวหรือเข้าตาจนจริง ๆ

บ่ายโมงตรง ภายหลังจากหยุดพักกินอาหารเที่ยงกันที่ยอด
เนินเตี้ย ๆ ลูกหนึ่ง ทางฝั่งด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบ จอม
พรวนก็อยู่ในระหว่างการซึ่งใจว่าเขาจะนำคณะตัดเข้าป่าลุ่มต่ำขอบ
ทะเลสาบ ซึ่งมีลักษณะเหมือนเว้าอ่าว ซึ่งเป็นระยะที่แลเห็นทุ่งหญ้า
เบื้องหน้าห่างออกไปไม่เกิน 3 กิโลเมตร หรือจะเลือกเดินในที่ดอน แต่
จะต้องอ้อมขึ้นไต่เนินสลับซับซ้อนสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่ขวางหน้าเหล่านี้ไปใน
ระยะไม่น้อยกว่า 10 กิโลเมตร

และเขาก็บอกถึงการซึ่งใจนี้ให้แก่คณะนายจ้าง พร้อมทั้งเสนอขอ
ความเห็น

เชษฐาส่องกล้องตรวจบริเวณลงไปยังด้านป่าที่ริมทะเลสาบ ซึ่ง
พรวนใหญ่บอกให้ทราบว่าเป็นหนทางอันย่นย่อ แล้วหันมาเปรียบเทียบ
กับการเดินขึ้นลง ระหว่างเนินต่อเนินอีกด้านหนึ่ง จุดหมายปลายทางที่
จะไปให้ถึงนั้น ก็มองเห็นชัดอยู่ทั้งสองด้าน เพียงแต่ระยะที่แตกต่างกัน

ออกไปเท่านั้น

“ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า ถ้าเลาะขอบฝั่งทะเลสาบ เราน่าจะย่นเวลา และระยะทางได้มาก ไม่ใช่หรือ?”

“ครับ แต่ป่าริมเชิงอ่าวทะเลสาบด้านนี้ทึบมาก เป็นป่าที่ลุ่มซึ่งเรา จะต้องเดินท่องน้ำกันอีกครั้ง”

“บางส่วนทึบ บางส่วนโปร่ง”

หัวหน้าคณะกล่าวเหมือนจะพูดกับตนเอง ระหว่างตรวจดูด้วย กล้องอย่างพิเคราะห์

“ปัญหามันอยู่ที่ว่า ระดับน้ำในส่วนลึกที่สุด ซึ่งเราจะท่องไปนั้น อยู่ในระดับและป่าบริเวณที่รกทึบที่สุดนั้นเป็นระยะที่เราจะต้องเดินฝ่า ไกลสักเพียงใด”

“อาจถึงโคนขาหรือเอว ในระดับที่ลึกที่สุด และเป็นระยะไม่ต่ำกว่าหนึ่งกิโลเมตร ในส่วนที่ทึบที่สุด ชนิดมองไม่เห็นท้องฟ้า แต่ผมเชื่อว่าแสงสว่างพอจะสาดจากป่าเบื้องนอกเข้าไปให้เห็นได้พอสมควร”

“ถ้าถึงทุ่งหญ้าข้างหน้าโน้นแล้ว เราจะมุ่งตะวันออกเป็นมุมตรงเลยไม่ใช่หรือโดยไม่ข้องแวะเข้ามาใกล้ทะเลสาบอีกแล้ว”

“ครับ”

“ก็แล้วทำไมคุณถึงไม่ตัดสินใจทนลำบากบุกน้ำริมฝั่งทะเลสาบ กันเป็นครั้งสุดท้าย ช่วงระยะสั้น ๆ ดีกว่าจะเสียเวลาเดินอ้อม”

ไชยยันต์ถาม

รพินทร์ ไพรวัลย์นั่งไปครู่ใหญ่ ระหว่างนั้นเขากำลังมวนบุหรี่ ใบตองแห้งจากกลัวยาของบุญคำอยู่ เซษฐาเห็นก็รำคาญเต็มที ล้วง ซิการ์ส่วนตัวมาส่งให้อีกตัวหนึ่ง จอมพรานพิมพ์ำขอบคุณพร้อมกับยิ้ม ให้ แทนที่จะจุดสูบกลับใส่กระเป๋าสีเสื้อเก็บไว้อย่างบรรจง มวนบุหรี่ ใบตองต่อไปอย่างใจเย็น แล้วใส่ปากคาบจุดไปสูบก่อนจะตอบเรียบ ๆ ว่า

“ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ผมไม่อยากจะเลาะเลียบซิดฝั้งทะเลสาบ มรณะนั้นอีก อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับที่เราจะต้องเดินลุยอยู่ในน้ำ และ ในบริเวณที่อัปทึบ จุกเงินอะไรขึ้นแก้ไขลำบากมากตรงนั้นเป็นบริเวณ เวียงลักษณะเหมือนอ่าวด้วย”

“ในการหารื้อ เกี่ยวกับเส้นทางคืบหน้าทุกครั้ง เมื่อเกิดปัญหา อะไรขึ้น ทำไมคุณถึงไม่ลองหยั่งเสียงเงาชายดูบ้าง?”

ดาร์รินข้องใจ

พรานใหญ่ยักษ์ไล่

“ผมได้ถามมันก่อนหน้านี้ที่จะเอาปัญหานี้มาพูดกับคณะนายจ้าง ของผมแล้วครับ แต่เจ้าคนใช้พิเศษของคุณหญิงมันไม่ยอมรับผิดชอบ อะไรทั้งสิ้น มันบอกว่าหน้าที่การนำทางตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เป็นของผม โดยตรง สมองของมันตัน ให้ความคิดอะไรไม่ได้เลย”

“ถ้าจันก็แปลว่า เขาคงจะไม่รู้เส้นทางอีกแล้ว”

“เปล่า! มันแปลว่า จากเขาเกือกม้ามาจนถึงทะเลสาบนี้มันเป็น คนนำมาแล้ว ต่อไปนี้มันก็อยากจะดูผมเป็นผู้นำบ้างตะหาก”

“อ้อ! เขาบอกเช่นนั้นหรือ?”

“สายตาของมันเป็นบอกเช่นนั้น!”

“เหลวไหลน่า คุณจะคิดอคติเช่นนี้กับเงาฉาย จนกว่าจะตายจากกันไปข้างหนึ่งหรือยัง...”

คุณหมอกคนสวยทำเสียงตำหนิ แล้วก็ดับทโดยการกวักมือเรียกเงาฉายผู้นั่งกอดเขานิ่งอยู่คนเดียวเข้ามา

และหล่อนก็ถามเพื่อขอความเห็น

เจ้าคนที่มีสรรพภาพเยี่ยมที่สุดคนหนึ่งของคุณะเดินทางหันไปมองทางฝั่งทะเลสาบ แล้วก็เปลี่ยนไปทางลูกเนินอันเป็นทางอ้อม อึดใจหนึ่งก็บอกหน้าตาเฉยว่า

“สุดแล้วแต่ผู้กองกับเจ้านายทุกคนจะเห็นสมควร”

“โธ่! ไอ้เทอโรแดกทีลอยด์ ประเดี๋ยวถีบ...”

ไชยยันต์สบถด่าอย่างห้วนเสียงจางตื่นขึ้น แต่เงาฉายเดินออกพ้นรัศมีตีนยาว ๆ ของไชยยันต์ไปเสียแล้ว

ในการรวมหัวเพื่อหยั่งความเห็นไปยังทุกคน แม้แต่พวกพรานพื้นเมืองต่างมีความเห็นตรงกันหมดที่จะให้ใช้วิธีย่นระยะ ยอมเดินลุยน้ำในป่าทึบที่ลุ่มริมขอบทะเลสาบไป

“ตกลง!...”

เชษฐาตัดสินใจเลือกทาง

“อย่างน้อยลองดูก็ได้ เห็นท่าไม่ดียังไง ค่อยย้อนถอยมาเริ่มต้นที่นี่

ใหม่ มันไม่เสียเวลาอะไรมากนัก มองเห็นขอบฝั่งอยู่ใกล้ ๆ แค่นี้เอง”

จากบริเวณยอดเนินที่ปักตั้งหลัก ห่างจากชายป่าที่ลุ่มริมฝั่งไม่
เกินครึ่งกิโล ชั่วโมงก็จิตใจของการเดินต่ำลงมาเป็นลำดับ ทั้งหมดก็พบ
ตนเองเข้าไปอยู่ใต้เงาปกคลุมของไม้ประเภทไผ่น้ำและอโรคยาเรียอีก
ครั้ง ที่แรกก็เว้นระยะห่าง ๆ กันออกไปพอจะมองเห็นท้องฟ้าได้บ้าง
ต่อมาก็เริ่มจะทึบขึ้นเป็นลำดับเท่า ๆ กับที่ระดับน้ำขังตามพื้นที่ก็ลึกลง
ไปทุกที รพินทร์คงทำหน้าที่เป็นผู้นำอยู่เช่นเดิมด้วยสัญญาตมญาณจอม
พรานของเขา

มีแนวคันดินหรือสันดอนไหลอยู่เป็นระยะ ๆ ไป ระหว่างพื้นที่น้ำ
ท่วมนั้น พรานใหญ่พยายามเลือกทางเดินไปตามสันดินเหล่านั้นแต่มัน
ก็ไม่ทอดไปยาวไกลหรือว่าอยู่ในทิศทางที่ต้องการจะไปในัก ต้องตัดย่ำ
ลงน้ำ และไปขึ้นสันดินแนวต่อ ๆ ไปเป็นลำดับ ระดับน้ำที่เคยลุยกันแค่
หน้าแข้งก็เริ่มจะกินลึกลงไปถึงเข่า และนับเวลาที่ยิ่งรุดหน้าไปใน
ทิศทางที่ต้องการ น้ำก็ยังลึกลงทุกที สังเกตได้จากสายตาที่เห็นและการ
ก้าวลงไปหยั่งอย่างแท้จริง ขณะที่เปลี่ยนแนวสันดอนแถบหนึ่งไปสู่
อีกแถบหนึ่ง

ทุกคนระวังตัวกันตามปกติวิสัย โดยไม่ต้องกลัวเตือนกันเลย
แยกกันดูสูงต่ำและรอบตัวทั่วไป การเดินไม่อาจรีบด่วนได้เหมือนเช่น
เดินไปในพื้นโล่งหากแต่เดินกันไปในลักษณะจด ๆ จ้อง ๆ มันเยือกเย็น
วังเวงใจอย่างไรบอกไม่ถูก ในระหว่างป่าทึบที่พื้นดินมีน้ำขังหล่อเลี้ยง

ราวกับทะเลอยู่ตลอดเวลาเช่นนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบสงบและสนิท
ราวกับภาพวาด ผิดกันเป็นตรงข้ามกับที่อยู่ชายทุ่งเบื้องนอก ซึ่งมีลม
โชยอยู่ตลอดเวลา

ในที่สุด จอมพรานก็นำคณะทั้งหมดมาหยุดชะงักนิ่งอยู่ที่ปลาย
คันดินแถบสุดท้าย ก่อนที่จะไปสู่คันดินอีกฝั่งหนึ่งระยะห่างออกไปร่วม
30 เมตรเห็นโผล่เป็นสันอยู่เบื้องหน้า

ตรงหน้าเขาคือน้ำนิ่งสีเข้มทว่าใสแจ้ว แลเห็นมวลต้นไม้ต่างอก
งามอยู่ทั่วไปใต้ผิวน้ำ เมื่อใช้ปลายไม้หยั่งดูก็พบว่ามันลึกประมาณหนึ่ง
เมตร นั่นหมายถึงถ้าก้าวลงไปก็จะจมถึงเอวหรือโคนขาทีเดียว
มีหน้าซำพื้นเบื้องล่างยังเป็นโคลนเหลว

เหนือกว่ามวลวัชพืช สาหร่ายและไม้น้ำทั้งมวลที่ขึ้นอยู่บริเวณนั้น
สายตาอันคมกริบของจอมพรานจับนิ่งไปยังพืชชนิดหนึ่ง ที่เขาไม่เคย
เห็นมาก่อนด้วยอาการใคร่ครวญครุ่นคิด

ลักษณะของมันเป็นใบเหมือนบัวกระดัง แต่มีขนาดใหญ่กว่า
ประมาณเท่าตัว กางใบรัศมีวงกลมสีเขียวสดอยู่ใต้น้ำระดับเหนือดิน
ขึ้นมาเล็กน้อย ปรากฏกระจายอยู่ทั่วบริเวณทั้งสองฟากฝั่งคันดินที่พา
กันมาหยุดยืนกันอยู่ สิ่งที่น่าประหลาดก็คือแต่ละใบของพืชอันมอง
ประจวบใบบัวใต้น้ำชนิดนั้น ไม่ปรากฏว่ามีใบไหนจะโผล่พ้นระดับน้ำ
ขึ้นมาเลย มันแผ่ใบอยู่ใกล้พื้นเบื้องล่างชิดดินทั้งสิ้น ใจกลางใบเป็นช่อง

เรียวลึกลงไปอันคงจะเป็นแกนกลางของก้าน จะดูอีกทีหนึ่ง ก็มีลักษณะเหมือนดอกลำโพงบานอยู่ได้น้ำ

ชำเลื่องมองใบหน้าของคณะเจ้านายทุกคน ก็เห็นคนเหล่านั้นกวาดตาดูอยู่เหมือนกัน แต่ไม่มีใครให้ความสนใจหรือสนใจอะไรมากไปกว่าพิจารณาดูไม้หน้าธรรมดา

“ไป! ลุยต่อ น้ำไม่ลึกเกินไปนักไม่ใช่หรือ”

เชษฐาพยกหน้าร้องเตือนมา พร้อมกับถอดเข็มขัดปิ่นสั่นที่คาดเอวอยู่เอาค้างไว้ไว้ กันไม่ให้เปียกถึงปิ่นปักในซอง หากระดับน้ำจะลึกถึงเอว ไชยยันต์ ดารินก็ปฏิบัติตาม แต่ทุกคนก็ยังเห็นพรวนใหญ่ ยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น โดยไม่ขยับเขยื้อนกวาดตาไปรอบ ๆ ทั้งใกล้และไกลออกไปรอบตัวยังแนวน้ำนั้น

“ดินข้างใต้เป็นโคลนเหลว”

ในที่สุดเขาก็บอกมาต่ำ ๆ ท่าทางไม่ปลอดภัยไปร้งนัก

“ระดับน้ำแท้จริงอาจไม่ลึกนัก แต่โคลนมันจะช่วยให้ลึกลงไปอีก ช่วงระยะที่เราจะลุยกันไปจนถึงสันดินฟากโน้นก็ห่างไม่ใช่เล่น โดยเฉพาะพวกแบกของหนัก น้ำหนักของจะกดตัวให้จมลงไปอีก ผมเกรงว่า...สัมภาระเราจะเปียกหมด”

“แล้วจะทำยังไงล่ะ ทางเลี้ยวอ้อมไปด้านอื่นก็ไม่มีเสียด้วย”

ไชยยันต์ว่าเตรียมตัวลุยน้ำเต็มที ขยับจะแห่เท้าก้าวลงไปก่อนเป็นคนแรก แต่ฝ่ามือกร้าน ๆ ของพรวนใหญ่เหนียวไหลไว้ไม่พุดคำใด เพียงแต่ยืมให้นิดหนึ่งพร้อมกับสั่นศีรษะแทนคำห้าม แล้วดีดนิ้วเรียกเง

ชายเข้ามา

“แกชาย เราต้องการหยั่งว่าระดับน้ำจะลึกสักแค่ไหน ความเหลวของโคลนตรงกลางนั้นด้วย แกทั้งสัมภาระไว้นี้แหละเดินตัวเปล่าเป็นเรื่อนำร่องลงไปก่อน เราจะได้สังเกตเห็นตามทางที่แกเดินไป แล้วเดินตามร่องน้ำของแก ไม่ต้องห่วงหาบนี้ เมื่อเดินไปถึงแล้ว ขึ้นไปรอสันดินโน้น ฉันจะแบกหาบนี้คู่กับคะหยิ่นไปให้แกเอง”

แกชายยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า ไม่พูดจาว่าขานเกียจงอนคำใดทั้งสิ้น จัดเตรียมกายให้รัดกุมอยู่จิตใจ ก็ทั้งคานหาบไว้ คงมีติดตัวแต่เฉพาะสัมภาระส่วนตัวและไรเฟิลค้อย ๆ แหย่เท้าลงไปในพื้นที่นั้นอย่างแช่มช้า...

ทั้งหมด ฝ่าแลดูการเคลื่อนไหวไปตามพื้นน้ำของแกชาย ด้วยอาการปกติธรรมดา ยกเว้นพรานใหญ่คนเดียวซึ่งจับสังเกตทุกอิริยาบถแห่งการย่างก้าวไปนั้น ตาไม่กะพริบ

ร่างสูงใหญ่ ลุยน้ำไปอย่างแผ่วเบา เหมือนจะพยายามให้น้ำที่ปกคลุมพื้นที่อยู่นั้นได้รับการกระชอกสะเทือนน้อยที่สุดค่อย ๆ เลาะลัดเหยียบย่องไปตามกลุ่มสาหร่ายและพืชที่ขึ้นอยู่ใต้น้ำ โดยระวังไม่ให้กระทบหรือเหยียบลงไปใบบนของเจ้าบัวประหลาดที่กางแผ่เป็นกระดังง์อยู่ใต้น้ำ

แงซายห่างฝั่งออกไปลำดับ จากการทรงตัวของอดีตร้อยโท กองโจรกะเหรี่ยง พิสูจน์ให้เห็นได้ชัดว่าพื้นเป็นโคลนเหลวจริง ๆ ดังที่รพินทร์คาดไว้ และระดับน้ำที่ตรงชายฝั่งตื้น ๆ ลึกเพียงเข้า แต่เมื่อห่างออกไปสู่ตรงกลาง ก็จมลงไปเกือบถึงระดับเอวของคนร่างสูงเช่นแงซาย

เจ้าคู่ปรับของเขาเดินลุยน้ำเลี้ยวเลาะไปมาโดยหลีกเลี่ยงใบบัวเหล่านั้นชนิดที่ไม่ได้หันกลับมาดูพรรคพวกอีกเลย จนกระทั่งในที่สุดมันก็บรรลุถึงดินฝั่งตรงข้ามที่หมายตาไว้ ปีนขึ้นไปอย่างสงบแล้วลงนั่งกอดเข้า ส่งยิ้มร่ามาให้พร้อมกับโบกมือเป็นสัญญาณเหมือนจะเตือนให้ทุกคนเดินตามมา

“โอ้! สบายมาก ไม่ลึกอะไรนักหรอก”

ไชยยันตร์ร้องออกมาเบา ๆ เมื่อเห็นแงซายเดินไปถึงฝั่งตรงข้ามได้โดยไม่มีอุปสรรคอะไรนักเท่าที่เขาเห็น

แต่สำหรับรพินทร์ ไพรวลย์ เขาไม่ได้มีความรู้สึกอย่างเดียวกับไชยยันตร์หรือทุกคนในขณะนี้เลย เพราะพอจะจับเคล็ดมองเห็นความนัยอะไรบางอย่างได้แล้ว จากการสังเกตการเดินของแงซายเมื่อครู่นี้ ดังนั้นก่อนที่จะใครในคณะ จะก้าวลงไปเป็นคนที่สอง เขาก็ยกมือขึ้นเป็น

สัญญาณห้ามไว้อีกครั้ง

คราวนี้เองที่เซซุสเริ่มจะสำเหนียกได้กับความผิดสังเกตบางประการ หันมาจ้องหน้าเซมิง

“มีอะไรหรือ ผู้กอง?”

จอมพรานเต็มไปด้วยความอึดอัดลำบากใจอย่างไรพิกลขยับปากเหมือนจะพูดอะไรออกมาบางอย่าง แต่แล้วก็ระงับความคิดนั้นไว้เสีย เพียงแต่บอกว่า

“เปล่า! ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมกำลังจะบอกว่า ผมจะเป็นคนเดินนำหน้าไปเอง ขอให้ทุกคนเดินตามหลังผมในลักษณะเรียงเดี่ยวและก้าวตามผมไปทุกฝีเท้าอย่าง อย่าเดินแยกห่างหรือผิดเส้นทางไปทางด้านอื่น แม้แต่องศาเดียว เรามาทำความเข้าใจกันเสียก่อนในข้อนี้”

“ทำไม?”

ดาร์รินกับไชยยันต์ตาลูกโพล่ง ถามเร็วปรือด้วยความแปลกใจมาเป็นเสียงเดียว แต่ก็ไม่สามารถจะจับรหัสอะไรได้จากสีหน้าอันเคร่งขรึมนั้น เขาตอบเหมือนจะตัดบทมาว่า

“เกี่ยวกับร่องน้ำครับ ผมเห็นเงาชายเดินเป็นตัวอย่างไว้ให้ดูก่อนแล้ว ผมเองก็จะเดินตามรอยของมัน เพื่อให้พวกเราทุกคนตามไปด้วย ถ้าผิดออกนอกเส้นไป มันอาจเป็นร่องน้ำลึกทำให้ขลุ่ยขลุ่ย หรือล้มกระเป๋ากเสียเปล่า ๆ”

กล่าวจบก็หันไปส่งภาษาบอกทำความเข้าใจกับพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ในความหมายอย่างเดียวกับที่ได้บอกกับคณะเจ้านาย

ของเขาไปแล้ว ทุกคนพยักหน้ารับทราบ ภายหลังจากย่ำสั่งจนแน่ใจดีแล้ว รพินทร์ก็ขยับจะก้มลงแบกคานหาบของแ่งชายที่คู่กับคะหยิ่นขึ้นใหม่ แต่มาเรียเข้ามาตบแขนไว้เสียก่อนบอกว่า

“ไม่ต้องแบกหรอก ไพรวัลย์ ฉันจะให้ส่งปามาหาบของคู่กับคะหยิ่นแทนให้ คุณทำหน้าที่เดินนำอย่างเดียวก็แล้วกัน จะได้ดูรอยที่แ่งชายล่องหน้าไปก่อนได้ถนัดหน่อย”

พรานใหญ่พยักหน้าอย่างว่าง่าย มาเรียส่งภาษาบอกความกับส่งปา เจ้าต๋องสูไม่บิดพริ้วหรือรังเกียจจริงอนใด ๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าตนเองจะมีสัมภาระตะหากของมาเรียสะพายอยู่ก่อนแล้ว ก็ไม่เหลือปากว่าแรงอะไรนักในการที่มันจะแบกคานหาบคู่กับคะหยิ่นอีก อย่างน้อยก็ชั่วระยะเพียงแค่เดินผ่านพื้นน้ำก่อนขึ้นฝั่ง

เมื่อเห็นว่าทุกคนเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว รพินทร์ก็ก้าวลงสู่พื้นเบื้องล่างอย่างระมัดระวัง เคลื่อนช้า ๆ ไปเบื้องหน้าตามรอยเท้าที่แ่งชายเหยียบย่ำไว้ก่อนแล้ว จากร่องน้ำขุ่นที่ทิ้งไว้ให้เห็น โดยไม่ยอมก้าวผิดแนวไปเลย แม้แต่องศาเดียว

ทั้งหมดทยอยกันก้าวลง และตามหลังเขาไปเป็นลำดับทีละคน ภายใต้อำหนดบงการของเชษฐา ผู้เริ่มจะรู้สึกถึงความไม่ชอบกลอย่างไรบอกไม่ถูก เขาให้คู่ของจันกับบุญคำ ตามหลังพรานใหญ่มาเป็นอันดับสอง โดยมีไชยยันต์คั่น ถัดมาก็เป็นเกิดและเส่ย คั่นด้วยมาเรีย คู่หาบสุดท้ายเป็นคะหยิ่นและส่งปาโดยมีดารินเดินตาม และตัวท่านหัวหน้าคณะเองคุมระวังอยู่ท้ายขบวน คอยกล่าวเตือนให้ทุกคนระมัดระวัง เดินตามรอยของพรานใหญ่ไว้อย่างกวาดขันที่สุด

แม้จะยังไม่อาจเข้าใจอะไรได้ แต่สังหรณ์โดยสัญชาตญาณของทุกคนก็มีอยู่ตรงกันหมด ในข้อที่ต้องพยายามเคลื่อนที่ผ่านบริเวณนั้นไปชนิดระวังตัวแเจเหมือนย่อง เพราะเห็นรพินทร์ซึ่งเดินอยู่เบื้องหน้าเป็นตัวอย่างอยู่แล้ว พรานใหญ่เดินรออยู่ตลอดเวลา และคอยเหลียวหลังกลับมาดู ใช้สัญญาณมือชี้เตือนให้ผู้ที่ติดตามมาเบื้องหลังของเขาเดินทับริบอย่างถูกต้องโดยไม่ประมาท ต่างตระหนักได้ดีในขณะที่ทำเหยียบสัมผัสลงไปยังพื้นเบื้องล่างว่าโคลนเหลวข้างใต้ทำให้ต้องเหยียบลึกลงไปอีกไม่ต่ำกว่าฟุต จนระดับน้ำข้างบนท่วมถึงเอวกันทุกคน พวกหาบของต้องยกหาบสูงสุดช่วงแขน ป้องกันไม่ให้สัมภาระหย่อนลงถึงน้ำ ในขณะที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนก็ต้องถือโรเฟิลชูขึ้น

“ไม่ต้องรีบครับ ซ้า ๆ ก็ได้ ทรงตัวไว้ให้ดี อย่าเสียหลักเซออกนอกทาง ทุกก้าว ก่อนที่จะถอนเท้าขึ้นจากโคลน หาหลักให้มั่นคงเสียก่อน”

พรานใหญ่ร้องเตือนมาเบา ๆ ตลอดเวลา

สองหรือสามครั้งที่ดารินถอนเท้าขึ้นจากที่จมโคลนเมื่อจะก้าวต่อไปแต่ก็เสียหลัก จะเซออกนอกทาง โชคดีที่เซษฐารู้เชิงและเดินคอยคุมอยู่แล้วจับพวงน้องสาวไว้ได้เสียก่อนไม่ให้หล่นย่ำออกนอกลู่วางแล้วค่อย ๆ ประคองกันไป ไชยยันต์กับมาเรียก็หวุดหวิดอยู่หลายครั้งต้องหยุดพวงตัวหาสมดุลก่อนที่จะถอนเท้าขึ้นแต่ละข้าง

การเดินข้ามฝั่งทั้งขบวนคราวนี้ ดูเหมือนจะใช้เวลานานกว่าเงายที่ล่องหน้าไปก่อนอย่างแคล่วคล่องถึงเท่าตัว

ในที่สุดอีก 11 คน ที่ตามเบื่องหลังก็บรรลุถึงฝั่งที่นางชายรอ
อยู่ก่อนแล้วโดยสวัสดิภาพ เปียกปอนโซกน้ำกันไปครึ่งตัว ใครก้าวขึ้นสู่
ฝั่งก่อน ก็หันกลับมาคอยช่วยจุดอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่ทยอย
ติดตามมาถึงภายหลัง จนกระทั่งขึ้นมายืนพักสลัดน้ำกันอยู่บนฝั่งได้
ทั้งหมด พร้อมกับถอนใจกันอย่างโล่งอก

คารินทำหน้ามึนอึดอัดใจที่ทางเกวียนป่าของหล่อนเปียกน้ำ ทำ
ให้รักรูปแบบเนื้อ เทบจะสังเกตเห็นส่วนนูนและเว้าได้ทุกส่วนสด หัน
หลังให้กับทุกคน ยกเท้าข้างหนึ่งยันไว้บนรากไม้แล้วก็ลงใช้มือทั้งสอง
รีดน้ำที่อมชุ่มอยู่ออกจากตะโพกทางเกวียนลงไปจนถึงปลายขา บ่นอุบอิบ
ในลำคอ มาเรียกก็ขึ้นเป็นรูปร่างชัดเจนกว่าเสียอีก เพราะอวบใหญ่กว่า
แต่เหม่่มสาวไม่สนใจกับตนเองเท่าใดนัก เพียงแต่สลัดขาไล่น้ำออกไป
เท่านั้น

เสียงไชยยันต์ไม่วายจะกระเข้าเพื่อนสาวมาว่า

“ตรวจดูให้ทั่วนะ น้อย ปลิงเข้าไปบ้างหรือเปล่านั้นไม่รู้”

“บ้า!...”

คนกลัวปลิง หันมาร้องเสียงแหวอย่างขวัญเสีย

“พูดอะไรก็ไม่รู้ คนยิ่งใจไม่ดีอยู่ด้วย รู้จึ้ยอมเดินอ้อมเสียดีกว่า
ไถลหน่อยก็ยังดี ไม่น่าจะเลือกทางเดินลำบากแบบนี้เลย”

แล้วหล่อนก็ดึงชายเสื้อที่ตามปกติสอดไว้ในขอบกางเกงปล่อย
ชายลงมาปิดให้ต่ำกว่าระดับตะโพกเสีย พลอยให้รพินทร์ ไพรวลย์โล่

งอกไปด้วยเงียบ ๆ แม่ดอกฟ้าของเขารัดกุมอยู่ในท่ามกลางชายฉกรรจ์
ในไพรเถื่อนเช่นไร และควรจะหาทางสกัดกั้นป้องกันเช่นไรบ้างโดยไม่
ทรมานความรู้สึกหรือยั่วจนเกินไปนัก ตรงข้ามกับมาเรียผู้ไม่เคยอินัง
ขับขอบ กลับจะชอบทำทนายเสียด้วยซ้ำ และก็เป็นอย่างที่จริงที่ว่า กลุ่มพราน
พื้นเมืองของเขาทั้งสี่คน รวมทั้งคะหยิ่น พวกนั้นลอบฆ่าเลื่องเป้งมาเป็น
ตาเดียว จนไชยยันต์ก็รู้สึกได้ รับผิดชอบเสียแจ็กเก็ตฟิลด์ตัวยาวของเขา
ส่งไปให้ กระซิบบอก

“ใส่คลุมเสีย”

“ใส่ทำไม ร้อนจะตายไป”

หม่อมสาวหน้าตื่น พาซื้อ ส่งเสื้อคืนให้เขา อดีตนายทหารปืน
ใหญ่จุปากจิกจิก

“ทนร้อนเอาหน่อย ดีกว่าที่จะให้อีกหลาย ๆ คน พวกเราร้อน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย คุณจะให้พวกนั้นคลั่ง
ตายหรือยังไหนะ”

“ฉันไม่เข้าใจ!”

“ยัวร์ เมาร์ท ออฟ วินัส!! มันเด่นชัดขึ้นมาเหลือเกิน แทบจะวัด
ขนาดกันได้ทีเดียวแหละ!”

มาเรียลืมตาโตอย่างตกใจ หันขวับไปสังเกตดูพวกพรานพื้นเมือง
ที่จับกลุ่มกันอยู่เห็นแต่ละคนเหล่านั้นจ้องตาเป้งมาที่หล่อนเป็นตาเดียว
แต่พอสบตา ทุกคนก็เมินหลบไปหมด มีแต่ตาเฒ่าบุญคำคนเดียวที่ยัง

จ้องหน้าตาเฉย

“แดมน้มีท!”

แม่สาวทรงสล้างสบถ แล้วเอาแจ็กเกตฟิลด์ของไชยยันต์สวมคลุมตัวโดยเร็ว ชายที่ยาวต่ำลงไปช่วยบังไปจนถึงกึ่งกลางขาอ่อน ช่วย
ให้วิกฤติการณ์ผ่อนคลายลง

“สักวันหนึ่ง ฉันจะให้ลิงแก่สัปดาห์นั้นลองปีนต้นไม้ดูสักที กลัว
จะตกลงมาตายก่อนเท่านั้น”

ประโยคหลัง หล่อนพูดตลอดไรฟันออกมาเหมือนจะกล่าวกับ
ตนเอง แต่ไชยยันต์ได้ยินถนัดท่วงมาว่า

“อย่าคิดลองดีกับคนแก่หนึ่งเหี้ยวนั้นดีกว่า ขึ้นทำให้แก่ปีน
ต้นไม้ แกก็ปีนขึ้นไปเก็บลูกกินอร่อยหมดทั้งต้นเท่านั้น พนันก็ได้ว่า
อย่างดีออกเตอร์ฮอฟมันสามี่เก่าของคุณนะเทียบแกไม่ติดหรอก ไม่รู้
หรอกหรือว่า ตอนอยู่หนองน้ำแห่งนี้มีเมียสาว ๆ คราวเดียวกันตั้ง 5
– 6 คน ทุกคนติดแกแจทั้ง ๆ ที่แกแกอย่างนี้แหละ ถึงคุณก็เหมือนกัน
เมย์ อย่าทำเป็นอวดดีไป ไม่ติดรพินทร์เสียคนเดียว ป่านนี้ตานุญคำ
ปล้ำคุณเอาทำเมียไปนานแล้ว”

“ลองดูซิ จะถีบให้ชักตาตั้งเลย...”

มาเรียหัวเราะหึ ๆ

“แอบดูก็เก่งที่หนึ่ง ลูกไม้สัปดาห์นั้นก็มากเกินคน แต่เจ้านายเองกลับ
ไม่เป็นเรื่อง ไม่เอาไหนเลย เสียแรงเป็นคนหนุ่ม”

“รู้ได้ยังไงว่า เขาไม่เอาไหน เคยแล้วหรือ?”

เหม่มสาวเจียบกริบไปในทันทีนั้น ยักไหล่

ดาร์นกำลังปลดเข็มขัดปีนส้นที่ถอดออกคล้องคอไว้จะเอาลงมา
คาดเอวตามเดิม พอดีพรานใหญ่เดินเฉียดหน้าเข้ามาใกล้ จึงได้โอกาส
ถามข้อข้องใจ

“เดินลุยน้ำผ่านกันมาถึงฝั่งนี้ ฉันสังเกตดูก็ไม่เห็นมีอะไรน่าจะเป็น
อันตรายสักอย่าง ทำไมคุณถึงให้พวกเราเดินกันอย่างระวังตัวแจ
หายใจไม่ทั่วท้องกันถึงอย่างนั้นด้วย”

“ก็โชคดีมากสำหรับเราทุกคนแล้วไม่ใช่หรือครับ ที่ไม่ได้เกิดอะไร
ขึ้น?”

อีกฝ่ายกลับย้อนคำถามมาเรียบ ๆ

“เอ๊ะ! อยู่ดี ๆ ทำไมถึงมารวนกันล่ะ?”

“ไม่ได้รวนหรือครับ เมื่อคืนนี้คุณชายก็ถามผมแบบนี้เหมือนกัน
และผมกำลังจะพิสูจน์อะไรบางอย่าง ซึ่งก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเป็น
อย่างที่ผมระแวงหรือเปล่า”

กล่าวจบเขาก็เรียกเงาชายเข้ามา ชี้ไปที่ขอนไม้เชิงขนาด
โคนขา ผู้ฟังเหลืออยู่ท่อนยาวประมาณ 2 ฟุต ซึ่งวางกลิ้งอยู่บนเนินดิน

“ไปแบกขอนไม้ท่อนนั้นมาซิ”

เงาชายมองตามที่เขาชี้บอก แล้วหันมามองหน้าอีกครั้งเหมือนจะ
ให้ทวนคำสั่ง ต่อเมื่อพรานใหญ่ย้ำในคำสั่งเดิม จึงเดินไปอุ้มขอนไม้มี
น้ำหนักนั้นเข้ามา ดาร์นแปลกใจร้องเบา ๆ ว่า

“คุณจะทำอย่างไรนะ?”

แต่แล้วก็เจียบเสียงไป เมื่อพรานใหญ่ยกมือขึ้นโบกสัญญาณให้

สงบปาก

“เคยไ้ครับ คุณหญิง อย่าเพิ่งถามอะไร คอยดูเอาที่ล้แล้วกัน”

เมื่อเงายเดินอุ้มขอนไม้มาถึง จอมพรวนก็พยักหน้าลงไปยังพื้น น้ำที่ลุ่มข้ามกันมาแล้ว บอกต่อไปว่า

“เออละ คราวนี้ทุ้มลงไปโน้น...ทุ้มลงไปให้ถูกใบบัวที่แผ่นอยู่ใต น้ำที่เห็นนั่นแหละ หรือแะจะกระโดดลงไปให้กระทบใบนั่นฉันก็ไม่ขัด เร็ว!”

เงายเบิกตาจ้องเขานิดหนึ่ง ใบหน้านั้นดูเหมือนจะซ่อนยิ้มไว้ ยกขอนไม้ขึ้นชูสูงเหนือศีรษะด้วยมือทั้งสอง แล้วทุ้มโครมตามคำสั่งลงไปยังผิวน้ำตรงบริเวณที่มองเห็นใบพีชประหลาดกางแผ่เหมือนบัว กระดิ่งอยู่ใต้ผิวน้ำดินนั้นทันทีตามคำสั่ง

ทันทีที่ขอนไม้อันหนักอึ้งกระทบน้ำแตกกระจายตุ้มใหญ่แล้วจม ดิ่งลงไปกระทบใที่กางแผ่เป็นรัศมีวงกลมอยู่ ปรากฏการณ์ประหลาด ก็พลันปรากฏชัดกับทุกสายตาที่จ้องมอง ชนิดที่ทำให้ขนหัวแทบทุกเส้น ชนขึ้นศีรษะ ร้องอุทานออกมาด้วยความตระหนกตกใจ

ใบสีเขียวที่กางแผ่อยู่นั้น ตวัดขอบหุบห่อเอาขอนไม้ขึ้นไว้อย่าง รวดเร็ว และพร้อมกัน มันก็รู้ตัวของมันเองจากลักษณะที่หุบนั้นดังทั้ง ใบที่ห่อและทั้งขอนไม้หายลงไปใต้ดินเบื้องล่างในทันที แทบจะมอง ไม่เห็นร่องรอยว่าก่อนหน้านั้นเพียงอดีตเดียว มีใบของมันกางบานอยู่

ทั้งคณะยืนตะลึงพริ้งเพริดกันไปหมด จ้องตาค้างไปชั่วขณะ เหมือนถูกสาป

“เป็นไปได้ยังไงนี่ ไม่เข้าใจเลย คุณพระช่วยอะไรกัน!!”

ดารินคราวออกมาแทบไม่มีเสียง

รพินทร์ ไพรวลย์ แม่ริมฝีปากนิดหนึ่ง ไม่พูดคำใดในขณะนั้น ทั้งสิ้น นอกจากมองดูหน้าคณะนายจ้างของเขาทุกคนแล้วชำเลื่องเงียบ ๆ มาที่แงซาย ซึ่งยืนด้วยสีหน้าอันปราศจากความรู้สึกให้อ่านออก

ไชยยันต์ทำปากหุบหีบเหมือนจะสวดอะไรที่ใครฟังไม่รู้เรื่องอยู่ในลำคอ มาเรี่ยน้นยกมือขึ้นขยี้ตาสะบัดหน้าแรง ๆ แล้วลืมนั่นจ้องไปที่เก่าอีกครั้ง ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทุกคนพากันถอยกรูดออกมาห่างริมฝั่งด้วยสัญชาตญาณ สีหน้าของแต่ละคนราวกับถูกผีหลอก

เชษฐาหันไปทางแงซายจ้องหน้าเขม็ง แล้วออกคำสั่งแหบต่ำว่า

“ไหน ลองอีกทีซิ แงซาย ลองให้เห็นชัด ๆ”

แงซายหมุนตัวกลับ เดินไปหาท่อนไม้ใหญ่มาได้อีกท่อนหนึ่ง แล้วเดินแบกเข้ามาหมายตาไปยังใบประหลาดนั้นอีกใบหนึ่ง พร้อมกับทุ้มโครมลงไปที่กระทบบใบมันอีกครั้ง

ปรากฏการณ์พิสดารอย่าง que ทุกคนคิดไปว่าตาฝาดเมื่อครู่ก็พลันลำแดงให้เห็นชัดกับสายตาเป็นคำรับรอง ใ้ใบพืชน้ำมหาภาพที่ดูว่าไม่มีอะไรน่าจะมีพิษมีภัยเลยชนิดนั้น หุบห่อซ่อนไม้แล้วดูดลากจุดกระชากหายลงไปได้ดินโคลนอีก

มันจะหดตัวดึงเหยื่อลงไปลึกสักเท่าใด ไม่สามารถจะทราบได้ แต่ก็ต่ำหายลงจากระดับพื้นดินได้น้ำ สู่พื้นโคลนอันคำนวณไม่ได้เป็อง

ล่างสุด

“บรรลัษณะชีวา! เราผ่านพ้นมันมาได้ยังไงนี้ โดยไม่ถูกมันเขมือบลากหายไปใต้บาดาล อย่างขอนไม้สองอันนั้น”

ไชยยันต์ครางอ้อยทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้ ทุกคนหน้าซีดเผือด
เชษฐากระเดือกน้ำลายลงคออย่างยากเย็น หันมาทางพราณใหญ่
ซึ่งยืนหน้าเคียดอยู่

“รพินทร์ นี่แปลว่าคุณรู้ตัวล่วงหน้าใช่ไหม ไช้ไบ๊บัวผีหรือดอกลำโพงได้น้ำชนิดนั้น มันจะเล่นงานทุกสิ่งทุกอย่างที่ไปกระทบมันเข้าแบบเดียวกับต้นไม้กินคนที่เราเจอกันมาแล้ว”

พราณใหญ่ยกแขนขึ้นชี้เด็ดเห็่อ

“ผมเพิ่งแต่สงสัยเท่านั้นเองครับ ในตอนที่เห็นลักษณะของมันครั้งแรก แต่แล้วก็แน่ใจถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ว่ามันกินสัตว์ เมื่อทดลองให้เงายาเดินผ่านมันมา ถ้าทุกคนสังเกตให้รอบคอบสักหน่อย จะเห็นได้ทุกระยะว่า 'เจ้าตัวดี' ของเรานี้มันเดินอย่างฉลาดที่สุด โดยหลีกเลี่ยงใบมรณะเหล่านี้ ระวังไม่ให้กระทบเลย ผมถึงสั่งไว้หนักหนาว่า อย่าให้ใครเดินเฉียดเข้าไปกระทบมันเป็นอันขาด ผมเองก็ต้องยึดเส้นทางของเงายาทุกฝีก้าว”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาหึ ๆ ในลำคอ

“ผมนึกแล้วไม่มีผิด ถึงได้ใช้ให้มันทดลองเดินนำมาก่อน”

“แล้วกัน! นี่ก็แปลว่าคุณรู้ หรือสงสัยอยู่แล้วว่าไบ๊บัวชนิดนี้กินสัตว์ แล้วคุณก็แกล้งใช้ให้เงายาเดินนำล่วงหน้ามาเป็นอะไรเงายาจะ

ได้ตายก่อน”

คารินพูดเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่เซซุสและไซยยันต์
 เพียงได้ยินพรานใหญ่พูดเช่นนั้น ก็ยังความนัยได้ทันที

“ไวยวายอีกแล้วน้อย! ไม่รู้อะไรก็เฉย ๆ เสียเถอะ ถึงอย่างไรเธอก็
 ไม่มีวันรู้จักแงซายดีไปกว่ารพินทร์หรอก”

ไซยยันต์สวนมาโดยเร็ว แล้วหันขวับไปทางเจ้าคนใช้พิเศษซึ่งยืน
 หน้าตายอยู่ พลงโคลงศีรษะอย่างระอาใจ

“ฉันไม่อยากจะพูดอะไรกับแกเลยจริง ๆ ะแงซาย จะว่าแกดีก็
 แสนดี จะว่าร้ายก็มหาร้ายทีเดียว แกอยากลองดูไซ้ใหม่ล่ะว่า แก
 ผ่านพ้นปลอดภัยมาถึงฝั่งนี้ได้แล้ว ผู้กองเขาจะนำคณะของเราทุกคน
 ผ่านตามแกมาได้หรือไม่ แบบเดียวกับตอนผ่านดงไม้กินคนครั้งนั้น”

“พูดยั้งก็ยังไม่ถูก ไซยยันต์ทำไมเธอไม่คิดบ้างล่ะว่า รพินทร์บังคับ
 ให้แงซายนำหน้ามาก่อน ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่ามันมีอันตราย”

คารินป้องกันองค์กรพิเศษของหล่อนเต็มที่

“สรุปก็คือ ทั้งรพินทร์และแงซายต่างก็รู้อยู่แกล้งด้วยกันนั่นแหละ
 ว่าไปไม่ได้ น้ำชนิดนี้ มันเล่นงานมนุษย์ สัตว์ หรือสิ่งใดก็ตามที่ไป
 กระทบมัน แต่สองคนก็ไม่ได้พูดอะไรให้เราารู้เลย เป็นแต่ว่าลองหยั่ง
 กันเอง รพินทร์ต้องรู้ว่า แงซายรู้อยู่แล้วและคงมีทางเลี้ยวหลีกได้ จึงใช้
 ให้ลวงหน้ามาก่อน เพื่อจะดูทางแล้วก็พาพวกเราตามมาที่หลัง แงซาย
 ก็เหมือนกัน เมื่อรพินทร์ไม่หาหรือไม่ถาม เพียงแต่ใช้อย่างกะทันหันให้
 นำมาก่อน มันก็นำมาตามคำสั่ง ไก่กับงูแท้ ๆ ที่เดียวสองคนนี่”

“พี่ใหญ่พูดถูกแล้วค่ะ” มาเรียบอกมาปนหัวเราะชอบใจ

“เราอยู่ไปสนใจอะไรเลย สองคนนี่เขารู้กันอยู่แล้ว เพียงแต่มองตากันเท่านั้น ฉันสังหรณ์แล้วว่าจะมีการ 'ลองวิชา' อะไรกันอีกแล้ว ระหว่างสองคนนี่ ตั้งแต่ไพรวัลย์ออกคำสั่งให้แฉายทดลองเดินนำมาก่อน เขาเป็นคนมีเหลี่ยมด้วยกันทั้งคู่ แล้วก็ไม่อยากเสียเหลี่ยมกันด้วย ฉันทายถูกด้วยว่า ตอนที่ไพรวัลย์ใช้ให้แฉายเดินนำหน้ามาก่อนนั้น ถ้าแฉายขัดข้องไม่ยอมก้าวลงไปเป็นคนแรก เขาก็จะเปลี่ยนทางทันทีโดยไม่บอกให้เรารู้ด้วยว่ามันเนื่องมาจากอะไร แต่ถ้าแฉายเดินนำไปได้สำเร็จ เขาก็จะคอยสังเกตจับเคล็ด ว่ามีวิธีการผ่านไปอย่างไร แล้วปฏิบัติตาม”

ดารินไม่ยอมให้เหตุการณ์ผ่านไปเฉย ๆ เพราะข้องใจอยู่มาก หันไปทางแฉาย จ้องหน้าเหมือนจะแสวงหาความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่บนใบหน้าเรียบเฉยปกติกระเดียดไปในทางเด้อ ๆ ซื่อ ๆ นั้น แล้วเล่นงานทันที

“แฉาย! เธอรู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าไปไม่ได้ น้ำนั้นมียันตรายเธอถึงได้เดินหลีกมันมาได้โดยไม่กระทบมันเข้า”

เจ้าคนฉลาดไปด้วยเล่ห์ล็กสบตานายหญิง แล้วก็รู้ในทันทีว่า ถ้าขึ้นตอบหน้าตาเฉยว่าไม่รู้เป็นถูกตบแน่ จึงเลียงออก

“ผมเพียงแค่สงสัยเท่านั้น นายหญิง”

“สงสัยยังงี้?”

“อยู่ ๆ ผู้กองก็เจาะจงกำหนดสั่งให้ผมเดินล่วงหน้ามาก่อน คำสั่งเช่นนั้นทำให้ผมต้องคิด เพราะถ้ามันไม่มีสิ่งอันผิดปกติใด ๆ ผู้กองคงไม่ใช้ผมให้ลงไปเป็นคนแรก ผมเห็นใบไม้ได้น้ำนั้น ท่าทางมันชอบกลนัก สัญชาตญาณระวังภัยบังคับให้ผมเดินเลี้ยวออกห่างมันไปเสีย ถึงแม้ผมจะขึ้นมาถึงฝั่งนี้แล้ว ผมก็ยังไม่แน่ใจว่ามันจะมีพิษสงอันใดหรือไม่ และก็เห็นผู้กองนำพวกเราทุกคนมาในอาการเดียวกับผม จนกระทั่งผู้กองสั่งให้ผมทุ้มขอนไม้ลงไปทดลองเมื่อครู่นี้ จึงรู้ชัดว่าถ้าเรากระทบหรือเดินไปเหยียบใบมันเข้า เราจะถูกหุบห่อแล้วลากตัวจมหายตามใบของมันลงไปได้โคลนนั่น”

คำตอบของไอ้คนที่พราวไปด้วยไหวพริบ ทำให้นายหญิงไม่สามารถจะจับผิดได้ถนัดนัก เพราะต่อนไม่จน ร้องออกมาอย่างชัดใจว่า

“ร้านัก! ทั้งสองคนนั้นแหละ โยนใส่กันไปมา ชัดทอดกันอยู่นี่เอง จนไม่รู้จะค้นหาความผิดเอาจากใคร ได้ความจริงแล้ว ทั้งรพินทร์ก็ดี หรือแงชายก็ดี เมื่อรู้ถึงอันตรายนี้อยู่แล้ว ก็ควรจะบอกให้พวกเราทั้งหมดได้รู้ไว้บ้างล่วงหน้าจะได้ช่วยกันปรึกษาหารือหรือหาเส้นทาง นี่แกล้งหลอกให้เราเดินตามโดยไม่รู้ตัวอะไรเลย กว่าจะมารู้ก็ถึงฝั่งนี้แล้ว โชคดีเหลือเกินที่ไม่มีใครพลาดไปเหยียบถูกไอ้ใบฝิ่นนั้นเข้า”

รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจยาว ไม่ได้มองไปทางเจ้าอดีตร้อยโท กองโจรกะเหรี่ยงคู่ปรับของเขาอีกเลย หากแต่พูดกล่าวแก้แทนให้ว่า

“โปรดอย่าถือเป็นความผิดของผมหรือแงชายเลยครับ ใน

เหตุการณ์ครั้งนี้ ทั้งผมและแงซายอาจเพียงแต่มีสังหรณ์ที่ตรงกันเท่านั้น สำหรับทางด้านผมเองนั้นสารภาพว่าผมสงสัยและระแวงใบบัวประหลาดนั้นมากที่สุด ก็เลยสั่งให้แงซายลุยน้ำทดลองล่องหน้าไปก่อน ก็ไม่ใช่ว่าผมจะแกล้งให้แงซายไปได้รับอันตรายก่อนคนอื่นอย่างที่ คุณหญิงเข้าใจ แต่ผมอยากจะลองดูว่าแงซายจะมีความระแวงอย่างผมหรือไม่ และเมื่อถูกใช้ให้เดินลงไปก่อนนั้น แงซายจะมีวิธีเช่นไร เพราะคิดอยู่เหมือนกันว่าถ้ามันมีอันตราย แงซายก็คงจะไม่ยอมลง หรือมิฉะนั้นก็ยอมบอกตามตรงว่ามันมีอันตรายลักษณะใดบ้าง แต่แงซายก็ไม่พูดอะไร การไม่พูดผมก็ยังไม่อยากจะโทษแงซายนักกว่าแกล้งเจียบเฉยปิดจำไว้ เพราะก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าแงซายรู้ชัดถึงอันตรายนั้นก่อนหรือเปล่า อาจเพียงระแวงอย่างผมก็ได้ เมื่อเดินลงไปก็เพียงแต่เดินระมัดระวังไม่ให้กระทบกับใบบัวของมันเข้า และผมก็ใช้วิธีนั้น เดินนำพวกเรามาตามมา”

“มีความผิดร่วมกันทั้งสองคนนั่นแหละ!”

ดาร์รินตอกหน้า หน้าบึ้ง

“จะบอกให้ก็ได้ว่าใครผิดอย่างไร สำหรับคุณผิดในข้อที่ว่าสงสัยหรือระแวงแล้วไม่ยอมบอกให้เรามีโอกาสรู้บ้าง ส่วนแงซายผิดในข้อที่ว่า เมื่อถูกคุณใช้ให้เดินนำหน้าลงมาก่อน จังหวะนั้นก็อาจพูดบอกเราทั้งหมดได้ว่ามันมีอันตรายอะไรบ้าง นี่ล้วนแล้วแต่ใช้วิธีการเหนือบ่อขำหัวพวกเราทั้งหมดไปเลยโดยการรู้ทันกันเองเฉพาะสองคนอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับคุณพาพวกเราเดินเหยียบผ่านมาบนความตาย

โดยไม่บอกให้รู้ตัวล่วงหน้าสักนิด ฉันอ่านความหมายของคุณกับเงชา
 ยออกเดี๋ยวนีเเองว่า ที่คุณใช้ให้เงชาล่วงหน้าข้ามมาก่อน ก็คือการ
 สอบถามหาหรือว่ามันจะมีอันตรายอะไรหรือไม่ ส่วนเงชาที่เดินนำ
 ล่วงหน้ามาตามคำสั่ง โดยค่อย ๆ เลี้ยวหลักใบมรณะไป ก็เป็นคำตอบ
 โดยไม่ต้องใช้คำพูดว่า อันตรายมันอยู่ที่ไอ้ใบมหากาฬนั่นเอง ให้ทุก
 คนเดินหลบให้ดีไอ้วิธีส่งสัญญาณรู้กันเฉพาะสองคนโดยโทรจิตหรือใช้
 อากัปกริยาแทนความหมายคำพูดแบบนั้น ฉันบอกมาหลายครั้งแล้ว
 ว่า ไม่ชอบใจเลย ทั้งคุณและเงชาทำให้พวกเราโง่กันไปหมด และ
 เป็นการดูหมิ่นเราด้วย”

หมอดารินเป็นคนเอาเรื่องจริง ๆ ต่อว่าเอาฉอด ๆ ด้วยสีหน้า
 เคร่งเครียดอย่างไม่ลดละ หล่อนโกรธง่ายและมักจะถือเป็นเรื่อง
 หงุดหงิดขุ่นใจเสมอ ถ้าหากมีเหตุการณ์กินในลองเชิงอย่างใดขึ้นใน
 ระหว่างเขากับเงชา ซึ่งเป็นสิ่งที่หล่อนไม่พอใจทุกครั้ง **และมักจะใช้
 คำพูดที่ฉลาดด้วยเหตุผล ชนิดอาจพลอยพาให้เชษฐาและไชย
 ยนต์ต้องคล้อยตามเห็นจริงด้วยเสมอ**

ข้อนี้แหละที่ทำให้พราณใหญ่อดอัดใจ

รพินทร์ไม่ต่อล้อต่อเถียงอะไรอีก เดินผละมาหยุดยืนชิดริม
 ตลิ่ง จ้องมองลงไปยังใบไม้ น้ำลักษณะแปลกประหลาดเหล่านั้นอีกครั้ง
 อย่างพิจารณา ดารินหันไปเล่นงานเงชาอีกหลายคำ เพราะยังหน้า
 เช่ออยู่ใกล้ จนพี่ชายต้องยกมือขึ้นห้าม

“เออละ อย่าเอาเรื่องแบบนี้มาถือเป็นเรื่องสลักสำคัญอะไรนักเลยน้อย สรุปก็คือทั้งรพิณทร์และแกงชายสามารถนำเราผ่านพ้นวิกฤตการณ์ทุกชนิดมาโดยปลอดภัยเป็นใช้ได้ คิดเสียว่าทั้งสองคนไม่ใช่คนช่างพูดด้วยกันทั้งคู่ก็แล้วกัน ที่รพิณทร์ไม่บอกให้เรารู้ตัวล่วงหน้า บางทีจะเป็นเพราะเขาไม่ต้องการให้พวกเราทั้งหมดเกิดความล้มเหลวเสียแล้วก็ผ่านพ้นบริเวณนี้ขึ้นมาไม่ได้เสียเปล่า ๆ พี่เองก็เหมือนกัน ถ้ารู้เสียก่อนว่า ไอ้โบเจ้ากรรมนั้นมันดูทุกสิ่งทีไปกระทบมันเข้า ให้จมหายลงไปได้โคลนได้ พี่ก็คงไม่กล้าเสี่ยงเดินลุยน้ำผ่านมันมาแน่ ๆ อย่างดีก็ย้อนกลับ ไม่ยอมข้ามทางนี้แล้ว จะว่าเขาไม่เตือนให้เรารู้เลยก็ยังไม่ถูกนัก รพิณทร์คอยบอกเตือนเราอยู่ตลอดเวลาแล้วว่าให้ระมัดระวัง เดินตามรอยเขาให้ดีที่สุด นั่นก็เป็นการบอกให้เราอยู่ยงแล้วว่า ถ้าผิดเส้นทางของเขากออกไปมันเต็มไปด้วยอันตราย”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หันไปถามแกงชายเรียบ ๆ โดยไม่เปิดโอกาสให้ทันคิดหรือตั้งตัวได้ว่า

“แกงชาย สมมติว่าพวกเราคนใดคนหนึ่ง ขณะที่เดินผ่านกันมาบังเอิญถูกไอ้โบบัวผื่นนั้นเล่นงาน เราจะแก้ไขช่วยเหลือกันได้อย่างไรนี้”

เมื่อนั้นเองเจ้าคนร่อยเล่ห์พันไหวพริบ ก็พลันหลวมตัวให้แก่สุภาพบุรุษในราชสกุลผู้ฉลาดกว่า

“ไม่ต้องกลัวหรอก นายใหญ่ แกงชายยังยืนอยู่บนฝั่งนี้อีกทั้งคนพร้อมกับสายบาศิในมือ ถ้ามันจะดูดพวกเราลงไปได้โคลนแกงชายจะขว้างบ่วงไปคล้องตัวไว้ แล้วรั้งยึดกับต้นไม้ใหญ่แถวนี้มันจะดูดลงไป

ไม่ได้ แล้วเราจะช่วยกันสาวสายบาดึงพวกเราขึ้นมาจนได้”

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ แผลงรอยเท้าทันทุกประการไว้ภายใต้สีหน้าเรียบปกติ ส่วนไชยยันต์มองหน้าแงซาย แล้วหันไปทางดาริน

“ไฉ่ น้อย! คราวนี้พอจะมองเห็นชัดหรือยังว่า ระหว่างพรานนำทางของเรากับเจ้าองครักษ์พิเศษคนโปรดของเธอนั้นใครจะน่าเตะกว่ากัน รพินทร์เพียงแต่สงสัยเท่านั้น ยังไม่อาจรู้แน่ได้ว่าไอ้ใบอัปปริยน์นั้นมีพิษสงหรือเปล่า แต่คำตอบของเจ้าแงซายกับเชษฐาหยก ๆ นี่ มันก็บอกความหมายให้เราชัดอยู่แล้วว่ามันรู้ดีกว่ารพินทร์เสียอีก รู้จนถึงวิธีแก้ด้วยแล้วก็รอที่จะแก้ไขอยู่แล้ว ถ้าเราคนใดคนหนึ่งพลาด แต่ทำไมมันถึงไม่บอกเราเสียแต่แรก เธอพยายามหาจำเลยให้ได้ในเรื่องนี้ไม่ใช่หรื ว่าใครคือคนที่ควรบอกพวกเราให้รู้ไว้เสียก่อน และคนคนนั้นก็ควรจะเป็นคนที่รู้ต้นลึกหนาบางมากที่สุด ไม่ใช่คนที่เพียงแต่นึกสังหรณ์เท่านั้น คราวนี้เห็นตัวจำเลยแท้จริงหรือยังล่ะ?”

“เอาเสียอีกขนาดดี?”

ดารินขยับตัว แต่มาเรียนรู้เชิงปราดเข้าสกดจับแขนไว้ แล้วอุดห่างแงซายซึ่งยื่นหน้าเซ่อออกมา

“ฉันบอกแล้วว่าเลิกสนใจเสียเถิดน้อย ไม่มีใครผิดหรือถูกมากไปกว่าใครหรอกในกรณีนี้ ระหว่างไพรวัลย์กับแงซายถ้าเรามัวแต่คิดที่จะให้สองคนนี้ทำอะไรต่ออะไรเปิดเผยออกไปให้เห็นชัดในสายตาของเรา พวกเราจะปวดหัวตายเสียเปล่า ๆ ความจริงเราควรจะมีเคล็ดสองคนนี้มานานแล้ว ต่อไปไม่จำเป็นจะต้องไปคาดคั้นสอบสวนอะไรให้เสียเวลา

พยายามอ่านท่าทีของเขาทั้งสองคนให้ถี่ถ้วนหน่อย แล้วเราก็คงจะวินิจฉัยได้เองว่าจะอะไรเป็นอะไร ไปดูลักษณะของไบชิตินั้นกันให้เห็นชัด ๆ ดีกว่า ดูซิว่ามันเป็นพืชประเภทไหน ปฏิภานของมันแตกต่างกับพวกไม้กินคนบนบกอื่น ๆ ที่เราผ่านมาแล้วหรือไม่เพียงใด”

คณะนายจ้างทั้งหมดชวนกันย้อนกลับมาริมตลิ่งตรงที่พรานใหญ่ยืนอยู่ก่อนแล้ว รพินทร์ตื่นจากอาการใคร่ครวญหนักอึ้ง เมื่อรู้สึกว่ามีอีกสี่คนมายืนเรียงรายอยู่ใกล้ ๆ เขา พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดบัดนี้เพิ่งจะระงับสติอารมณ์ความตื่นตระหนกลงเป็นปกติได้ พวกเขาค่อย ๆ มุงเข้ามาดูอยู่ด้วย

“มันเป็นอะไรกันแน่ ผู้กอง สัตว์ หรือพืช?”

จอมพรานเต็มไปด้วยความมึนงงอัดอั้นตันใจ ตั้งแต่ออกจากหล่มซ้างเป็นต้นมา เขาไม่สามารถจะให้ความสว่างใด ๆ เกี่ยวกับสภาพของป่ามหัศจรรย์แก่นายจ้างของเขาได้เลยทั้งสี่สิ่งทุกอย่างที่พานพบล้วนเป็นสิ่งที่ในชีวิตพรานอันโชกโชนของเขาไม่เคยประสบพบเห็นมาก่อน ยามเมื่อวิกฤติการณ์เกิดขึ้นก็ใช้ไหวพริบปฏิภาณและสัญชาตญาณอันเฉียบแหลมของเขาเท่านั้นเป็นเครื่องแก้ไขคลี่คลาย นำทุกคนในคณะให้รอดปลอดภัยมาได้ ภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้น ล้วนมาในรูปแบบที่ไม่ทันรู้ตัวและคาดคิดไปไม่ถึงทั้งสิ้น

“ควรจะเป็นพืชมากกว่าสัตว์ครับ เพราะไม่สามารถจะเคลื่อนไหว

ได้ด้วยตัวเอง ยกเว้นแต่เราจะไปกระทบเซลล์หรือประสาทในการหัดตัวของมันเท่านั้น แบบเดียวกับเครื่องเถากินคนที่เราผ่านพบมาแล้ว ถ้าเราไม่ไปกระทบมันเข้า หรือไม่อยู่ในรัศมีที่ใบของมันจะหุบห่อเอาได้ มันก็ทำอันตรายอะไรเราไม่ได้ หรือถ้ามันจะเป็นสัตว์มันก็เป็นสัตว์ประเภทงอกรากติดอยู่กับดินเคลื่อนไหวไปไหนไม่ได้ การรับรู้หรือปฏิกิริยาต่าง ๆ จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อถูกกระทบ สัมผัส ไม่มีหู ไม่มีตา ไม่มีระบบขนประสาทแบบเดียวกับพวกสัตว์เซลล์ต่ำทั้งหลาย อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าเมย์น่าจะลงความเห็นได้ดีกว่าผมผู้มีมโนจนปัญญาไปหมดสำหรับสัตว์และพืชในป่าหลงสำรวจนี้”

“ฉันเองก็มาคิดว่าจะรู้อะไรดีไปกว่าคุณมากนัก”

มาเรีย ฮอฟมันส์สารภาพ

“แต่อยากจะสันนิษฐานเท่าที่เห็นอยู่ที่นี่ว่า มันเป็นกิ่งสัตว์กิ่งพืชผสมกันอยู่ในตัวของมันเอง ดูให้ดีจะรู้สึกว่ามันคล้าย ๆ ดอกเห็ดที่บานอยู่ได้น้ำ”

“ดูให้ดีสิ มันหุบห่อเหยื่อเอาไว้ในทันทีที่กระทบเข้าไปในบริเวณดอกที่แผ่บานของมัน แล้วดึงดูดหายใจลงไปได้ดินได้อย่างไร?”

ไซยยันต์พยายามจะศึกษาความจริงให้ได้ด้วยความฉงนฉวยใจพรานใหญ่ก็ชี้ให้ดูไปที่ช่องลึกใจกลางของดอกที่บานแผ่อยู่เส้นผ่าศูนย์กลางของช่องกลางดอกขนาดใหญ่ นั้นประมาณ 3 ฟุต

“ช่องที่เห็นเป็นรูลึกลงไปใจกลางดอกนั้นแหละครับ ผมคิดว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุด มันจะต้องเป็นแนวหรือโพรงกลางของก้านดอกซึ่งฝัง

ลงไปในดินด้วย จะลึกสักขนาดไหนเราก็ไม่อาจทราบได้ ทันทีที่มีอะไรไปกระทบ ใบที่แผ่กลมออกไปในรัศมีรอบด้านจะทำหน้าที่หุบตัว แล้วมันจะลากตัวเองลงไปตามแกนของก้าน โดยอาศัยช่องลึกใจกลางนั้นเป็นทางดิ่งลงแบบเดียวกับเรากางร่มปลายเร็ว โดยหงายทางด้านล่างของร่มขึ้น พอหุบร่มเป็นแนวเส้นขนานกันคั่นกลางของร่ม แล้วดิ่งลงเบื้องต่ำ เหลือที่ถูกใบหุ้มห่อไว้ จะถูกดูดหายลงไป在那个นั้นด้วย ต่ำลงไปกว่าระดับน้ำ แล้วก็ลึกหายลงไปได้หรือไม่เพียงไร ก็สุดแต่ขนาดของเหยื่อด้วย ลำพังร่างกายส่วนสัดส่วนขนาดมนุษย์พวกเราก็ไม่ต้องสงสัยเลย วูบเดียว! ถ้าช่วยกันไม่ทันก็ถูกดูดจมหายตามใบห่อของมันลงไปตามแกนของก้านทันที ถ้ามันเป็นแต่เพียงพืชที่ไม่มีเครื่องย่อยสำหรับจะเสพเป็นอาหารด้วยเราก็จะตายเพราะลำลึกลงหายใจไม่ออก แต่ถ้ามันเป็นสัตว์กินสัตว์ เราก็จะถูกบดย่อยเป็นอาหารอยู่ใต้ดินเลนต่ำกว่าระดับน้ำนั่นเอง”

ทุกคนขนลุกชันขึ้นอีกครั้งด้วยความสยงใจ เมื่อนึกวาดมโนภาพตามที่พรานใหญ่บอก ทั้งหวาดเสียวขยะเขยงระคนกันจนสุดที่จะกล่าวได้ พรานใหญ่นิ่งคิดอะไรอยู่อีกครู่ก็กล่าวขึ้นอีกว่า

“ถ้าไม่เกรงว่าจะเสียเวลาเกินไปนัก เรามาลองพิสูจน์กันให้เห็นชัดออกไปเลยดีไหมครับ”

“พิสูจน์ยังงัย?”

“หาวิธีถอนทั้งรากทั้งโคนของมันขึ้นมาดูให้เห็นชัดสักดอกเรารู้อยู่แล้วว่าธรรมชาติของมันคือพยายามจะดูดทุกสิ่งทุกอย่างที่มากระทบ

มันลงไปได้น้ำและได้ดินที่มันฝังรากอยู่ แต่เราจะเป็นฝ่ายดูดถอนมันขึ้นมาบนบกบ้าง จัดขึ้นมาทั้งยวงเลยจะได้เห็นว่ารากที่ฝังอยู่ใต้ดินของมันมีลักษณะเช่นไร ลีลับแคไหน ผมคิดว่ากำลังของเราทั้งสองคน ถ้าช่วยกันอย่างพร้อมเพรียง ควรจะมีทางถอนมันขึ้นมาได้สักดอกหนึ่ง”

ทุกคนมองเขาเป็นตาเดียว

“แล้วคุณคิดว่าคุณมีวิธีอย่างไรถึงจะถอนมันขึ้นมาทั้งยวงได้?”

เชษฐาถามต่ำลึก...

ทั้งหมดเห็นรพินทร์ ไพรวลย์เหลือบแลไปทางแงซายอีกครั้ง แงซายผู้เป็นคนเดียวของคณะในขณะนี้ ซึ่งไม่ได้มาขึ้นรวมกลุ่มอยู่ริมตลิ่งด้วย หากแต่ทรุดตัวลงนั่งพักเอาแรงอยู่ที่กองสัมภาระ ดูท่าว่าจะไม่สนใจอะไรอีกนอกจากจะทอดสายตามองไปยังทิศทางด้านถัดไป แล้วก็เห็นพรานใหญ่ก็ลงไปคว่ำกอนดินแข็ง ๆ ก้อนหนึ่งขึ้นมา ขว้างไปที่ร่างอันนั่งหันหลังให้นั้น กอนดินอ่อน ๆ ริมตลิ่งปลิวไปกระทบหลังอย่างถนัดถนี่ จนเจ้าของร่างสะดุ้งโหยงหันมา คนขว้างจึงพยักหน้าเรียก

ร่างโย่งใหญ่่นั้นลุกขึ้นเดินเข้ามาหาอย่างเนือย ๆ

“นายหญิงเขม่นชี้หน้าแกกับฉันเต็มทีแล้ว”

เขาพูดดัง ๆ วางหน้าปกติ

“เกี่ยวกับข้อที่บางขณะฉันนี้ ส่วนแกไม่พูด ต่อไปนี้จะพยายาม

ไม่หนึ่งเฉย ส่วนแกก็จ้งอ้าปากให้ทุกคนได้ยินคำพูดที่จำเป็นเสียบ้าง
 ฉันเรียกแกเข้ามานี้ก็เพื่อจะบอกแกว่า เราต้องการถอนเห็ดมรณะชนิด
 นั้นขึ้นมาสักดอกหนึ่ง เพื่อพิสูจน์ให้เห็นชัดว่ารูปร่างข้างใต้ หรือราก
 ของมันที่ฝังอยู่ใต้โคลนจะเป็นอย่างไร และฉันต้องการความร่วมมือ
 จากแก”

“โปรดสั่ง ว่าจะให้ผมทำอย่างไร?”

“แกก็รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นไปไม่ได้ในการที่เราจะเดินลงไปแล้วก็
 ถอนมันขึ้นมาได้ง่าย ๆ เหมือนถอนสายบัว ฉันอยากจะฟังความเห็น
 ของแก และต้องการให้เจ้านายของเราทุกคนได้ยินด้วย”

แงซายนิ่งเงียบไปครู่ ทุกสายตามองจับมาที่จอมพเนจรเป็น
 ตาเดียว

“ผู้ทรงคำนวณแล้วหรือไม่ ว่ากำลังจุดดิ่งของมันประมาณสัก
 ขนาดไหน”

“ก็ไม่น้อยทีเดียวลำพังเราคนสองคนก็คงรั้งมันไม่อยู่ แต่ถ้าใช้แรง
 อย่างพร้อมเพรียงทั้ง 12 คน และเลือกตำแหน่งให้ถูกจุด เราแน่ใจว่า
 นอกจากเราจะรั้งพลังจุดดิ่งของมันไว้แล้ว ยังอาจเป็นฝ่ายที่จุดถอนมัน
 ขึ้นมาได้อีกด้วย และความจริงใบของมันก็ไม่ใหญ่โตมหึมาเกินไปนัก
 แต่ละใบแยกกันอยู่เป็นเอกเทศไม่ได้มีส่วนเข้ามารวมพลังกันได้”

“ถ้าเช่นนั้น เราจะใช้กำลังของเราทั้ง 12 คน ตรงตำแหน่งที่ถูก
 จุดที่สุด”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงกล่าวขึ้นช้า ๆ ตามองจับนิ่งลงไป

น้ำ ซึ่งเห็นมรดกดอกไม้ใหญ่น้อยบานพราวอยู่ใต้น้ำทั่วไป ยกเว้นสอง ดอกซึ่งเอาขนไม้ทุ่มทดลองลงไปเมื่อครู่นี้ มันอันตรายจนรดดอกไม้ใหญ่ ทั้งดอกหายลงไปใต้ดินอย่างเงียบเชียบอย่างปราศจากร่องรอย รวากับ ว่าเมื่อก่อนหน้านี้ไม่มีดอกของมันบานแผ่ล่อตาอยู่ น้ำบริเวณนั้นขุ่นข้น คลັก ทำให้มองไม่เห็นพื้นตรงตำแหน่งที่มันรดดอกหายลงไป สังเกต ไม่ได้ว่าพื้นอันควรเป็นส่วนที่ก้านดอกโผล่ขึ้นมาขึ้น บัดนี้มีลักษณะเช่น ไร และภายหลังจากรดหายลงไปใต้ดินเบื้องล่างแล้ว ก็ยังไม่มีที่ท่าว่า จะโผล่กลับขึ้นมา

เสียงเงาชายกล่าวต่อมาว่า

“สองคนบุกลงไปใต้น้ำ คนหนึ่งทำหน้าที่ล่อโดยเดินไปเหยียบให้ ไบมันหุบ อีกคนหนึ่งเตรียมระวัง คนที่จะทำหน้าที่ล่อมีสายเชือก ผูกมัดตัวไว้ อีก 10 คนที่เหลือนบนฝั่งคอยรอสายเชือกตามลงไป และ คอยยึดให้มันเตรียมจูดรั้งเมื่อมันหุบห่อเอาคนที่ล่อไว้ แล้วพยายามจะ ลางลง คนบนฝั่งชักสายเชือกดึงรั้งไว้ ไม่ต้องจูดให้หลุดออกมาจาก การถูกห่อ แต่จูดยึดเพียงไม่ให้มันลากลงไปได้เท่านั้น ส่วนคนที่ตาม ลงไปด้วยอีกคนหนึ่งจะใช้เชือกคล้องโคนดอกของมันไว้ จากนั้นก็ระดม แรงเต็มที่จูดสายเชือกคล้องโคนดอกของมันไว้ จากนั้นก็ระดม แรงเต็มที่จูดสายเชือกเส้นที่คล้องรัดโคนดอก ลากถอนมันขึ้นมา ถ้า รากเบื้องล่างมันไม่เหนียวแน่นนัก มันจะถอนขึ้นมาทั้งยวง แต่ถ้าราก เหนียวเกินกำลังจูด ขั้วดอกจะขาดตามแรงจูด เราจะได้เฉพาะดอก ส่วนบนกับคนของเราที่ถูกมันหุบไว้ขึ้นมา”

ไม่จำเป็นจะต้องอธิบายซ้ำ คณะเจ้านายทุกคนที่ยืนฟังอยู่
สามารถจะเข้าใจได้ตามคำพูดของนางชานนั้นโดยปรุโปร่ง

“พวกที่รอคอยจุดดิ่งอยู่บนฝั่งนะไม่มีปัญหาหรอก ปัญหามันอยู่ที่
ที่ว่าสองคนที่จะลงไปในน้ำคือใคร และในระหว่างสองคนนี้ใครคือคนที่
จะเข้าไปล่อให้มันหุบรัดตัว และใครจะเป็นคนคอยเอาเชือกคล้องให้ถึง
โคนก้าน เพื่อให้พวกข้างบนจุด”

ไชยยันต์ถามขึ้นห้าว ๆ

จอมพรวนแยกเขี้ยวออกมาชนิดหนึ่ง สบตาเจ้ากะเหยิงโฉมงาม
คู่ปรับ

“แกไม่ขัดข้องที่จะลงไปกับฉันสองคนไม่ใช่หรือ?”

ริมฝีปากนั้นยิ้มเห็นไรฟัน

“เสียงมาก”

“แปลว่าแกปฏิเสธ?”

“ถ้าเป็นความจำนงของผู้กองผมก็เสียงไม่ได้ แต่ว่า...”

“อะไร?”

“ใครจะเป็นคนเดินเข้าไปให้มันรัดตัว”

จอมพรวนหัวเราะหึ ๆ

“แล้วแกคิดว่าควรจะเป็นใครล่ะ ระหว่างเราสองคน?”

“คนที่เป็นหัวหน้าและผู้นำของทุกคน”

รพินทร์คงหัวเราะในลำคอเช่นนั้น เท่าทันเล่ห์วจาและเหลี่ยมคู้
ซึ่งแสดงออกทุกเชิง

“เออละ แก่ไม่ต้องกังวลหรอกในข้อนั้น ฉันจะเป็นคนล่อให้มันรัดเอง ส่วนแกมีหน้าที่ใช้เชือกเข้าไปคล้องก้านดอกของมันไว้ ขณะที่มันหุบรัดฉัน”

แกชายก็มึนศีรษะรับอย่างสงบ ช่อนยิ้ม

จอมพราณก็เคลื่อนไหวในฉับพลันนั้น เกี่ยวกับการเตรียมตัวตามแผนซึ่งกำหนดไว้ คำพูดได้ตอบระหว่างเขากับแกชายมีขึ้นต่อหน้าคณะนายจ้างทุกคนที่ล้อมฟังอยู่แล้วทั้งหมดเข้าใจวิธีการได้ดี แต่ดาร์วินยังข้องใจอยู่เป็นอันมาก หล่อนมองการจัดเตรียมตัวของรพินทร์และแกชายแล้วมองไปทางพี่ชายคิดว่าจะมีอาการชักท้วงหรือห้ามปรามใด ๆ บ้าง แต่ก็เห็นเชษฐาเฝ้ามองสงบเฉยอยู่ อดรอนทนอยู่ไม่ได้ หล่อนก็โพล่งขึ้น ในขณะที่พราณใหญ่กับแกชายกำลังช่วยกันต่อสายเชือก โดยทำให้กลายเป็นเส้นยาวสองเส้น

“เอ๊ะ! นี่จะไม่มีใครบอกให้สองคนนี้รู้บ้างเลยหรือว่า การทำโง่ ๆ แบบนี้นะ นอกจากจะเป็นการเสี่ยงต่อชีวิตแล้ว ยังหาประโยชน์อะไรขึ้นมาไม่ได้เลย เปลืองเวลาเปล่า จะไปมัวสนใจอะไรอยู่กับเจ้าเห็ดมรณะน่าขยะแขยงนั่นอยู่อีก จนถึงขั้นที่ต้องลงทุนถอนขึ้นมา”

รพินทร์ชะงักนิดหนึ่ง แต่แล้วก็ก้มหน้าก้มตาต่อสายเชือกของเขาต่อไป โดยมีพวกวพรานพื้นเมืองทั้งหลายเข้ามาช่วยกันคนละไม้คนละมือ ไชยยันต์เองก็อยากจะสนับสนุนความคิดของดาร์วินอยู่เหมือนกัน แต่ไม่เห็นอาการใด ๆ จากเชษฐาจึงสงบดูที่ท่าอยู่ ส่วนมาเรียไม่มีใคร

สังเกตท่าทีได้ว่าหล่อนเต็มใจ หรือขัดข้องที่จะให้ทั้งสองลงไปจัดการ กับเห็ดมรณะ ยืนมองเงียบ ๆ ด้วยตาอันเป็นประกายสนใจตื่นเต้น

พี่ชายเอามีอวางบนไหล่ของน้องสาว กล่าวอย่างรู้ใจว่า

“ปล่อยเขา น้อย พี่เองก็อยากจะได้ดูลักษณะของรากมัน เหมือนกันว่าเป็นอย่างไร อาจเสี่ยงบ้างเหมือนกัน แต่เราก็มีหลักการที่ดี ที่จะไม่ให้เกิดอันตรายร้ายแรงขึ้นกับสองคนนั้น ประเดี๋ยวเรามาช่วยกันระดมแรงดึงสายเชือกดีกว่า นี่กว่าเล่นชักเย่อก็แล้วกัน พวกเราอยู่บนนี้ตั้ง 10 คน มันจุดเงาชายหรือรพินทร์ลงไปข้างใต้ไม่ได้หรอก”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็ร้องกำชับไปทางพรานใหญ่กับทุกคนที่ช่วยกันผูกสายเชือกว่า

“ต่อปมเชือกให้รอบคอบที่สุดนะ อย่าให้เกิดขาดขึ้นในระหว่าง การดึงเป็นอันขาด”

“วางใจเถอะ นายใหญ่”

เสียงบุญคำร้องตอบมา ทั้ง ๆ ที่สีหน้าอาการของแกก็ดูไม่เต็มใจนัก ที่จะให้เจ้านายของแกเสี่ยงลงไปเล่นกับเจ้าเห็ดผีนั่นอีกครั้ง

“รับรองว่าเชือกไม่ขาดแน่ ต่อชิงข้ามเหว แล้วเดินเหยียบหรือ โหนไปตามสายเชือกที่ต่อไว้ก็ยิ่งเคยแล้ว เรื่องชักเย่อนะเรื่องเล็ก เว้นแต่เราจะสู้แรงมันไม่ได้ ถูกมันจุดตกน้ำไปหมด ทุกคนก็ช่วยไม่ได้”

มาเรียเดินเข้ามาชิดคาริน กระซิบว่า

“ใจเย็น ๆ น้อย ประเดี๋ยวเราจะได้เห็น เชื่อกเถอะไม่เป็นไรหรอก ไพรวัดภัยกับเงาชายไม่ใช่คนโง่เลยในเรื่องแบบนี้ เขาคงมองเห็นช่องทาง

อยู่แล้ว”

“รณหาที่ไม่เข้าเรื่อง พี่ใหญ่ก็พลอยเป็นไปด้วยอีกคน”

ราชสกุลสาวบ่น สีหน้าไม่ดีนัก

“เมย์ เธอที่กำลังดูดติ่งของไอ้เหี้ยมรณะนั่นมันมีสักเท่าไร และนอกจากแรงดูดติ่งลงแล้ว จะมีพิษอะไรจากใบมันอีกหรือไม่ อาจมีพิษประเภทที่ถ้ากระทบเนื้อทำให้เป็นง่อย เป็นอัมพาตหรือสลบไปได้”

ผู้ชำนาญในทางโบราณชีวศาสตร์สะดุดใจคิดอยู่ชั่ววิบตาหนึ่ง ในคำพูดของหมอดาริน แต่แล้วก็สั่นศีรษะ

“เชื่อว่าคงไม่มีพิษอะไรจากใบของมันหรอกน้อย นอกจากแรงดูดที่จะดึงให้จมหายลงไปได้ดินเท่านั้น ส่วนรากเป็องล่างของมันยังเป็นปัญหา อาจมีเซลล์ที่ย่อยเนื้อหนังของเหยื่อเพื่อให้กลายเป็นปุ๋ย หรืออาหารของมันในอันดับต่อไป ถึงเช่นนั้นก็ตาม ก็คิดว่าคงจะไม่สามารถย่อยเหยื่อได้อย่างปัจจุบันทันด่วนเหมือนสัตว์อื่นขบเคี้ยวอาหาร นอกจากว่ารอให้เหยื่อเน่าเปื่อยไปตามกาลเวลา แล้วค่อยๆ ดูดซึมเข้าไปหล่อเลี้ยงลำต้นภายหลัง”

ขณะกล่าวอย่างไตร่ตรองลึก ดวงตาของหม่อมสาวมองจับไปยังดอกที่เห็นใหญ่ที่สุดในละแวกใกล้ๆ ฝั่งนั้น ห่างจากสองคนที่เงาชายโยนท่อนไม้ลงไป ทำให้มันรูดดอกหายไปใต้โคลนเมื่อครู่นี้เล็กน้อย รัศมีของใบหรือดอกที่แผ่กว้างออกไปนั้นมีเส้นผ่าศูนย์กลางถึงเกือบสามเมตร ถ้ามันวัดเข้าหุบห่อร่างกายอันมีส่วนสูงของมนุษย์ธรรมดา

ก็หมายถึงว่ามันย่อมหุบในรอบด้านขึ้นมาติดศีรษะหมดทั้งตัวทีเดียว
 มาเรียกพนักงานให้ดารีนดูไปที่ดอกนั้น

“สังเกตดูจากลักษณะความกว้างใหญ่ของใบ ฉันกะว่าแรงดูดดึง
 ของมันอาจเท่ากับวุ้นสักตัวหนึ่ง ถ้าเชือกไม่ขาด กำลังพวกเราทั้งสิบ
 คนที่ระดมกันให้เต็มที่ คงจะรั้งมันไว้อยู่แน่นอนแต่ส่วนจะถึงกับ
 สามารถถอนรากให้มันหลุดขึ้นมาได้หรือไม่ยังเป็นปัญหา เพราะเราไม่
 รู้ว่ามันหยั่งรากมันคงลงไปใต้อาณัติได้ลึกสักขนาดไหน”

ดารีนถอนใจออกมาเบา ๆ สิ้นศีรษะช้า ๆ อย่างไม่เห็นด้วยอยู่
 เช่นนั้น แต่ก็ไม่สามารถคัดค้านอย่างใดได้อีก เพราะคนอื่น ๆ ในกลุ่มของ
 พวกหล่อนไม่มีใครขัดขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่ชายผู้เป็นหัวหน้า
 คณะทั้งหมดโดยตรง

รพินทร์กับแฉะยต่อสายเชือกในลอนเสร็จสรรพทดลองดูจน
 แนใจแล้วว่าทุกปมต่อเหนียวแน่นมั่นคง ชนิดที่จะไม่มีการขาดหลุดขึ้น
 ในการใช้พลังดูดดึงชักเย่อกันอย่างเต็มที่

แล้วเราก็กู้ขึ้นยืนเตรียมพร้อม ปลดปล่อยหลังติดตัว และไกวเฟล
 ออกวางไว้ จนเหลือแต่ตัวเปล่าแคล้วคล่องที่สุด มีเพียงมิดหมออันคม
 กริบยาวประมาณศอกเศษ ซึ่งขอยืมมาจากจันถือกระบี่แน่วไว้ในมือ
 แล้วชักซ้อมทำความเข้าใจกับคณะนายจ้างของเขาอีกครั้ง

“เอาละครับ ผมจะเอาปลายเชือกข้างหนึ่งผูกติดเอาไว้ให้แน่น แล้วจะเดินลุยน้ำลงไปเหยียบกระทบบอก ให้มันหุบรัดงาช้างนั้นจะถือ เชือกอีกเส้นหนึ่งเดินตามผมเข้าไปด้วยในระยะพ้นรัศมีที่มันจะรัดเอาไว้ ได้ ปลายเชือกของงาช้างจะทำบ่วงกระตุก เพื่อคอยจ้องจังหวะสวม คล้องดอกของมันให้ลงไปชิดก้านที่โผล่พ้นดิน ระหว่างที่มันหุบใบรัด ผม”

เขากล่าวซ้ำ ๆ เพื่อให้ทุกคนเข้าใจอย่างถ่องแท้ที่สุดสำหรับการ ประสานงานโดยพร้อมเพรียงชนิดคลาดเคลื่อนไปไม่ได้เลย

“หน้าที่ของคุณชายและพวกเราทั้งหมดที่รออยู่บนฝั่งนี้ก็คือ คอย ผ่อนสายเชือกตามการเคลื่อนไหวของผมกับงาช้างไปทุกระยะ โปรด ระวังด้วยว่า อย่าผ่อนให้สายเชือกมีระยะหย่อนเกินไปนัก เอาพอดี ๆ ไว้ ในขั้นแรกนี้ขอให้พวกเราทั้งหมดเข้าแถวกันในลักษณะเตรียมชัก เย่อจับปลายเชือกไว้ให้มัน ระวังคอยยึดรั้งด้านผมไว้ก่อน อย่าเพิ่ง สนใจกับสายเชือกทางด้านงาช้างก่อน พอมันเริ่มตวัดใบหุบรัดผม รั้ง ตัวผมไว้ทันที อย่าให้มันทันลากผมจมลงไปได้น้ำ ไม่ต้องออกแรงดึง จุดจนถึงกับให้ผมต้องหลุดออกมาพ้นใบของมัน เพียงแต่ยึดดึงไว้ เท่านั้น ระยะนี้เองงาช้างจะเอาบ่วงไปคล้องใบที่หุบของมันไว้จนถึง ก้านชิดดิน เมื่องาช้างจัดการคล้องบ่วงรัดก้านหรือคอดอกได้แล้วจึง ค่อย ๆ ย้ายกำลังของเรามาทางสายเชือกของงาช้าง อย่าเพิ่งปล่อย สายเชือกทางด้านผมพร้อมกันทั้งหมดเสียทีเดียว แต่เป็นการย้ายกำลัง

ทีละคน เพราะเราจะเปลี่ยนจุดแรงดึงจากเชือกเส้นของผมไปยังเชือกเส้นเงาโดยไม่ให้เปิดโอกาสให้มันหลุดตกหนีหายลงไปได้ พอครบกำลังคนทั้งหมดที่ย้ายจุดดึงมายังเชือกเส้นที่สองนี้แล้ว ก็ระดมกำลังกันอย่างเต็มที่ จุดลากมันขึ้นมา...เคลียร์ไหมครับ? เท่าที่ผมอธิบายมานี้”

ทุกคนฟังเขาอย่างตั้งใจที่สุด เศรษฐ์กลางทบทวนแผนที่เขาบอกนั้น เพื่อซักซ้อมอีกครั้งกันฉับพลัน แล้วพยักหน้า

“โอเค ผู้กอง ทางฝ่ายผมเข้าใจดีที่สุด ตามแผนที่คุณกำหนดนี้แล้ว ลงมือได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์หันไปมองเงาแทนความหมาย เสือนั้นยืนพรายรอเขาอยู่ก่อนแล้ว ในมือถือปลายเชือกด้านซึ่งทำเป็นบ่วงหุ้มนิ้วไว้เรียบร้อย ถอดสิ่งของสัมภาระติดตัวทั้งหลายออกจนเหลือแต่ตัวเปล่าแล้วเช่นกัน เขาจึงสะบัดแขนขาทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวของร่างกายอีกครั้ง แล้วเอาผ้าขาวม้าสองผืนพับเป็นเบาะรองกลางลำตัว ก่อนที่จะผูกมัดเชือกในลอนอย่างแน่นหนาติดกับเอว โดยให้สายเชือกนั้นรัดตรงบริเวณที่ใช้ผ้าขาวม้าพันไว้อีกทีหนึ่ง กันไม่ให้เชือกรัด หรือบาดลงไปถึงผิวหนังเมื่อเกิดการกระชากดึงกันอย่างรุนแรงขึ้นในมือขวาถือกระชับมีดหมอของจันพร้อม

“เตรียมตัวได้ครับ ผมจะลงเดี๋ยวนี้แหละ!”

เศรษฐ์ผู้รับหน้าที่ควบคุมอยู่บนบก ก็สั่งการกับฝ่ายของเขาในทันทีนั้น ทั้ง 10 คนบนฝั่ง แม้กระทั่งดาวันและมาเรียเข้ามาหยิบ

สายเชือกที่กองอยู่ข้างบนโดยเร็ว ทุกคนเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว รวดเร็วที่สุด และประสานงานกันได้อย่างพร้อมเพรียง โดยไม่เกิด ปัญหาอะไรมากนัก เพราะคุ้นเคยกับเหตุการณ์ดีที่สุดแล้ว

และด้วยความฉลาดรอบคอบของท่านหัวหน้าคณะ เขาไม่ได้ให้ ฝ่ายที่คุมสายเชือกอยู่บนบกทั้งหมด เพียงแต่คอยยึดสายเชือกไว้ใน แนวตรงเท่านั้น แต่สั่งให้อ้อมเชือกไปพันอ้อมต้นอโรคาเรียขนาดใหญ่ ราวสองคนโอบ ซึ่งยืนต้นอยู่ใกล้ ๆ ริมตลิ่งไว้โดยใช้ลำต้นอันแข็งแรง ของไม้พันธุ์ที่ขึ้นอยู่ตามป่าชายเลนนั้น เป็นหลักยึดต่อต้านกับแรงดูด ของเจ้าเห็ดมรณะอีกชั้นหนึ่ง

แบ่งกำลังออกเป็นสองส่วนเท่า ๆ กัน

พวกแรกจะยึดเชือกทางด้านที่ติดกับตัวของรพินทร์โดยตรง อีก พวกหนึ่งจะคอยคุมปลายเชือกส่วนที่อ้อมพันต้นไม้มาแล้ว และ ชักซ้อมให้ทุกคนรู้ว่า ถ้าแม่เห็ดเหลือกำลังที่จะดูดหรือต่อต้านได้ ให้ พวกที่คุมปลายเชือกพันทาบไว้กับต้นไม้ทันที ซึ่งจะเท่ากับใช้ลำต้น ขนาดใหญ่เป็นหลักต่อต้านแรงดูดอันเหนียวแน่นมันคงที่สุด แทนที่จะ ใช้กำลังของคนโดยตรงทั้งสิบซึ่งอาจเสี่ยงเกินไป

แล้วก็บงการให้ค่อย ๆ ไรยสายเชือกตามรพินทร์ไป ขนาดพอ สายตึงทุกระยะ จอมพราวนเหลียวกลับขึ้นมาแลเห็นความฉลาด รอบคอบในข้อนี้ของท่านหัวหน้าคณะ ก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจ เขา ปลอดโปรงและไม่มีอะไรจะต้องห่วงเลย ในการได้นายจ้างหรือผู้ร่วม เป็นร่วมตายอย่างอดีตนายพันโททูตทหารบอกผู้นี้

แงซายก็ค่อย ๆ แหย่เท้าก้าวลงไปใต้น้ำตามหลังเขา เว้นระยะห่างประมาณ 2 เมตร ปล่อยสายเชือกทิ้งไว้บนฝั่ง โดยยังไม่มีใครต้องระวังยี่ดไว้ก่อนในขณะนี้ นอกจากคะหยิ่นจะหยิบปลายให้ทอดยาวเป็นแนวออกไปสำหรับที่จะให้แล่นมาตะครุบได้โดยสะดวก เมื่อเกิดการเปลี่ยนย้ายแรงจุด

ทั้งสองเดินตามกันมาอย่างระมัดระวัง ลุยน้าอันมีระดับสูงถึงโคนขาน้นห่างตลิ่งออกไปเป็นลำดับ พยายามไม่ให้น้ำกระเพื่อม หรือมีอะไรกระโตกกระตากขึ้นเลย กำหนดหมายตาของรพินทร์ก็คือต้องการจะบ้ายหน้ามุ่งไปยังเห็นมรณะดอกใหญ่ที่สุดและใกล้ที่สุด อันเป็นดอกเดียวกับที่มาเรียสะกิดชี้ให้ดารินดูเมื่อครู่นี้เอง

ทันทีนั้นเสียงลอย ๆ ของใครคนหนึ่ง ก็ดังเรียกมาทำให้จอมพรานชะงักนิดหนึ่ง เอี้ยวคอหันกลับไปดูก็เห็นดาริน วราฤทธิ์ยืนมองอยู่

“บอกให้รู้กันไว้ล่วงหน้าหน่อยซิว่า คุณสามารถหายใจใต้น้ำได้สักกี่นาที ในกรณีที่มีนาคคุณลงไปต่ำกว่าระดับน้ำผิวบน”

พรานใหญ่ยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“อย่าล้อเล่นนะครับ คุณหญิง! พยายามรั้งตัวผมไว้ อย่าให้ศีรษะจมลงไปกว่าระดับน้ำได้เป็นดีที่สุด ผมหายใจใต้น้ำไม่ได้เลยแม้แต่นาทีเดียว และกลั้นใจก็ไม่ได้นานด้วย”

“เหวอ! อ้อ!! ถ้าจั้นก็คิดเสียให้ดีนะ ถ้าจะถอยกลับขึ้นมาเสีย ก็

ไม่มีใครว่าอะไรหรอก ต้องการจะโชว์ความเป็นวีรบุรุษให้ใครเห็นไม่ทราบ!”

หมอดารินร้องบอกหน้าตาเฉยมาอีกประโยคหนึ่ง ไชยยันต์เกาหัวทำหน้ายู่ยี้

“ฮึ! น้อยนี้ อะไรก็ไม่รู้ คนกำลังจะทำงาน พุดแห่โน่นแห่นี้ ทำลายขวัญอยู่ได้ หุบปากเสียเถอะ...ผู้กองไม่ต้องห่วงหรอก ถึงยายนี้ แก่ไม่ช่วยคุณ พวกเราก็ยังอยู่อีกถึงเก้าคน ไม่ปล่อยให้มันดูคุณหายลงไปหรอก”

ประโยคหลังเขาตะโกนบอกรพินทร์ลงไป

จอมพรานไม่หันมาสนใจอะไรอีก และท่ามกลางการเฝ้าจับมองของพรรคพวกบนฝั่ง ทั้งเขาและแกงชายเดินเว้นระยะตามกันในแนวตรง เคลื่อนห่างอย่างแฉะช้าออกไปทุกที เซษฐาก็คอยทำหน้าที่ให้สัญญาณ พวกบนบกคอยผ่อนสายเชือกตามไปที่ละน้อย แลของการคอยจับยึดเชือกไว้นั้นคนแรกคือเจ้าองคุลีमारแห่งหล่มช้าง-คะหยิ่น ซึ่งร่างกายสูงใหญ่กำยำยิ่งกว่าใครทั้งสิ้น ปักหลักยืนตระหง่าน มืออันแข็งแรงทั้งสองกระชับสายเชือกไว้มั่น คนถัดมาก็เป็นไชยยันต์ จันบุญคำ และเกิด ครบตามจำนวนห้าคนของห้าคนชุดแรก

ต่อจากนั้นสายเชือกก็ถูกพันโอบลำต้นอโรกาเรียหักทิศทาง

ย้อนกลับ มีเสีย ส่างปา สองคนยืนประจำรอคอยจังหวะอยู่ ส่วน
 เชษฐา มาเรียและดาร์วิน อีกสามคนนั้น ขณะนี้ยังไม่ได้จับสายเชือกไว้
 เพียงแต่ยืนระวังคุมเชิงอยู่เท่านั้น และพร้อมที่จะเข้าร่วมแรงช่วยเสีย
 กับส่างปาได้ทันที เมื่อเวลาสำคัญมาถึง ทุกคนคอยฟังสัญญาณจาก
 เชษฐา ซึ่งคอยบงการควบคุมอยู่ตลอดเวลา สัมภาระที่จะเกะกะรุงรัง
 ถูกปลดออกมาหมดสิ้น แม้แต่โรเฟิลประจำตัวก็วางทิ้งไว้ใกล้ ๆ

เมื่อเรียงกำลังตามลำดับรายตัวตามแปลนไว้แน่นนอนแล้วเช่นนั้น
 เชษฐาก็วางแผนกำหนดส่งต่อไปว่า เมื่อถึงเวลาที่จะย้ายกำลังจุดรั้ง
 สับเปลี่ยนไปยังเชือกสายของเงาชาวนั้น ให้ผละย้ายไปตามลำดับ
 บุคคลอย่างเป็นระเบียบ เพื่อรักษาพลังจุดรั้งเชือกเส้นของรพิทรีไว้
 ด้วย โดยไม่ถึงกับปล่อยอย่างฮวบฮาบทีเดียว ผู้ที่จะผละจากเชือกเส้น
 ของรพิทรีไปเป็นคนแรกคือ คะหยิ่น ต่อมาก็ไชยยันต์ จัน บุญคำ
 และเกิดทยอยกันไปตามลำดับ เพื่อว่าอย่างน้อยที่สุด ชุดด้านหน้าทั้ง
 ห้าคนที่ถอนกำลังไปอีกห้าคนด้านหลังก็ยังได้อาศัยลำต้นอโรกาเรียเป็น
 หลักช่วยผ่อนแรงอยู่อีกชั้นหนึ่ง แล้วจึงทยอยเคลื่อนย้ายตามหลังไป
 เป็นระลอกที่สองตามลำดับอีกเช่นกัน

แผนตามคำสั่งของเขา พวกพรานพื้นเมืองทุกคนเข้าใจเป็นอย่างดี
 ดี แม้แต่กะหยิ่นและส่างปา เพราะบุญคำทำหน้าที่ล่อมอธิบายให้เจ้า
 สองคนทราบว่านายใหญ่สั่งเช่นไร

ทุกคนขณะนี้แลเห็นพรานใหญ่ไปหยุดอยู่ตรงบริเวณน้ำขุ่น อัน
 เป็นตำแหน่งที่เห็นมรณะสองดอก รุดหายลงได้เลนไปขณะที่เงาชา

โยนขนไม้ลงไปใส่ และมีอาการเหมือนจะใช้เท้าเขี่ยความหาอะไรอยู่
ตรงนั้น เค้าน้ำมีแววครุ่นคิดพิศวง

"เกิดอะไรขึ้นหรือ รพินทร์?"

เชษฐาร้องถามลงไปโดยเร็ว

"ตรงโคนก้านของดอกที่รูดหายลงไปเมื่อตะกี้ นี่ รู้สึกว่าจะเป็น
โพรง หรือหลุมลึกลงไปใต้ดินมากทีเดียวครับ เส้นผ่าศูนย์กลางของ
หลุมกว้างร่วมสามฟุต ลักษณะเป็นหลุมกลมดิกทีเดียว"

เสียงเขารายงานขึ้นมาอย่างตื่นเต้น

"ระวังนะ อย่าพยายามเหย้าเท้าหยั่งลงไป!"

ไชยยันตร์ร้องมาละล่ำละลักอย่างตกใจ

"พบส่วนอันเป็นดอกของมันบ้างไหม?"

ท่านหัวหน้าคณะถามเร็วปรือมาอีก

"ไม่พบเลยครับ พบแต่ปากหลุมเป็นดินเหลว ๆ กลวงลงไปข้าง
ใต้"

เขาตอบมีอาการเหมือนจะพยายามใช้เท้าหยั่ง ๆ แหย่ ๆ แล้ว
บอกมาทันทีว่า

"ตัดไม้ยาว ๆ โยนมาให้ผมสักท่อนเถอะครับ ผมจะทดลองเอาไม้
เหย้งลงไป ว่ามันจะลึกสักแค่ไหน ข้างใต้ลักษณะเป็นอย่างไรบ้าง"

เชษฐารวดเร็วทันการเสมอ ปราดตรงไปที่พงไม้ที่ขึ้นอยู่ใกล้ ๆ
เลือกตัดได้กิ่งยาวตรงแนวกิ่งหนึ่งออกมา ลิดใบและกิ่งเล็ก ๆ ที่งอก
รอบด้านออกหมด จนเหลือเป็นลำยาวประมาณสองวาเศษ แล้ววิ่ง

กลับมาขีดขายตลิ่งโดยเร็ว พุงไม้ลำขนาดข้อมือนั้นไปปักสวบลง
ตรงหน้าของรพินทร์ผู้รอคอยอยู่

รพินทร์เฝ้าริมฝีปากนิดหนึ่ง เหน็บมิดที่ถืออยู่ในมือไว้ที่เอว แล้ว
ฉวยไม้ยาวที่เชษฐาพุงมาให้ถือกระชับไว้ทั้งสองมือ ยกมือค่อย ๆ กด
เหยียบปลายด้านหนึ่งต่ำลึกลงไปยังพื้นน้ำตรงหน้าซึ่งคงจะเป็นบริเวณ
หลุมที่เขาค้นพบ ทั้งหมดเห็นเขากดปลายไม้จมลึกลงไปเป็นลำดับ
จนกระทั่งมือที่กำลังด้านปลายสุดอีกด้านหนึ่งต้องกดจมมิดหายลงไปกว่า
ระดับน้ำ แล้วตัวพรวนใหญ่เองก็อยู่ในลักษณะที่ต้องก้มหน้าเกือบจะ
จุ่มลงไปถึงน้ำด้วย

"โอ้โฮ ลึกลงขนาดนั้นทีเดียวหรือ รพินทร์!!"

เสียงไชยยันต์กับเชษฐาอุทานออกมาอย่างตกใจพร้อมกัน ดาริน
กับมาเรียก็เบิกตาโพลงจ้อง หัวใจเต้นแรง ต่างเห็นจอมพรวน
หยุดชะงักเหมือนจะลั้งเลอยู่ชนิดหนึ่ง แล้วก็ก้มต่ำลงไปอีก

"ถึงพื้นข้างใต้แล้วครับ"

เสียงเขาบอกมาเบา ๆ ความไม้ที่ปักลงไป ขยับหยั่งอยู่ไปมา

"ลักษณะของมันหยุ่น ๆ อย่งไรบอกไม่ถูก มีอาการเหมือนจะ
เคลื่อนไหวได้นิดหน่อยด้วย"

ไม่ทันจะขาดประโยค เขาก็อุทาน อีัยย์! ออกมาคำหนึ่งอย่าง
ตกใจ ผงะถอยหลังมาสองก้าว ทำให้พวกที่ยืนคอยฟังข่าวจ้องเขม็ง
อยู่บนฝั่งผวาไปตาม ๆ กัน ร้องถามลั่นเป็นเสียงเดียว

"ทำไมนะ มีอะไรหรือ?"

จอมพรานทำหน้าพิกล เอาแขนเสื้อป้ายน้ำที่กระเซ็นมาเประ
ใบหน้า ท่าทางขยะแขยงขนลุกขนพอง

"มันหดตัวพรวดพราดขยับหนีลึกลงไปอีกครับ อาการเหมือนเอา
ไม้ไปเขี่ยถูกหอยทากงั้นแหละ"

"เอ...ถ้าจะไม่เข้าที่เสียละมั้ง ผู้กอง คุณกับแกชายถอยกลับ
ขึ้นมาเสียเถอะ เลิกลุ่มความตั้งใจเดิมเสียดีกว่า"

เชษฐาชักไม่สบายใจเหมือนกัน บอกลงไปเสียงต่ำ ๆ พร้อมกับ
โบกมือเรียก

"เดี๋ยวครับ...เดี๋ยว!...ใจเย็น ๆ ไว้ ผมคิดว่าไม่กระไรนักหรอก
ระดับที่มันหดลึกลงไปได้เลน ประมาณวาเศษเท่านั้น ที่เห็นว่าลึกมาก
ก็เพราะไม้อันนี้ต้องหยั่งผ่านผิวน้ำข้างบนลงไปด้วย ถ้าจะวัดจากปาก
ช่องซิดพื้นดินนี้ มันก็ไม่ลึกมากนัก และอาการของมันขยับหนีหดลงไป
ได้อีกนิดเดียวเท่านั้น"

พร้อมกับกล่าว เขาก็ดึงไม้อันนั้นขึ้นมาดูเหนือศีรษะให้ทุกคน
มองเห็น มันเปียกจมน้ำตลอดทั้งท่อนยาวเหยียดก็จริง แต่ระดับที่
เป๋อนโคลนอันหมายถึงบริเวณที่ยังจากปากโพรงลงไปสู่ก้นเบื่องล่าง
ใต้ดินนั้น มีระยะอยู่ราวไม่เกินสองเมตร ไม่มีใครสามารถหายใจหรือ
อ่านความนึกคิดของเขาถูก ต่อมาก็เห็นเขาหักไม้ท่อนยาวนั้นออกเป็น
สองท่อน ปักให้โผล่ขึ้นมาเหนือหน้า ตรงตำแหน่งปากโพรงทั้งสองแห่ง
เพื่อเป็นสัญญาณให้รู้ว่ามิหลุมลึกอยู่ แล้วชี้ไปให้แกชายกำหนดตาไว้
แทนคำเตือนไม่ให้เดินหลวมตัวเหยียบหล่นลงไปในหลุมนั้น

"ตามแผนเดิมครับ ผมจะเข้าไปตรงดอกที่เห็นอยู่นั้นเดี๋ยวนี้"

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายของเขา ก่อนที่จะเริ่มเคลื่อนต่อเชษฐากี
สุดท้ายที่เห็นยวร้างได้ ทั้ง ๆ ที่เกิดความไม่เต็มใจขึ้นมาเสียแล้ว อย่างไรก็ตาม เขาเชื่อมั่นบุคคลผู้นั้นอยู่เต็มที่แล้ว จึงโบกมือสัญญาณไปยัง
พวกพ้องให้เตรียมระวังคอยประจำที่ตามเดิม

เสียงดารินครางออกมาว่า

"นี่แหละ ที่เขาเรียกว่าสันดานพราน ล่าหมดทุกชนิด แม้กระทั่ง
สิ่งอันลึกลับน่ากลัวที่สุด ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ยังไม่สามารถจะรู้จัก หรือ
เข้าใจได้แน่ชัดว่ามันเป็นอะไร"

บัดนี้ คนที่ถูกบ่นว่าไม่ได้ยินเสียงบ่นหรือหัวใจอันเต้น
ระทึกสั่นด้วยความเป็นห่วงของใครทั้งสิ้น ลากสายเชือกลุยน้ำตรงเข้าไปหาเป้าหมายอย่างเยือกเย็น และด้วยหัวใจอันมั่นคงแน่วแน่ที่สุด
ฝากชีวิตของตนเองไว้ในกำมือของพวกพ้องบนฝั่งโดยสิทธิ์ขาด แงซาย
ย่างตามมาเป็นเงาทองเบื้องหลังเว้นระยะเท่าเดิม โดยเดินหลีกเลี่ยง
หลุมที่พรานใหญ่ปักเป็นเครื่องหมายให้เห็น

อีกประมาณไม่เกิน 3 - 4 ก้าว จะถึงขอบดอกด้านนอกสุดของ
เห็ดมรณะที่บ้านอำเขียวขจีอยู่ได้น้ำ รพินทร์ชักมีดหมอของจันออกมา
ถือไว้ในมือ ก้มสำรวจเงื่อนของเชือกที่ผูกเอาไว้อีกครั้ง เพื่อความแน่ใจ
ที่สุดว่ามันยังมั่นคงเป็นปกติดีอยู่

หลายต่อหลายครั้งที่นักผจญภัยอย่างเขาเข้าถึงความจริง

ของคำพังเพยที่ว่า 'ชีวิตแขวนอยู่บนปลายเชือก' และนี่ก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ชีวิตของเขาขึ้นอยู่กับเชือกโดยตรง ถ้ามันขาด มัจจุราชเท่านั้นที่จะบอกได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ทั้งหมดบนฝั่งเจียบกริบ แทบไม่หายใจ!

ในระยะใกล้ที่เคลื่อนไหวเข้ามาหยุดยืนดูเจ้าสิ่งน่าสะพรึงกลัวอย่างลึกลับ ชนิดที่แทบปลายเท้าก็ถึง รพินทร์ ไพรวลัยมีโอกาสสังเกตเห็นลักษณะของมันโดยแลผ่านทะลุน้ำใสลงไปได้อย่างถนัด พื้นใบหรือดอกของมันเขียวราวกับตะไคร่น้ำ และแลดูน่าจะอ่อนนุ่มเหมือนกำมะหยี่ ขอบปลายสุดมีส่วนหนาประมาณนิ้วเศษ เป็นริ้วจีบคล้ายดอกจาก ขอบดอกรอบด้านวัดโค้งงอขึ้นเล็กน้อย บ่งลักษณะให้รู้ชัดว่ามันพร้อมที่จะรวบหุบได้ทันทีอย่างสะดวกสบาย มีขนเส้นยาว ๆ เหมือนรากสาหร่ายพืชรสาหร่ายลู่ไปมาบนผิวของใบนั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ใจกลางของมันเป็นช่วงกลวงลึกลงไป ลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมจนแลด้ามี่ดออย่างน่าหวาดระแวง ช่วงกลวงกลวงดอกนั้นไม่มีปัญหาเลย มันเป็นช่องทางกว้างขวางพอที่จะสูบและดูดร่างกายขนาดมนุษย์ให้ลงไปสู่ก้นเบื่องล่างได้อย่างสบาย โดยประสานสัมพันธ์กับขอบดอกโดยรอบที่หุบรวบเข้ามารัศมีของดอกที่แผ่กว้างออกไปเป็นวงกลมรอบด้านนั้นก็อำนวยความสะดวกให้อยู่แล้ว เพราะมันมีระดับเตลาดจากขอบลงไปสู่ใจกลาง

"พร้อมหรือยังเงาชาย?"

เขากระซิบถามไปเบื้องหลัง โดยไม่ให้เหลือวงเล็บ

"พร้อม ผู้กอง!"

จอมพรานสุดลมหายใจเข้าปอด แล้วทันใดก็ย่างเท้า
เหยียบขึ้นไปบนขอบดอกของเจ้าเห็ดมหัศจรรย์นั้นทันที!

งงัน! ผิดคาดหลายไปอย่างยิ่ง

เขาก้าวเข้ามาเหยียบยืนอยู่บนขอบดอก อันสัมผัสบอกให้ทราบ
ว่ามีลักษณะเหมือนขึ้นมายืนอยู่บนแผ่นหนังกระด้าง ๆ ของมัน ก็หาได้
เกิดปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น เจ้าเห็ดดอกนั้นยังคงแผ่ดอกอยู่ในสภาพปกติ
เดิมของมัน

รพินทร์ ไพรวลัยขมวดคิ้วอย่างแปลกใจขีดสุด ท่ามกลางหัวใจ
ของตนเองที่เต้นระทึกสั่น เตรียมรับเหตุการณ์ ค่อย ๆ ขยับเท้าในน้ำ
ก้าวเข้าไปอีกอย่างทำนายอะไรไม่ถูก สองก้าวแล้วก็สามก้าว...ตัดเข้า
สู่ใจกลางดอกอันแลเห็นเป็นโพรงอยู่นั้นจนกระทั่งล่องเข้ามาถึงครึ่งของ
รัศมีกลีบดอก

ปัจจุบันทันด่วนนั้น ความรู้สึกของตนเอง ก็เหมือนกับว่า
ถูกธรณีสูบ! ประสาทหูสำเนียงเสียงฮวบสนั่นเหมือนใครเอา
กระดังขนาดใหญ่กระพือเข้ากระทบกัน

สัมผัสทางกายที่ตระหนักชัดว่าตนเองยืนอยู่นั้น

บัดนี้ เสียหลักเอียงวูบลงไปหาส่วนที่ตลาด และเหมือน

จะมีพลังมหาศาลอะไรบางชนิดดูดูบ จักขุประสาทที่แลเห็น
ท้องฟ้าอันสว่างอยู่ก็พลันมืดวับ เหมือนมีม่านเข้ามาตลบชิงกัน
อย่างรวดเร็ว ประดุจอุ้งหัตถ์ของพระกาฬ

แล้วพร้อมกัน ก็แว่วเสียงตะโกนกึกก้องบนฝั่งจากพรรคพวกว่า
"ดูได้ไว้ เร็ว!"

ทุกสิ่งทุกอย่างมันสับสนอลหม่นไปหมดในความรู้สึกเหมือนพลัด
หล่นลงไปนรกนี้ จำได้แต่เพียงว่า มือซึ่งถือมีดเตรียมพร้อมอยู่แล้ว
เลือกพรรค สวณเข้าหาสิ่งที่มีมันหุบห่อเข้ามาท่วมศีรษะนั้นอย่างเต็ม
เหนี่ยว พร้อมกับแหวกระซากมันออกไป ซึ่งสัมผัสของคมมีดที่ปัก
ออกไปไม่ผิดอะไรกับทะลวงเข้าใส่หนังหนาหยุ่น ๆ ตัวเองกำลังจะถูกดึง
จากพลังดูดเบื้องล่างจมลงสู่ใต้ผิวน้ำ และพร้อมกันก็มีกำลังดูดอีกด้าน
หนึ่งจากเควพยายามจะดึงรั้งไปทิศใดทิศหนึ่งในระดับมุมทแยงกับพื้น
น้ำด้านใต้ อึดอัด หายใจไม่ออก ประดุจอยู่ในห้องมืดแคบที่มีมือหยุ่น
ๆ นักร้อยพัน อัดแน่นคั่นบับเข้ามารอบด้านไปหมด ชนิดแม้จะร้องก็
ยังร้องไม่ออก

เป็องนอกกลางสายตาค้นโผลงของพรรคพวกทุกชีวิตซึ่ง
รอคอยนาทีกฤตินี้อยู่แล้ว แม้จะรู้กันล่วงหน้า ภาพที่ปรากฏ
ให้เห็นชัดกับตา ก็แทบจะทำให้เลือดในกายจับเป็นก้อน

ทุกคนเห็นร่างของจอมพรานหายวับไปกับตาราวกับเกิด
ปาฏิหาริย์ขึ้น โดยการตวัดวัดขึ้นห่อหุ้มของดอกเห็ดมฤตยูที่กระดก
ขอบทุกด้านขึ้นมาอย่างรวดเร็วพร้อมเพรียงกัน พื้นระดับน้ำที่มันเคย
จมแช่อยู่ แลดูเหมือนหอมหือมาอะไรชนิดหนึ่ง กลิ่นเอารพิณทร์ ไพร

วัลย์ไวยภายในพร้อมกัน ก็พยายามจะลดตัวมุดลงน้ำ เสียงที่ตะโกนสั่งการเป็นเสียงของเชษฐาจะคนแซ่ล้าไปด้วยเสียงอุทานอย่างตกใจลิ้มตัวของทุกคน แล้วพริบตาต่อมาทั้งสิบคนบนฝั่งก็ออกแรงจุดรั้งสายเชือกนั้นไว้อย่างสุดกำลังที่มีอยู่ โดยมีคะหยิ่นเป็นหัวแรงอยู่ด้านหน้า

วูบแรกทั้งสิบคน ที่มีอาการเหมือนเล่นชักเย่อตกอยู่ในสภาพรวนระระส่ำระสายกันไปหมด เพราะพลังของเจ้าเห็ดมรณะที่พยายามจะลดตัวลงได้ฉิวน้ำ ภายหลังจากห่อเอาพรานใหญ่เข้าไปแล้ว มันหดตามก้านดอกของมันลงไปได้ร่วม 2 ฟุต ทำเอาคนเหล่านั้นหัวปักหัวปำราวข้างจุด และกำลังตั้งอยู่ปิด ๆ ด้วยพลังมหาศาลพยายามจะลดต่ำลงไปอีกให้ได้

"พันเชือก รอบต้นไม้ไผ่!"

เชษฐาร้องเสียงหลง เมื่อรู้สึกว่ายายเชือกทางฝ่ายตนกำลังจะถูกดึงเคลื่อนตามลงไปทุกที เพราะแต่ละคนยังตั้งหลักไม่ได้ถนัด และเมื่อนั้นเองมาเรียกบารินผู้ซึ่งถือเชือกไว้ในส่วนปลายสุด ก็คว้าสายเชือกวิ่งวนพันรอบต้นอโรคาเรียอย่างรวดเร็วทันทีที่ส่วนของเชือกพันรอบต้นไม้ไผ่ได้ไว้เป็นหลักไว้มัน พลังจุดดึงของไฉ่เห็ดปีศาจก็หยุดชะงักอยู่เพียงแค่นั้น แต่เชือกที่ขึงโยงระหว่างมนุษย์กับพืชมฤตยู ซึ่งกำลังพยายามจะดึงเหยื่อลงไปเบื้องล่าง บัดนี้ตั้งเปรี๊ยะ

ดอกที่หุบสนิทของมันจมหายลงไปได้น้ำได้ครึ่งดอก ไม่มีใครสามารถจะบอกได้ถูกว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ถูกกดจมลงไปได้น้ำแล้วหรือไม่ เพราะมองไม่เห็นภายในกลีบอันห่อหุ้มหนาแน่นนั้น

"ไอ้แกซาย! ไอ้ชิบหาย! มึงยืนได้อยู่หาหอกอะไร ทำไมไม่เอา
เชือกคล้องดอกมันไว้! มันกลืนพอมึงเข้าไปแล้ว ไม่เห็นหรือ"

ตาพรานแต๋มอ่านคุณค่าแฝดตะโกนสุดเสียง ขณะที่ออกแรงดึงสุด
ฤทธิ์จนซี่แทบแตก

เท่าที่ทุกคนเห็น แกซายเจ้าคนลึกลับคนนั้น ยืนสงบอยู่
เบื้องหน้าของดอกเห็ดมฤตยูที่หุ้มห่อเอารพิณทร์ไว้ ดูเหมือน
กำลังจะทำอะไรอยู่กับบ่วงในมืออย่างใจเย็นเป็นทองไม่รู้ร้อน

มันเป็นวินาทีดับจิต ที่ทุกคนเต็มไปด้วยความฉงน
กลางแคลง ไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้ทั้งสิ้น และดูจะตก
ตะลึงกันไปหมดในพฤติกรรม อันใจเย็นผิดปกติของแงชาย
ราวกับจะแก้งให้รพิินทร์ ไพรวลย์ดับดินสิ้นชื่ออยู่ภายใต้เง้อม
หัตถ์มฤตยูนั้น และก็ไม่มีใครสามารถจะปฏิบัติการอย่างใดลง
ไปได้ในขณะนี้ทั้งสิ้น

นอกจากภาระจำเป็นสุดยอดเฉพาะหน้าซึ่งจะทอดทิ้งละมือ
ไม่ได้ นั่นคือ การช่วยกันออกแรงยึดสายเชือกไว้อย่างเต็ม
เหนียวป้องกันไม่ให้เจ้าเห็ดมรณะรูดดอกหายลงไปได้น้ำได้

ทุกสายตาที่จับจ้องเหตุการณ์ตาเบิกโพลงแทบจะถลนออกมา
นอกเบ้า ด้วยความตกใจระคนงุนงงเหลือที่จะกล่าว

เจ้ากะเหี่ยงโฉมงามยื่นแก้มบ่วงปลายเชือกที่รพิินทร์สั่งให้ผูกไว้
ก่อนหน้านั้นออกด้วยอาการเยือกเย็นไม่รีบร้อน จนกระทั่งมันคลาย
เป็นเส้นยาว แล้วจึงเดินลุยน้ำเข้าไปที่ดอกเห็ดมฤตยูที่หุบดอกอยู่ ใช้

สายเชือกโอบพันในระดับที่ต่ำลงไปได้ น้ำอันเป็นคอหรือก้านของมันไว้
ผูกเป็นบ่วงรัดโดยไม่สะดุ้งสะเทือนต่อเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น พอ
เรียบร้อยหันกลับมาโบกมือเป็นสัญญาณให้กำลังจุดดิ่งของพวกพ้อง
บนฝั่งทั้งหมดย้ายมาอยู่ที่เชือกเส้นใหม่นี้ ตามที่ได้นัดและตกลงกันได้

หลายคนจึงเพิ่งจะเข้าใจอะไรต่ออะไรขึ้นจากภาพที่เห็นนั้น
พรวนใหญ่พลาดอย่างถนัดใจ ที่สั่งให้เงาชายผูกเป็นบ่วงเตรียมพร้อม
ไว้ก่อนหุบรัดเขา แต่ลืมคิดไปเสียแล้วว่า การเตรียมบ่วงสำหรับคล้อง
ลงมาจากด้านบนนั้น มันไม่มีทางที่จะคล้องบ่วงลงมาถึงโคนดอก
ตามที่ต้องการได้เลย เพราะจะต้องติดสายเชือกจุดรั้งของพรรคพวกที่
ชิงขวางอยู่ชนิดที่ไม่สามารถจะหย่อนลงมาได้ และหรือถ้ายอมหย่อน
เชือกเส้นที่รั้งเอวรพินทร์ไว้ ก็แปลว่ายอมให้มันจุดเขาลงต่ำกว่าระดับ
น้ำนั่นเอง

เงาชายจึงจำเป็นอยู่เอง ที่จะต้องแก้บ่วงที่ถือเตรียมไว้แต่แรก
ออกให้เป็นเชือกเส้นยาว แล้วโอบพันผูกโคนดอกมันจากระดับเบื้อง
ล่าง ไม่ใช่วิธีคล้องสวมลงมาจากเบื้องบน

เพียงแต่ว่า เจ้าคู่ปรับของรพินทร์ปฏิบัติการของมันลงไประหว่าง
ฉุกเฉินขีดสุด ท่ามกลางความเป็นความตายนี้อย่างใจเย็น ผิดไปจาก
ความรุ่มร้อนกระวนกระวายใจของทุกคนในขณะนี้เท่านั้น

ใครจะนึกได้และโกรธแค้นเงาชายสักเพียงใดขณะนี้ก็สุดที่จะบอก
ได้ แต่เชษฐาก็กังการในทันที เพราะนั่นเป็นสิ่งจำเป็นเฉพาะหน้าที่

ต้องการทำก่อน

"ย้ายกำลัง เร็ว!"

จากการนัดแนะ ชักซ้อมกันเป็นที่เข้าใจไว้ก่อนแล้วคะหยิ่นผละจากสายเชือกเป็นคนแรก กระโจนเข้าคว้าปลายเชือกอีกเส้นหนึ่งที่เงชายผูกไว้ และวิ่งก้าวมาพันอ้อมต้นไม้อีกต้นหนึ่ง เพื่อยึดไว้เป็นหลักเช่นเดียวกับเส้นแรก ต่อมาก็เป็นไชยยันต์ จัน บุญคำ และเกิดตามลำดับ โดยปล่อยทางด้านปลายเชือกเส้นแรกให้พันรอบต้นไม้เป็นด้านรับแรงจุดดึงของเจ้าพีชมฤตยูไว้ ก่อนที่จะมาถึงกลุ่มของเซษฐาซึ่งบัดนี้ยังช่วยกันรั้งอยู่ ทันทีที่มีการย้ายกำลังกันอย่างเป็นระเบียบเพื่อถ่วงสมดุลไว้ เชือกทั้งสองเส้นเริ่มมีบทบาทในการดึงประสานงานกันทันที สำหรับเส้นแรก แม้จะถอนกำลังไปก่อนแล้วถึงครึ่งหนึ่งก็ตามแต่อันเนื่องมาจากมีต้นไม้ใหญ่เป็นหลักอยู่สำหรับยึด เหตุฉะฉานไม่อาจใช้พลังของมันดึงตัวลงต่ำตามแรงเหวี่ยง ซึ่งพยายามอยู่ในขณะนี้ได้ยิ่งมาประกอบกับด้านของฝ่ายคะหยิ่นซึ่งรั้งไว้ยังจุดบริเวณโคนดอกอีกเส้นหนึ่ง ก็เท่ากับเป็นสองด้านของแรงจุด ไม่เปิดโอกาสให้มันขยับเขยื้อนได้เลย ตรงตามแผนที่เซษฐากำหนดไว้ทุกอย่าง

เมื่อเห็นว่าฝ่ายของคะหยิ่นที่ย้ายกำลังล่วงหน้าไปก่อนพอจะรั้งยันสายเชือกเส้นใหม่ไว้ได้แล้ว เซษฐาก็ร้องสั่งเร็วปรือให้ทางด้านเขาอีก 4 คน ทอยยกกันตามไปสมทบกับฝ่ายของคะหยิ่นเพิ่มขึ้นอีก โดยผละย้ายไปตามลำดับเช่นกัน จนกระทั่งเขาเองเป็นคนสุดท้ายที่ทิ้งจากเชือกเส้นเดิมไปสู่เส้นที่สอง กลายเป็นย้ายกำลังครบหมดทั้ง 10 แรง

ช่วยกันจุดกระชากรั้งตั้งเต็มที

"ลากมัน...กระชากมันขึ้นมาให้ได้!"

เสียงไชยยันต์ตะโกนกึกก้อง พร้อมกับส่งเสียงให้ชักเย่ออยู่เป็น
จังหวะ

แกชายนั่น เมื่อหันมาเห็นพรรคพวกบนฝั่งปฏิบัติการได้ตรงตาม
แผนที่กำหนดไว้แล้ว ก็ชักมิดเดินป่าประจำตัวที่ซัดหลังออกมา ตรง
เข้าจะเฉือนดอกเห็ดมฤตยูที่ห่อรวบเข้าหากันเป็นกระพุ่มเหมือนดอก
บัวตูม โดยกระหน่ำฟันลงไปยังบริเวณโคนกลีบดอก ที่แลเห็นประจักษ์
ก้านหรือเส้นเอ็นที่แผ่เป็นเส้นอยู่ทั่วไป โดยเลือกฟันตัดลงไปตามแนว
เส้นใหญ่ ๆ สำคัญเหล่านั้นราวกับจะรู้จุดอ่อนของมันดีอยู่แล้ว

เพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น ที่อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงหวิดมีดขาด
ฉับลงไปจนน้ำกระจายว่อนไปทั่ว ทุกคนเห็นกลีบดอกอันหุบประกบกัน
อย่างหนาแน่นรอบด้านเผยอแอ้ออก ร่างของพรานใหญ่หลุดผัวะจากที่
ห่อรัดออกมาครึ่งตัว ดิ้นรนตะกายหาอากาศหายใจ อากาแลไม่ผิด
กับปลาสำลักน้ำ

แกชายนึกว่าสายเชือกที่ยังรั้งตั้งติดเอาจอยอยู่ในขณะนี้กระชาก
สุดแรงเกิด รพินทร์กระเด็นหลุดพ้นออกมาจากกลีบดอกที่บางส่วนยัง
ห่อรัดอยู่ ศีรษะปักตูมจมดิ่งลงไปใต้น้ำ เจ้าองครักษ์พิเศษของดาร์วิน
แผ่นเข้าหิ้วคอเขาขึ้นมาจากน้ำได้ ประคองหัวปักน้ำวังน้ำแตกกระจาย

ตรงเข้ามาหาฝั่ง แล้วส่งเขาให้ขึ้นไปนอนสะบัดสะบอมหมดเรี่ยวหมดแรงอยู่บนฝั่งก่อนตนเองโดดเข้าไปช่วยจุดสายเชือกเพิ่มขึ้นอีกแรงหนึ่งท่ามกลางความสับสนอลเวงของพรรคพวกทุกคนที่พากันเซลุ่อยู่ไปมา

ทั้งหมดมีกำลังใจดีขึ้นในทันทีที่เห็นรพินทร์ ไพรวลัยหลุดพ้นออกมาจากกليبดอกเหินมฤตยู และมาถึงฝั่งเรียบร้อยแต่ก็ยังไม่สามารถทราบได้ว่าพรานใหญ่ตกอยู่ในภาวะเช่นไร รู้อย่างเดียวว่าคงไม่ถึงกับมีอันตรายมากมายนัก เพราะยังเห็นยันกายขึ้นมาคลานสี่ขาอยู่กับพื้นได้ พร้อมกับสะบัดหัวอยู่ร่ำ ๆ แต่ก็ยังไม่มีโอกาสจะตรงเข้าไปดูได้ ในภาวะเข้าด้ายเข้าเข็มเช่นนี้ เชษฐาและไชยยันตร์ร้องเร่งให้กำลังใจพรรคพวกทุกคน ระดมออกแรงดิ้นกันอย่างเต็มกำลังเท่าที่มีอยู่เสียงเอ็ดอึงไปหมด

เห็ดมหากาฬเริ่มลุดอก เอียงเทไปตามทิศทางแรงจุดของฝ่ายมนุษย์แล้ว พร้อมกับผิวน้ำที่ไหวสั่นเป็นระลอกอันเกิดจากการผืนกำลังต่อต้านราวกับสัตว์มีชีวิต ฝ่ายมนุษย์ใช้วิธีออกแรงจุดกระชากเป็นจังหวะเพื่อให้เกิดความพร้อมเพรียงกันที่สุด อึดใจต่อมานั่นเอง ก็ปรากฏเสียงลั่นปัดขึ้นจากพื้นเหลวใต้น้ำ จนแผ่นดินบนตลิ่งไหว รู้สึกได้อย่างถนัด

"เร็ว ช่วยกันให้เต็มที่ มันกำลังเคลื่อนแล้ว"

เชษฐาร้องขึ้นอย่างยินดี ทั้งคณะกำลังใจบังเกิดขึ้นอย่างมากมาย ยิ่งระดมแรงกันขึ้นอีกจนสุดฤทธิ์

เสียงลั่นจากใต้น้ำดังถี่ขึ้นทุกขณะ ดอกของมันก็เริ่มจะเผยอตาม

แรงดูดขึ้นมาทุกทีเช่นกัน ยิ่งเคลื่อนขยับขึ้นมามากเท่าใด ประตูลึก
ความสำเร็จผลก็ยิ่งมองเห็นชัดขึ้นทุกที ทุกคนเริ่มรู้ชัดถึงการเคลื่อน
ถอยหลังของตนเอง ห่างริมฝั่งออกไปที่ละก้าว นั่นก็หมายถึงว่า
เป้าหมายแห่งการดูดกำลังจะถอนตามมา

ครั้งแรก ๆ มันก็นักเหมือนดังภูเขาทั้งลูก ต่อมาก็เริ่มเบาลงทุก
ขณะ กระทั่งที่สุดวาระสุดท้ายของการฝังรากจมเลนลึกของมันก็มาถึง
ปรากฏเสียงลั่นปิดหนักหน่วงอีกครั้งเดียวทั้งโคนทั้งรากก็พ้นจากระดับ
ดินได้นำน้ำหลุดออกมาทั้งยวง และผลจากการถอนขึ้นมาได้อย่างพรวด
พรวด ในขณะที่ออกแรงกันอย่างเต็มเหนี่ยวนั้นเอง ทั้ง 11 คนพากัน
ถอยหลังชนกันเองล้มระเนระนาด ส่วนเจ้าเห็ดมรณะก็ถูกลากตามน้ำ
คู่เข้ามาริมตลิ่ง ท่ามกลางสายน้ำที่แตกกระฉอกซุ่นซันคลั่งไปหมด แล
ไม่ผิดอะไรกับลากควายทั้งตัว

ทั้งหมดรีบตะกายขึ้นมาโดยเร็ว พร้อมกับเสียงให้ร้องลั่น
อย่างยินดีของพวกพรานพื้นเมือง พวกนั้นกระโดดโลดเต้นดีอกดีใจใน
ชัยชนะ

เชษฐาร้องสั่งให้ช่วยกันดูดลากมันขึ้นมาบนฝั่งทั้งยวง ตัวเขาเอง
ดาวัน มาเรียและไฮยันต์ ละมือจากเส้นเชือก พากันวิ่งตรงเข้าไปที่
พรานใหญ่ ซึ่งบัดนี้พยายามจะยันกายขึ้นมาอย่างยากเย็น อาการยัง
มึนงงกะปลกกะเปลี่ยหมดเรี่ยวหมดแรงต่างช่วยกันเข้าไปประคอง
สอบถามอาการกันแซดแทบฟังไม่ได้ศัพท์

รพินทร์ ไพรวัลย์นั่งเหยียดแขนเหยียดขาอยู่กับพื้นเปียกน้ำโชกไปหมดทั้งตัว ครู่หนึ่งต่อมาอาการของเขาก็ดูจะดีขึ้นสลัดน้ำออกจากศีรษะและในช่องจมูก

"ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องห่วง ผมหายใจไม่ออกไปชั่วขณะเท่านั้น มันรัดแน่นเหลือเกิน รวากับงวงช้างก็ไม่ปาน ถ้าช้ากว่านั้นอีกนิดเดียวก็คงแย่ นึกไม่ถึงว่าพลังบีบรัดของมันจะมากมายถึงเพียงนั้น ตอนนี้อะไรก็ผ่านไปหมดแล้ว"

เขาพูดหอบ ๆ หนายังชี้ดขาว

"แน่ใจหรือ ผู้กอง ว่าคุณไม่เป็นอะไร?"

จอมพรานพญากายลุกขึ้นมายืนเต็มส่วนสัด โดยการประคองของไชยยันต์กับมาเรีย ในขณะที่ทั้งสองพี่น้องราชสกุลจ้องสำรวจเป้งมาอย่างไม่สู้จะวางใจนัก แต่แล้วก็เบาใจขึ้นถนัดเมื่อเห็นรพินทร์ก้าวออกเดินได้ด้วยอาการเป็นปกติ เขาปรี่ไปที่ชายฝั่งตรงที่พวกนั้นกำลังช่วยกันเฮลละโลโหระพาอุดลากเอาเห็ดมฤตยูให้ขึ้นมากองอยู่บนบกเป็นโกลาหล จึงตามเข้าไปโดยเร็ว

"เอาขึ้นมาให้พันตลิ่งมาก ๆ หน่อย ลากมันขึ้นมา!"

เสียงพรานใหญ่บงการกับคนของเขาอย่างเร่งร้อน และคณะเจ้านายทุกคนก็เข้ามาเฝ้ามุงดูอยู่ใกล้ชิดด้วยความตื่นเต้นต่อภาพที่เห็น พวกนั้นช่วยกันจุดดิ่งเจ้าสิ่งมหัศจรรย์โดยสายเชือกที่ยังมัดแน่นติดอยู่ตรงบริเวณคอดอกของมันให้เผยอเกยพันตลิ่งขึ้นมา ต่อจากนั้นก็ลาก

พรวด ๆ พันชายตลิ่งเป็นทางยาวไปกับพื้นดินอย่างง่ายดาย สุดช่วง
ระยะอันยาวเหยียดเป็นยวงของมัน ตั้งแต่ปลายดอกที่หุบเป็นลักษณะ
บัวตูม จนกระทั่งปลายรากด้านล่างสุด ที่เป็นหมวดฝอยรุ่มร่ามนำ
ขยະแขยงราวกับหมวดปลาหมึก

ต่างเข้ามารายล้อมจ้องรูปร่างลักษณะของมัน ที่แลได้ถนัดตา
ชัดเจนขึ้น และนิ่งเงิบงันกันไปชั่วขณะหนึ่งด้วยความรู้สึกพิลึกพิลั่น
บอกไม่ถูก

"ไม่น่าจะเป็นประเภทพืชเลย เหมือนปลาหมึก"

ใครคนหนึ่งคราวออกมาเบา ๆ

"ดูให้แน่ใจว่ามันตายสนิท หรือว่าหมดพิษสงลงแล้วหรือยัง"

ดารินกระซิบ

รพินทร์ ไพรวลย์กัตรีมีฝีปากเบา ๆ จ้องตั้งแต่ยอดปลายดอก ซึ่ง
บัดนี้อ้าเผยออกเล็กน้อย เพราะอำนาจมืดที่พันไว้ของงาช้าง
พิจารณาสำรวจลงไปทุกส่วนสัดของมันที่ทอดยาวเหยียดกองพะเนิน
อยู่กับพื้นตรงหน้า บริเวณดอกที่หุบเข้ามาทั้งหมดมีความยาว
ประมาณ 1 เมตรครึ่งจากส่วนปลายถึงโคนดอก ซึ่งป่องกลาง แลอีกที่
ก็เหมือนรูปร่างของแก้วบรันดี ถัดลงไปเป็นก้านซึ่งทอดเป็นลำตรงยาว
ลงไปอีก 1 เมตร จึงเชื่อมอยู่กับส่วนอันน่าเกลียดขยະแขยงที่สุดจากที่
เห็นอยู่ในขณะนี้

ส่วนนั้น แลเหมือนถุงบรรจุของเหลวสีสกปรก กองพะเนินเทิน
ที่รูปร่างขรุขระตามผิวนอกเป็นกระเปาะหรือมิฉะนั้นก็พวงของลำไส้

สัตว์อะไรชนิดหนึ่ง มันไหวเดินเยิบยวบอยู่ไปมา ขนาดของมันอวบใหญ่ราวกับโองสามโคก มีวงเล็กวงน้อย แยกเป็นตี่งออกไปทางส่วนบนและส่วนล่างรอบตัวไปหมด กระทบแสงแดดที่ส่องลงมาในขณะนี้แลเป็นมันละเลื่อม และยามที่จ้องพินิจกันอยู่เดี๋ยวนี้ ดูประหนึ่งว่ามันจะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวตนอยู่ได้น้อย ๆ เป็นลอนระลอกเหมือนลูกคลื่น ถัดจากกระเปาะส่วนกลางอันใหญ่โตมโหฬารนี้ลงไป จึงเป็นส่วนรากฝอยที่แผ่ออกไปรุงรังรอบด้าน

ถ้าจะวัดตั้งแต่ปลายดอกลงไปจนสุดปลายรากฝอย เจ้าสิ่งประหลาดนี้ก็มีส่วนยาวรวม 5 เมตร หรือกว่าเล็กน้อย

เมื่อเหลือบขึ้นก็เห็นเซษฐามองหน้าเขาอยู่ก่อนแล้ว สีหน้าของท่านหัวหน้าคณะ เต็มไปด้วยความสยองใจระคนสะอิดสะเอียน ใช้ปลายไม้ยาวชี้จิ้มลงไปตรงบริเวณกระเปาะซึ่งมีลักษณะหย่น ๆ ของมัน

"ไอ้ตรงนี้ของมันดูเหมือนท้องหรือกระเพาะของสัตว์อะไรสักอย่างหนึ่งไม่มีผิด ดูแล้วขนลุกเหลือเกิน"

"ถ้าตาไม่ผิด ก็รู้สึกว่ามันจะขยับไหวเป็นลอนได้ด้วยกะพี้ใหญ่ ลักษณะของมันน่าจะเป็นสัตว์มากกว่าพืชเสียแล้ว เพียงแต่ว่างอกรากยึดติดอยู่กับดินเท่านั้น เธอคิดยังไงเมย์?"

ประโยคหลัง หล่อนหันไปถามมาเรียซึ่งยืนจ้องนั่งอยู่ด้วยความประหลาดใจขีดสุดไม่น้อยไปกว่าคนอื่น ๆ

"ฉันเดาอะไรไม่ถูกเลย บอกได้อย่างเดียวว่ามันเป็นสิ่งน่าขยะแขยง และมีอันตรายที่สุด และไม่สงสัยเลยว่าทำไมมันถึงสูญุด"

เอาเหี่ยวของมันลงไปเป็นอาหารได้ เหี่ยวที่ถูกใบดุดลงไปจะต้องลงไปสู่กระเปาะอันน่าเกลียดนั้นและบดย่อยละลายเป็นอาหารหล่อเลี้ยงลำต้นตรงนั่นเอง ลักษณะของมันดักเหี่ยวเพื่อเสพยาพิษเป็นอาหารแน่ ๆ ไม่ใช่เพียงแค่สูบดูดไปเฉย ๆ เท่านั้น"

"พ่อของบุญคำเคยเล่าให้ฟัง"

ตาพรานเฒ่าเอ่ยขึ้นด้วยอาการสยดสียว ในขณะที่พรรคพวกของแกทั้งหมด ยืนด้วยอาการขนลุกขนพองรอบด้าน สีหน้าของคนเหล่านั้นสุดที่จะบรรยายได้ถูก

"แกบอกว่า ซายบึงกลางป่าลึกที่ปู่เคยไปพบ มีอะไรอย่างหนึ่งเหี่ยวได้ล่องลอยอยู่ใกล้ ๆ ผิวน้ำ ลักษณะเหมือนกับดอกจอกพอกคนหรือสัตว์ไปกระทบเข้า มันจะหอมมันตัวเอาไว้แล้วดิ่งจมลงไปได้น้ำ บุญคำไม่เคยเชื่อเพราะไม่เคยเห็น แต่พ่อยืนยันว่าปู่พบและเอาชีวิตรอดมาได้อย่างหวุดหวิด สงสัยว่าจะเป็นไอ้ตัวอัปรีัยที่เราตั้งขึ้นมานี่เอง บุญคำไม่สบายใจ ตั้งแต่เห็นพรานใหญ่ลงไปแล้ว แต่ไม่กล้าห้าม"

ฝ่ายนายจ้างไม่มีใครสนใจกับคำพูดของตาพรานเฒ่าเพราะกำลังเพ่งอยู่กับการพิจารณาสิ่งที่เห็นเฉพาะหน้า พวกพรานพื้นเมืองอื่น ๆ กำลังซุบซิบวิจารณ์กันแซดไปหมด ไชยยันต์คิดว่าไม่ยาวจากเซษฐามาถือไว้ แล้วใช้กำลังปักไม้สั้นลงไปยังส่วนกระเปาะตรงกลางของมันเพื่อทดลองดูความเย็นหยุ่น เขาออกแรงกระทุ้งทีมน้ำเข้าไปเต็มที แต่ปรากฏว่าไม้ท่อนนั้นกระเด็นหยุ่นเป็นสปริงถอยกลับออกมา ไม่สามารถจะปักให้เสียบทะลุเข้าไปภายในได้ เพราะความเหนียวแน่นของผิวด้านนอก

รพินทร์เคลื่อนเดินดูมันไปรอบ ๆ อย่างถี่ถ้วน จากด้านบนจนถึงด้านล่างสุด อันเป็นส่วนรากฝอยนุ่มย่ำม ชั่วขณะหนึ่งที่เขาชำเลื่องแวบไปทางเงาชาย เห็นเจ้านั่นเฉยยืนอยู่เงียบ ๆ ตามลำพังคนเดียว ไม่พูดอะไรกับใครทั้งสิ้น เขารู้สึกคล้ายคล้ายคล้าคลาเหมือนกันว่าในทันทีที่กลีบดอกกรอบนอกของมันหุบตัวขึ้นรัตคุลมมืดตัวและพยายามจะใช้มีดกรีดแหวก เพื่อโผล่หน้าออกมาหาหายใจนั้นมันเป็นภาวะที่น่าสะพรึงกลัวและทรมานขีดสุด

เงาชายน่าจะปฏิบัติภารกิจอะไรลงไปในช่วงระยะเวลาที่เร็วได้กว่านั้น แต่มันก็เป็นการคอยความช่วยเหลือ เหมือนถูกกอดจมอยู่ในนรกจนแทบจะหมดสติอยู่รอมร่อ ประสาทมันงงและชาไปหมดจนไม่สามารถจะสำเหนียกสิ่งใดได้นอกจากคิดว่าวาระสุดท้าย เห็นจะมาถึงเสียเป็นแน่แท้ การถูกบีบรัดอยู่ในกลีบที่หุบเข้ามา พร้อมกับกำลังกลีบอีกส่วนหนึ่ง ที่พยายามจะสุมให้จมลึกลงไปเบื้องล่าง ต่อต้านกับแรงฉุดจากสายเชือกของพรรคพวกที่ผูกติดเอาไว้ ประหนึ่งว่าร่างกายจะถูกบิดให้แหลกเหลวปนเป็นภัสสมฤตไป

มีดหมอของจันที่เขาใช้เตรียมเพื่อช่วยตัวเอง ซึ่งหวังไว้ว่าอย่างน้อยก็พอจะตัดเป็นช่องให้โผล่หน้าออกไปหายใจได้บ้างก็ปราศจากผลโดยสิ้นเชิง กำลังของเขาหมดเสียก่อนเพราะการถูกบีบรัดนั้นและมีดซึ่งดูว่าคมกริบ ก็ไม่สามารถจะเฉือนใบของมันให้ขาดวินออกไปได้อย่าง

ใจนึก มารู้สึกตัวอีกครั้ง ซึ่งไม่ทราบว่ ระยะเวลามันเนิ่นนานห่าง
ออกมาสักเท่าใด นับแต่ได้ถูกหุบรัดตัวในพริบตาแรก ก็พบว่ากลีบของ
มันที่รัดไว้แน่นนั้น เริ่มขยายหลวมออกเล็กน้อยแล้วกำลังจุดดิ่งจาก
เบื้องนอกก็กระซอกเขาหลุดพลั้วออกมา หัวที่มลงไปจมน้ำ

ต่อจากนั้นก็เห็นเงาขายเป็นคนหิวประคองเขาขึ้นมาลากเข้าสู่ฝั่ง
เขาไม่มีโอกาสจะรู้เห็นอะไรได้เลย ว่าเบื้องนอกมีการเคลื่อนไหวกันเช่น
ไรบ้าง ขณะที่ถูกหุบรัดตัวแล้ว คงได้ยินแต่เสียงตะโกนครั้งสุดท้ายของ
เชษฐา ที่เร่งให้พรรคพวกจุดรั้งเอาเขาไว้โดยสายเชือกโยงเท่านั้น

ตาคุนั้นชำเลื่องแลอยู่ที่เขาก่อนแล้วเช่นกัน มีอาการเหมือนจะ
ยืม ๆ

ไม่มีเวลาพอที่จะสะสางข้อข้องใจใด ๆ ในขณะนี้ได้ทั้งสิ้นระหว่าง
เขากับเจ้านั้น เมื่อเสียงท่นหัวหน้าคณะสั่งมาว่า

"เราต้องการดูให้เห็นชัดว่า อะไรก็ตามที่ถูกจุดจากกลีบดอก
ข้างบน ลงไปถึงกระเปาะตรงกลางนั้น มันจะเกิดอะไรขึ้นในลักษณะ
ไหน"

"ชำแหละ ผ่านมันออกดูหรือครับ?"

"อยากเห็นข้างในของมัน ว่าเป็นอย่างไร"

จอมพรานออกคำสั่งไปทางคนของเขาทันที

คะหิ้นกับบุญคำชักดาบออกมาคนละเล่ม ตรงเข้ามากะหน้า

พันธุกรรมเกิด เสียงดังอยู่จั่ว ๆ คนทั้งสองแยกกันพันคนละด้าน เงื่อ
ดาบที่กำลังมือขึ้นสุดแล้ว หวดลงไปยังกลางกระเปาะของเจ้าพิช
ประหลาดที่กองอยู่ราวกับไส้พุงนั้นมันไม่ยุยเกินไปจนเหมือนกับพัน
หยวหนัก แต่ไม่เหนียวจนถึงกับทนทานดาบอันหนักหน่วงและคมกริบ
ไปได้

ทุกครั้งที่คะหยิ่นและบุญคำจ้วงฟันลงไป น้ำเมือก ๆ ที่คล้ำข้น
ปลิวกระเด็นไปทั่วส่งกลิ่นหื่นคาวชวนวิงเวียนจนคนอื่น ๆ ต้องผงะถอย
ห่างออกมา

ครูใหญ่ต่อมา กระเปาะส่วนกลางของมัน ก็ถูกผ่าเป็นแนว
ตามยาวลึกลงไปถึงส่วนใน แล้วแบะออกให้เห็นผิวในที่ขรุขระเป็นริ้ว ๆ
เต็มไปด้วยสิ่งอันแลเหมือนขนอ่อน ๆ คุ่นาเกลียด หนาแน่นเต็มไปด้วยหมด
มีเมือกสีคล้ำส่งกลิ่นคาวจัดทะลักหลายพริ้วพริ้วออกมาตลอดเวลาตาม
บาดแผลที่ถูกดาบจะฉีกฉีกแหวกออกไป ยิ่งมองเหมือนส่วนลำไส้หรือ
กระเพาะของสัตว์ไม่มีผิดมาเรียงถึงกับผงะถอยห่างออกไปอีกอย่างทน
ต่อกลิ่นและภาพที่เห็นไม่ได้ ไปยื่นทำท่าขยักขยักยอนคล้ายจะอาเจียน
ด้วยความคลื่นเหียน เซซฐา ไชยยันต์ และคารินก็ตกอยู่ในอาการ
คล้าย ๆ กัน

ในที่สุดกระเปาะที่ถูกควรจะเรียกว่ากระเพาะอาหารของมันก็ถูก
เปิดออกไปเป็นสองซีก ขาดวินกระจัดกระจายเกลื่อนบริเวณด้วยคม
ดาบของคะหยิ่นและบุญคำ ทันใดนั้นเองทั้งสองคนซึ่งกระหน่ำฟัน
เหยียบย่ำอยู่บนกองพะเนินของมันก็อุทานออกมาสุดเสียง กระโดด

โหยงห่างออกมาอย่างขวัญหนีดีฝ่อ

รพินทร์ ไพรวลย์พรวดเข้าไปในทันทีนั้น ขณะที่ทั้งตาเฒ่าและ
เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างขี่มื่อ ร้องโวยวายลั่นไม่เป็นภาษาแล้วตัวเขาเองก็
จ้องตะลึง

"อะไร รพินทร์"

คณะนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ถอยห่างออกไปไกล ร้องถามมาเป็นเสียง
เดียว

"โครงกระดูกครับ โครงกระดูกมนุษย์!!"

เสียงพรานใหญ่ตอบมาแหบต่ำ โดยไม่ได้หันมาทางนายจ้างของ
เขา หากแต่ยืนจ้องเขม็งอยู่เช่นนั้น

สี่คนของฝ่ายนายจ้าง ก็เฝ้าพฐเข้ามาถึงพร้อมกันหมดแล้วพลอย
ยืนตัวแข็งไปชั่วขณะจากสิ่งที่ปรากฏกับสายตา

ท่ามกลางอวัยวะส่วนในอันแล่นาเกลียดน่ากลัว ซึ่งถูกคมดาบ
สับขาดรุ่งริ่ง วัตถุคล้ำเป็นท่อน ๆ ชนิดหนึ่งปะปนเรียงรายชุกอยู่ตามริ้ว
ขนอุยเหล่านั้น ส่วนที่แลเห็นชัดที่สุดอันพอจะบอกได้ว่ามันเป็นซาก
โครงของมนุษย์ ก็คือกระดูกซี่โครงสองสามซี่ที่โผล่ออกมาให้เห็น

มันเป็นแต่เพียงบางส่วนเท่านั้น ที่พอจะเห็นได้อยู่ในขณะนี้ ส่วน
ใหญ่คงยังชุกซ่อนอยู่ตามอุยหนาแน่นอันเป็นผนังส่วนในของกระเปาะ
และถ้าหากขุดคุ้ยลงไป ก็คงพบได้ไม่ยากนัก

ทุกคนหน้าซีดเผือด

"กระดูกคนจริงๆ ...โอ! คุณพระช่วย!!"

เสียงดารินครางออกมาอย่างตกใจ

"ค้นให้ทั่วซี! กระจกคนหรือกระจกสัตว์อะไรกันแน่"

เชษฐาพูดห้าว ๆ อย่างพยายามระงับความรู้สึก

รพินทร์คว้าดาบจากมือของตาเฒ่าบุญคำ ซึ่งยื่นตาเหลือก ตัว
สั้นเทาอยู่ ก้าวเข้าไปในกองนั้นด้วยกิริยาอันสงบเยือกเย็น ทุกคนเห็น
เขาใช้ปลายดาบเขี่ยค้น และพ่นสิ่งกีดขวางอยู่ อึดใจต่อมา ต่างก็
สะดุ้งขึ้นสุดตัว อุทานออกมาอย่างตกใจพร้อมกันเมื่อจอมพรวนเอา
ปลายดาบเขี่ยวัตถุกลม ๆ ชนิดหนึ่งกลิ้งซลุก ๆ ออกมากลางพื้นที่โล่ง
มันกลิ้งไปทางซ้ายยันต์และมาเรียซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ กัน จนคนทั้งสอง
ถึงกับกระโดดอย่างขวัญงุน

เจ้าสิ่งนั้น คือหัวกะโหลกมนุษย์!

**และนั่น ดูเหมือนจะบอกให้ทราบชัดเจนนอนเสียว่า
กระจกซีโครงอีก**

เชษฐาหันมองดูหน้าน้องสาว แล้วเดินเข้าไปพิจารณาจนชิดโดย
ไม่สามารถจะพูดคำใดออกมาได้ในขณะนั้น ดารินก็สาวเท้าตามเข้าไป
ด้วยความรู้สึกอันหวั่นหวาดอย่างไรบอกไม่ถูกและเมื่อนั้นเอง คนอื่น ๆ
ซึ่งตะลึงพริ้งเพริดอยู่ในขณะนี้ ก็พลันได้สติค่อย ๆ ทอยยกกันเข้าไปมุง
พิจารณา

ก่อนที่ใครในกลุ่มเบื่องนอกจะได้เอ่ยคำใดออกมานั้นเอง รพินทร์
ผู้ยังทำหน้าที่ค้นหาในกองนั้นต่อไป ก็เอาดาบเขี่ยกลิ้งมาให้เห็นอีกหัว
กะโหลกหนึ่ง รวมเป็นสองหัวในเวลาไล่เลี่ยกัน

"ไพรวัลย์ ค้นอีกให้ทั่ว มีโครงกระจกอะไรบ้าง อีกเท่าไร ที่อยู่

ในกระเปาะนั้น เขี่ยออกมาให้หมด"

มาเรียร้องออกมาเสียงสั้น

รพินทร์ก้าวออกมาจากกองกระเปาะลำไส้ของเจ้าพีชมหากาฬนั้น
บอกด้วยน้ำเสียงเหือด ๆ ว่า

"คันตลอดแล้ว พบซากที่เคยเป็นคนอยู่สองซากนั้นเท่านั้น
กระดุกส่วนอื่น ๆ ก็ดูเหมือนจะอยู่ครบถ้วน แต่ปฏิกายที่จะเขี่ยออกมา
ให้เสียเวลา สองหัวกะโหลกก็พิสูจน์ชัดอยู่แล้วว่าสองคน"

ขณะที่พูด เขาเดินออกมารวมกลุ่มสมทบ เขี่ยกะโหลกที่สองซึ่ง
เพิ่งจะปัดออกมานอกบริเวณ เข้ามาเคียงกันกับกะโหลกทั้งคณะเงียบ
กริบเหมือนถูกสะกดกันไปพักใหญ่ ได้แต่จ้องมองอยู่ที่กะโหลกทั้งสอง
และแลตากันเองอยู่ไปมา

"มนุษย์ ได้ผ่านมามาก่อนหน้าเราแล้ว"

ในที่สุด ไชยยันต์ก็พูดขึ้นเบาที่สุด

"และสองคนเคราะห์ร้ายได้ตกเป็นเหยื่อของเจ้าเห็ดปีศาจนี้
เหลือแต่กระดุกเป็นหลักฐานทิ้งไว้ในกระเปาะของมัน"

เจ้าของหัวกะโหลกทั้งสองหัวนั้นเป็นใคร?!

นี่คือปัญหาที่เกิดขึ้นกลางใจของทุกคนพร้อมกันหมด

เว้นไว้แต่ไม่มีใครเอ่ยออกมาเป็นคำพูดเท่านั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ขณะนี้ก็ยืนหน้าเครียดสงบนิ่ง ได้แต่มอง
จับนิงไปยังใบหน้าของนายจ้างแต่ละคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชษฐา

"น้อย! อย่ามัวแต่ยืนงออยู่ พี่คิดว่าเธอควรจะได้อะไรบ้างจากหัว

กะโหลกทั้งสองหัวนี้ อย่างน้อยที่สุดก็บอกได้ว่าชนเผ่าไหน ตายมานานแล้วสักเท่าไร อายุหรือวัย"

พี่ชายหันไปกระซิบเตือนน้องสาว

นักมานุษยวิทยาเลือดราชสกุลตื่นจากภวังค์ ทุกคนมองมาที่หล่อนเป็นตาเดียว หญิงสาวพยายามข่มความรู้สึกบางประการให้เป็นปกติลง ค่อย ๆ ทอดตัวลงนั่ง เอื้อมมืออันสั้นเทาไปแตะที่หัวกะโหลกตากลองโป้นั้น แล้วตรวจสอบด้วยความชำนาญ โดยขอมืดโบริจากไชยยันต์ไปใช้ชุดผิวกะโหลก ทั้งหมดไม่มีใครบริปากเลย หัวใจเต้นแรง มองดูการพิจารณาตรวจสอบของหมอดารินตาไม่กะพริบ

พักใหญ่ทีเดียว ทุกคนเห็นผู้ชำนาญทางมานุษยวิทยาถอยห่างออกมา แล้วนั่งพับเพียบแปะลงกับพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง ยกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับ

"พอจะบอกอะไรได้บ้าง น้อย!"

เชษฐาโพล่งออกมาดัง ๆ

โดยไม่เงยหน้า หรือเปลี่ยนอาการปฏิกิริยาไปจากเดิม เสียงสั้นเครือของหมอดารินตอบมาว่า

"ชนเผ่าเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คนหนึ่งหนุ่มฉกรรจ์วัยประมาณ 30 ปี อีกคนหนึ่งวัยสูงอายุ ประมาณ 55 ถึง 60 ปี ตายมาแล้วราว 2 ปี..."

"น้อย!!"

ไชยยันตร์ร้องลั่นแล้วยืนนิ่งตัวแข็งทื่อเชษฐาก็กายเย็นเฉียบหน้าซีดเผือดลงอย่างเห็นได้ชัด

มาเรียหน้าตื่น หล่อนเพิ่งจะเข้าใจอะไรได้ราง ๆ หันขวับไปทาง
ไชยยันต์ทันที

"พี่ชายของน้อย อายุเท่าไร?"

"สามสิบสามหรือสามสิบสี่!"

ไชยยันต์นั้นตอบไม่ได้เสียแล้วเพราะมัวตะลึงงันอยู่ ผู้ตอบอย่าง
ยากเย็นที่สุดคือเชษฐา

"แล้วหนานอิน คนนำทางคนนั้น?"

คราวนี้ รพินทร์ ไพรวลย์ เป็นคนตอบขี้น ๆ ขึ้นว่า

"ประมาณ 56 - 60 ปี"

"ระยะเวลาที่ทั้งสองนั้นหายสาบสูญไป ตรงกันหรือ?"

"ใกล้เคียง!"

มาเรีย ฮอฟมัน ยกมือขึ้นทำอาเมน ริมฝีปากขมุกขมิบไม่มีเสียง
ใด ๆ ที่ลอดออกมาได้

เชษฐา วราฤทธิ์ ได้สติขึ้นก่อนใครในหมู่ของเขา เดินแซมซ้ำเข้ามา
ที่น้องสาว วางมือลงบนไหล่บิบนักหญิงเหมือนจะปลอบโยนแล้ว
ประคองขึ้นมากอดไว้แน่นในอ้อมแขนข้างหนึ่ง ดารินบัดนี้ดวงตาแห่ง
ผากเหม่อลอย แล้ไกลออกไปเบื้องหน้าอย่างปราศจากที่หมาย

"น้อยแน่ใจหรือว่า กะโหลกของชายที่พิสูจน์ได้ว่าอยู่ในวัย
สามสิบกว่านั้น จะเป็นกะโหลกของอนุชา?"

ท่านหัวหน้าคณะพยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติที่สุด

"พี่กลางเป็นคนขากรรไกรกว้าง โหนกแก้มสูงและหน้าผากตัด

กะโหลกที่เราเห็นอยู่นี้มีพื้นฐานชนิดเดียวกัน"

ดาร์วินตอบเกือบไม่มีเสียง

"คุณล่ะ รพินทร์ คุณมีความเห็นเช่นไร?"

"ผมไม่อาจแสดงความเห็นอย่างใดได้เกี่ยวกับกะโหลกศีรษะหรือโครงกระดูกของคนคุณนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในข้อวินิจฉัยของคุณหญิงดาร์วิน ซึ่งชำนาญด้านนี้โดยเฉพาะ รวมทั้งคณะเจ้านายของผมเองทุกคนที่จะลงความเห็น"

เสียงหัวลิกนั้นตอบมามีกังวานสลด ผู้พูดเว้นระยะถอนใจ แล้วกล่าวต่อมาว่า

"แต่ผมก็มีหลักฐานอะไรบางอย่าง ที่จะให้ประกอบการพิจารณานี้ด้วย คือ ก่อนที่ผมจะนำทุกคนเดินลุยลงน้ำขึ้นที่ฝั่งนั้น ผมได้พบสิ่งนี้ตกอยู่ในพงหญ้าริมตลิ่ง"

พร้อมกับพูดพรานใหญ่แบมือออกไปตรงหน้าของทุกคนพอมองเห็นได้ถนัด เซซุส ดาร์วิน และไชยยันต์ซึ่งมีหัวใจอันเหียวฝ่อหดหู่ อยู่แล้วก็แทบเป็นลม

มันคือปลอกกระสุน .450 ไนโตรฯ อันเป็นกระสุนไรเฟิลแฝดที่ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ หรือชายพเนจรที่ชื่อชด ประชากรใช้ประจำตัวนั่นเอง

ไชยยันต์คว้าไปพลิกดูโดยเร็ว มือสั่น ร้องลั่น

"หมายความว่ายังงัยกันนี้ คุณพบตอนไหน และทำไมเราถึงไม่รู้กันเลย?"

"ครับ ผมยังไม่ได้บอกให้พวกเราคนใดรู้เลย พบในขณะที่สำรวจ
 อยู่ริมฝั่งก่อนจะสั่งให้แฉายเดินนำล่องหน้า และผมก็ลงเก็บไว้โดย
 ไม่มีใครทันสังเกตเห็น การพบหลักฐานปลอกกระสุนนัดนี้ทำให้ผม
 สงสัยว่า คุณชายอนุชา กับหนานอินน่าจะเดินข้ามมาฝั่งที่เราเฝ้าอยู่นี้
 ในขณะเดียวกัน ผมก็สังเกตเห็นภูมิประเทศได้นำที่จะต้องเดินลุยผ่าน
 มันไม่น่าจะปลอดภัยนักจึงทดลองให้แฉายนำทางล่องหน้ามาก่อน
 อย่างเห็นกันแล้ว จนกระทั่งพวกเราเดินผ่านกันมาได้ทั้งหมด ภายหลัง
 จากระวังตัวแจ ต่อมาการค้นพบโดยให้แฉายทดลองโยนขอนไม้ลงไป
 ยังไปไม่มฤตยูนั้น และเห็นปฏิกิริยาอันร้ายกาจของมัน ทำให้ผมเกิด
 ความสังหรณ์จนบอกไม่ถูก นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมผมจึงขอ
 อนุญาตคุณชาย ทดลองหาวิธีจุดถอนมันขึ้นมาพิสูจน์ดูให้แน่ชัดสักต้น
 หนึ่ง"

เขากล่าวทิ้งช่วงไว้เพียงแค่นั้น เซษฐาแม่ริมฝีปากแน่นพยักหน้า
 ซ้ำ ๆ ดวงตาเริ่มแดงซ้ำ แต่ฝืนยิ้ม

"ผมเข้าใจละ รพินทร์ เข้าใจที่คุณอธิบายให้ฟังนี้ คุณสงสัยอยู่
 ก่อนแล้ว อนุชา กับหนานอินจะจับชีวิตลงเพราะเจ้าเห็ดอุบาทว์นี้ คุณ
 จึงพยายามหาทางถอนมันขึ้นมาดู แล้วเราก็พบกะโหลกเข้าสอง
 กะโหลกซึ่งถูกมันกลืนกินเข้าไปจริง ๆ ระยะเวลาของคนที่ตายไป กับ
 รูปทรงของหัวกะโหลก น้อยก็ยอมรับอยู่เดี๋ยวนี้ ละม้ายเหมือนทรง
 กะโหลกของอนุชามากที่สุด ถ้าเช่นนั้น เราก็เห็นจะมาถึงที่สิ้นสุดแห่ง
 การเดินทางลงในครั้งนี้แล้ว..."

เสียงของท่านสุภาพบุรุษนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาแหบเครือ
หายไ้ กอดน้องสาวไว้แน่น ดารินปิดหน้าซบลงไปกับอกพี่ชายสะอื้น
ออกมาดัง ๆ อย่างสุดที่จะทนต่อไปได้ และในที่สุดก็ปล่อยโฮออกมา
มือเท้าอ่อนไปหมด พี่ชายเองก็พูดอะไรไม่ออกยามนี้ เพราะน้ำตาของ
เขากำลังจะรินออกจากเบ้าเช่นกันจึงได้แต่พยักหน้าเป็นเครื่องหมายไป
ทางมาเรีย แหม่มสาวโศกเข้าโอบประคองดาริน พาไปนั่งกอดพริ้ว
ปลอบโยนอยู่ทางหนึ่ง

บัดนี้ เหลือแต่เพียงบุคคลชั้นหัวหน้าเพียงสามคนที่ยืน
เผชิญหน้ากันอยู่ด้วยใบหน้าซีดราวกับศพ

**"สิ้นสุดกันเสียที สำหรับการติดตามของเรา...ว่าแต่เราจะ
อย่างไรต่อไปดี"**

ในที่สุด ไชยยันต์ก็ทำลายความเงียบขึ้นด้วยเสียงขาดห้วง

เชษฐาสะกดกลั้นความรู้สึกอันโหม้นสทั้งมวลลงได้อย่างรวดเร็ว
สมกับที่เกิดมาเป็นลูกผู้ชายชาตินักสู้ แม้ว่าริ้วรอยแห่งความเศร้าสลด
จะยังเปี่ยมล้นอยู่ในแววตา เขาไม่ยอมให้น้ำตาไหลออกมาแม้แต่หยด
เดียว ตรงข้ามกับไชยยันต์ถึงอาบลงไปตามแก้มกร้าน ๆ

"เราจะหยุดอยู่ที่นี้ จัดการเผากระดูกของคนทั้งสองเหลือ
บางส่วนห่อไว้ แล้วก็เดินทางกลับ"

หัวหน้าคณะตอบแซมซ้ำ ราบเรียบที่สุด พลังหันมาตบไหล่
จอมพรานหนักหน่วง

"ในที่สุด งานของคุณก็สิ้นสุดลงตามสัญญาจ้างแล้วรพินทร์ที่รัก และถึงอย่างไร ผมก็ขอชมเชยว่า คุณเป็นพรานนำทางที่สามารถที่สุด นำพวกเรามาจนพบหลักฐานของอนุชาจนได้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เข็มของเราคือหันหลังกลับ"

"ผมไม่สนใจหรอกครับ ว่าเราจะหันหลังกลับหรือจะเดินหน้าต่อไป อะไรก็ได้สำหรับผม ขอให้มันเป็นคำสั่งของนายจ้างเท่านั้น และไหน ๆ เราก็ได้เดินกันมาถึงครึ่งค่อนแล้ว ถ้าคณะเจ้านายของผม อยากจะมุ่งไปถึงเทือกเขาพระศิวะ อย่างน้อยก็เพื่อการสำรวจ ผมก็พร้อมแล้วที่จะนำต่อไป"

นั่นเป็นคำตอบของคนเลือดขุ่น

เชษฐาสันศิระชะ ยิ้มเศร้า ๆ

"เมื่อรู้แน่ชัดว่า อนุชาสิ้นไปแล้วเช่นนี้ก็ไม่มีเหตุผลใด ๆ อีกที่ทางผมจะต้องทนเดินทางต่อไป ผมและทุกคนที่บากบั่นมานี้ก็เพื่อจะตามอนุชาและเอาตัวเขากลับเท่านั้น ไม่ได้มีวัตถุประสงค์อื่นใดเจือปนอยู่ทั้งสิ้น"

"เป็นเช่นนั้นจริง ๆ รพินทร์ เราไม่ได้ปรารถนาจะให้ถึงเทือกเขาพระศิวะ โดยไม่มีความหวังว่าจะพบอนุชาอีกเลย เราจะกลับกันเพียงแค่นี้แหละ"

ไชยยันต์กล่าวเสริมมาอีกคนหนึ่ง ใช้หลังมือป้ายเช็ดน้ำตา

"ถ้าเช่นนั้นที่สุดแล้วแต่เกิดครับ...แต่เดี๋ยวก! ขอให้ผมย้อนกลับลงไปใต้น้ำบริเวณนั้นอีกสักครั้ง เชื่อว่าข่าวของสัมภาระหรืออย่างน้อยก็

ป็นของคนทั้งสองน่าจะตกอยู่ในบริเวณใกล้เคียง ถ้างมคงพบ"

ว่าแล้ว รพินทร์ ไพรวลย์ ก็หมุนตัวกลับเดินดุ่มไปยังริมตลิ่งเพื่อ
จะก้าวลงไปในน้ำอีกครั้ง

ทันใดนั้นเองร่างอันตระหง่านของนางชายผู้ยืนนิ่งเงียบราว
กับภาพปั้นห้างทุกคนออกไป ก็ก้าวเข้ามาประจันสกัดหน้าพรานใหญ่
ไว้

รพินทร์เงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นไรฟันขาวที่แถมอยู่ในริมฝีปาก

"ไม่มีประโยชน์หรอก ผู้กองที่รัก ไม่มีประโยชน์ที่จะต้องเสียเวลา
ลงไปงมปิ่น หรือข้าวของสองคนนั้นให้เสียเวลา"

พรานใหญ่ตาลุกโพล่ง ขมวดคิ้ว เสียงของเขาเกือบเป็นตวาด

"หมายความว่ายังไง นางสาว?"

ร่างนั้น หัวเราะลั่นอยู่ในลำคอ

"ก็หมายความว่าทั้งสองหัวกะโหลกที่พบนั้นไม่ใช่หัวกะโหลกของ
นายชดและหนานอินอย่างที่คุณองและทุกคนคิดนะซี!!"

รพินทร์ ไพรวลย์ ชะงักก็ก...

เสียงพูดและสภาพประจันหน้าระหว่างคนทั้งสอง กระแทกกับ
สายตาการู้เห็นของคณะนายจ้าง ซึ่งกำลังยืนซึมสลดอยู่ในขณะนี้
และเพ่งความสนใจทันที

เชษฐากับไชยยันต์ก็ก้าวพรวดเข้ามาในบัดนั้น

"ทำไม มีอะไรกันหรือ?"

หัวหน้าคณะถามหัว ๆ มองหน้าทั้งสองคนสลับอยู่เช่นนั้น

นางสาวสงบนิ่งเฉยอยู่ด้วยค้ำหน้าและอาการราบคาบปกติที่สุด
รพินทร์ก็ยังจ้องหน้าอย่างครุ่นคิดพิศวง แล้วแลไปทางนายจ้างของเขา
กล่าวแผ่วเบาแต่เคร่งขรึมเป็นการเป็นงานว่า

"นางสาวบอกกับผมว่า กะโหลกที่เราแน่ใจกันว่าเป็นคุณชาย
อนุชาและหนานอินนั้น ไม่ใช่"

แววประหลาดใจปรากฏขึ้นกับสองนายจ้างทันที หันขวับไปจ้อง
เจ้าคนใช้พิเศษ

"แกพูดกับผู้กองเช่นนี้หรือ นางสาว?"

ไชยยันต์เน้นเสียงถามอย่างชัดเจน

"ครับ นายทหาร ผมพูดเช่นนี้จริง!"

"แกแน่ใจหรือ?"

นางสาวก้มศีรษะลงอย่างอ่อนน้อม

"ครับ นายใหญ่ ผมแน่ใจ...อย่างน้อยที่สุดก็แน่ใจว่ากะโหลก
หนึ่งซึ่งเป็นกะโหลกที่นายหญิงพิสูจนีได้ว่าสูงอายุนั้นไม่ใช่กะโหลกของ
หนานอิน และเมื่อกะโหลกหนึ่งนั้นไม่ใช่กะโหลกของหนานอิน อีก
กะโหลกหนึ่งก็ไม่ควรจะเป็นของนายชด ประชากรด้วย"

เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ต่างมองตากัน ไชยยันต์นั้นหันไป
ตีดนิ้วโดยแรง เรียกไปทางมาเรียกับดาริน ซึ่งนั่งเฝ้าซุ่มอยู่ทางหนึ่ง
อาการกึกกืออย่างเร้าร้อนชนิดนั้นทำให้มาเรียเอะใจประคองดารินขึ้น

แล้วจูงมือราชสกุลสาวซึ่งขณะนี้ดวงตาแดงก่ำเข้ามาสมทบด้วย

"เกิดความขัดแย้ง ในด้านความเห็นกันขึ้นเสียแล้วสองเสือนี"

ไชยยันต์บอกเพื่อนสาวทั้งสองโดยเร็ว

"รพินทร์และพวกเราทุกคนแน่ใจว่าสองกะโหลกนั้น คืออนุชา
และहनานอิน แต่แฉายบอกว่าไม่ใช่"

คำบอกเล่านี้ทำเอามาเรียอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอ้าปากง
ส่วนดารินน้ำตาหยุดไหลลงอย่างกะทันหันด้วยความประหลาดใจซึ่ด
สุด ความตื่นเต้นต่อเหตุการณ์เข้ามาขวางแทรกอารมณ์เศร้าโศกใน
ขณะนี้ของหล่อนอย่างกะทันหันชั่วขณะ

"แฉาย..."

ราชสกุลสาวพยายามบังคับเสียง ผันใจพูดออกมาปนสะอื้น

"หลักฐานที่เราค้นพบและเห็นอยู่ที่นี่ พรานใหญ่ก็ดี หรือพวกเรา
ทั้งหมดทุกคนก็ดี มีความเชื่อมั่นว่าเจ้าของกะโหลกทั้งสองนั้น คือ
บุคคลสาบสูญ หรือเธอมีเหตุผลและหลักฐานที่เหนือกว่าที่พรานใหญ่
แสดงมาแล้ว"

"ผมมีเหตุผลและหลักฐานครับ นายหญิง แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่า
ทั้งหมดและหลักฐานของผม จะลบล้างหลักฐานของผู้กองและความ
เชื่อมั่นของคณะเจ้านายได้หรือไม่"

"แกมีหลักฐานอะไรก็บอกมาเถอะ พวกเราทุกคนกำลังต้องการรู้
ถึงตนเองก็ไม่อาจยืนยันได้ว่า กะโหลกทั้งสองนั้นเป็นของนายชดและ
हनานอิน เพียงแต่สงสัยมากเท่านั้น หลักฐานทางด้านฝ่ายฉัน ซึ่งจะ

ช่วยยืนยันให้แน่ใจที่สุดได้ ก็ต่อเมื่อเราค้นพบปืนและข้าวของติดตัว
ของเขามาประกอบเท่านั้น แต่ฉันกำลังจะลงไปม แกก็มาสกัดและ
บอกให้ฉันเลิกล้มความคิดนี้เสียก่อน โดยบอกว่าไม่ใช่"

พรานใหญ่พูดเครียด ๆ แต่ไม่ส่อแววว่าจะขัดเคือง ไม่พอใจอย่าง
ใดทั้งสิ้น ในกรณีที่แกขายประทังชีวิต เพราะอย่างน้อยที่สุด เขาก็
ต้องการจะทราบความจริงอยู่เช่นกัน

แกขายยิ้มออกมานิดหนึ่ง เดินช้า ๆ ผ่านหน้าทุกคนไปยืนอยู่
เหนือกะโหลกมนุษย์ทั้งสองกะโหลกซึ่งกลิ้งอยู่กลางพื้นเกลี้ยงพลอยพา
ให้ทุกคนตามเข้ามามุงรายล้อมอยู่อีกครั้ง สายตาของจอมพเนจรจับ
นึ่งไปยังกะโหลกคู่นั้น แล้วเอ่ยขึ้นด้วยเสียงลึกลับเข้มซำ ได้ยินชัดเจนไป
ทั่วทุกคนที่คอยสดับและจับตาเขม็งว่า

"กะโหลกของชายวัยห้าสิบเศษหรือหกสิบ ที่นายหญิงพิสุจน์ได้
และที่สงสัยกันว่าจะเป็นหนานอินนั้น ถ้าหากเป็นกะโหลกของหนาน
อินจริง ก็ขอให้ตรวจดูที่พันagramข้างล่างด้านซ้ายซี่ที่สอง"

พร้อมกับพูด แกขายชี้มือไปยังกะโหลกนั้น

ทุกคนง ยังไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้ในขณะนั้น ส่วนดาริน
ร้องแหลมออกมาเร็วปรือว่า

"ทำไม แกขาย มีอะไรที่พันagramล่างด้านซ้ายซี่ที่สองของพรานที่
ชื่อหนานอินหรือ บอกเร็ว!"

"มี นายหญิง...พันagramชิ้นนั้นของหนานอิน จะสูญหายไปด้วย

รอยถูกถอน แต่กะโหลกนี้ พันกรรมชิ้นนั้นยังอยู่ครบ เพียงแต่ไปหักตรง
ที่ข้างหน้า เพราะฉะนั้นไม่ใช่หนานอิน!"

ทั้งหมดที่เบิกตาโพล่งฟังอยู่ อุทานฮึ่มขึ้นในลำคอด้วยความ
แปลกใจที่สุดในคำพูดของแงซาย และเกิดการไหวตัวขึ้นในฉับพลัน
ดารินทร์ดูตัวลงตรวจกะโหลกนั้นอีกครั้งอย่างรีบร้อนแล้วเงยหน้าร้อง
ออกมา

"กะโหลกหัวนี้ ยังมีกรรมอยู่ครบ ไม่มีรอยหักหายหรือถูกถอน
ออกไปเลย"

"เดี๋ยว! อย่าเพิ่งตื่นตื่นกันไปนัก..."

เชษฐาโบกมือ เอ่ยขึ้นต่ำ ๆ แล้วมองไปยังอดีตร้อยโทกองโจร
กะเหรี่ยง เหมือนจะล้วงลึกลงไปให้ถึงชั่วหัวใจ

"เออละ! แงซาย บอกหน้อยซิว่า แกตรัสรู้มาได้อย่างไรว่าหนาน
อินไม่มีพันชิ้นนี้ ซึ่งทำให้แกเหยียบยกเอามาเป็นหลักในข้อพิพจน์นี้"

"พระธาตุองค์เข้าฝันอีกละซิ"

ไชยยันต์สวนมาอีกคนหนึ่งเสียงดังลั่น

แงซายส่ายหน้าช้า ๆ ตาเป็นประกายลึก มองสบทุกคนไปเป็น
ลำดับและมาสิ้นสุดจับนั่งประสานอยู่ที่พรวนใหญ่ ซึ่งมองเจียบ ๆ มา
ก่อนแล้ว โดยไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น พร้อมกับยิ้มนิดหนึ่ง พุดขึ้น
เหมือนจะพูดไปทางเขาโดยเฉพาะ

"ถ้าแงซายบอกว่าพระธาตุองค์มาเข้าฝันอีกในครั้งนี้ เห็นที่
นายทหารจะกระเทีบแงซายเสียเป็นแน่แท้...ก็ทำไมจะต้องรอให้พระ

ถูกต้องท่านมาเข้าฝันบอกด้วย แงซายบอกเองก็ได้..."

กล่าวกับรพินทร์จบประโยคเช่นนั้นแล้ว เจ้าคนลึกลับก็เบน
สายตาไปทางคณะนายจ้าง

"สามปีเศษมาแล้ว ระหว่างรอนแรมติดตามเรดตัวหนึ่งอยู่ใน
แถบตะเนิ่นต่ายี่ด้านตะวันตกกับพรานหนุ่มคนหนึ่ง กระดูกนกเงือก
แหลมคมชิ้นหนึ่ง ตำเหือกพันagramของหนานอิน จนเป็นบาดแผล
อักเสบและกลัดหนองขึ้น นับวันล่วงผ่านไปขณะรอนแรมในป่าลึก
บาดแผลที่เหือกของหนานอินกลายเป็นแผลเน่า เจ็บปวดทรมานจน
ไม่อาจเคี้ยวอาหารได้ การติดตามเรดจำเป็นต้องสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น
เพราะพรานเฒ่าไม่อาจเดินทางต่อไปได้ ทั้งสองคนบ่ายหน้าข้ามเขต
มาแม่ฮ่องสอนอันเป็นแหล่งชุมนุมและความเจริญที่ใกล้ที่สุด และที่
อำเภอหนึ่งนั่นเอง พรานหนุ่มเป็นผู้นำพรานเฒ่าผู้ทรมานอยู่ด้วยโรค
ฟันเน่าเป็นพิษ ไปพบหมอพื้น...ไม่มีทางอื่นใดจะรักษาได้ นอกจาก
ถอนทิ้งให้ฟันทรมาน"

ทุกคนเงยหูสดับฟังแทบไม่หายใจ

"ใครเล่าเรื่องนี้ให้แกฟัง และมีอะไรมายืนยัน?" รพินทร์ทำลาย
ความเงียบของทุกคนขึ้น "หรือว่า พรานหนุ่มคนที่พาหนานอินไปพบ
หมอพื้น และถอนฟันออกก็คือแก...แงซาย"

"ถูกแล้วครับ ผมเอง!"

ทั้งหมดตะลึง

รพินทร์ ไพรวลย์ ลูบปลายคางอย่างใคร่ครวญลึกซึ้งและถ้าหาก

สายตาของเขามีรังสีที่สามารถจะเจาะจงทะลุวงได้ ก็แทบจะทำให้ร่างกายอันประกอบไปด้วยเนื้อหนังหุ้มห่อของเจ้าคนลึกลับเหลือแต่โครงกระดูกไปทีเดียว

"ฉันไม่เคยระแคะระคายมาก่อนเลยว่าแกรู้จักหนานอิน"

"และก่อนที่ผมจะมาพบผู้กองที่หนองน้ำแห้ง ผมก็ไม่ว่ากันว่าคุณก็รู้จักหนานอิน"

"เราเดินทางร่วมกันมาโดยตลอด เราทุกคนรับรู้กันอยู่แล้วว่าอยู่ในระหว่างติดตามคนหาย คนหนึ่งคือนายชด ประชากรอีกคนหนึ่งคือพรานเฒ่าที่ชื่อหนานอิน ระยะเวลาที่แล่วมาเหล่านี้ ทำไมแกไม่เคยแย้มให้ฉันฟังแม้แต่ครั้งเดียวว่าแกเคยรู้จักหนานอินมาก่อน"

"ผู้กองไม่เคยถามผมแม้แต่สักครั้งเดียวว่าผมรู้จักหนานอินมาก่อนหรือไม่"

พรานใหญ่เม้มริมฝีปาก พยักหน้าช้า ๆ

"เออละ! ฉันเข้าใจ และเพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่าแท้ที่จริงแกเคยรู้จักมักคุ้นสนิทสนม ถึงกับเคยร่วมล่าสัตว์กับหนานอินมาก่อน โดยที่ฉันเองคิดไปไม่ถึง และแกเองก็ไม่เคยบอก ทั้ง ๆ ที่หนานอินเป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายสำคัญที่เรา กำลังจะค้นหาถึงแทบเลือดตากระเด็นอยู่ในขณะนี้ อยู่ไม่อยู่ก็เพิ่งจะมาเปิดเผยพรวดพราดขึ้นเดี๋ยวนี้เอง เป็นอันว่าแกแน่ใจว่ากะโหลกหัวนี้ไม่ใช่ของหนานอิน เพราะหลักฐานเกี่ยวกับพันธุซึ่งแกเป็นคนพาหนานอินไปถอนด้วยตัวเองอย่างนั้นใช่ไหม?"

"แน่นอนครับ ผู้กอง หนานอินตัวจริงถอนพันชี่ดังกล่าวนั้น
 ออกไปแล้ว มันจะโผล่อกขึ้นใหม่ตามที่ปรากฏอยู่บนกะโหลกหัว
 นั้น ย่อมเป็นไปได้ เพราะเป็นพันกรรมชุดถาวรของผู้ใหญ่ ไม่ใช่พัน
 น้านมของเด็ก"

"เป็นหลักฐานทางสรีรวิทยาและนิติเวชที่รับฟังได้นะรพินทร์"
 หมอดารินกล่าวโดยเร็ว น้ำเสียงตื่นเต้น แต่เชษฐายกมือขึ้น
 "เดี๋ยว!..."

ท่านหัวหน้าคณะขัดเสียงหนัก ๆ ขณะที่ก้าวเข้ามาประจันหน้าแง
 ซาย

"...แงซาย เหตุผลที่แยกกันมาอ้างเพื่อพิสูจน์ว่ากะโหลกนี้ไม่ใช่
 กะโหลกของหนานอินนั้น เป็นหลักฐานที่ถูกต้องที่สุดแล้วทาง
 สรีรวิทยา แต่แงจะมีเหตุผลให้เราเชื่อได้อย่างไรว่า แงเคยรู้จักหนาน
 อินมาก่อน เคยแม้กระทั่งนำหนานอินไปถอนพันชี่นั้นออก เพื่อนำมา
 เป็นหลักกล่าวอ้างกับพวกเราในการพิสูจน์ว่าไม่ใช่ แงอาจสร้างเรื่อง
 ขึ้นมาเองก็ได้ เพื่อวัตถุประสงค์ให้เราเชื่อว่าเจ้าของกะโหลกไม่ใช่
 หนานอิน ตราบใดก็ตามที่พวกเราทุกคนยังไม่มีโอกาสจะรู้มาก่อนเลย
 ว่า หนานอินถอนพันชี่นั้นจริงหรือไม่"

แงซายยิ้มออกมานิดหนึ่ง สบตาอดีตท่านทูตทหารบกอย่าง
 คารวะ ระคนเคารพในไหวพริบบัญญา

"ผมไม่มีหลักฐานในการพิสูจน์ว่าผมเคยรู้จักหนานอินมาก่อน"

แต่ผมมีหลักฐานในการที่จะพิสูจน์ว่าบุคคลทั้งสองคือหนานอินและนายชด ประชากรได้ลุยข้ามน้ำ ผ่านเห็ดมรณะจากฝั่งโน้นมาถึงฝั่งนี้ได้โดยสวัสดิภาพเท่า ๆ กับที่ผู้กองได้พิสูจน์ว่า สองคนนั้นได้เดินทางมาหยุดชะงักอยู่ฝั่งโน้นชั่วคราว ก่อนที่จะลงน้ำพยายามจะข้ามมายังฝั่งนี้ เราได้เฝ้าจับตาดูอยู่เพียงสองประเด็นเท่านั้นคือ สองคนนั้นมาถึงเส้นทางอันตรายนี้จริง แต่จะข้ามพ้นมาได้หรือไม่ได้ เช่นนั้นไม่ใช่หรือครับ ผู้กอง?"

ประโยคหลังเจ้าคนช่อนคมหันไปถามพรานใหญ่

"ถูกต้อง ว่าแต่แกมีหลักฐานอะไรที่พิสูจน์ได้อีกว่าสองคนนั้นผ่านมาถึงฝั่งนี้ได้"

"คนที่เสียชีวิตไปแล้ว ในน้ำในบ่วงดักของเห็ดมรณะนั้นคงไม่สามารถยิงปืนอยู่บนฝั่งนี้ได้ ไม่ใช่หรือครับ?"

พร้อมกับกล่าวเนิบ ๆ แงซายค่อย ๆ แบมือที่กำลังซ่อนหลังไว้ออกไปอย่างแผ่มช้า ให้ทุกคนเห็นตรงหน้า

หลายคนอุทานขึ้นอีกครั้งอย่างอัศจรรย์ใจ

วัตถุทรงกระบอกสองขนาดที่กลิ้งอยู่ในฝ่ามือของแกซายขณะนี้ ชิ้นหนึ่งคือปลอกกระสุนไรเฟิล .450 ไนโตรฯ ส่วนอีกชิ้นหนึ่ง คือปลอกกระสุนลูกซองขนาด 12 ของบริษัทคีน็อคด้วยกันทั้งคู่

เมื่อฝ่ามือนั้นยื่นตรงไปที่ท่านหัวหน้าคณะ เซษฐาก็หยิบขึ้นมาตรวจสอบอย่างระมัดระวัง และด้วยอาการอันอลหม่านรวนเรไปหมดทั้งสอง เขาก็พบความจริงโดยไม่มีอะไรต้องเคลือบแคลงเลยว่า ปลอก

หนึ่งนั้นเป็นกระสุนไรเฟิลของอนุชา วราฤทธิ์ และอีกปลอกเป็นกระสุนลูกซองของหนานอินแน่นอนจากหลักฐานปลอกกระสุนเก่า ๆ ที่ตามเก็บกันมาได้เป็นระยะ

เชษฐาไม่ทราบจะเอ่ยอะไรออกมาได้ถูกในขณะนั้น ส่งเวียนปลอกกระสุนทั้งสองให้พรรคพวกดู และในที่สุดมันก็มาถึงรพินทร์ ซึ่งพอพิจารณาได้ชัดก็เป่าลมออกจากปาก เหลือบสายตาดูขึ้นมองเงา

"แกเก็บสองปลอกนี้ได้ที่ไหน เมื่อไหร่?"

"หลังพุ่มไม้นั้น ขณะที่ผมเดินลวงหน้ามาถึงฝั่งนี้ใหม่ ๆ"

พร้อมกับพูด เงาชายขี่มื่อไปยังพุ่มไม้เตี้ย ๆ หลังต้นโอ๊กาเรีย ที่คณะพรรคพวกทุกคนใช้เป็นหลักยึดสายเชือกขณะที่จุดเจ้าเห็ดมรณะขึ้นมา

จอมพรานหันไปพยักหน้ากับเชษฐาเป็นสัญญาณให้เดินเลี้ยวจากกลุ่มนั้นออกมาพร้อมกับเขาเพียงสองคน แล้วกระซิบว่า

"ปลอกกระสุนของคุณชายอนุชากับหนานอินจริง ๆ แหะครับ ผมค้นพบฝั่งโน้นของคุณชายเพียงคนเดียวหนึ่งปลอก ทำให้สงสัยว่าคุณชายกับคนของแกจะข้ามมาฝั่งนี้ ตอนที่ผมพบปลอกกระสุนนั้นนั้น เชื่อเหลือเกินว่าเงาชายคงไหวทัน และสังเกตเห็นอยู่เหมือนกัน แต่แล้วก็ปรากฏว่ามันเป็นคนมาพบทางฝั่งนี้อีกสองปลอก"

"ระหว่างคุณกับเงาชาย ผมเชื่อในความจริงใจจริงจากคุณมากกว่าไอ้คนลึกลับนั้น"

อดีตท่านทูตทหารบกกระซิบตอบ

"เราต้องไม่ลืมความจริงข้อหนึ่ง ที่พวกเราทุกคนอยู่ทุกคนดีแล้ว นั่นก็คือเจ้าเงาะชายไม่ต้องการให้การเดินทางของเราสะดุดชะงักลง เพียงแค่นี้ มันต้องการจะชักจูงหรือเหนี่ยวรั้ง ดึงพวกเราทั้งหมดไปให้ถึงเทือกเขาพระศิวะ จุดหมายปลายทางของมันให้ได้ มันอาจไม่สนใจคำนึงถึงเลยว่า อนุชายังมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว เราจะตามได้พบหรือไม่อย่างไร แต่ที่มันต้องการก็คือ เอาพวกเราทั้งหมดไปให้ถึงเทือกเขาพระศิวะ ซึ่งจุดประสงค์ลับของมันรอคอยอยู่ที่นั่น"

"ครับ ผมไม่เคยลืมในข้อนั้น และระมัดระวังอยู่อย่างที่สุดแล้ว ที่จะไม่ให้เงาะชายบิดเบือน หรือเอาพวกเราทั้งหมดเป็นเครื่องมือของมัน ในวัตถุประสงค์ลับดังกล่าวนี้ นอกจากภารกิจหน้าที่โดยตรงของเราเองเท่านั้น แต่สำหรับในกรณีนี้ผมเองก็ได้เรียนแล้วว่า ยังไม่อาจปักใจเชื่อได้แน่ๆ คุณชายอนุชาและหนานอินเสียชีวิตไปแล้ว เพียงแค่หลักฐานการพบห้วกะโหลกที่น่าสงสัยสองห้วกะโหลกกำลังจะหาทางพิสูจน์ให้แน่ชัดลงไปอีก แต่แล้วเงาะชายก็แสดงหลักฐานที่ทำให้ผมต้องลังเลมากขึ้นทุกที การกล่าวอ้างว่ารู้จักหนานอินมาก่อน และหนานอินควรมีตำหนิที่พันกรามซี่ที่สองด้านซ้ายล่างหักนั้น ผมก็คิดอย่างเดียวกับคุณชาย คือไม่ถือว่าเป็นสิ่งที่จะเชื่อได้เพราะมันจะปั่นเรื่องสร้างหลักฐานขึ้นมาเองอย่างไรก็ได้ แต่การที่มันมาพบปลอกกระสุนอีกสองปลอกทางฝั่งนี้ ก็น่าจะพิสูจน์ได้ชัดพอสมควรทีเดียวว่า ทั้งสองคนไม่ได้ตายอยู่กลางดอกเห็ดที่เราสงสัยแต่แรก"

เชษฐาเต็มไปด้วยความคิดหนัก

"ก็แล้วถ้างั้น กะโหลกสองหัวที่เราพบนั้นจะเป็นกะโหลกของใคร
 อื่นไปได้ ในเมื่อน้อยเองซึ่งชำนาญทางนี้โดยตรงก็ยืนยันออกมาแล้วว่า
 ตายมาแล้วประมาณ 2 ปี ลักษณะของกะโหลกก็แสดงถึงวัยและ
 เผ่าพันธุ์ของเจ้าของเดิม ซึ่งใกล้เคียงกับอนุชาและहनานินที่สุด"

"ข้อนี้สิครับ มันทำให้เรางง ลังเลลำบากใจไปหมด"

เขาเว้นระยะไปอีตึกใจ ก็ว่า

"ลองหาหรือคุณหญิงคู่อีกที่เป็นยังงี้ครับ สำหรับกะโหลกที่เรา
 สงสัยว่าจะเป็นहनานินนั้น ปัญหาไปเถอะ มาตรวจสอบกันให้แน่
 อีกที่เกี่ยวกับกะโหลกที่เราสงสัยว่าเป็นของคุณชายอนุชา คุณหญิงนั้น
 นอกจากจะชำนาญในการพิสูจน์โครงกระดูกโดยเฉพาะแล้ว
 ความคุ้นเคยในฐานะที่คุณชายอนุชาเป็นพี่ชาย ถ้าหากเราแนะนำให้แนว
 เธอ เธออาจนึกอะไรขึ้นมาได้บ้างเกี่ยวกับตำหนิพอที่จะลงความเห็นได้
 แน่นนอนขึ้นอีกก็ได้ แม้จะเป็นเพียงกะโหลกก็ตาม แงชายพูดถึงฟันของ
 หานานิน ก็ทำให้ผมคิดถึงเรื่องฟันขึ้นมาได้ ลองถามคุณหญิงคู่อีก
 ว่าคุณชายอนุชาเคยมีประวัติในด้านการทำฟันไว้บ้างหรือเปล่า เป็น
 ตันว่าถอนอุด หรือใส่ฟันปลอมไว้ยังตำแหน่งซี่ใดบ้างหรือไม่"

เชษฐาก็หันกลับไปร้องเรียกน้องสาวกับไชยยันต์และมาเรียให้เข้า
 มารวมกลุ่มในทันที่นั้น โดยออกคำสั่งให้แงชายยืนคอยอยู่ที่เดิมก่อน

ภายหลังได้รับการอธิบายจากพี่ชายให้ทราบถึงความ
ต้องการของรพินทร์ นักมานุษยวิทยาสาวนึ่งไปครู่ แต่แล้วสิ้นศีระ
อย่างหมดหวัง

"ยากมาก ในข้อที่คุณต้องการให้พิสูจน์ในข้อนั้น เพราะฉันไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่า พี่กลางจะมีข้อตำหนิอะไรอยู่บ้างเกี่ยวกับเรื่อง
พัน เท่าที่รู้ เขาก็เป็นคนมีสุขภาพในด้านพันดีมาก ไม่เคยปรากฏว่า
ถอน อุด หรือตบแต่งพันอย่างใดเลย และสภาพของพันในกะโหลก
ศีระนั้น ก็ไม่มีรอยชำรุดเช่นกัน ฉันก็คิดอยู่เหมือนกันตอนที่ไดยินแง
ชายเอ่ยถึงพันกรามซี่ที่ถูกถอนของหนานอิน โดยหยิบยกมาเป็นข้อ
พิสูจน์ คิดว่าโดยหลักเดียวกันนี้ ฉันพอจะมีทางตรวจอีกกะโหลกหนึ่ง
ได้บ้างไหม แต่ก็ยังปรากฏว่ามันไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้เลย ถ้าพี่กลางมี
หลักฐานของพันที่ชำรุดและตบแต่งโดยให้ฉันรู้มาบ้าง ก็คงจะง่ายขึ้น
แต่นี้ไม่มี นอกจากหลักฐานจากขากรรไกรที่กว้าง และลักษณะ
กะโหลกตอนหน้าผากที่ลาดเท่านั้น ซึ่งบอกได้ว่าละม้ายมาก ถ้าเรา
อยู่ในเมืองท่ามกลางเครื่องมือเครื่องไม้ครบถ้วน การพิสูจน์กะโหลกก็
จะทำได้ง่ายขึ้น ด้วยเทคนิคของภาพถ่ายเชิงซ้อน อันเป็นหลักสูตรทาง
นิติเวชวิทยาว่าจะใช้พี่กลางหรือไม่ สามารถบอกได้ชัดถึงกว่า 90
เปอร์เซ็นต์"

"ภาพถ่ายเชิงซ้อนอย่างไร?"

มาเรียถามอย่างสงสัย

"คือเราจะเอากะโหลกที่สงสัยนี้ ถ่ายลงฟิล์ม ขยายส่วนสัดให้ได้

ขนาดเดียวกันกับภาพถ่ายใบหน้าตรงของผู้ต้องสงสัย แล้วซ้อนภาพกะโหลกลงซ้อนทับกับภาพในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่นั้น ตรวจสอบหาความกลมกลืนหรือขัดแย้งแตกต่างซึ่งจะเห็นออกไปได้ ถ้าเป็นกะโหลกของผู้ที่สงสัยจริง ภาพของกะโหลกนั้นจะซ้อนทับอยู่ในภาพใบหน้าซึ่งถ่ายขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ได้อย่างสนิท ถ้าไม่ใช่ก็จะพบส่วนที่ขัดแย้งไม่กลมกลืนขึ้นกับทรงใบหน้านั้น ภายหลังจากวัดอัตราส่วนโดยละเอียด"

"โอ ซี้! แต่มันเป็นไปไม่ได้ไม่ใช่หรือ ในการที่เราจะต้องเก็บข้อสงสัยทั้งหมดไว้ โดยการหอบเอากะโหลกหัวนี้เดินทางกลับไปเพื่อการพิสูจน์ โดยทฤษฎีของการถ่ายภาพเชิงซ้อนอย่างเธอว่า ถึงอย่างไรเราก็จะต้องหาทางรู้ให้ได้ที่นี่และเดี๋ยวนี้แหละว่า ไซฟ์ชายของเธอและพรานนำทางของเขาหรือเปล่าเพื่อการตัดสินใจว่าจะเดินทางต่อไป หรือจะถอยกลับ"

"แน่นอน เราจะต้องรู้ให้ได้ ที่นี่และเดี๋ยวนี้แหละ ม่ายังไงเราตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเดินทางหรือกลับหลังหัน"

ไซยยันต์ว่า

"ไพรวัลย์ คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับปลอกกระสุนสองปลอกที่แกชายอ้างว่าเก็บได้ที่ฝั่งนี้ เรากำลังเผชิญอยู่กับปัญหาที่จะต้องใคร่ครวญกันให้รอบคอบที่สุด"

หม่อมสาวหันมาถามรพินทร์

"ถ้าแกชายมาพบปลอกกระสุนทั้งสองปลอกนั้นทางฝั่งนี้จริง มันก็หมายถึงว่าทั้งสองคนนั้นไม่ได้ตายอยู่ในดอกเห็ดมรณะกลางน้ำนั้น"

แน่นอน"

"ถ้าจั้น ปัญหามันก็มาอยู่ที่ว่า แงชายพบปลอกกระสุนสอง
ปลอกนั้นทางฝั่งนี้จริงหรือไม่เท่านั้น ใช่ไหม"

"ก็ควรเป็นเช่นนั้น"

"ทีนี้ในบรรดาพวกเรา ใครเห็นแงชายเก็บปลอกกระสุนได้ทางฝั่ง
นี้บ้าง เห็นในขณะที่กำลังเก็บ"

มาเรียเปรยถามไปยังทุกคน

"ข้อนี้วินิจฉัยได้ยากมาก"

ผู้ตอบอย่างรอบคอบคือเชษฐา

"รพินทร์ค้นพบปลอกแรกทางฝั่งโน้น และลอบเก็บเอาไว้โดยยัง
ไม่บอกให้พวกเรา รู้ พวกเราทุกคนก็ยังไม่อาจจับระแคะระคายหรือรู้
เห็นได้ เพราะไม่คาดคิดสนใจคอยจับมองอยู่ถึงแงชายก็เช่นกัน เมื่อ
มาถึงฝั่งนี้แล้ว และพบปลอกกระสุนตลอดจนเก็บเอาไว้ พวกเราก็
ย่อมจะไม่มีโอกาสมองเห็น"

ไชยยันต์มีอาการเหมือนเพิ่งจะเกิดความคิดอะไรขึ้นมาได้

"เดี๋ยว เชษฐา ตลอดเวลาที่เราพบร่องรอยของทั้งสองคนนั้นมา
เป็นลำดับ เกี่ยวกับปลอกกระสุนที่เก็บได้มาเป็นระยะฉันเห็นแก่เป็นคร
เก็บรักษาปลอกกระสุนเหล่านั้นไว้เพียงคนเดียวเป็นหลักฐาน แกพอจะ
จำได้ไหมว่า ในบรรดากระสุนที่เก็บรวบรวมไว้ได้ทั้งหมดนั้น มีอยู่แล้ว
กี่ปลอก"

"จำได้ ทำไมหรือ?"

ไชยยันต์ตาลูก ดีดนิ้วโดยแรง

"เออะ คั่นเอาปลอกกระสุนของอนุชา และหนานอินที่เราเคยเก็บได้เหล่านั้มนานับ และตรวจสอบจำนวนดูอีกครั้งว่ามันยังอยู่ครบถ้วนเหมือนเดิมหรือเปล่า ถ้ามันขาดหายไปก็แปลว่าเจ้าเงชาเยแอบขโมยมาจากที่แกเก็บรักษาไว้ เพื่อสำหรับมา 'แหกตา' หลอกเรา เพื่อประกอบหลักฐานอ้างอิง แต่ถ้ามันอยู่ตรงตามจำนวนครบถ้วน ก็ไม่ต้องสงสัยอะไรอีก หมายถึงว่ามันเพิ่งจะเก็บได้ใหม่ทางฝั่งนี้จริง ซึ่งนั่นก็แปลว่าทั้งอนุชาและหนานอินไม่ได้เสียชีวิตลงในระหว่างลุยข้ามน้ำมาฝั่งนี้"

เชษฐาชะงัก กะพริบตาคิด แล้วก็เห็นจริงด้วยกับคำแนะนำของไชยยันต์ทันที รีบเดินตรงไปยังกองสัมภาระที่ถอดทิ้งรวมกันอยู่บริเวณหนึ่ง คั่นยามหลังส่วนตัวของเขาโดยเร็ว โดยมีคณะพรรคพวกทุกคนตามเข้ามามุงดูอยู่ด้วย

อิดใจเดียว เขาก็หยิบกล่องซึ่งบรรจุปลอกกระสุนของบุคคลสาบสูญทั้งคู่ ซึ่งเก็บได้มาโดยลำดับเหล่านั้มนานับออกมาเปิดนับดูแล้วร้องออกมาเบา ๆ ว่า

"อยู่ครบหมดทุกปลอก"

ไชยยันต์ลื้มตากว้าง ตาเริ่มสาดประกายความหวังขึ้นในทันใด ร้องเร็วปรือ

"แนใจหรือ เชษฐา ตรวจดูให้แน่ที่สุดอีกทีซิ"

"ครบแน่นอน"

ท่านหัวหน้าคณะตอบหนักแน่น ภายหลังจากนับอีกครั้ง

"ถ้าฉันก็เห็นจะจริงของเงาเสียแล้วละ รพินทร์ อนุชา กับหนานอินข้ามมาฝั่งนี้ได้ พร้อมกับมีเรื่องที่จะต้องอิงอะไรอีกด้วย จากหลักฐานกระสุนสองนัดที่เงาหยิบปลอกได้นั้น"

ไชยยันต์พูดอย่างปิติยินดี ซึ่งเกิดขึ้นจนแทบจะรับความรู้สึกไว้ไม่ได้ในความผันแปรไปในด้านดิงามชนิดใหม่ที่ค้นพบนั้น ดารินกับมาเรียหันมากมองหน้ากัน แล้วกำมือแน่น ส่วนพรานใหญ่หรือตาลงชนิดหนึ่ง รับออกมาแผ่วต่ำว่า

"พวกเราทุกคนเข้าใจผิดกันไปหมด มีเงาคนเดียวเท่านั้นที่เข้าใจได้ถูกต้อง และอย่างน้อยในผลของการพิสูจน์ครั้งนี้เป็นข่าวมงคลสำหรับเราในข้อที่ว่า คนตายทั้งสองคนไม่ใช่คนที่เรากำลังติดตามหาตัว"

กล่าวเพียงแค่นั้น เขาก็เดินตรงมาที่เงา ผู้ยังยืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิมตามลำพัง ทอดตาแลจับอยู่ที่กะโหลกมนุษย์ทั้งสองหัวนั้นเหมือนจะเข้าภวังค์

"พาฉันไปดูตรงที่แกเก็บปลอกกระสุนได้หน่อยซิ"

เงาไม่พูดอะไร หมุนตัวกลับออกเดินนำหน้าไปด้วยอาการเยือกเย็น มาหยุดอยู่ที่พงไม้เตี้ย ๆ หลังต้นไม้ใหญ่ที่สายเชือกของคณะทั้งหมดยังพันค้างอยู่ แล้วชี้ลงไปยังพื้นบริเวณหนึ่งแทนคำพูด

รพินทร์ก็ลงสำรวจอย่างถี่ถ้วน พบร่องรอยของการแหวกคั้น

และเหยียบย่ำฟางไม้บริเวณนั้นไว้ใหม่ ๆ ซึ่งคงเป็นรอยของแวงชายขณะที่
บุกเข้ามานั่นเอง

จอมพรานกวาดตาตรวจไปรอบด้าน แล้วเดินแหวกพงตัดไป
ทางด้านหลังของต้นไม้ใหญ่นั้น เพียงชั่วไม่กี่ก้าว เขาก็พบโครงกระดูก
ของสัตว์ชนิดหนึ่ง ลักษณะน่าจะเป็นสัตว์ประเภทสมเสร็จขนาดใหญ่
กองขาวโพลนอยู่ มีหน้าซ้ำบริเวณที่รากไม้โผล่ขึ้นมาห่างออกไปไม่
มากนัก ยังมีเศษดุ้นไม้อันมีลักษณะเป็นท่อนฟืนที่ถูกไฟกินจนกุดสั้นอี
กก 5 - 6 ท่อนทิ้งกองอยู่ บอกให้ทราบชัดว่าเป็นไฟก่อเพื่อย่างเนื้อหรือ
มิฉะนั้นก็พักแรม

หลักฐานที่ค้นพบใหม่นี้ มันชัดเจนเสียยิ่งกว่าปลอกกระสุน
ปืนเสียอีก ขณะนั้นคณะนายจ้างของเขาทั้งหมดยังไม่มีใครเดินตาม
เข้ามาด้วย คงมีแต่เขาและแวงชายเพียงสองคน ซึ่งเดินเคียงใกล้กันมา
เท่านั้น จอมพเนจรชะม้ายตาคมปลาบจับอยู่ที่เขاتลอดเวลา เหมือน
จะสำรวจความรู้สึกภายในของรพินทร์ด้วย

"ผมเสียใจครับ ผู้กอง ถ้าหากบังเอิญว่าข้อพิสูจน์ของผมมันเป็น
ตรงข้ามกับความต้องการของผู้กอง"

สำเนียงเสียงนั้นจับกระแสดความไม่ได้ว่า เยาะหยันหรือกล่าว
ออกมาอย่างบริสุทธิ์ใจ แต่คนพูดก็พูดด้วยน้ำเสียงที่ถ่อมและสำรวม
แววตาคู่นั้นเท่าที่เห็นก็ดูเหมือนว่าเกรงใจเขาอยู่ในที่

จอมพรานยิ้มแค้น ๆ

"แกคงนึกว่า ตลอดเวลาฉันคิดแข่งชักหักกระดูกให้คนสาบสูญ สองคนนั้นตายเสียรู้แล้วรู้รอด เพื่อจะได้หมดภาระหน้าที่อันยากเย็นนี้ เสียทีกระมัง?"

"ผมไม่เคยคิดว่าผู้กองจะใจแคบ และเห็นแก่ตัวถึงเพียงนั้น แต่ผู้กองก็อาจคิดอยู่ตลอดเวลาเช่นกันว่า ผมหาทางที่จะชักจูงเจ้านายและพวกเรทั้งหมด มุ่งหน้าเดินทางต่อไปโดยไม่จำเป็น"

"ถึงอย่างไร ความจริงมันก็เป็นความจริงไปไม่พ้นหรอกแกชาย ฉันไม่ได้เขม่นหน้าหรือว่าขุ่นเคืองอะไรแก่สักนิดเดียว ในกรณีที่แกสามารถหาทางพิสูจน์ออกมาได้ว่า สองคนนั้นไม่ได้ตายในเหตุมรณะอย่างที่พวกเราส่วนใหญ่ปักใจ การพิสูจน์ออกได้เช่นนั้น แน่ละ! มันจะต้องเป็นส่วนดีอย่างมากมาในความรู้สึกของเจ้านายของเราทุกคน เพราะเขาคงไม่ต้องการให้น้องชาย พี่ชายหรือเพื่อนของเขาตายลงเสียก่อนหรอก ถึงฉันเองตอนที่พบหวัะโหลกทั้งสองหัวนั้นในเหตุมรณะ ฉันก็ไม่ได้ยืนยันกับพวกเราว่า จะต้องเป็นกะโหลกของคนสองคนนั้นแน่นอน เพียงแต่ฉันมีหลักฐานในข้อสงสัย ฉันก็แสดงให้พวกเขาเห็น และวินิจฉัยเอาเองเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ฉันก็มีความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน อยู่ที่ว่าแกจะยอมรับหรือไม่เท่านั้น"

"ความจริงอะไร?"

"ความจริงในข้อที่ว่า แกมองเห็นแล้วว่า คณะเจ้านายของเรา กำลังเปลี่ยนความตั้งใจเดิม คิดจะพายหน้ากลับ แกจึงจำเป็นต้องแสดงหลักฐานให้เขาเห็นว่า คนที่เขาต้องการติดตามนั้นยังมีชีวิตอยู่"

เพื่อผลักดันให้พวกเราเดินหน้าต่อไป อันเป็นผลประโยชน์ร่วมของแก"

แกชายยิ้ม ครั้งนี้แลดูสุภาพอ่อนโยนอย่างประหลาด

"ความจริง ผมควรจะหุบปากนิ่งเสีย ปล่อยให้ผู้กองต้องเหนื่อยยากในการเดินกลับลงไปใต้น้ำนั้น เพื่อมหาปิ่นและสัมภาระติดตัวของคนต้องสงสัยทั้งสองเสียก่อน แล้วค่อยมาอ้าปากเปิดเผยทีหลัง ว่า นายชดและหนานอินข้ามมาถึงฝั่งนี้ได้โดยปลอดภัย...อย่างนั้นหรือครับ"

พรานใหญ่อึ้ง แกชายกล่าวเสียงเบาพอได้ยินกันเฉพาะสองต่อสองต่อไป

"อีกประการหนึ่ง ผมได้ยินชัดอยู่ทั้งสองหูแล้ว ผู้กองไม่ได้พูดหรือแสดงอาการใดที่จะโน้มน้าวให้คณะเจ้านายหมดกำลังใจและเดินทางกลับเลย ตรงข้าม ผู้กองยังมีความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะกระตุ้นเตือนพวกเขาให้เดินทางต่อไปจนถึงเทือกเขาพระศิวะ ซึ่งนั่นหมายถึงน้ำใจอันหนักแน่น มั่นคง กล้าหาญปราศจากความท้อถอยหรือเห็นแก่ตัวของผู้กอง เมื่อเห็นชัดในน้ำใจของผู้กองแล้วเช่นนั้น ผมก็แน่ใจว่าการที่ผมจะหาหลักฐานมายืนยันว่า คนสาบสูญทั้งสอง แท้จริงนั้นยังมีชีวิตอยู่ คงไม่มีอะไรขัดกับจุดประสงค์ของผู้กอง"

รพินทร์หัวเราะเฝียด ๆ

"แกนี่ฉลาดพูดเหลือเกินนะ วาจาคารมมันช่างแพรวพราวไปเสียหมดรอบตัวทีเดียว...ก็แล้วถ้าเช่นนั้นทำไมแกไม่ห้ามฉันเสียแต่แรก โดยบอกความจริงว่า แกมาพบหลักฐานปลอกกระสุนสองปลอกทาง

ฝั่งนี้ ดันปล่อยให้ฉันต้องเสี่ยงเอาตัวเข้าไปล่อไอ้เหินมหากาฬนั้น เพื่อจะดูดถอนมันขึ้นมาทำไม แก่ยมองดูฉันถูกมันหุบรัด และจะลากลงไปเป็นเหยื่ออย่างเลือดเย็นที่สุด กว่าที่จะลงมือปฏิบัติการช่วยเหลือลงไป ก็ต่อเมื่อฉันเกือบตายโหงตายห่าแล้ว"

"โปรดฟังผมด้วยความไตร่ตรองสักนิดครับ ผู้กอง ประการแรก ในขณะที่ผู้กองเจตนามุ่งมั่นอย่างเต็มที่ที่จะดูดถอนเหิดมรณะนั้นขึ้นมาให้ได้ ผมไม่ทราบ วัตถุประสงค์อันแท้จริงของผู้กองเลยว่าจะถอนมันขึ้นมาเพื่ออะไร นอกจากจะคิดว่า ผู้กองต้องการดูมันให้เห็นชัดเท่านั้นว่ามันหุบรัดหรือกินสัตว์ได้อย่างไร ผู้กองไม่ได้บอกว่าเกิดความสงสัยว่าสองคนนั้นอาจลงไปเสียชีวิตอยู่ในเหิดมรณะดอกใดดอกหนึ่ง ซึ่งถ้าบอกผมเสียเช่นนี้ ผมยังนิ่งไว้ไม่เตือนห้ามผู้กองเสีย นั่น จึงจัดว่าเป็นความผิดของผมจริงไหมครับ? ชื่อนี้"

พรานใหญ่ยืนอิงไปอีกครั้ง แงซายยิ้มพราว ก้มศีรษะให้เขานิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อมาว่า

"ประการที่สอง ขณะที่เรாதกลงสัญญากันไว้แล้วว่า จะลงไปถอนมันขึ้นมา โดยมีผมกับผู้กองเสี่ยงร่วมกันเพียงสองคนถ้าผมจะขันอาสาเข้าไปเหยียบล่อไอ้เหิดนั้นให้มันรัดตัวผม โดยให้ผู้กองยืนคอยช่วยเหลืออยู่เบื้องนอก มันก็จะเป็นการหักหน้าผู้กองเกินไป เพราะผมเป็นแต่เพียงลูกน้อง ส่วนผู้กองเป็นหัวหน้า ผมไม่รังเกียจหรือขลาดกลัวเลยในการที่จะเสี่ยงแทนให้แก่ผู้กองอย่าว่าแต่แค่นี้เลย ยิ่งกว่านี้อีกร้อยเท่า ผมก็พร้อมเสมอ แต่เหตุการณ์ทั้งหลายมันเกิดขึ้นต่อหน้า

คณะเจ้านายของเราทุกคน ผมไม่อยากจะให้ฝ่ายเจ้านาย และคนของ
 ผู้กองเองคลายความศรัทธาในตัวผู้กอง จึงให้เกียรติในการเสี่ยงอย่าง
 กล้าหาญที่สุดนี้แก่ผู้กองเสีย แงชายชี้ขลาดและเห็นแก่ตัว ไม่ใช่ไร!
 แต่รพินทร์ ไพรวลย์จะต้องกล้าหาญ และเป็นผู้นำที่ไว้วางใจได้เสมอ
 จริงอีกไหมครับในข้อนี้..."

**อีกครั้งหนึ่งที่คนนามสกุลไพรวลย์ร้องตะโกนอยู่ในใจว่า
 ฟ้าให้รพินทร์มาเกิดแล้ว ใจนจึงได้ให้แงชายมาเกิดอีก และเขา
 ก็ได้แต่ยืนนิ่งด้วยอับจนต่อถ้อยคำที่แย้งไม่ขึ้น**

ไอ้คนเจ้าเล่ห์ จอมปัญญา ซึ่งฝังซ่อนลึกซึ่งอยู่ในคราบของคน
 ดง ร่ายคารมชนิดที่เสียดแทงความรู้สึกอย่างสุภาพนิมนวลมาอีก เมื่อ
 ตระหนักแล้วว่าเขากำลังจําใจต้องฟัง

"ประการสุดท้าย ว่ากันถึงเรื่องที่ผู้กองหรือใคร ๆ บนฝั่งอาจเห็น
 ว่าผมเชื้องเข้าไปในขณะที่เกิดนาที่วิกฤตขึ้นกับชีวิตผู้กองตอนที่ให้มัน
 หุบรัดผู้กองไว้ ข้อนี้ต้องหวนคิดไปถึง 'คำสั่ง' ของผู้กองเอง ซึ่งผมมี
 หน้าที่ในการปฏิบัติด้วย คือผู้กองสั่งผมว่าให้เตรียมทำบ่วงนั้นคล้อง
 จากยอดดอก ลงไปให้ถึงโคนดอก ผู้กองอาจลืมนึกไป และผมหรือ
 ใคร ๆ ก็ลืมนึกจนไม่มีการทักท้วงกันเสียก่อนว่า วิธีการเช่นนั้นไม่
 ถูกต้อง ดอกเห็ดหุบรัดตัวผู้กองไว้กำลังจะสวบลงเบื่องล่าง สายเชือกที่
 มัดโยงเอวผู้กองไว้ก่อนจากพรรคพวกข้างบน ก็จะช่วยกันดึงรั้งต่อต้าน
 ไว้ แล้วบ่วงที่แงชายถือเตรียมพร้อมอยู่ จะสวบคล้องดอกที่หุบของมัน
 ลงไปถึงโคนดอกได้อย่างไร มันจะต้องไปติดคาอยู่กับสายเชือกที่มัด

เอวตึงรังของผู้กองจากพวกบนฝั่ง ผมมองเห็นความจริงในข้อนี้ ก็ต่อเมื่อเหตุการณ์มันเกิดขึ้นให้เห็นเฉพาะหน้าแล้วเท่านั้น ระยะเวลาที่ผมแก้ปวงที่ทำไว้โดยคำสั่งผู้กองนี้ออก และเอาสายเชือกไปผูกมัดโคนดอกมัน ซึ่งเป็นแผนที่ต้องเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันนี้เอง ทำให้ทุกคนมองเห็นว่าทำไมเงาชายถึงได้เชื่องช้านัก ความจริงไม่ได้ช้าเลย แต่เหตุการณ์ทำให้ต้องเสียเวลาไปต่างหาก...เคลียร์ไหมครับ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมอธิบายให้ฟังนี้"

รพินทร์ ไพรวลย์ ถอนหายใจลึก แล้วพยักหน้าช้า ๆ เอาหลังมือตบที่แก้มอกของเงาชายหนัก ๆ พร้อมกับกล่าวเรียบ ๆ ว่า

"เกมนี้ แก 'เจือน' ฉันอย่างชาวสะอาดที่สุดเงาชายทั้ง ๆ ที่ฉันก็ระวังแกอยู่ทุกขณะจิตแล้ว เอาเถอะ! อย่าให้เป็นทีของฉันบ้างก็แล้วกัน เจ้าคนร่อยเล่ห์!!"

133

ขณะนั้นเอง คณะนายจ้างและพวกลูกหาบทุกคนก็เดิน
แหวกพงตามเข้ามาถึงยังที่ซึ่งคนทั้งสองยืนพูดกันอยู่
แล้วหลักฐานการก่อไฟโดยฝีมือของมนุษย์ตลอดจนโครง

กระดูกสัตว์ที่ทิ้งเกลื่อนอยู่กับพื้นบริเวณนั้นก็ปรากฏชัดกับสายตา เกินกว่าที่จะต้องอธิบายอะไรกันมาก พวกพรานพื้นเมืองอุทานแซด พวกกันแยกย้ายเข้าไปตรวจดูที่นอนพื้นเก่า ๆ และซากโครงกระดูกนั้นโดยเร็ว เสียงจันร้องบอกมาว่า

"กะโหลกคล้ายตัวสมเสร็จ แต่ใหญ่เหลือเกิน เกือบเท่าแรดที่เดียวแหละนาย!"

มาเรียกับไชยยันต์ปราดเข้าไปค้ำยกกองฟืน หยิบขึ้นมาพิจารณา

"คุณคิดยังไง เมย์?"

หม่อมสาวผิวปากออกมาเบา ๆ ไม่ตอบไชยยันต์ แต่เงยขึ้นพูดกับดาริน ผู้ใบหน้าแดงช้ำด้วยความปิติ

"ข้าวดี เป็นข้าวแน่ชัดเสียด้วย น้อย พี่ชายของเธอกับพรานนำทางยังไม่ตาย อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ตายในขณะที่เดินลุยน้ำตอนนั้นอย่างที่เราสงสัย ดูนพื้นทีเห็นอยู่นี้อายุของมันใกล้เคียงกับระยะเวลาที่พี่ชายของเธอเดินผ่านมา เมื่อประกอบหลักฐานจากโครงกระดูกของสัตว์ และปลอกกระสุนทั้งสองปลอก ก็ควรวีได้เลย"

เชษฐา วราฤทธิ์เองก็มีสีหน้าดีขึ้นอย่างเห็นชัด ถึงกับยิ้มออกมาได้ ตาเป็นประกาย ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าแงซายและรพินทร์

"ชัดแล้วใช่ไหม ผู้กอง"

"ครับ ชัดมาก!"

"แงซายค้ำยกกองไฟและกองกระดูกสัตว์นี้ก่อนแล้วหรือ?"

"เปล่า นายใหญ่"

เงาชายตอบอ้อมเสียง

"ผมเพิ่งแต่พบปลอกกระสุนตรงโน้นเท่านั้นเอง ยังไม่มีเวลาที่จะ
เดินตรวจบริเวณในขณะนั้นได้ ผู้กองสงสัยเลยชวนผมเดินตรวจ แล้ว
เราก็พบหลักฐานที่แน่ชัดอีกยิ่งขึ้นอย่างที่เราเห็นอยู่นี้"

"เราจะสันนิษฐานจากหลักฐานที่เห็นกันอยู่นี้อย่างไรดี"

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวต่อมาอย่างปราโมทย์

"สองคนนั้น เดินมาถึงปลายฝั่งด้านโน้น ทันทีที่อนุชาก็คงจะ
เลื้อยเห็นสมเสร็จตัวนี้เข้า จึงยังออกมานัดหนึ่ง คือปลอกกระสุนที่
รพินทร์เก็บได้ในครั้งแรก นัดเดียวที่อนุชายังมาอาจทำให้ไม่อยู่คาที่
ทั้งสองคนจึงชวนกันเดินลุยน้ำข้ามมาฝั่งนี้ และช่วยกันยิงอีกคนละนัด
คือปลอกกระสุนอีกสองปลอกที่เงาชายพบ แล้วก็เลยมาก่อไฟย่างกิน
กันอยู่ที่นี้ อย่างนั้นใช่ไหม?"

จอมพรานกัมศิระชะลงตามเหตุผล ข้อคาดคะเนของเชษฐา

"ก็น่าจะเป็นอย่างที่คุณชายคาดนั้นแหละครับ สังเกตจาก
รูปการณ์ การใช้ปืนคงไม่ได้เกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินเพื่อป้องกันชีวิตอย่าง
ใดทั้งสิ้น นอกจากแสวงหาอาหาร ซึ่งขณะนั้นคนทั้งสองอาจอยู่ใน
ภาวะหิวโหย ถ้าเกิดจากภัยร้ายแรงฉุกเฉิน ก็คงไม่ใจเย็นจนถึงกับมา
ก่อไฟย่างกินตรงนี้ได้ เพราะภายหลังจากยิงแล้ว ก็คงจะต้องรีบผ่าน
ไปเสียโดยเร็ว"

แล้วเขาก็หันมาทาง ม.ร.ว.ดาริน ซึ่งบัดนี้ความรู้สึกอันเศร้าโศก
ผันแปรไปหมดสิ้นแล้ว สามารถยิ้มแจ่มใสออกมาได้ทั้งคราบน้ำตา

"สบายใจได้แล้วครับ คุณหญิง คุณชายอนุชาและหนานอินยังมีชีวิตอยู่จริงตามที่แกซายว่า และโปรดยินดีเสียเถิดว่า บุคคลทั้งสองเป็นนักผจญภัยที่สามารถเยี่ยมยอดที่สุด สามารถเอาชีวิตรอดมาได้จนกระทั่งถึงดินแดนนี้"

"ฉันดีใจ รพินทร์"

หล่อนกล่าวออกมาจากใจจริง ดวงตาเป็นประกายแจ่มจรัสจับไปที่แกซาย แล้วกวาดเข้าไปจับที่บนแขนอันเต็มไปด้วยพละกำลังนั้น บีบแน่น

"และต้องขอขอบใจแกซายเป็นอย่างมาก ที่สามารถพิสูจน์ความจริงนี้ออกมาอย่างชัดเจนสิ้นสงสัยที่สุด"

เจ้าคนลึกลับไม่ตอบคำใดนายหญิงหรือแสดงปฏิกิริยาอย่างใด ต่อสายตาอันชื่นชมพอใจของคณะนายจ้างทุกคนที่แลจับมาเป็นตาเดียว เพียงแต่ยืนที่อว้างหน้าตายในสภาพคนดงตามบุคลิกตามปกติของมัน ต่อมาก็เดินปลีกตัวย้อนกลับไปยังริมฝั่งที่เก่าอย่างเงียบ ๆ เสียงตาเฒ่าบุญคำร้องออกมาอย่างซุ่น ๆ ว่า

"อย่าไปขอบใจ หลงสันกะเลินอะไรมัน นายหญิง ไฉ่เปรตนั้นเหลียมจัดนัก มันรู้มาก่อนแล้วว่า นายชดกับหนานอินยังไม่ตาย แต่แกล้งเฉยเสีย ปล่อยให้พรานใหญ่ลงไปเหยียบเห็ดอัปรียนั้น จนถูกมันรัดเอาเกือบตาย ถ้ามันบอกเสียแต่แรกพรานใหญ่ก็คงไม่ถึงเกือบตาย และพวกเราก็จะไม่เสียเวลาจุดเห็นนั้นขึ้นมาให้เหนื่อยแรง"

คณะนายจ้างทุกคน กำลังอยู่ในอารมณ์ดี เพราะรู้ว่าบุคคลที่

ติดตามนั้นยังมีชีวิตอยู่ อันเป็นความหวังที่เข้มแข็งขึ้น ทำให้ไม่มีใคร
ถือสาคำพูดของตาเฒ่าบุญคำ นอกจากเห็นเป็นเรื่องขบขัน ดาริน
หัวเราะ หันมาร้องบอกว่า

“ก็พรานใหญ่ของบุญคำอย่าก็ไม่รอบคอบเองทำไมล่ะ ถึงบุญคำ
ก็เหมือนกัน ทำไมถึงไม่ค้นพบหลักฐานเหล่านี้ และบอกให้พวกเรารู้
เสียก่อน บุญคำก็เป็นพรานใหญ่มีฝีมือเหมือนกันไม่ใช่หรือ ผลสุดท้าย
ช่วยอะไรเจ้านายของบุญคำเองไม่ได้เลย ต้องให้เงาช่วย ยังจะคิด
ไปว่าเขาอีก”

“โอ้ นายหญิงเก๊าะ ไฉ่เงาชนะมันนั้ ‘ทางใน’ หยั่งรู้เรื่องป่าดง
พงไพรไปทุกซอกทุกเหวทุกหุบ บุญคำไม่ได้เรียนอย่างมันนั้ ลองให้ผี
เข้ามันมั่งซิ ดูซิว่า ไฉ่คำกับไฉ่เงาใครจะแน่กว่าใคร”

ตาเฒ่าเถียงข้าง ๆ คู ๆ ไปตามประสาของแก แต่ไม่กล้าพูดตัง
นัก

มาเรีย ฮอฟมันยืนขึ้น หล่อนพลอยยินดีไปกับดารินและทุกคน
ด้วย

“เออละ ไพรวัลย์ เดียวนี้เราก็กู้กันแน่ชัดแล้วว่า กะโหลกทั้งสอง
หัวที่แหะพบในกระเพาะของเห็ดมหากาฬนั้น ไม่ใช่คนสาบสูญสอง
คนที่เรากำลังตามตัวเขา ก็แล้วความจริงคนเคราะห์ร้ายทั้งสองนั้นเป็น
ใคร เขามาพบกับมรณกรรมสยองเข้าในระยะเวลาไล่เลี่ยกับที่คนของ
เราผ่านมาเสียด้วย”

คำพูดเช่นนั้นของมาเรีย ทำให้ทุกคนพากันย้อนกลับมายังชายฝั่ง ตรงที่วางกองสัมภาระ และหวัะโลกทั้งสองหวัอีกครั้ง เห็นแสงชายฝั่งพักรอเหมือนจะไม่สนใจกับอะไรอีกอยู่ก่อนแล้ว

ไชยยันต์ก้มลงใช้มีดโบว์เขี่ยกะโหลกทั้งคู่ ตรวจดูอีกครั้งแล้วดีตนายทหารปืนใหญ่ก็มีอาการเหมือนจะหวนนึกถึงเรื่องราวเก่า ๆ ขึ้นมาได้ หวัะเราะก้ากออกมา พลอยให้ทุกคนหน้าตื่นสงสัย

“ข้าอะไรหรือ ไชยยันต์”

มาเรียถามขึ้น

“ข้าความปราดเปรี๊งบอรู้ของนักมานุษยวิทยาของเรานะซี”

คารินตาลูก จ้องหน้า

“ทำไม มาทำอะไรฉัน ข้าที่ฉันไม่สามารถพิสูจน์ออกมาได้ว่าเป็นหวัะโลกของใครแท้จริงนะรี?”

“เปล่า ไม่ใช่ข้อนั้นหรอก จำได้ไหม สมัยที่เราพบโครงกระดูกของคุณะสำรวจ แจน เครเมอร์ ก่อนจะเข้านิทรานคร”

“ทำไม ฉันไม่เข้าใจ?”

“อ้าว! ก็นักมานุษยวิทยาสามารถบอกได้อย่างประูโปร่งหมดนะซีสูงเท่าไหน วัยขนาดไหน เชื้อชาติเผ่าพันธุ์อะไร แต่พอตาพรานนำทางของเราถามว่า ชื่ออะไรเท่านั้น นักมานุษยวิทยาก็ตูปัดตูปองเป็นการใหญ่”

กล่าวจบไชยยันต์ก็หวัะเราะออกมาอีกครั้ง พลอยทำให้คนอื่น ๆ ต้องหวัะเราะด้วยความขบขันไปด้วย เมื่อย้อนนึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น

แม้แต่เจ้าตัวมนุษย์วิทยาเอง ซึ่งบัดนี้ครึ่งหัวเราะ ครึ่งบึ้ง ตวัดสายตาไปพิรพินท์

“บ้า! ก็มีอย่างรี ถามโง่ๆ ออกมาได้ ฉันจะตรัสรู้ได้ยังไงว่าชื่ออะไร หวังว่าคราวนี้คงไม่ถามอีกนะ ถ้าถามเป็นโดนหลังมือแน่”

“ครับ คราวก่อนนี้ผมโง่มาก คราวนี้ไม่ถามแล้ว”

พรานใหญ่พูดหน้าตาเฉย

“ไม่ใช่โง่หรอก เจตนาจะถามเพื่อรบกวนกันเสียมากกว่ากระบวนยวนโยยั่วโทษะกันละที่หนึ่งทีเดียว สมัยก่อนนี้แล้วกลับไปว่าเงาชายโยอย่างนายพรานพิณท์นะ ต้องเจอคู่ปรับอย่างเงาชายถึงจะเหมาะสมน้ำหน้า ที่ไอ้เสือมันแก้งปล่อยให้ล่าลักน้ำเสียตาตั้งเมื่อตะกี้เงาชายทำถูกแล้ว น่าให้รางวัล”

รพินท์ ไพรวลย์ กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ แม่ดอกฟ้าของเขาจะเขาให้เสียแล้วซึ่งๆ หน้า ดินน้อยที่พูดด้วยใบหน้ายิ้มระรื่น ไม่ได้มีความจริงจางอะไรในน้ำเสียงนอกจากพูดเล่น แต่ถึงเช่นนั้นก็ทำเอาไม่สบายใจพิลึก ไม่รู้จะได้ตอบได้อย่างไรนอกจากยื่นเฉยเหมือนจะไม่สนใจอะไร

“พวกนี้เป็นยังไงนะ พอผ่านพ้นปัญหาหนักมาได้หยกๆ ก็แหงกันอีกแล้ว ไม่รู้จักโตกันเสียทีหรือยังเง มาช่วยกันคิดดีกว่าว่า สองคนเคราะห์ร้ายนี้เป็นใคร ไปยังังมายังัง ระยะเวลาที่เขาเสียชีวิตรลงมันเป็นเวลาไล่เลี่ยใกล้เคียงกับการผ่านมาของอนุชากับหลานอินเสียด้วย มีอะไรเกี่ยวข้องกับคนของเราบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้”

เซษฐาพูดขึ้นเป็นการงาน

"เกี่ยวข้องกันยังไง"

ไชยยันต์สงสัยคำพูดของสหาย

"จะเป็นไปได้ไหมระหว่างการเดินทางในช่วงหลังนี้บังเอิญอนุชา กับหนานอินมาพบนักเดินป่าเข้าอีกสองคน จึงชวนกันร่วมทางมาด้วย แต่บังเอิญสองคนนั้นเคราะห์ร้ายถูกเห็นมฤตยูสูบเอาตัวลงไป และ ตายอยู่ในนั้น ส่วนอนุชากับหนานอินหลุดรอดพ้นไปได้"

ภายหลังจากนั่งคิดอยู่ครู่ มาเรียกแย้งขึ้นว่า

"ไม่น่าจะเป็นไปในการทำงานนั้นค่ะ พี่ใหญ่ สมมติว่าร่วมทางกันสี่ คน โดยบังเอิญไปพบกันที่ไหนก็ตาม ระหว่างข้ามน้ำตอนนี้อีกสองคนเคราะห์ร้ายถูกเห็ดดูดลงไป สองคนที่เหลือจะนั่งดูตายโดยไม่ให้การ ช่วยเหลืออย่างไรได้ และถ้าสมมติว่าเหลือความสามารถที่จะ ช่วยเหลือได้ สองคนที่เหลือก็ไม่น่าจะใจเย็น จนถึงกับยิงสัตว์อย่างกิน และพักแรมอยู่ตรงบริเวณที่พวกเขาเสียชีวิตอย่างสยดสยองไปต่อหน้า ต่อตาได้หรอก ฉันคิดว่าสองคนสองฝ่ายผ่านบริเวณนี้ มาโดยไม่ได้ ร่วมทางหรือรู้จักกันมาก่อนเลย อาจก่อนหรือหลังกันเพียงเล็กน้อย ซึ่งเรา ไม่สามารถจะหากำหนดเวลาได้แน่นอนว่าห่างกันเท่าไร แต่ที่แน่นอน ก็คือ คู่ของนายชดกับหนานอิน ผ่านพ้นไปได้โดยปลอดภัย แต่คู่ของ คนลึกลับที่เรายังไม่อาจพิสูจน์ได้นี้ เคราะห์ร้ายเสียชีวิตลง"

"คงเป็นอย่างที่เมย์ว่าเสียมากกว่า"

ไชยยันต์สนับสนุนมาอีกคนหนึ่ง ในแนวทางสันนิษฐานของ

เหม่มสาว

"คุณไม่คิดบ้างหรือรพินทร์ สองคนที่ตายนี้ อาจเป็นคนที่เคยเคยพบเห็นมาก่อนแล้ว"

ในที่สุด ดารินทร์ก็เอ่ยขึ้น

"หมายความว่ายังไงครับ คุณหญิง?"

"กลุ่มของพวกเจ้าของลายแทงที่เราใช้นำทางอยู่ในขณะนี้ฉันหมายถึงเนวินและคณะของเขา ซึ่งคุณพบเห็นพวกเขาที่ห้วยเสือร้องแล้วต่อมา เนวินก็ชมซานกลับมาตาย ในความดูแลของคุณ ตามที่คุณเคยเล่าให้ฟังในตอนแรกยังงี้ละ อาจเป็นพวกเขาก็ได้"

จอมพรานครุ่นคิด แล้วส่ายศีรษะช้า ๆ

"มันเกี่ยวกับระยะเวลาด้วยครับ คุณหญิงเพราะคุณหญิงก็ลงความเห็นตามหลักวิชาที่ชำนาญแล้วว่า หัวกะโหลกของคนคู่นี้ เป็นกะโหลกที่ตายมาแล้วเพียงประมาณ 2 - 3 ปี เป็นอย่างสูง แต่ผมพบเนวินกับคณะของเขาเมื่อห้าปีกว่ามาแล้ว อีกอย่างหนึ่ง ระยะทางจากที่นี่ไปถึงห้วยเสือร้องที่ผมได้พบเขากลับมาตาย มันก็ค้ำกันอยู่ระยะเวลาเพียงอาทิตย์เดียวเท่านั้น ที่ผมเห็นเนวินกับพวกบุกหายเข้าไปในนรกดำ หลังจากนั้นเขาก็ตะเกียกตะกายกลับมาเพียงคนเดียว เวลาเพียงแค่เจ็ดวันคณะของเนวินไม่มีทางที่จะบุกมาถึงนี้ได้ อย่างเก่งที่สุดก็คงวนเวียนอยู่แค่ขอบของนรกดำเท่านั้น"

ต่างเห็นด้วยกับเหตุผลของเขา

ถ้าเช่นนั้นคนคู่นี้เป็นใคร ทุกคนดูจะพันความคิด แต่อย่างน้อยก็

ตระหนักได้ว่ายังมีมนุษย์อีกกลุ่มหนึ่ง เดินทางดั้นด้นมาในทิศทางเดียวกับชุด กระซากร และพรานำทางของเขา ระยะเวลาไม่ห่างกันเกินไปนัก แต่ได้เสียชีวิตลงเสียก่อน และคงไม่มีปัญหา...'ชุมเพชรแห่งพระอุมา' แน่นอน ที่เป็นสื่อล่อใจของคนเหล่านั้น ให้ต้องตะเกียกตะกายชมชานกันมาและที่สุดก็เอาชีวิตมาทิ้งเสียอย่างเช่นที่ได้เคยปรากฏมาทุกยุคทุกสมัย

นี่เป็นหลักฐานชิ้นที่สอง ซึ่งขณะเดินทางมหาวิบากค้นพบวิเวทของผู้เลี้ยงโซคบนเส้นทางสายนี้ ภายหลังจากการพบกองกระดูกของคณะเจน เครเมอร์มาแล้ว ณ ปากทางเข้านิทรานคร

"ถ้าฉันก็ป่วยการจะมาเสียเวลาคิด"

ท่านหัวหน้าคณะตัดสินใจจากบุคลิกอันรวดเร็วฉับไวของเขา

"ก็คงพวกนักแสวงโชคอย่างเดียวกับ เครเมอร์ เนวิน อนุชาและคนอื่น ๆ นั้นแหละ ที่เขาไว้ที่นี้แหละ ถึงอย่างไรเราก็ไม่มีทางที่จะทำอะไรให้เขาได้ดีไปกว่านี้"

"ไพรวัลย์ รีบออกไปจากที่นี่เสียโดยเร็วเถอะ เราเสียเวลามากเกินไปพอสมควรแล้วกับสิ่งที่ไม่ควรเสีย อย่าลืมด้วยว่าก่อนคำวันนี้ และนี่ถึงเจ้าพวกเทอโรแดกทีลอยด์ประเภทสูบเลือดไว้ด้วย"

รพินทร์สั่งเก็บของในทันทีนั้น ชั่วไม่กี่จิตใจต่อมาทั้งคณะก็ผละออกจากบริเวณนั้น รุดหน้าต่อไปโดยเร็ว

สันดอนดินฝั่งนี้ เป็นแนวยาวเหยียดติดต่อกันเป็นพืดในระหว่าง พันธุ์ไม้ที่ขึ้นตามป่าชายเลน ไปจนกระทั่งเชื่อมติดกับบริเวณต้นหญ้า ตามที่ส่องกล้องกำหนดหมายกันไว้ก่อนแล้ว ไม่มีบริเวณใดที่จะต้อง ลุยน้ำไปเลย นอกจากทางที่ผ่านมาแล้ว เว้นแต่บริเวณน้ำแฉะเพียงไม่ เกินข้อเท้าอันมีสลับอยู่อีกสองสามช่วงเท่านั้น พอพ้นดงในเขตลุ่มต่ำ ชายทะเลสาบออกมาได้ ทุกคนก็โล่งอกไปตาม ๆ กัน

ขณะนั้น ตะวันเริ่มบ่ายคล้อย รพินทร์ทำสัญญาณให้พวก ลูกหาบที่ล่องหน้าบุกปากกออกไปก่อน ตัดขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือ มุ่งเข้าหาเนินเขาเตี้ย ๆ ที่แลเห็นอยู่เบื้องหน้าและร้องเร่งให้ทำเวลา กัน อย่างเต็มที่ เพราะทางเดินเริ่มจะสะดวกโปร่งโล่ง เมื่อล่องเข้าสู่ทุ่ง หญ้าแตกกระบัดสลับกับป่ายืนต้นเล็ก ๆ ที่เรียงรายกันอยู่ในระยะห่าง ๆ แงชายกับคะหยิ่นนำชุดไปเป็นคูหาบแรกโดยทิ้งให้ฝ่ายนายจ้าง รวมกลุ่มกันมาเป็นหมู่เบื้องหลังความโล่งของบริเวณ ทำให้สามารถ สังเกตอะไรต่ออะไรไปได้โดยรอบทิศระยะห่างโดยไม่ต้องระแวงกังวล มากนัก ช่วยให้เคลื่อนกันไปได้อย่างสบายใจพอสมควร

พอห่างชายดงออกมาได้ประมาณหนึ่งกิโลเมตร พรานใหญ่ก็เร่ง ฝีเท้าขึ้นมาเดินเคียงแฉะชาย โดยทิ้งให้คณะนายจ้างของเขา รวมกลุ่มอยู่ เบื้องหลัง

"แกรู้จักหนานอินมานานสักเท่าไรแล้ว?"

"สี่ห้าปีมาแล้วตั้งแต่ครั้งผมยังเป็นทหารกองโจรกะเหรี่ยง"

"รู้จักกันได้อย่างไร เล่าไปให้ละเอียดซิ"

"ระหว่างตระเวนป่า ก่อแควนกองทหารพม่า ใกล้เขตแดนไทย หน่วยลาดตระเวนของผมจับชายชาวปาลักษณะเป็นพรานพเนจรได้คนหนึ่ง บุกดุเดือดเหวฬาสัตว์ล่องล้าเข้ามาในเขตปฏิบัติการของเรา โดยสงสัยว่าจะเป็นหน่วยสอดแนมของศัตรู ชายคนนั้นถูกนำตัวมาให้ผมสอบสวน ภายหลังจากการสอบสวนโดยรอบคอบแล้ว ผมมองไม่เห็นท่าทีเลยว่า แกจะเกี่ยวข้องอย่างใดกับกองทหารพม่า หรือฝ่ายตำรวจตระเวนชายแดนไทยอย่างใดกับกองทหารพม่า หรือฝ่ายตำรวจตระเวนชายแดนไทยจึงช่วยให้แกรอดตายโดยส่งปล่อยตัวไปเรารู้จักกันตั้งแต่ครั้งนั้น"

"แล้วยังไงต่อไป"

"ปีเศษหลังจากนั้น ผมก็หนีออกจากกองโจรกะเหรี่ยงอย่างที่เรียนรู้ผู้กองแล้ว เราพบกันอีกครั้งหนึ่งในหมู่บ้านเล็ก ๆ กลางป่าเขตรัฐกะยา หนานอินกำลังตามเรดตัวหนึ่ง ส่วนผมตามเสือดาวตัวที่คาบเอาลูกสาวนายบ้านไปเมื่ออาทิตย์ก่อน เราร่วมทางกันโดยมีสัญญาว่า หนานอินจะตามเสือดาวกับผมก่อน เมื่อเสร็จสิ้นเรียบร้อย ผมจะช่วยตามเรดตัวนั้น แล้วก็บังเอิญเกิดอุบัติเหตุอย่างที่เล่าให้ฟังเสียก่อน"

"แล้วแกก็พาหนานอินมาถอนฟัน?"

"ครับ"

"แล้วหลังจากนั้น?"

"เราเที่ยวป่าด้วยกันอีกสองสามครั้ง หางามาขายแบ่งกันต่อมา ผมไปเป็นกรรมกรเหมือง เราไม่ได้พบกันอีกตั้งแต่นั้นมาได้ข่าวครั้งสุดท้ายว่า หนานอินได้เจ้านายคนหนึ่งชื่อนายชด ประชากร และคบคิดกันออกเดินทางมุ่งเทือกเขาพระศิวะ ผมจึงออกติดตามไป หวังจะตามให้ทันเพื่อขอร่วมทางไปด้วย แต่ก็ตามไม่ทันอย่างที่ผู้กองทราบแล้ว"

รพินทร์เฝ้าริมฝัปาก พยักหน้าช้า ๆ

"หนานอินเป็นคนลักษณะรูปร่างอย่างไร?"

แกซายยิ้ม

"ผมม บาง มีแผลเป็นจากรอยเล็บหมูปาดจากหน้าผากเหนือคิ้ว ซ้ายตั้งฉากเป็นทางลงมาถึงโหนกแก้ม ปกป้องกัญชาติดยามอยู่ตลอดเวลาเหมือนส่างปา"

ไม่มีปัญหาอะไรให้ต้องเคลือบแคลงอีกต่อไปนั่นคือบุคลิกอันถูกต้องของพรานใหญ่หนานอินที่เขารู้จัก มันตรงกันทุกอย่าง

"ไม่น่าเลยนะ แกซาย ไม่น่าที่แกจะเก็บเงียบเฉยมาจนถึงบัดนี้ ความจริงแกควรจะบอกฉันเสียแต่แรกแล้ว ว่าแกรู้จักคุ้นเคยกับพรานประจำตัวของนายชดดีมาก่อน"

"เราไม่มีโอกาสจะได้พูดกันถึงเรื่องนี้นัก ผู้กองที่รัก และอีกอย่างหนึ่งการที่ผมจะบอกผู้กองว่าผมรู้จักหนานอินมาก่อนมันก็ไม่ได้ทำให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาทั้งสิ้น ถ้าผมไม่รู้จักหนานอินมาก่อน ผมก็คงไม่กล้าจะออกติดตามไปในครั้งนั้นพอทราบว่า หนานอินเป็นพรานนำ

ทางของนายชด ผมก็มั่นใจว่าผมพอจะสาวรอยได้ถูก เพราะคุ้นเคยรู้
มือกันมาดี แต่เคราะห์ร้ายถูกงูกัดเสียก่อน"

"แล้วแกได้ข่าวจากไหน เมื่อไหร่ ว่าหนานอินไปกับนายชดมุ่ง
เทือกเขาพระศิวะ"

"ระหว่างท้องเที่ยวรอนแรมอยู่กลางดง ผมพบกะเหรี่ยงหมู่บ้าน
หล่มช้างของคะหยิ่นโดยบังเอิญ มันเล่าให้ผมฟังว่าหนานอินพาชาย
คนหนึ่งเดินทางผ่านหล่มช้างไปโดยฝากเกวียนทิ้งไว้ที่นั่น บอกให้พวก
หล่มช้างรู้ด้วยว่าจะบุกไปให้ถึงเทือกเขาพระศิวะ ผมก็เลยรีบตามไป"

"ระหว่างที่คลุกคลีอยู่ด้วยกัน แกเคยได้ยินหนานอินเล่าอะไรให้
ฟังบ้างหรือไม่ เกี่ยวกับเทือกเขาพระศิวะ มรกตนคร ซึ่งซ่อนอยู่ใน
เทือกเขานี้ และแหล่งชุมเพชรพระอุมา"

"ผมไม่แน่ใจว่าผมจะเคยได้ยินจากปากคำของหนานอินเอง
หรือไม่ แต่เรื่องเทือกเขาพระศิวะ มรกตนคร และเพชรพระอุมา เป็น
สิ่งที่พูดกันหนาหูมานานแล้วในหมู่พรานทุกเผ่าทางเขตพม่า"

"แล้วแกคิดบ้างไหมว่า หนานอินเอาอะไรเป็นเครื่องนำทางใน
การเดินทางระยะหลัง ๆ นี้ จึงใกล้เคียงกับการเดินตามลายแทง
ของเรามากที่สุด ชนิดแทบจะเรียกได้ว่าทับรอยกันไปทีเดียว?"

จอมพเนจรนิ่งไปชั่วครู่ เหมือนจะสะดุดเข้ากับปัญหาที่รพีพร
ถามเช่นกัน

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน หนานอินหรือนายชดอาจได้แผนที่ลาย

ทางเส้นทางนี้มาจากที่ใดที่หนึ่งซึ่งใกล้เคียงกับลายแทงฉบับที่นำทางได้ถูกต้อง"

"แกนี่หรือว่า ลายแทงฉบับดังกล่าวนี้มันจะมีมากกว่าหนึ่งฉบับ"

"มันไม่แน่หรอก ผู้กอง หนทางบุกป่าฝ่าดง ที่จะบ้ายหน้าไปทางเทือกเขาพระศิวะมันได้ถูกบันทึกเป็นแผนที่เพื่อแสดงเส้นทางแก่คนยุคหลัง ๆ มาเป็นเวลานานนมแล้ว อาจมีทั้งจริงและเท็จปะปนกัน อาจเป็นหนทางที่แตกต่างกันออกไป สำหรับตัวผมเองเท่าที่จำได้ เคยเห็นลายแทงชนิดนี้มาไม่ต่ำกว่า 2 - 3 ฉบับ แต่ละฉบับแตกต่างกันออกไปไม่เคยเหมือนกันเลย ความสำคัญมันไม่ได้อยู่ที่เส้นทางจะไปสู่เทือกเขาพระศิวะ เพราะถ้าใครมีความพยายามอย่างแท้จริง ก็อาจบากบั่นไปจนถึงได้ ถ้าไม่ตายเสียก่อน แต่กุญแจสำคัญสุดย่อมมันอยู่ที่ความลับของเทือกเขาพระศิวะเอง ใครก็ตามที่ไปถึงที่นั่นแล้ว จะหาทางตัดขึ้นถูกหรือไม่เท่านั้น ถ้าค้นหนทางไม่พบเขาก็จะวนเวียนอยู่แถบตีนเทือกนั้นเอง ไม่มีวันจะเข้ามรดกตนครได้ถูก พุดตามภาษาของชาวป่าชาวเขาก็คือ ผีหรือเทพเจ้าปิดบังอำพรางเส้นทางไว้ลับไม่ถ้วนของชีวิตนักเสี่ยงโชคได้มาล้มตายเสียระหว่างทางและแถบตีนเทือกพระศิวะนี้เป็นเวลาศตวรรษต่อศตวรรษมาแล้วเท่าที่ผมทราบ เคยมีคนบุกไปจนถึงเทือกพระศิวะ แต่ไม่เคยปรากฏแน่ชัดว่าจะมีใครหาทางตัดขึ้นได้ถูก เว้นแต่ผู้บำเพ็ญศีลอันมีญาณแก่กล้า ซึ่งท่านเหล่านั้นก็สละทางโลกย์แล้ว และปากของท่านก็มักจะปิดสนิท เพราะฉะนั้นระหว่างเส้นทางถ้าเราค้นพบหลักฐานการล้มตายของมนุษย์ ก็เป็นสิ่งไม่น่า

แปลกใจอะไร เพราะนั่นคือพยานบอกให้เราเห็นว่า ได้มีคนพยายามมาก่อนหน้าเราแล้ว เขาเหล่านั้นเคยมาได้ถึง แต่ก็ไม่เคยรอดชีวิต"

"ประตูเข้าสำคัญที่สุด มันไปอยู่ที่ปริศนาของคำว่า 'ปีนพระศิวะ' ฉายแสงร่องเรื่องขึ้นเมื่อใด ถิ่นพระอุมาจะปรากฏให้เห็น...' นั่นใช่ไหม"

"หลวงปู่ อาจารย์ของผมนึกย้ำเตือนไว้หนักหนาในข้อความคล้าย ๆ ทำนองนี้ มันเป็นความลับสำคัญสุดของเส้นทางเข้ามรกตนคร ผมเพิ่งมาทราบเอาไม่นานนักนี้เอง ว่าแม้ในลายแทงฉบับที่ผู้กองถืออยู่ในขณะนี้ ก็ระบุความสำคัญข้อนี้ไว้ด้วยมันตรงกัน"

แล้วเงชายก็หันมาสบตาเขาเป็นครั้งแรก ในระหว่างคำพูดได้ตอบที่ไม่ได้มองหน้า ใบหน้านั้นแม้จะเกรียมกระด้างประดุจสัมฤทธิ์หล่อ แต่บัดนี้ก็อึมเิบเต็มไปด้วยความหวังอันเข้มแข็งกล่าวต่อมาอย่างชัดเจนน้ำเสียงกังวานว่า

"เราจะช่วยกันหาทางเข้าให้ได้ ผู้กอง ผมมั่นใจอยู่เสมอว่าจะต้องสำเร็จ ถ้าเราสองคนยังยืนอยู่เคียงข้างกัน ขอเพียงแต่ทำให้เราไปถึงทันเวลากำหนดเท่านั้น"

รพินทร์เพ่งสายตาฝ่าแสงตะวันบ่าย ช้ามเนิ่นเตี้ย ๆ
สลัดข้อที่แลเห็นขวางกั้นอยู่เบื้องหน้า ไปสู่เส้นเขียวราง ๆ เป็นเงาอยู่ในหมอกอันขอบฟ้าลึบ ๆ นั่นคือ ทิวด้านใต้ของเทือกพระศิวะ จุดหมายปลายทางที่บุกบันฟันฝ่าแทบจะเอาชีวิตไม่รอดกันมานาน บัดนี้แลเห็นอยู่ตรงหน้าเหมือนจะเอื้อมมือถึงนี้เอง ความหวังใกล้เข้ามา

ทุกขณะ แต่อนาคตก็ยังเป็นภาพพว้า เหมือนภาพขุนเขาที่หมอกบังอยู่ในขณะนี้

จากหลักฐานครั้งสุดท้ายของการพบว่า ยังมีชีวิตอยู่รอดของคนสาบสูญที่กำลังติดตามทั้งสองคน ไม่มีปัญหาให้แคลงใจอีกเลย ทั้งชุดประชากร และพรานนำทางของเขาจะต้องบ่ายหน้าตามทิศนี้ เข้าถึงตีนเทือกพระศิวะแน่นอน

และก็อย่างที่เขาคุยกับเขาคิดอยู่ในขณะนี้แหละ คนทั้งสองจะหาทางตัดขึ้นถูกหรือไม่เท่านั้น

"แ่งชาย ครั้งหนึ่งฉันเคยจำได้"

ที่สุดจอมพรานกล่าวขึ้นช้า ๆ พยายามทบทวน นึกย้อนไปถึงความทรงจำ

"มันดูเหมือนจะเป็นวันสุดท้าย ที่ฉันพบหนานอินกับนายชดที่โป่งกระทิง หนานอินบอกกับฉันในครั้งนั้นเกี่ยวกับหญิงชาวเขาคนหนึ่ง ชนชาวนบุกป่าผาดงออกมาจากดินแดนนั้น หล่อนมีลูกชายเล็ก ๆ ติดมาด้วยคนหนึ่ง"

แ่งชายหรีตาลง

"แล้วยังไงครับ หนานอินเล่ารายละเอียดอะไรให้ผู้กองทราบบ้างเกี่ยวกับเรื่องนั้น"

"ไม่มีรายละเอียดและฉันก็บังเอิญไม่ได้สนใจที่จะซักความต่อไป การที่หนานอินบอกกับฉันเช่นนั้น ฉันก็คิดว่าเขาต้องการจะแสดงหลักฐานให้ฉันรู้ว่า มีชนชาติเผ่าหนึ่งอาศัยอยู่เทือกเขาพระศิวะจริง

เพื่อสนับสนุนให้ฉันคล้อยตามถึงเรื่องขุมเพชรพระอุมาว่ามันเป็นความจริง ฉันอยากจะรู้ว่าระหว่างที่คลุกคลีกันมา หนานอินเคยเล่าเรื่องนี้ให้แกฟังบ้างหรือเปล่า"

รอยยิ้มอย่างมีนัยซึ้งลึกลับ ปรากฏขึ้นริมฝีปากรูปงามนั้น

"หนานอินไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟัง"

"แกจำเหตุการณ์ขณะที่แม่ของแก นำแกเล็ดออกมาจากนครลับแลนี้ได้หรือไม่"

"ผมจำไม่ได้ ผู้กอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมพอจะรู้ถึงการเป็นมาของผม ก็เป็นแต่การบอกเล่าของหลวงปู่พระอุดมคังคั่นเท่านั้น"

"มีแม่กับลูกชายสักกี่คู่ ที่ออกมาจากดินแดนนั้นให้โลกภายนอกได้พบเห็น?"

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน"

"จะเป็นไปได้ไหม เด็กผู้ชายเล็ก ๆ ที่ติดแม่ชมชานออกมาจากดินแดนนั้น ตามที่หนานอินพบและบอกฉัน แท้ที่จริงก็คือแก่นั่นเอง!"

แกชายนิ่งเงียบ และดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่พราณใหญ่เห็นกรามของไบหน้าเหลี่ยมคมสันคู่นั้นบดกันแน่นนูนเป็นสันตาแลเหม่อออกไปเบื้องหน้า แววดาทั้งคู่อล่อลึงไปด้วยหยาดน้ำใส

"ทำไมแกไม่ตอบคำถามฉัน?" เขาย้าถาม

เจ้าคนลึกลับ คงเฉยอยู่เช่นเดิม

"กองโจรกะเหรี่ยง ไม่เคยไว้ชีวิตคนที่เคยพลัดเข้าไปในเขต

ปฏิบัติการของพวกเขาเลย ถ้าไม่ใช่พวกมันหรือสายของมันเอง"

อดีตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทยพูดเสียงเน้นหนัก ขณะที่ตาจับอยู่ยังใบหน้านั้นไม่เปลี่ยน

"และที่สำคัญที่สุดก็คือ หนานอินเป็นสายของตำรวจตระเวนชายแดนไทย ทำงานขึ้นตรงอยู่กับร้อยตำรวจเอกกรพินทร์ ไพรวลัยในครั้งนั้น ถ้าแกซึ่งใบหน้านั้นเป็นผู้บังคับหมวดของกองโจรกะเหรี่ยง คั้นไม่พบความจริงข้อนี้ แกก็คงไม่ใช่ร้อยโทเก่งชายแห่งกองร้อยเสือดาวเออะ! บอกความจริงมาซิว่า ทั้ง ๆ ที่แกก็รู้อยู่ว่า หนานอินเป็นสายของตำรวจไทย ทำไมแกถึงไว้ชีวิตไม่ฆ่าเสีย...มันเป็นเพราะว่าแก 'จำได้' หรือมิฉะนั้นก็รู้ดีอยู่แล้วใช่ไหม ว่าพรานเฒ่าหนานอินสมัยหนึ่งนานมาแล้วได้เคยช่วยชีวิตของหญิงคนหนึ่ง พร้อมกับลูกชายเล็ก ๆ เอาไว้กลางป่าลึก แล้วก็พาไปฝากกับพระธุดงค์ เด็กผู้ชายคนนั้นก็คือแกนั่นเอง!"

เก่งชายถอนใจเฮือก และในที่สุดก็สารภาพออกมาอย่างจำนนว่า

"ครับผู้กอง เด็กชายผู้นั้นก็คือ ผมนี่แหละ!..."

เว้นไปครู่เหมือนจะกล้ำกลืนความรู้สึกบางอย่าง

"ความจริงผมจำเหตุการณ์ครั้งนั้นไม่ได้ ผมจดจำได้แต่คำบอกเล่าของพระธุดงค์เพียงว่า มีพรานปาลาวโง่งคนหนึ่งชื่อหนานอิน ได้ช่วยผมกับแม่ไว้ในขณะที่ชีวิตกำลังจะดับสิ้นกลางป่า แม่ตายภายในไม่กี่นาทีที่ได้พบผ้าเหลือง เหลือแต่ผมซึ่งรอดตายอยู่ภายใต้ร่มใบบุญของพระคุณเจ้า ผมจดจำชื่อหนานอินคนมีบุญคุณไว้ในบันทึกของพระคุณเจ้า

สมอง คิดว่าสักวันหนึ่งผมคงได้พบและได้ตอบแทนบุญคุณ แน่ละ... โดยไม่ต้องให้แกู้ตัวด้วยว่ามันเนื่องมาจากอะไร ในที่สุดผมมีโอกาสนั้นจริง ๆ โอกาสที่จับสายลับของตำรวจไทยได้ระหว่างเข้าไปสอดแนมกองโจรของผม นั่นเป็นการพบหน้ากันอีกครั้งหนึ่ง ระหว่างเด็กน้อยที่เคยถูกชุบชีวิตให้รอดตาย กับพรานเฒ่า ซึ่งขณะนั้นแกก็ไม่มีโอกาสจะรู้ตัว หรือจำผมได้เลย นอกจากชื่อของแกที่สะดุดหู ลักษณะท่าทีซึ่งเคยได้รับการบอกเล่าให้จดจำมาก่อน ทำให้ผมต้องเฉลียวคิดว่าจะป็นหนานอินคนเดียวกัน และเมื่อสอบถามย้อนหลังโดยไม่ให้แกู้ตัว มันก็ยืนยันกันได้ว่าไม่ผิดตัวไป คำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเป็องสูงขึ้นไปต้องการให้ผมยิงเป้าสายของตำรวจไทย แต่ผมทำรายงานเท็จกลับเกลื่อนทำลายหลักฐานการเป็นสายลับของหนานอินทั้งหมด เพื่อให้แกพ้นข้อหา และให้ปล่อยตัวแกไป จนกระทั่งบัดนี้ หนานอินก็ไม่เคยรู้เลยว่า แกรอดตายครั้งนั้นเพราะอะไร"

"ฮืมม..."

จอมพรานครางในลำคอ

"แล้วหลังจากนั้น เมื่อมาพบกันอีกครั้ง คลุกคลีเที่ยวป่าอยู่ด้วยกัน แกก็ไม่เคยบอกหนานอินให้รู้เลยว่า แกคือเด็กที่เขาค่อยช่วยไว้ครั้งนั้น"

"หลวงปู่เคยสอนผมไว้ว่า ถ้าพูดออกไปแล้ว ไม่ได้ประโยชน์อะไร ขึ้นมาแกใคร ก็สู้เก็บนิ่งไว้ดีกว่า ถึงอย่างไรผมก็ตอบแทนบุญคุณหนานอินไปแล้ว ผมช่วยชีวิตแกไว้ได้อีกหลายครั้ง ระหว่างที่เราตระเวนป่าอยู่ด้วยกันในช่วงหลัง"

ความจริงทั้งหลายแหล่มันเริ่มจะมากลือคลายเอาในระยะหลังนี้เอง และสามารถจะปะติดปะต่อกันขึ้นเป็นเค้าโครงที่เห็นชัดเป็นลำดับ แง่ชาย เจ้าคนดงพเนจรซึ่งเก็บงำความลับซ่อนนิ่งไว้คนเดียวมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน

การสอบซักจำเป็นต้องสะดุดชะงักเพียงแค่นั้น เมื่อคณะนายจ้างสาวเท้าไล่ขึ้นมาทัน ขณะนั้นตะวันยิ่งลอยตัวลงต่ำไปทุกขณะ ทั้งหมดกำลังจะลงจากเนินเขาเตี้ย ๆ ลงสู่บริเวณป่าโปร่ง ซึ่งอุดมไปด้วยโปงและหนองน้ำ ไม่ว่าจะมองไปทางด้านใดล้วนแวดล้อมไปด้วยป่าทึงและป่าเขาซึ่งไม่ทึบจนเกินไปนัก ทั้งป่าชายเลนของทะเลสาบมรณะให้แลเห็นเขียวมีดอยู่เบื้องหลัง ทุกคนเร่งฝีเท้ากันอย่างเต็มที่แข่งกับเวลา คำที่โกล้งเข้ามาทุกที

"ลึบ ๆ ยันขอบฟ้าทางด้านขวามือโน่นใช่ไหม ทิวปึกครุฑด้านใต้ตามที่ระบุในแผนที่ ขณะที่เราสองกลัองดูกันริมทะเลสาบมรณะ"

เชษฐาถาม พร้อมกับชี้มือ

"ครับ ใช่ รู้สึกว่าหนทางจะราบโล่งเดินสบายตลอด ถ้าทำเวลากันให้เต็มที่ กะว่าคงไม่เกินสี่วันคงถึง แล้วต่อจากนั้นเราจะเลียบชายทิวมุ่งขึ้นเหนือเลาะไปเป็นลำดับ หนทางระยะนี้ไฉแล้วครับ"

"มีที่หมายอะไรในแผนที่ พอให้เราสังเกตอีกบ้างไหมก่อนจะเข้าถึงทิวด้านใต้นั้น"

"รู้สึกว่าจะมีกำหนดบอกอีก 2 - 3 จุดหมาย แต่ผมเห็นว่าไม่สำคัญเสียแล้ว เป้าหมายเราสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าอยู่เนิ่น

หนทางก็โล่งปราศจากป่า หรือเขาสูงบัง ผมจะใช้วิธีขีดเส้นตามเข็มเลย โดยไม่สนใจว่าจะต้องค่อย ๆ คลำที่หายไปเป็นระยะเหมือนครั้งก่อน ๆ เพราะจะทำให้เสียเวลาโดยใช้เหตุ ตราบใดก็ตามที่เราแน่ใจแล้วว่า นั่นคือทิวปึกครุฑตรงตามแผนที่"

"เกือบห้าโมงเย็นเข้าแล้วนะ อีกไม่นานก็หมดแสงตะวัน"

เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วเงยหน้ามองท้องฟ้า

"ข้ามเนินที่เห็นข้างหน้านั้นไปอีกลูกเดียว แล้วเราจะหาที่พัก แข็งใจเดินอีกหน่อยเถ้านั่น"

"ข้าذنแทบจะหลุดแล้วนะ นายพราน แล้วก็หิวไส้แทบขาด"

เสียงดรินร้องอุทธรณ์ขึ้น ร่างกายโซกไปด้วยเหงื่อราวกับอาบน้ำ ทั้งเสื้อผ้า ตรงข้ามกับรพินทร์ซึ่งบัดนี้เสื้อผ้าที่เปียกน้ำของเขาแห้งสนิท นั่นเป็นเสียงร้องทุกข์ครั้งแรก ทำเอาตกใจเมื่อหันกลับมาดูก็ค่อยเบาใจลง สีหน้าของผู้พูดไม่ได้แสดงความหมายอะไรมากไปกว่าหาเรื่องบ่นแก้กลุ้ม

"ขาดหลุดหรือไส้ขาด ก็ยังดีกว่ายอมให้อั้วพวกแดร์ริคคูล่ามันยกโขยงมาสูบเลือดหมดตัวคืนนี้ เราต้องการฟืนก่อไฟอย่างมากมายในคืนนี้ คงไม่ข้างหน้าเท่านั้นที่มันจะช่วยเราได้"

พรานใหญ่ตอบน้องสาวคนสวยซึ่งอแงของนายจ้างของเขา

ก่อนแสงสุดท้ายของตะวันจะสิ้นไปจากขอบฟ้า การวางปางพักก็

ได้กำหนดแนวนอนขึ้นบนพื้นโล่งเตียนของไหล่เนินต่อนหนึ่งที่กำหนด
หมายตาไว้ ซึ่งอุดมไปด้วยไม้สดและไม้แห้งพอที่จะอาศัยทำฟืนได้
อย่างเหลือเฟือโดยไม่ขาดมือ และโดยไม่ต้องไปแสวงหาให้เหนื่อยแรง
นัก ต่ำจากที่พักลงไปเล็กน้อย เป็นแหล่งน้ำซับลักษณะชุ่มฉ่ำสมบูรณ์
ตลอดตาปี กลาดเกลื่อนไปด้วยรอยเท้าอันสับสนของสัตว์ที่ลงกิน และ
ไม่ห่างเกินไปนักยังมีโปงซึ่งโขลงช้างชุดคู้ยไว้ใหม่ ๆ

"คีนี่ เราควรจะได้เสียบึงเพิ่มเติมโดยไม่ต้องลงทุนลงแรงมาก
นัก"

พรานใหญ่บอกกับกลุ่มนายจ้างของเขา ขณะที่เดินตรวจตราดูใน
ละแวกใกล้เคียง ก่อนที่จะกำหนดวางแคมป์

"กะได้ใหม่ว่า ขณะนี้! เราอยู่ห่างดงของเจ้าพวกเทอโรแดกที่
ลอยด์สักเท่าไร?"

ไชยยันต์ถาม พยายามจะเหลียวมองย้อนไปยังทิศทางเบื้องหลัง
อันเป็นตำแหน่งของบึงมรณะ ที่เดินผละจากกันมาตั้งแต่หลังเที่ยงไป
แล้ว แต่ในขณะนี้อากาศอันเริ่มขมุกขมัวและระยะอันห่างไกลออกมา
ทำให้สังเกตอะไรไม่ได้ อีกประการหนึ่งมีเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ และป่าโปร่ง
เป็นแนวกั้นขวางไว้

"ก็ราว ๆ 6 - 7 กิโลเมตร"

"ตายละ! เดินกันตลอดทั้งครึ่งวันที่เดียวนะ มาได้แค่นี้เองหรือ?"

ดาร์นร้องอย่างตกใจ

"โอ! คุณหญิงก็...ทำเป็นคนหัดเดินดงใหม่ ๆ ไปได้ คุณหญิงเอง

เดี๋ยวนี้มีมือเดินป่าชั้นมหาวิทยาลัยแล้ว นักเดินป่าอาชีพทำอะไรไม่ได้เลย ก็รู้ดีอยู่แล้วว่าทางเดินในป่ามันไม่ใช่ถนนไฮเวย์หนทางมันขึ้น ๆ ลง ๆ บางทีก็ต้องอ้อมเสียเวลาไปโดยใช้เหตุ เราจะวัดอัตราการเดินไปตามถนนได้อย่างไร ระยะเวลาเท่ากันเดินบนซูปเปอร์ไฮเวย์ จะไปได้ไกลกว่าเดินขึ้นเขา ลงห้วย นึกป่าแหวกพงมากันได้ตั้ง 6 - 7 กิโลเมตรแบบนี้ ก็นับว่าเก่งเหลือเกินแล้ว นี่ยังดีว่าเป็นทุ่งโล่งป่าละเมาะไม่รกนัก ถ้าเป็นป่าดงดิบหรือภูเขาสูงอย่างที่เราผ่านกันมาแล้ว โปรดทราบด้วยเถิดว่าวันวันหนึ่งเราคืบกันไปได้เพียงไม่เท่าไรหรอก"

ม.ร.ว.สาวคนสวยไม่ตอบโต้อะไรอีก แต่ปรายหางตาเหมือนจะฝากไว้ว่า 'ดีละ ทีใครทีมัน ได้ทีเป็นซีแพะไล่ที่เดี๋ยวละ'

"ถ้าฉัน ในระยะขนาดนี้ เราก็ตกอยู่ในรัศมีหากินของมันทีเดียว รู้สึกว่าไอ้เจ้าพวกหน้าเหมือนบลูดีอกพวกนั้น บินเร็วเสียด้วย ขนาดกลางวันตาฟาง ลดความว่องไวลงไปตั้งครึ่งยังเห็นมันบินราวกับจรวด"

ท่านหัวหน้าคณะเปรยขึ้นทิ้งให้เป็นข้อคิด

"คิดเสียให้รอบคอบในตอนนี้นะ ไพรวลย์ ม่ายงั้นจะลำบากไปตาม ๆ กัน ลูกปืนหยุดมันไม่ได้หรอก เพราะตัวมันเล็กว่องไวมาก ให้ตัวมันใหญ่ขนาดเทอราโนดอนเสียยังดีกว่า เราคิดกันไว้ว่า ถ้าสุ่มไฟให้ลูกโซติรอบด้านอยู่ตลอดเวลา มันคงไม่กล้าเข้าใกล้ แต่ถ้าหากปริมาณของมันมากจริง ๆ มันอาจประดังกันเข้าใส่ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นเราก็กอไฟได้เพียงตามทางเดินรอบ ๆ ที่พักเราเท่านั้น ไม่ได้ก่อกันไว้บนอากาศเหนือหัวของเรา และมันก็เป็นสัตว์ที่มาจากอากาศ ไม่ได้เดินหรือคลานมา

ตามพื้นดิน"

มาเรียเข้ามาพุดกับเขาด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดจริงจัง

ครั้งแรกพรานใหญ่ไม่มีความสนใจกังวลอะไรนักในข้อนี้ แต่เมื่อถูกสะกดย่ำเตือนจากเหม่มสาว ผู้เชี่ยวชาญทางโบราณชีวศาสตร์ ซึ่งเขาก็เชื่อมือศรัทธาหล่อนอยู่ไม่ใช่น้อยในเรื่องนี้ จึงทำให้ไม่อาจมองผ่านไปได้

ไม้ถูกขนมากองไว้รายล้อมที่พัคอย่างมากมาย ทั้งสดและแห้ง ชนิดที่จะสุ่มล้อมได้ตลอดทั้งคืนโดยไม่ขาดแคลนแข่งกับเวลาที่มีดลงทุกขณะ แล้วพรานใหญ่ก็เรียกประชุมคนของเขา

"ไอ้ค่างควานหน้ายักษ์ ตัวเล็ก ๆ พวกนั้น อาจยกโขยงมาเล่นงานเราคืนนี้"

เขาบอก

"ถ้าสิบตัว ยี่สิบตัวก็ไม่กระไรนัก แต่ถ้าเป็นพัน ๆ ตัว และรุมเข้ามาพร้อมกัน เราจะไม่เห็นตะวันขึ้นพรุ่งนี้ นอกจากนอนตัวแข็งกันไปหมด มันเป็นพวกสูบลือด"

"สัตว์ป่าแถบนี้ชุมมาก แทบจะเดินชนที่เดียวนาย ก่อนจะเล่นงานเรา มันน่าจะกระจ่ายไปหาเลือดกินจากสัตว์ชุมเหล่านี้เสียก่อน"

ฉันมีความคิดเช่นเดียวกับเขาในครั้งแรกให้ความเห็นมา

"ไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอนอะไรในป่า ที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อน"

จอมพรานประกาศกับคนเหล่านั้นในการประชุมหารือ

"ถ้ามันไม่มารบกวนเรา โดยหากินได้จากสัตว์พวกอื่นก็ดีไป แต่ถ้า

มันมุ่งมาที่เราเป็นจำนวนมาก จะป้องกันแก้ไขไม่ทัน อีกอย่างหนึ่งเราก็คงยังไม่รู้แน่ๆว่า สาบมนุษย์พวกเรากับสาบสัตว์ป่าอย่างไหนจะล่อจุมูกันได้ดีกว่า"

"ถ้าฉันจะเอาอย่างไรดีละนาย ยิ่งมันคงไม่ไหวแน่ แล้วเราจะไปชนลูกปืนจากไหนมารบกับมันได้ไหว ลูกซองก็มีกันเพียงแค่คนละครบอกละเท่านั้น"

เสี่ยวว่า

"แต่เราก็ก่อไฟล้อมไว้หมดทุกด้าน สุมไฟให้แรง ๆ ได้กลิ่นควันไฟมันคงไม่กล้าเข้าหรอก"

เกิดพูดสอดขึ้น ซี่มือไปยังกองฟืนที่เตรียมขนมาแวดล้อมไปอย่างมากมายรัศมีเป็นวงกลม แต่จันสะกิดแขน ซี่ให้ดูฝูงมดดำที่กำลังขบไขกันอยู่เป็นทิวแถว เดินขบวนทั่วไปหมด ตามโคนต้นไม้และเนินปลวก

"เอ็งอย่าเพิ่งไวใจนัก ไข่เกิด คืบนี้ตึก ๆ ฝนอาจตกใหญ่เหมือนเมื่อคืนวานอีกก็ได้ ถ้าฝนตกไฟจะดับหมด ปางพักเราอยู่กลางที่โล่งไม่มีที่กำบัง ข้าว่าคืบนี้มันไม่เข้าท่านัก อย่างไม่มีอะไรเลย ก็มีหวังเปียกฝนกันทั้งคืบ หลังคาผ้าพลาสติกที่ใช้กันน้ำค้างน่ะ มันช่วยอะไรไม่ได้เลย"

คำพูดของจัน ทำให้รพิณทร์และทุกคนดูใจคิดขึ้นมาในทันทีนั้นเกี่ยวกับเรื่องฝนตกกลางคืน และมันก็น่าจะเป็นไปได้จากธรรมชาติที่เห็นอยู่ที่นี่ อีกประการหนึ่งภูมิประเทศแถบนี้ ก็พิสูจน์แล้วว่าไม่ได้แล้งฝนเลย เพราะเมื่อคืนวานตอนดึกมันยังตกลงมาอย่างหนัก ขณะที่คณะทั้งหมด ยังเฝ้าคุมเชิงกับเจ้าไทร้นโนชอรัสอยู่ทางเชิงเขาของแผ่นดิน

ฟากที่ผ่านกันมาแล้ว และในคืนนั้นเองแตรคโคดอนสองตัวเดินเล่นน้ำผ่านช่องเขา ที่เจ้ามหายักษ์ดักเฝ้ามนุษย์อยู่ ซึ่งในที่สุดก็ตกเป็นเหยื่อแทนตามที่เห็นกันอยู่แล้ว มันก็เนื่องมาจากคืนฝนตกนั่นเอง

และถ้าฝนตกในคืนนี้ จะอาศัยอะไรได้กับกองไฟที่หวังไว้ นี่เริ่มจะเป็นปัญหาใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันโดยลืมนั่นไปเสียอย่างสนิท

ขณะนั้นช่างปา คะหยิ่น บุญคำสามคนพูดปรึกษาอะไรกันอยู่พึมพำ แล้วตาเฒ่ากระดุกเหล็กก็หันไปทางเจ้านายของแก

"นาย! ไ้ตัวประเภทนกมีหู หนูมีปีกนั้น ปีกมันเป็นพืดหนังไม่ใช่หรือนาย เหมือนตัวผีกระหัง"

พราณใหญ่ขมวดคิ้ว ยังไม่เข้าใจอะไรนัก

"ก็ใช่ะซี แล้วยังงัย"

"บุญคำหาหรือไ้สองตัวนี้ดูแล้ว ไ้ช่างปาบอกว่า เราน่าจะหาทางป้องกัน แบบเดียวกันกับผีกระหังที่ชอบบินมาล้วงตับไตไส้พุงผู้หญิงเวลาออกลูกนะ"

"ฉันยังไม่เข้าใจที่บุญคำว่า"

เขายิ่งงงหนัก ตาเฒ่ามือขวาของเขา หัวเราะฮา ๆ

"ฮือไร มันจะยากอะไรเล่านาย ไ้ผีห้าปีกพืดหนังพรรคนี้มันกลัวหนาม เราผูกหลังคาด้วยกิ่งไม้แผ่ออกไปให้กว้างกว่าผ้าพลาสติกที่กันไว้เดิม ผูกไม้แทนฝาผนังรอบด้าน แล้วไปช่วยกันตัดหนามประเภทเล็บเหยี่ยวเกี่ยวไ้ หนามพุดดอ และหนามหวายมาสะไว้รอบด้าน สะสมไว้ให้เต็มทีเดียว แล้วพวกเราก็มุดเข้าไปนอนในนั้น ไ้พวกผี

กระหังมันจะกล้ำบินแหวกหนามเข้ามาถึงตัวเราได้ ก็ให้รู้ไป บุญคำจะทำพิธีตามไสยศาสตร์แบบป้องกันผีกระหัง กำราบมันอีกทีหนึ่ง รับรองว่านอนสบายไม่ต้องพึ่งไฟเสียด้วยซ้ำ"

รพินทร์ลืมหินตาโพล่งอย่างยินดี และมองเห็นตามคำพูดของเฒ่าบุญคำในทันทีที่นั่น ลูกขึ้นมาตบไหล่สมุนขวา หรือพอมดมหมอผีประจำคณะโดยแรง ยิ้มออกมาได้

"เด็ดมาก บุญคำ! ฉันเองก็ลืมหินตาอย่างสนิท ว่าเจ้าสัตว์ประหลาดค้างคาวมันกล้ำหนาม ขึ้นบินโผล่เข้ามาเป็นภูหนามเกี่ยวติดปีกทันที เราไม่ต้องไปสู้รบตบมืออะไรกับมันด้วย เพียงอยู่ในที่คุ้มกันหรือเพิงสะพานามที่เท่านั้น ว่าแต่เราจะไปหาหนามมาก ๆ มาจากไหน"

คะหยิ่นยิ้มแยกเขี้ยว ยืนขึ้นเต็มสัดส่วนอันสูงใหญ่

"ถมไป นาย! ไม่ต้องห่วงหรอก จะเอาสักกี่เกวียนก็ได้ ตอนที่คะหยิ่นกับสาंपาไปหาไม้มาทำฟืน พบป่าหวายไม่ห่างออกไปเท่าไร เล็บเหยี่ยวหรือหนามพุดอกก็มีอยู่เกลื่อนไป แล้วยังมีต้นหนามอีกหลายชนิดที่คะหยิ่นไม่เคยรู้จักมาก่อน"

"เป็นความจริงนาย ต้นหนามมีเยอะแกลบนี้"

เจ้าต๋องสู่วางมาเรียบริบยืนยันมาอีกคนหนึ่ง

"ถ้างั้นทั้งหมดนี้แหละ เร็วเข้า ไปช่วยกันตัดกิ่งหนามมา ขนมาให้มากที่สุด รีบกันหน่อย มีดลงเต็มทีแล้ว"

พรานใหญ่สั่งเร็วปรืออย่างยินดี แล้วหันมาทางงาช้างซึ่งเป็นคนเดียวที่ยืนสงบอยู่ในขณะที่คนอื่น ๆ พากันลุกพรวดพราด เฮละโลตาม

คะหยิ่นกับสา่งปาไปโดยเร็ว

"สำหรับแก ไปตัดกิ่งไม้เล็ก ๆ มาผูกเป็นฝากั้นเพิงของเราให้รอบ ด้าน ช่วยกันสองคนกับฉัน ประเดี๋ยวพวกนั้นชนกิ่งหนามมา จะได้เอา สะไวข้างนอกอีกทีหนึ่ง ลงมือเดี๋ยวนี้เลยเวลาไม่คอยท่า"

แงซายพยักหน้ารับคำสั่ง ก็ลงกระซาดาบเดินป่าที่ปักอยู่กับ พื้นขึ้นมา เดินตรงเข้าไปยังละเมาะไม้โดยไม่กล่าวคำใด รพินทร์ก็หมุน ตัวกลับ ไปที่มิดปะแฉะที่พวกนั้นวางลิ้มไว้เล่มหนึ่ง แต่แล้วทันใด นั้นเอง คณะนายจ้างซึ่งสังเกตเห็นความซุกมุ่นรีบด่วนกันอย่างผิดปกติ ก็พากันเดินตรงเข้ามาโดยเร็ว

"เกิดฉุกเฉินอะไรขึ้นหรือ ผู้กอง?"

เชษฐาถามโดยเร็วหน้าตื่น

พรานใหญ่เกรงคณะนายจ้างของเขาจะตกใจ ก็หัวเราะแล้ว อธิบายให้ทราบคร่าว ๆ ถึงแผนตั้งรับของตาบุญคำ ทุกคนได้ยินก็เข้าใจ ได้ในทันทีนั้น เต็มไปด้วยความยินดี

"กู๊ดไอเดีย!..."

มาเรียร้อง ตาเป็นประกายแจ่มใส

"ตาเฒ่าสัปดนมือขวาของคุณนั่น ความคิดไม่เลวเลย ฉันเห็นด้วย ว่ามันจะต้องได้ผล แต่ตัวเองคิดไปไม่ถึงแต่แรก"

เชษฐาหัวเราะเสียงกังวาน

"บอกแล้วว่าพวกเราที่มากันนี้ทุกคนล้วนแต่มีสมรรถภาพทั้งนั้น อีก 11 คนอัปจนก็จะต้องมีคนหนึ่งหาทางออกได้เสมอ สุดท้ายว่าใครจะ

ถนัดทางไหน จะทะเลาะโลนชอบเล่นสนุกอย่างไรตามบุญคำก็เป็นมือ
ชั้นหนึ่งของเราเหมือนกันอย่าไปดูถูก แก่แก้ปัญหาอะไรต่ออะไรที่เกิด
ขึ้นกับส่วนรวมพวกเรามากมายหลายครั้งแล้ว...แล้วนี่ยังงี้ คุณกับแกช่าย
ขยับท่าจะไปไหนกัน"

"ผมกับแกช่ายจะไปช่วยกันตัดไม้มาผูกเป็นผนังรอบด้านเพิงพัก
ของเราคืนนี้ครับ คือแทนที่จะเป็นเพิงธรรมดาพอกันน้ำค้างเหมือนเคย
เราจะมีฝาทุกด้าน ลักษณะเป็นกระท่อมหยาบ ๆ ขึ้น ด้านนอกสะ
หนามไว้ให้หมดอย่างที่บอกแล้ว"

ท่านหัวหน้าคณะ หันไปทางพรรคพวกอีก 3 คน พยักหน้าชวน

"ถ้าฉันพวกเราอีกสี่คนจะอยู่เฉย ๆ ทำไม ไปช่วยรพินทร์กับแกช่าย
ตัดไม้มาดีกว่า จะได้เสร็จเร็ว ๆ ขึ้น"

ไม่มีใครอดเอื้อนนอกจากความเต็มใจ ต่างตรงเข้าไปหา
มีดประจำตัว จอมพรานขยับปากจะทักท้วง แต่แล้วก็เห็นว่าไม่มี
ประโยชน์อะไร คณะนายจ้างของเขาปฏิบัติตนให้การร่วมมือในทุก
ด้าน สำหรับการที่จะร่วมชีวิตกันด้วยดีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว โดยไม่มี
ใครมองอ้อมอเต้า วางท่าเป็นนายอยู่แต่ไหนแต่ไรแล้ว นับแต่ออกจาก
หล่มช้างมา และละเกาะไม้ที่แวดล้อมอยู่ก็ไม่ห่างที่จะต้องเดินไกลอะไร
เลย เพียงแค่ก้าวไปพ้นบริเวณพื้นราบโล่งใจกลางหนองเดียวเท่านั้น

หกคนที่เหลืออยู่ยังปางพัก จึงกระจายกันเข้าหาต้นไม้ช่วยกันตัด

กิ่งที่มีลักษณะยาวตรง และลิดใบออก เสียงรพินทรร้องบอกมาให้เลือก ตัดกิ่งที่มีช่วงยาวเข้าไว้ ไม่ว่าจะป็นมาเรียหรือดาร์วิน ก็ร่วมมือในการนี้ อย่างคล่องแคล่วแข็งขัน ต่างไม่ได้แยกกันห่างออกไปมากนัก อยู่ใน ระยะที่มองเห็นและพูดจาโต้ตอบกันได้ยินโดยไม่จำเป็นต้องตะโกน ยกเว้นแงชายเพียงคนเดียวที่เดินบุกลึกเข้าไปตัดใบไม้อันแผ่กว้างใหญ่ ชนิดหนึ่งลักษณะคล้าย ๆ ใบลานแล้วลากมากองไว้เพื่อสำหรับมุง หลังคา เสริมจากหลังคาผ้าพลาสติกซึ่งยังแคบอยู่

เพียงครู่เดียว ก่อนที่พวกที่ไปตัดกิ่งหนามจะโผล่กลับมาถึง ฝ่าย ที่อยู่ปางพักก็ตัดกิ่งไม้สำหรับผูกทำโครงฝาได้มากมายเกินความ ต้องการเสียด้วยซ้ำ โดยการรวมแรงกันคนละไม้ละมืออย่างพร้อม เปรียง

แล้วพรานใหญ่กับจอมพเนจร ก็ลงมือช่วยกันปักเสาหลักขยาย อาณาบริเวณที่พักนอน ซึ่งจุคนได้ทั้งหมด 12 ชีวิต จากนั้นก็ผูกกิ่งไม้ ด้วยเถาวัลย์ทำโครงฝา โดยมีฝ่ายนายจ้างช่วยเป็นลูกมืออยู่

ทุกคนทำงานกันอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลา พร้อมกับสนทนาหารือ กันไปพลาง ขณะนั้นมีดสนิทลงแล้ว ไฟกองใหญ่ที่เพิ่งจะก่อไว้เพียงกอง เดียวใจกลางบริเวณ ลุกโชติเป็นเปลวพองจะอาศัยส่องบริเวณได้ตาม สมควร ดาร์วินกับมาเรียใช้ไฟฉายช่วยฉายส่องการผูกโครงฝาของรพิ นทร์และแงชาย ในขณะที่เซษฐากับไชยยันต์รับภาระเป็นลูกมือส่งอุปกรณ์ให้

"ฝนจะตกหรือ คีนี่?"

ดารินถามขึ้นลอย ๆ

"มีหวังมาก พวกมดและแมลงมันเคลื่อนไหวกันผิดปกติ ดูบนท้องฟ้าโน่น ไม่มีดาวให้เห็นสักดวง อากาศมันก็กดต่ำอย่างไรพิกล"

"ถ้าฝนตกคืนนี้ก็คงลำบากกันอีก ไฟฟั่นคงดับหมดหนาวกันแน่ทีเดียว"

หล่อนพึมพำ เหมือนจะพูดกับตนเอง ออกจะเข็ดต่อภาวะการณ์ที่เคยผ่านพบทำนองนี้มาแล้วจนจับกระดูกดำ

"ถึงอย่างไรเราก็มีกระท่อมมุงหลังคา กันฟ้าฝนได้พอสมควรไม่ใช่หรือผู้กอง"

ไชยยันต์ว่า

"ผมพยายามจะสร้างกระท่อมหลบภัยของเรา เตรียมเพื่อสำหรับฝนตกคืนนี้ด้วย แต่ถ้าไม่ตกได้ก็ดี มันยังไม่แน่วนัก"

"ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนเลยว่า ชีวิตนี้จะต้องมาลำบากยากแค้นแสนสาหัสถึงเพียงนี้"

เสียงใส ๆ ของใครคนหนึ่งรำพึงขึ้นดัง ๆ แต่หางเสียงไม่ได้มีความหมายอะไรมากไปกว่าพูดไปตามเรื่อง

รพินทร์ ไพรวลย์ เพียงแต่ฟังเงียบ ๆ มือยังทำงานเป็นปกติ แต่สหายชายผู้ร่วมขณะมาด้วยทำหน้าที่ได้ตอบแทนเขา

"ไม่ต้องบ่น! รู้สึกแล้ววี ก็ห้ามแล้วว่าอย่ามา...อย่ามา...ไม่ยอมเชื่อ นอนอยู่บ้านดี ๆ ไม่ชอบ"

"อย่าหาว่าทวงบุญคุณหรืออวดความสำคัญอะไรเลยนะพ่อไชยยันต์ คณะเดินทางชุดนี้ ถ้าขาดหมอดารินเสียคนเดียวหลายต่อหลายคนถูกฝังกันไปเสียนานแล้ว ไม่อยู่รอดครบหน้ากันมาจนถึงเพียงนี้หรอก"

"โอ้อ! ถ้าจะจริงแฮะ แล้วจะมานอนอยู่หาอะไร มาด้วยกันแล้ว"

"ก็มันลำบากมาก ๆ ก็ต้องบ่นมั่งซิ ใครมาห้ามปากฉันได้ละ"

"นี่ยังงี้ละ ที่เขาว่าปากหอยปากปู..."

ไม่ทันจะขาดเสียงพูด ไชยยันต์ก็ร้องลั่นออกมาว่า "โอ๊ย!" เพราะถูกคน 'ปากหอยปากปู' เอาไฟฉายเคาะศีรษะพร้อมกับเอ็ดตะโรลั่นเล้ง

ความเหนื่อยยากหรือวิฤตติการณ์ใด ๆ ก็ตามที ไม่เคยกรำกรายเข้ามาทำลายขวัญ หรือกำลังใจบุคคลชุดนี้ได้ ตราบใดก็ตามที่ทุกคนปราศจากอารมณ์ตึงเครียด หมกมุ่นกังวลจนเกินนัก นักผจญภัยเสี่ยงต่อชีวิต เยี่ยงเจ้านายทั้งสี่คนของรพินทร์ไพรวลัย พลอยทำให้ลูกจ้งหรือผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีอารมณ์ครึกครื้นไปด้วย

แล้วเสียงหัวเราะตลอดจนการพูดจาหยอกล้อ ก็ยุติไปในฉับพลัน กลายเป็นความเงียบขึ้น เมื่อเชษฐาเอ่ยดัง ๆ ออกมาว่า

"รู้สึกว่าคุณนั้นไปนานแล้วนะ ทำไมยังไม่มีวีแววว่าจะโผล่กลับกันมาสักคน"

ในความเงียบที่หยุดพูดนั้นต่างเงยโศก

แล้วก็จริงดังเชษฐาตั้งข้อสังเกต ไม่มีวีแววอะไรจากพวกที่ไปตัดกิ่งหนามเลย ไม่ได้ยินแม้แต่เสียง

"พวกนั้นไปกันไกลสักขนาดไหน?"

ไชยยันต์ถามขึ้นบ้าง หางเสียงจริงจางขึ้นมาในทันทีที่นั่นปราศแว
เลน

จอมพรานมัดเถาวัลย์เปลาะสุดท้าย กระชากเงื่อนโดยแรงอย่าง
เหนียวแน่น แล้วเงยหน้าขึ้นหันมองออกไปยังราวป่าทิศทางที่พวกนั้น
เดินกันไป ซึ่งบัดนี้ปกคลุมอยู่ด้วยความมืดกระดกปลายลั่นออกมา
แต่ริมฝีปาก

"เห็นบอกว่าไม่ไกลนัก"

"คุณรู้ดีอยู่แล้วใช่ไหม ไพรวัลย์ ขนาดเดินข้ามเขากันทั้งลูก พวก
กะเหรี่ยงหรือชาวเขาทุกเผ่าจะไม่บอกเลยว่าไกล"

มาเรียกพูดเบา ๆ

ดารินส่องไฟฉายตรวจบริเวณ แล้วมาหยุดอยู่ที่กองสัมภาระซึ่ง
ยังทิ้งเกะกะไม่เป็นระเบียบนัก แล้วหล่อนก็ร้อง "อี" ออกมาเบา ๆ ใน
ลำคอ จับไฟฉายนิ่งไปยังปิ่นประจำตัวของพวกนั้น ซึ่งวางเรียงกันอยู่
บนห่อสัมภาระครบหมดทุกกระบอก แสดงว่าพวกนั้นรีบผลุนผลันไปตัด
กิ่งหนาม โดยไม่ได้มีอาวุธคู่มือติดตัวไปด้วยเลยสักคนเดียว นอกจาก
มีดเท่านั้น

ราชสกุลสาว สะกิดแขนพี่ชายให้ดูไปที่ปิ่นเหล่านั้พร้อมกั
บขมวดคิ้ว เซษฐาสาวทำตรงเข้าไปที่ปิ่นเหล่านั้ทันที พลอยพาให้ทุก
คนพวตามเข้ามาด้วย

"ประมาทกันจริง พวกนี้ ไม่มีใครเอาปืนติดตัวไปด้วยสักคนเดียว"

"คงเห็นว่าป่าโปร่ง และระยะไม่ห่างนักกระมังครับ"

รพินทร์บอกต่ำ ๆ แล้วก็ลงจวดยไรเฟิลประจำตัวขึ้นมากล่าวต่อ
โดยเร็วว่า

"เดี๋ยวครับ รอผมอยู่นี้แหละ ผมจะไปตามพวกนั้นเอง"

สั่งกำชับเงาชายอีกคนหนึ่ง ให้อยู่เป็นเพื่อนคณะนายจ้างทั้งหมด
ที่ปางพัก และโดยไม่เปิดโอกาสให้คนเหล่านั้นทันพูดอะไรอีก จอม
พรานสาวเท้าผละออกจากบริเวณ ตัดทางไหล่ลาดของลูกเนินลงไป
โดยเร็ว ท่ามกลางความมือที่แผ่เงาครอบคลุมอยู่โดยรอบ

แม้สภาพป่าจะโปร่ง แต่ในเวลาค่ำมืดหมดแสงตะวันแล้ว
เช่นนี้ ประกอบกับไม่ได้สนใจถามให้แน่นอนไว้ก่อนว่า พวกนั้นจะแยก
ไปทิศใด ทำให้พรานใหญ่อดอดใจเล็กน้อย ต้องมาเสียเวลาคล้ำ
ร่องรอยตามพื้นอยู่พักหนึ่ง จึงจับเส้นทางได้ว่า เจ้าพวกนั้นยกขบวน
แยกอ้อมเนินลงไปทางด้านใต้ อันเป็นละเมาะไม้ที่ค่อนข้างทึบใน
ระหว่างตีนเนินสองลูกบรรจบกัน

เขาก็ออกสาวรอยไปอย่างรวดเร็วทันที่นั้น ใช้ไฟฉายส่องกราด
สังเกตภูมิประเทศไปรอบ ๆ

หนทางนั้นลักษณะเหมือนใครมาตัดไว้เป็นถนนสำหรับคนเดิน
กว้างประมาณ 2 เมตร ค่อย ๆ ลาดต่ำลงเป็นลำดับ สองฝั่งทางเต็มไปด้วย
ด้วยจอมปลวก พงไม้เตี้ย ๆ และไม้ยืนต้นขนาดเล็ก ๆ อันเป็นลักษณะ

ของป่าโปร่ง แต่ยิ่งลึกต่ำลงไปสองฝั่งทางนั้น ก็ค่อย ๆ ทึบรกขึ้นเป็นลำดับ มีรากไม้โผล่งอกขวางเส้นทางเดินอยู่ทั่วไป รอยเดินเข้าชบวนและรอยตัดลิดกิ่งไม้ไผ่ของพวกนั้น สังเกตเห็นได้ถนัด บางแห่งมีพวกเล็บเหยี่ยวไบเสมาและเถาไม้ล้มลุกอันอุดมไปด้วยหนามถูกตัดลากมาสุ่มไว้ริมทางแสดงว่า ทุ่งไผ่รอมานในเที่ยวซากลับ

รพินทร์ตรวจร่องรอยเหล่านั้นไปด้วยความพิศวงใจอย่างไรชอบกล พวกนั้นก็ไม่น่าจะเลยเถิดไปไกลนักตามที่บอกไว้ แต่ทำไมปานนี้ จึงยังไม่กลับกันมาเลยสักคน

โดยทางอันตลาด เหมือนจะลงไปบรรจบกับส่วนที่ลึกที่สุดของปลายเนินลูกนั้น อีกจิตใจใหญ่ต่อมา เขาก็แว่วเสียงน้ำไหลอยู่ในลำห้วยและเมื่อกราดไฟตรวจอย่างรอบคอบก็พบว่า มันเป็นลำห้วยทอดเป็นแนวคดเคี้ยวอยู่เบื้องล่างจริง ๆ ฝั่งตรงข้ามที่ไปด้วยป่ารกที่อยู่ในระดับต่ำลงไปอีก จอมปลวกที่ผุดโผล่อยู่ทั่วไปก็ดี ผิวของต้นไม้ที่ขึ้นอยู่บริเวณนั้นก็ดี แลเป็นสีดำคล้ำอย่างไรรอบอกไม่ถูก สภาพของความชุ่มชื้นของภูมิประเทศใกล้น้ำ ทำให้เห็นร่องรอยของไม้ประเภทเฟิร์น กกและว่านหลายชนิดขึ้นหนาแน่นทุกขณะ บ้างก็ออกดอกลักษณะและสีสันประหลาด ๆ

ลำห้วยลูกนั้นมีขอบฝั่งต่อฝั่งห่างประมาณ 15 เมตร แต่บริเวณร่องน้ำตื้น ๆ ที่ไหลเซาะไปในระหว่างโขดหินและพื้นทรายกว้างเพียงไม่กี่ 4 - 5 เมตรเป็นอย่างสูง นอกนั้นเป็นชายฝั่งที่ต่ำลงไป ซึ่งงอกระกะระกะอยู่ด้วยหมู่หินและพันธุ์ไม้ใกล้น้ำเมื่อค่อย ๆ ไต่ทางชันนั้นลง

ไป จอมพรานแว่วเสียงคนหนุ่มมากเดินเหยียบย่ำอยู่ชายป่าเหนือแนวผิงตรงข้าม พร้อมกับเสียงลากกิ่งไม้อยู่แฉกสาก ระยะมันไม่ห่างออกไปเท่าใดนักกับระดับที่เขากำลังเดินลงอยู่ในขณะนั้น จึงทำให้เสียงออกไป

ไม่มีเสียงกู่ หรือสำสำเนียงใด ๆ แสดงอาการตอบรับมา แต่เสียงเดินเหยียบกิ่งไม้ และลากอะไรอยู่แฉกสากยังดังอยู่เช่นนั้น

"บุญคำ!"

คราวนี้ เขาตะโกนเรียกชื่อพรานเผ่ามือขวาออกไปเต็มเสียง

ไม่มีเสียงตอบอยู่ตามเดิม

แต่ให้ตายเถอะ เสียงเดินลากกิ่งไม้กั่นอย่างซูลมุนไฉนจึงยังปรากฏอยู่

รพิณทรฉายไฟปราด ข้ามผิงห้วยลงไปในพื้นที่นั้นอย่างฉงนสนเท่ห์ใจที่สุด

ภาพที่เขาเห็นทำให้จ้องงันอย่างไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ใด ๆ ได้และตกตะลึงไปชั่วขณะ

บุญคำ เกิด เส่ย จัน สีคนอันเป็นพรานของเขา รวมทั้งคะหยิ่น และส่างปกพร้อมหน้าครบจำนวน ทั้งหกคนเหล่านั้นใช้สายเชือกมัดกิ่งหนามหวายที่ตัดไว้เป็นกองใหญ่พะเนินเทินทึก เดินลากกันอยู่สวบสาบเหนือริมผิงห้วยแลเห็นชัดกลางแสงไฟฉาย **คนเหล่านั้นมีอาการเหมือนจะลากหนามหวายที่ผูกมัดไว้เรียบร้อยแล้วเหล่านั้นข้ามห้วยมายังผิงนี้ แต่แล้วก็กลับเดินอ้อมต้นกระแบกใหญ่ ที่ยืนต้นตระหง่านอยู่รอบแล้วรอบเล่า พวกเขากันเดินวนหมุนอยู่เช่นนั้น!!**

"เฮ้ย! อะไรกันนะ ตาคำ คะหยิน...ทำไมเดินวนอยู่อย่างนั้น"

พรานใหญ่แผดตะเบ็งสุดเสียง ด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะ
 กล่าว

ไม่มีผลอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น จากเสียงที่ตะโกนไปก้องกังวาลของเขา
 ดูราวกับว่าภาพที่มองเห็นอยู่ตำตาห่างกันไม่เกิน 60 เมตร ขณะนี้ไกล
 จากกันสักคนละชั่วโลกก็ไม่ปาน หรือมิฉะนั้นก็มีเขื่อนเพชรมาขวางกัน
 ไว้ไม่ให้คนเหล่านั้นได้ยินเสียงของเขาได้ ไม่สำคัญแม้กระทั่งลำไฟ
 ฉายขนาดแปดท่อนของจอมพรานที่ส่องจ้าเข้าไป ทั้งหกคนคงก้มหน้า
 ก้มตาลากกองหนามหวายเดินวนรอบโคนไม้ใหญ่อย่างชนิดเอาเป็นเอา
 ตายดูราวกับว่าจะเร่งเวลาบ่ายหน้ากลับแคมป์ให้เร็วที่สุด

ไม่มีใครพูดกับใคร นอกจากเดินและเดิน!

หน้าตาแต่ละคนดำคร่ำเครียดเหงื่อไหลไคลย้อย แสดงว่าได้เดิน
 วนอยู่เช่นนั้นมาเป็นเวลานานแล้ว ระคนกับเสียงฝีเท้าย่าและลมหายใจ
 หอบที่แว่วมาให้ได้ยินชัด

พรานใหญ่กระโจนพรวดลงมาสองสามก้าว แต่แล้วก็ชะงักกึก
 อย่างตึงตังได้ หยุดหนึ่งสำรวจมโนใจอยู่กับที่ แม้จะมั่นคงแข็งแรงสักปานใด
 บัดนี้ขนทุกเส้นในร่างกายของเขาลุกชันขึ้นด้วยความรู้สึกอันไม่อาจ
 บรรยายถูก มือที่กำไฟฉายและไรเฟิลสั่นเทา สิ่งที่เขาเห็นชัดอยู่กับตา
 ในขณะนี้ มันเป็นปรากฏการณ์พิสดารแทบจะทำให้ประสาททุกส่วน
 เป็นอัมพาตไปหมด

สิ่งแรกที่เขาจะทำได้ในขณะนี้ก็คือ หลับตานิ่งลงชั่วขณะจิตหนึ่ง

ระลึกถึงพระพุทธคุณเป็นลำดับแรก ต่อมาก็โน้มจิตบูชาไปถึงครูพราน ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาการเกี่ยวกับป่าดงพงไพรทั้งหลาย แล้วก็จับมือพนมขึ้นเหนือศีรษะ สักการะ ขอขมาต่อเจ้าป่าเจ้าเขาและวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ประจำพงไพรทั่วไป

ครูใหญ่จึงล้มตาคี้นอีกครั้งเพื่อพิจารณาในสาเหตุ ด้วยสติสัมปชัญญะที่แน่วแน่นมั่นคงขึ้น โดยใช้ไฟฉายในมือกราดส่องซ้ำ ๆ ตรวจไปทั่วบริเวณฝั่งตรงข้ามเท่าที่รัศมีของฮันเตอร์จะกวาดถึง

มันเป็นป่าหวายเป็นสลัดกับไม้ประเภทเครือเถาวัลย์อันรกทึบ ลักษณะเป็นหุบในที่ลุ่ม มีไม้ใหญ่ยืนต้นแผ่กิ่งก้านสาขาปกทึบอยู่เป็นระยะ ลำต้นอันสูงตระหง่าน ที่คนของเขาทั้งหกคนกำลังลากหนามเดินรอบแล้วรอบเล่าอยู่ในขณะนี้ ลักษณะของมันคือต้นกระบาก สูงชะลูดเกลี้ยงเกลาขึ้นไปประมาณ 10 เมตร จึงถึงบริเวณที่เป็นกิ่งแผ่ออกไป

แม้จะดับไฟฉายปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้จมอยู่ในความมืดของราวป่ายามราตรี เสียงคนเหล่านี้ก็ยังเดินกันอยู่โดยไม่มีการหยุด

คราวนี้เขาฉายไล่จากโคนต้นขึ้นไปตามส่วนสูงซ้ำ ๆ อย่างใคร่ครวญ พิจารณาตามกิ่งก้านสาขาอันหนาที่บเหล่านั้นโดยถี่ถ้วน

แล้วก็เข็นวูบขึ้นไปถึงสันหลัง เมื่อไฟฉายของลำไฟฉายสะท้อนเข้ากับดวงทับทิมวาวแสงคู่หนึ่ง ระดับกลางลำต้นทับทิมคู่นั้นแลเห็นในครั้งแรก อุปาทานราวกับว่า แต่ละข้างของมันใหญ่ขนาดไซ่ห่าน

เขาก็ดริมฝีปากแน่นกระดกลำไฟฉายล่อไปมา ทับทิมสะท้อนแสง

ทั้งคู่ก็คงปรากฏลอยเด่นอยู่ที่เดิม เพียงแต่ว่าถ้าลำไฟส่องเบี่ยงออกมาจากมุมตรงมันก็จะแสงลง และเมื่อกวาดเลยผ่านไปเสียทางอื่นก็ดับหายกลายเป็นความมืดตามเดิม

จอมพรานส่องตรวจไปจนตลอดทั้งลำต้นอันสูงใหญ่ โดยผ่านจุดประหลาดนั้นไปเสียก่อน ก็ไม่พบวิเวกผิดปกติอื่นได้อีก แล้วในที่สุดเขาก็กล่าแสงลดต่ำมาจับนิ่งอยู่ที่นั่นอีกครั้ง

ตาไม่ฝ้าหรือหลอกลวงตัวเองแน่ มีอะไรชนิดหนึ่งประดิษฐานอยู่เหนือกิ่งกระบากตอนนั้น ซึ่งมีคุณสมบัติในการสะท้อนแสงได้เมื่อดับไฟก็มีดับหายไปในทันที เมื่อกระทบแสงก็สว่างโพล่งสวนตอบมาเป็นเช่นนี้ทุกครั้งไปและไม่ขยับเขยื้อนไปจากตำแหน่งเดิมเลย

รพินทร์ ไพรวลย์ สะบัดหน้าแรง ๆ เอาฝ่ามือสาก ๆ ของตนเองลูบที่แขนเรียกความรู้สึก ใช้เวลานั่งพินิจด้วยประสาทของจอมพรานทั้งหมดในความมืดอีกพักใหญ่อย่างใจเย็น คราวนี้เขาเริ่มตระหนักแล้วว่าแม้จะไม่ใช้ไฟฉายช่วยเลยก็ตาม เจ้าสิ่งที่เคยสะท้อนแสงตอบมาปานดวงทับทิมนั้น มีประกายเรือง ๆ อยู่ในตัวของมันเองราวกับฟอสฟอรัสแยกออกมาได้เด่นชัดจากกิ่งใบอันดำสนิทมืดทึบ

พรานใหญ่ยกไฟฉายขึ้นอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้นี้ประทับกระโจมมือของไรเฟิล พานท้ายยันติดชอกไหล่ และนิ้วแตะอยู่ที่ไกแล้วเปิดสวิตช์ไฟสว่างเป็นลำไปอีกครั้งยังตำแหน่งนั้นไฟกัสของไฟได้ระดับ ประสานสัมพันธ์กันกับศูนย์

เขาเห็นกระจ่างตาแล้วในครั้งนี่...ร่างหนึ่งขนาดส่วนสัดใกล้เคียงกับมนุษย์มากที่สุด แต่รุ่งรังไปด้วยขนอันดำสนิท นั่งนิ่งอยู่บนกิ่งไม้ ขาข้างหนึ่งห้อย อีกข้างหนึ่งยันกิ่งที่นั่งชันเข้าขึ้น มือยาวเอื้อมขึ้นไปเกาะกิ่งเหนือหัว ทับทิมคู่นั้น คือดวงตาที่ฝังอยู่ในกรอบหน้า อันยังไม่อาจสันนิษฐานได้ถูกว่า ทรวดทรงของมันเป็นอย่างไ

กลางอกส่วนบนที่มีใบไม้บังลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ นั่น ทาบเข้ากลางศูนย์ไรเฟิลพอดี และระยะขนาดนี้รัฟนทร์ ไพรวลย์จะไม่มีวันพลาดเป้าหมาย เว้นแต่กระสุนจะด้านเสียเท่านั้น

อธิษฐานแผ่ส่วนกุศลให้อีกจิตใจใหญ่ มาตราว่าถ้าไม่มีเวรกรรมต่อกันมาก่อน ก็ขอให้เจ้าสิ่งอันมีอำนาจลึกลับอย่างมหัศจรรย์นั้น เคลื่อนตัวผละไปเสียโดยเร็ว ปลดปล่อยคนทั้งหกของเขาออกจากรัศมีอำนาจสะกดของมันเสีย

เขาเริ่มต้นนับซ้ำ ๆ ในใจ ให้อโอกาสแก่มันในช่วงระยะเวลาหนึ่งถึงสิบ

สิบก็แล้ว มันยังสถิตอยู่ตรงนั้นอย่างดื้อดึงอหังการ
 พรวนใหญ่ลั่นไก...

.458 แม็กนัมแอฟริกัน แผลคำรามปานสายอสุนิบาต
 สะเทือนก้องไปทั้งหุบ

พร้อมกับกัมปนาทนั้น กิ่งไม้ขนาดท่อนแขนกลางลำต้นขาดสะบั้น สอดประสานมากับเสียงร้องกรีดแหลมโหยหวนราวกับเสียงร้องของปีศาจเมื่อต้องทัณฑ์ ตามมาติด ๆ กันคือ เสียงหล่นปะทะกิ่งไม้ครืนโครมระลงไปเป็นลำดับ แล้วปรากฏเสียงตกฟาดลงกับพื้นดินเหนือลำ

ห้วยดังตูมใหญ่จนดินสะเทือน

รพินทร์ถลันพรวดขึ้นยืนกระชากลูกเลื่อนป้อนนัดใหม่อย่าง
รวดเร็ว แล้วกวาดไฟลงไปยังโคนต้น

บุญคำ เกิด จัน เส่ย ส่างปา และคะหยิ่น ซึ่งพากันเดินวน
อยู่รอบโคนต้นกระบากขณะนี้ พากันหงายผึ่งลัมระเนระนาดลงกับพื้น
บางคนลงนอนแผ่เหยียดยาวอย่างเหน็ดเหนื่อยหมดแรง บางคน
ตะเกียกตะกายลุกขึ้นอย่างเพิ่งจะได้สติสำนึกตน ร้องกันเอะอะเอ็ดตะ
โรแซ่ไปหมดจนฟังไม่ได้ศัพท์

"เฮ้ย! อะไรว๊ว...ฟ้าผ่า ธรณีสูบ!!..."

นั่นเป็นเสียงโวยวายของตาเฒ่าบุญคำ ฟังชัดแหลมออกมา
เหนือกว่าเสียงคนอื่น คนเหล่านั้นหมุนตัวคว้างลุกลุกนอนอย่างตกใจ
ซิดสุด ยิ่งเมื่อใบหน้าปะทะเข้ากับแสงไฟฉายของรพินทร์ที่สาดจ๊ามา
จากฝั่งตรงข้าม ก็งุนงงอลหม่านจับต้นชนปลายไม่ถูกไปหมด ไม่เข้าใจ
ด้วยว่ามันได้เกิดอะไรขึ้น

"นี่รพินทร์ ไพรวัลย์!!..."

เขาตะโกนกึกก้อง ประกาศออกไปให้คนเหล่านั้นได้ยิน

"ทุกคน ผ่นกลับมาให้ถึงฝั่งนี้ก่อน เร็วที่สุด!! กลับมา"

พร้อมกับคำสั่งอันดังสนั่นไปทั่วนั้นพรานใหญ่สาดไฟฉายวอบ
แวนแล้วส่องให้เห็นทาง

แม้จะยังไม่อาจเข้าใจสิ่งใดได้ในขณะนี้ ทั้งหกคนของฝ่ายพราน
พื้นเมือง ซึ่งบัดนี้สำนึกกลับคืนมาเป็นตัวของตัวเองแล้ว ได้ยินและจำ

เสียงของนายได้เป็นอย่างดีที่สุด พวกมันเผ่นอย่างไม่คิดชีวิต วิ่งตะกายแข่งกันข้ามลำห้วย ลนลานปีนผ้างเข้ามาหาจอมพรานอย่างตาลีตาเหลือก

"นาย! เกิดอะไรกันขึ้นนี่ นายมาตั้งแต่เมื่อไร นายตามมาถูกได้ยังไง พวกเราทุกคนหลงทาง เดินเท้าไหล่ก็ไม่ถึงปางพักสักที เดินกลับทางเก่าไม่ถูกหาทางไม่พบ!"

ทั้งหมดละล่ำละลักซิกกันพูดเอ็ดอึงกระหืดกระหอบไปหมด จนจับสรรพสำเนียงใด ๆ ไม่ได้...

รพินทร์ ไพรวลย์ ยังคงยืนสงบนิ่งอยู่เช่นนั้น ใช้ไฟฉายส่องหน้าคนของเขาทั้งหมดที่กระหืดกระหอบมายืนรายล้อมรอบกาย อยู่ในขณะนี้อย่างพินิจพิจารณา ทุกคนเหล่านี้ สีหน้าเต็มไปด้วยความตระหนกตกใจงังงัน จับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ก็ไม่มีใครส่ออาการให้เห็นว่าจะเจ็บไข้ได้ป่วย ได้รับภัยอันตรายใด ๆ เว้นไว้แต่อย่างเดียว คือเหมือนคนที่กรากกรำเดินหนักมาอย่างแสนเหน็ดเหนื่อยเท่านั้น

เขาเรียกชื่อ เรียงไปตามลำดับจนครบคน และทุกคนก็มีอาการรู้สึกตัวครบถ้วน จะมีก็แต่เพียงความประหลาดใจต่อเหตุการณ์เหล่านั้น ประหลาดใจในข้อที่ว่าอยู่ไม่อยู่อย่างไม่คาดฝัน ก็ได้ยินเสียงปืนระเบิดกึกก้อง แล้วพรานใหญ่ก็มายืนฉายไฟเรียกอยู่ ซึ่งเหตุการณ์นี้มันเกิดขึ้นในระหว่างที่ทุกคนกำลังเดินคลำหาทางกลับ

ความมืดของราวป่าที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ ยิ่งทำให้พรานทั้งหกไม่สามารถจะมองเห็นอะไรรอบตัวได้ นอกจากพรานใหญ่ ผู้ยืนส่องไฟอยู่ตรงหน้า ซึ่งในความรู้สึกของคนเหล่านั้น คล้าย ๆ กับว่า จู่ ๆ รพินทร์ ก็โผล่พรวดพราดขึ้นมาให้เห็นได้อย่างปาฏิหาริย์

ทุกคนรุมประดังถามเขากันอยู่แข็งแะเช่นนั้น ว่าเขาโผล่มาจากไหน ตั้งแต่เมื่อไหร่ ที่ยิ่งหยก ๆ นี่ยิ่งอะไร และบอกเป็นเสียงเดียวกัน

หมดว่า ค้นหาทางกลับไม่พบ

จอมพรานผ่องลมหายใจเหือก ใจจริงของเขาอยากจะกลบเกลื่อนอำพรางเสีย ไม่อยากบอกว่าเหตุการณ์แท้จริงที่เขาเผชิญกับสายตาและแก่นไข่นั้น มันคืออะไร แต่พยานหลักฐานมันก็ปรากฏชัดอยู่ มีหน้าซ้ำพวกนั้นยังเพิ่งจะได้สติรู้สึกตัวขึ้นมาอย่างฉับพลัน โดยเหตุการณ์ต่อเนื่องสด ๆ ร้อน ๆ แม้จะปิดบังอย่างไรก็คงไม่วายสงสัยอยู่นั่นเอง

"ก่อนที่จะได้ยินเสียงปืน เสียงเรียกและเห็นลำไฟฉายจากฉัน ทุกคนกำลังทำอะไรกันอยู่?"

เขาสอบถามสภาพความรู้สึกของคนเหล่านั้น ก่อนที่จะตื่นตัวสำนึกกับสภาพเหตุการณ์แท้จริง

"จะทำอะไรกันอยู่..."

เสียงร้องลั่นหน้าตาเลิกลัก จ้องหน้าเขาด้วยความพิศวงขีดสุด

"พวกเราเกาะกำลังลากหนามหวาย จะเดินกลับที่พักอยู่นะซินาย รีบกันอย่างที่สุดเพราะมันมืดลงแล้ว แต่เดินเท่าไรก็ไม่พบทางเก่าสักที ขามาจำได้ว่าเดินกันแค่นี้ก็มืดใจ ขากลับเดินตั้งร่วมชั่วโมงยังไม่ถึงสักที ไม่น่าหลงเลย"

รพินทร์ถามเป็นรายตัวทุกคน แม้กระทั่งคะหยิ่นและสำอาง ก็ได้รับการยืนยันอย่างเดียวกันหมด

"ก็จะให้ถึงปางพักได้ยังไงเล่า พวกแกทั้งหมดลากหนามหวายเดินวนรอบอยู่โคนต้นกระบากนั่นเอง ไม่ได้เดินพ้นออกไปไหนเลย วนกันอยู่"

แค่นั้น และวนกันอยู่นานแล้ว จนกระทั่งฉันมาถึงที่นี่และเห็นเข้า"

ทั้งหมดพากันตาเหลือก ร้องลั่นออกมา

"ฮ้า! นาย...นี่นายพูดจริงหรือ?"

พรานใหญ่หัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

"จริงหรือไม่จริง ก็เห็นกันอยู่ี่แหละ ฉันตามพวกแกมาถึงฝั่งนี้ ส่วนพวกแกก็เดินกันอยู่ฝั่งโน้น ระยะเวลามันห่างกันเท่าไรแล้ว นับตั้งแต่พวกแกมาตัดกิ่งหนาม ความจริงควรจะกลับตั้งนานแล้ว นายใหญ่เห็นนานผิดปกติ ฉันเองก็เห็นว่ามันไม่ชอบมาพากลนัก ถึงได้ออกมาตาม"

"นายมายืนอยู่ตรงนี้ แล้วก็เห็นพวกเรา?"

"เออ!"

"เห็น...เห็นยังไง?"

"ก็เห็นทั้งหกคนนี่แหละก้มหน้าก้มตาเดินลากกองหนามหวาย โกรกรากวนต้นไม้ใหญ่อยู่นั่นเอง เอาไฟฉายส่องก็แล้ว ตะโกนเรียกก็แล้ว ไม่มีใครได้ยินหรือรู้สึกตัวเลย มัวแต่เดินวนกันอยู่นั่นแหละ"

"พุทัง! สั่งคัง!!..."

ตาพรานเฒ่าอุทาน หน้าซีดเผือด เกิด เส่ย จัน สีหน้าไม่ผิดอะไร กับถูกผีหลอก ส่วนคะหยิ่นกับช่างป่าอ้าปากค้าง

"แล้วเมื่อตะกี้...ตะกี้นายยิงอะไร เสียงมันหล่นโครมลงมาเกือบ ถูกหัว กลิ้งอยู่ริมห้วยฝั่งโน้น"

"เฮ้อ! มาดูกันให้เห็นชัด ว่ามันเป็นอะไร?"

พร้อมกับบอกจอมพรานก้าวออกเดิน ไต่ทางอันลาดชันของตลิ่งลงไปยังลำห้วยที่คั่นฝั่งไว้ พวกนั้นพริตติหลังเขาย้อนกลับไปยังฝั่งตรงข้ามอีกครั้งโดยเร็ว ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

เหนือฝั่งห้วยด้านตรงข้าม ห่างจากโคนต้นกระบากใหญ่ออกมาประมาณ 5 - 6 เมตร ร่างหนึ่งนอนหงายมือกางตีนกางอยู่ตรงนั้น เลือดกำลังทะลักปรือออกจากบาดแผลกลางทรวงอก ทางเข้าของกระสุนเกือบเท่าลูกมะนาว นั่นคือพิษสงของกระสุนหัวอ่อน 510 เกรนของ .458 แม็กนัมยิงข้าง

พอเข้ามามุงล้อมและแลเห็นได้ถนัด จากลำไฟฉายของรพินทร์ บุญคำก็ร้องลั่นออกมาว่า

"โป่งค่าง!!"

คะหยิ่นกับช่างปายยับถอยห่างออกไปสองสามก้าวอย่างตกใจ ส่วนเกิด เส่ย จัน ยืนตะลึงตัวแข็ง

แน่ละ! มันคือสัตว์ชนิดหนึ่ง ลักษณะอื่น ๆ ทั่วไปคือค่างเราดี ๆ นี่เอง แต่ตัวใหญ่กว่าค่างธรรมดาหลายเท่า มีส่วนสัดเกือบเท่ากับคะหยิ่นซึ่งจัดว่าเป็นคนสูงใหญ่ ขาวาวเป็นปุยหนาดำสนิทเป็นเงาละเลื่อมไปทั้งตัว หน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวนั้น เขียวย่นเหมือนคนแก่อัปลักษณ์ มีเขี้ยวขาว แหลมยาวโผล่แหลมออกมานอกริมฝีปาก ดวงตากกลมในบ้า

ลึก บัดนี้เปิดค้างลิ้มโพล่ง ดำสนิทราวกับเอานิลเข้าไปฝังไว้ แต่ในยามที่ตายสนิทแล้วเช่นนี้ ไม่ปรากฏว่ามันจะสะท้อนลำไฟฉายออกมา ผิดกับขณะที่มันยังนั่งขมึงทึ่งจ้องอยู่บนยอดต้นกระบากก่อนถูกปีน

"ไฉนเอง ไฉนชิบหาย เล่นพวกกูเข้าให้แล้ว!!"

บุญคำครางต่อมาขณะที่จ้องเขมึง พรานเฒ่าผู้เจนไพรอย่างแก่สามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้ในทันทีนั้น

แล้วบุญคำก็เงยหน้าจ้องเขาถามเร็วปรือ

"ไปยังไถมายังไถกันนี้ มันอยู่ตรงไหน ตอนที่นายสอยมันร่วงลงมา?"

พรานใหญ่ชี้ขึ้นไปบนยอดต้นกระบาก อันปกใบแผ่ครีမ်เป็นเงามืดทะมึนอยู่เหนือศีรษะทุกคนในขณะนี้

"โหน่น! มันนั่งตาวาวอยู่บนต้น ระหว่างที่พวกแกทุกคนพากันเดินวนอยู่ใต้ต้น ฉันทสังหรณ์แต่แรกแล้ว ตอนที่เดินมาถึงฝั่งโน้น ได้ยินเสียงลากกิ่งไม้กันอยู่กราก ๆ กูก็แล้ว ตะโกนเรียกก็แล้ว ไม่เห็นมีใครได้ยินเสียงของฉันท หรือรู้สึกตัวกันสักคน เอาแต่เดินวนเป็นวงกลมรอบโคนไม้นี้ท่าเดียว ฉันทเกือบจะหลวมตัววิ่งข้ามฝั่งมาเสียแล้ว แต่พอดียังคิดได้ เอาไฟฉายส่องตรวจ ก็เห็นไอตัวเจ้ากรรมนี้แหละ มันนั่งจ้องอยู่เหนือหัวพวกแกทุกคน ครั้งแรกก็ไม่ตั้งใจจะยิงมันหรอก พยายามแวงไฟไล่มันอยู่ตั้งนาน มันก็ไม่ยอมไป ก็เลยต้องขัดตุมเข้าให้ พอมันร่วงลงมาอนแอ้งแม้งอยู่กับพื้น พวกแกทุกคนก็ได้สติรู้สึกตัวกันขึ้นมาได้"

พวกนั้นสวดอะไรพึมพำในลำคอ อากาเรเต็มไปด้วยความสยอง

พองขนในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง และเพิ่งจะมาได้รับทราบจากพรานใหญ่เดี๋ยวนี้นี้ ตาเฒ่าบุญคำถึงกับสอ ด่าฟ้อล่อแม่ขรมถมเถไปหมด จ้องมองดูซากของค่างใหญ่ลักษณะประหลาดที่นอนตายอยู่อย่างเคียดแค้น

"บุญแท้เทียว ที่นายตามมาทันและเห็นเสียก่อน แล้วก็รู้เคล็ดแก้ไขได้ ถ้านายไม่มาหรือมาช้ากว่านี้ บุญคำกับไอ้พวกนี้คงเดินวนหลงอยู่ใต้ต้นกระบากนี่เอง ถ้ายังมีแรงเดินกันตลอดทั้งคืน ถ้าหมดแรงก็ลงนอนแผ่ คราวนี้ก็เสร็จกันทั้งหมด นายมาพบอีกที่คงนอนตัวแข็งตายกันหมดแล้ว บุญคำประมาทไปหน่อย ไม่คิดว่าไอ้ผีโป่งค่างนี้มันนั่งอยู่บนยอดไม้ และก็เห็นระยะทางใกล้ ๆ นี่เอง ปากก็ไม่ทืบน่ากลัวนัก พอเดินผ่านใต้ต้นที่มันดักอยู่เท่านั้น ก็ตกอยู่ในรัศมีอำนาจสะกดของมันเลย หมอผีเกือบตายเพราะผีแท้ ๆ เทียว ถ้าบุญคำรู้ตัวเสียก่อนคงไม่เสียท่ามันถึงอย่างนี้ ป่าแถบนี้เผลอตัวไม่ได้เลยจริง ๆ พับฝ่ามันแรงเหลือใจ ดูเอาเถอะ เล่นเอาพรานผิอย่างไอ้คำเดินหลงเป็นบ้าไปเลย ฮืม! นี่แน่ะ!"

ว่าแล้วแกก็เตะพลักเข้าไปให้ที่ท้องพลุ้ยใหญ่ของเจ้าสัตว์ประเภทค่างหรือลิงใหญ่ตัวนั้น

"ดีที่นายไม่พรอดพรวดตามพวกเราเข้าได้ร่วมกระบากนี้อีกคนหนึ่ง ตอนที่มองมาเห็นพวกเราเดินวนกันอยู่"

จันพุดเสียงสั้น ยังไม่วายตื่นตระหนก

"ม่ายงั้นก็พลอยเสร็จไปอีกคน เดินวนเป็นบ้าอยู่กับพวกเรา"

ทั้งหมดนี้ โชคดีแท้ ๆ ที่นายตามมาแก้ไขทัน นี่เราคงจะเดินวนกันอยู่
ร่วมชั่วโมงแล้ว ตอนนั้นมันนึกอะไรไม่ออกไปหมด รู้สึกแต่ว่าเดิน
เท่าไรก็ไม่พบทางเก่าสักที เหนื่อยเต็มทน นี่ถ้านายไม่บอกหรือไม่เห็น
ตัวมันถูกปีนนอนแผ่อยู่ที่นี่ พวกเราก็คงไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น"

ทางด้านแคมป์ ภายหลังจากที่รพินทร์เดินตามรอยพวกนั้น
หายไปในความมืด เซซฐาและทุกคนก็ไม่ได้เคลื่อนไหวทำอะไรอีก
ทั้งสิ้น แต่รวมกลุ่มรอคอยกันอยู่ที่กองไฟ เจียนุสดับรับฟังเสียงอยู่ด้วย
จิตอันเป็นกังวลอย่างไรบอกไม่ถูก เวลายิ่งผ่านไปก็ยิ่งเพิ่มความ
กระสับกระส่าย

ในที่สุด ดารินก็อดรนทนไม่ได้

"แงซาย ฉันคิดว่าเธอควรจะตามผู้กองไปอีกคนหนึ่งนะ"

หล่อนโพล่งขึ้น

องครักษ์พิเศษของหล่อนยิ้มน้อย ๆ พร้อมกับส่ายหน้าแหม่มเข้าไป
มา

"คำสั่งผู้กอง ให้แงซายอยู่เฝ้าแคมป์เป็นเพื่อนเจ้านายทุกคน ถ้า
แงซายตามผู้กองไปก็จะเป็นการขัดคำสั่ง"

"บางขณะ เหตุผลและความจำเป็น มันก็ต้องเหนือคำสั่ง
เหมือนกัน เธอจะทำเถรตรงยึดคำสั่งของผู้กองโดยไม่คำนึงถึง
สถานการณ์ไม่ได้ พวกนั้นหายไปนานผิดปกติ จนกระทั่งมีดสนิท ปีน
กับไฟฉายก็ไม่ได้ติดตัวไปเลย นั่นแสดงว่าพวกนั้นทุกคนจะต้องแน่ใจ

ว่าจะกลับมาถึงแคมป์ก่อนมืดและไปไม่ไกลนัก แต่ทำไมป่านนี้พวกเขา
ยังไม่กลับ นี่เป็นปัญหาใหญ่ ผู้กองไปตามอีกคนหนึ่ง ก็พลอยเงียบ
หายไปด้วย ถ้าเธอไปกับผู้กองเธอจะช่วยให้เขาได้มากไม่ว่าจะเกิดอะไร
ขึ้นก็ตาม"

"ถ้าแങชายไป แล้วทางนี้เกิดเหตุร้ายอะไรขึ้น ความผิดตกอยู่ที่แങ
ชายอย่างเลียงไม่ได้...นั่นประการหนึ่ง"

คำตอบราบเรียบ จากเค้าน้ำอันสงบไม่ได้แสดงอาการหวั่นไหว
กังวลต่อเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น อันผิดไปจากความรู้สึกของคณะ
นายจ้างทุกคนในยามนี้

"ส่วนประการที่สอง ขอนายหญิงและนายจ้างทุกคนอย่าได้ห่วงใย
ไปเลย ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับคนของเขาเหล่านั้น ลงถ้าผู้กองไปตาม
เองแล้วเช่นนี้เขาจะต้องแก้ไขเอาคนของเขากลับมาได้โดยปลอดภัย แങ
ชายเอาหัวเป็นประกัน"

ราชสกุลสาวแม่มริมฝีปาก ไชยยันต์ก็ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่
ตรงหน้าของร่างตระหง่านนั้น

"แങบอกได้ไหมว่า คนพวกนั้นซึ่งควรจะกลับมาได้แล้ว แต่ทำไม
ถึงยังไม่กลับ เงียบหายกันไปหมด?"

"แങชายไม่ทราบได้ นายทหาร...แต่รู้สึกเหมือนกันว่า มันออกจะ
ผิดปกติไปเสียแล้ว แต่ลงผู้กองออกตามเองแล้วเช่นนี้ประเดี๋ยวก
ก็กลับกันมาได้หมด"

"แങมั่นใจหรือ?"

"ชายคนที่ไปตามคนเหล่านั้น ชื่อรพินทร ไพรวลย์ คณะเจ้านาย
ทุกคนบางทีจะลืมไปเสียแล้ววระมัง"

ทุกคนจึงไปกับเสียงพูดอันมีกังวานลึกหนักแน่นและเต็มไปด้วย
ความหมายให้คิดนั้น

"เออละ จะอย่างไรก็ตาม เธอจะดื้อรั้นขัดคำสั่งของฉันทีเดียวหรือ
ถ้าหากฉันจะสั่ง ให้เธอตามผู้กองไปอีกคนหนึ่ง เดียวนี้!"

นายหญิงพูดอย่างเฉียบขาด

งะชายกัมศิระชะลง

"ถ้าเป็นคำสั่งของเจ้านายซึ่งหักล้างคำสั่งของผู้กอง งะชายก็
พร้อมเสมอที่จะปฏิบัติตาม เพียงแต่ขอให้มันเป็นคำสั่งที่แน่นอนลงไป
เท่านั้น"

แล้วใบหน้านั้นก็หันไปทางเศรษฐาผู้ตลอดเวลายืนอัดชิการ์สงบนิ่ง
อยู่ด้วยใบหน้าอันเคร่งขรึม

"โปรดเถิด นายใหญ่...จะให้งะชายออกติดตามผู้กองไปหรือไม่?"

ภายหลังซึ่งใจวิบตาเดียว ท่านหัวหน้าคณะก็สั่นศีรษะ

"ไม่ต้องงะชาย แกอยู่ที่นี่แหละ ตามคำสั่งของผู้กองเขา..."

แล้วเศรษฐาก็หันไปพูดกับพรรคพวกทุกคน

"งะชายพูดถูกแล้วเราไม่ควรมัวกังวลหรือวุ่นวายอะไรกันให้มากนัก
การใช้ให้งะชายติดตามไปอีกคนหนึ่งก็เหมือนกับว่าเราไม่ไว้วางใจไม่
เชื่อมีอรพินทร เรื่องห้วงนั้นเราห้วงแน่ แต่เราก็ต้องให้เกียรติและวางใจ
ในฝีมือของเขา โดยการไม่ปฏิบัติอย่างใดออกไปให้เป็นการหักล้าง

คำสั่งเดิมของเขาด้วย อีกอย่างหนึ่งเราก็ไม่อาจจะรู้ได้ อะไรจะเกิดขึ้นทางนี้ ถ้าแกขายผละไปเสียอีกคนหนึ่ง รพินทร์ต้องมีเหตุผลอยู่ในคำสั่งของเขา และระหว่างสองคนนี้ รู้อะไรกันดีอยู่แล้ว พวกเราซึ่งไม่รู้ เพราะฉะนั้นคอยฟังข่าวเขาอยู่ที่นั่นแหละ ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น"

น้องสาวซึ่งภายในเต็มไปด้วยความรุ่มร้อนจนบอกไม่ถูก มาเรียบเข้าใจความรู้สึกได้ดี โอบเข้ามากว่าแขนลากตัวออกไปห่างทุกคน แล้วกระซิบปลอบใจว่า

"อย่าแสดงจุดอ่อนให้พี่ชายของเธอเองจับได้ อย่าว่าแต่เธอเลยฉันก็เป็นห่วงไพรวัลย์และพวกนั้นไม่น้อยไปกว่าเธอเหมือนกัน ถึงให้แกขายตามลงไปอีกคนหนึ่ง มันก็ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอก และขอให้มันใจเถอะว่า สิบแ่งขายก็ไม่เท่าหนึ่งรพินทร์"

ดารินฝืนยิ้มกร่อย ๆ รู้สึกตัวตามคำพูดของแม่เพื่อนสาวต่างผิว

"เธอว่ามันเกิดอะไรขึ้น"

"หลงป่าแน่ ไม่มีปัญหา"

"หลงป่า!..."

นักมานุษยวิทยาสาวลืมหูลืมตาโผล่ ร้องออกมาเบา ๆ

"ป่าโปร่งอย่างนี้ และคนอย่างพวกนี้นะรี หลงป่า มันจะเป็นไปได้อย่างไร"

"ฉันก็สงสัยอยู่เหมือนกัน ว่ามันเป็นไปได้ได้อย่างไร แต่มันก็ต้องอยู่ในความหมายนี้แน่นอน สาเหตุมันต้องเกิดจากการหลงก่อน ส่วนจะมีอะไรเกิดขึ้นติดตามมาอีก ก็สุดที่เราจะรู้ได้ ม่ายงั้นเราก็ควรจะแว่วเสียง

อะไรบ้างแล้ว แต่ไม่มีเลยเงียบเชียบกันไปหมด"

ไม่ทันจะสิ้นเสียงของมาเรียที่กระซิบพูดกับดาริน ทุกคนก็สะดุ้ง
สุดตัว

เสียงไรเปิดแผดสนั่นป่า

กังวานอันกึกก้องสะท้อนไพรของมัน ไม่น่าจะดังห่างออกไปนัก

"เอาเข้าแล้ว"

ไชยยันตร์ร้องลั่นอย่างลึมตัว แผ่นเข้าคว่ำไรเฟิลและทุกคนก็ไหวตัว
พร้อมกันหมดอย่างใจหายวูบ

"รพินทร์แน่น...เกิดอะไรขึ้น!!"

เซษฐาพูดเร็วปรือ

แน่ละ! ในภาวะเช่นนี้ เสียงไรเฟิลที่แววกังวานมาให้ได้ยิน มัน
เตือนสถานการณ์ร้ายได้อย่างแจ่มชัดที่สุด แม้ว่าจะยังไม่อาจทราบได้
ในขณะนี้ว่า อะไรเกิดขึ้นทำนองไหน

มีแต่เงาชายเพียงคนเดียว ที่ยืนสงบไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น
นอกจากดวงตาที่มองทอดฝ่าความมืดออกไปยังราวป่าเบื้องนอก และ
หูที่เปิดพร้อมเงี่ยสดับสำเนียงใด ๆ ที่อาจลอยมาให้จับได้อีก

แต่ก็ไม่มีอะไรกระโตกกระตากตามมาอีกทั้งสิ้น ไรเฟิลนัดนั้นครืน
สนั่นป่ายามวิกาลเพียงชั่วนัดเดียว สะท้อนไปทั้งเนินที่ทุกคนยืนอยู่ใน
ขณะนี้ จากนั้นก็จางเงียบหายไปอย่างลึกลับ

"ทั้งแคมป์ไว้ที่นี่แหละ ไปตามกันทั้งหมดเดี๋ยวนี้ เงาชายนำทาง

ไปเร็ว!"

ท่านหัวหน้าคณะร้องสั่งอย่างตัดสินใจเฉียบขาด เขาเองก็ไม่อาจทนอยู่ต่อไปได้อีกแล้ว ทั้งหมดปรavadเข้าหาไรเฟิลและไฟฉายประจำตัว แงซายก็ฉก .375 แม็กนั่มขึ้นมา พร้อมกับรัดผ้าคาดศีรษะให้แน่น กระชับ

ชั่วไม่กี่พริบตานี้ ทุกคนก็วิ่งลงมาจากเนินที่พักมาเป็นขบวนโดยตามหลังแงซายไปติด ๆ พอลงมาถึงไหล่ตะพักระหว่างที่จอมพเนจรกวาดไฟตรวจหารอย เชษฐาก็กู้ขึ้นเพราะรู้สึกว่าจะเสี่ยงปีนไม่น่าจะห่างออกไปนัก เมื่อเขากู้ขึ้นคนเดียวไชยยันต์กับดารินก็ช่วยกันส่งเสียงขึ้นบ้างเป็นการเรียก

มีเสียงกู่ตอบมาทางเนินต่ำด้านเหนือ เชษฐาวิ่งล้าหน้าออกไปก่อนในทันที แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงัก เพราะอุ้งมืออันกำยำของแงซายคว้าแขนเขาไว้เสียก่อน พร้อมกับสั่นศีรษะ

"ไม่ใช่ทางนั้น นายใหญ่"

"เอ๊ะ! มีเสียงกู่ดังมาจากด้านนี้นี่นา"

เชษฐาร้อง

"จริงด้วย เสียงกู่ตอบดังมาจากทางนี้"

ดารินกับไชยยันต์บอกอย่างกระหืดกระหอบมาเป็นเสียงเดียวกัน แต่แงซายสั่นศีรษะอยู่ตามเดิม

"ในป่า เวลากลางคืน อย่ากู่ เสียงสะท้อนอาจหลอกลวงตัวเรา

เองให้หลงผิดได้ หรือมิฉะนั้นก็เป็นเสียงที่เกิดเลียนตอบขึ้นอย่างลึกลับ
หาสาเหตุไม่ได้ ถ้าตามเสียงไปจะหลงทันที โปรดอย่าทำเสียงใด ๆ ขึ้น
ทั้งสิ้น คอยระวังตัวและตามเงาชายมาดีกว่า"

ขาดคำเจ้าคนใช้พิเศษก็ตัดเข้าทางด่านด้านใต้ อันเป็นด้านตรง
ข้ามกับที่เชษฐา และทุกคนได้ยินเสียงโหวก ๆ ตอบมาแล้วอ้อมไหล่เนิน
ลงไปโดยเร็ว ทุกคนเงยบกริบ ตระหนักได้อย่างดีที่สุดว่า ในภาวะเช่นนี้
ไม่มีอะไรดีไปกว่าจะตามเงาชายไปอย่างเดียว

ไม่มีใครพูดอะไรกันอีกทั้งสิ้น ในการครึ่งวิ่งครึ่งเดินกันอย่างเร่ง
ร้อนนั้น ต่างสังเกตเห็นเงาชายฉายไฟส่องกราดอยู่ตามพื้น ชั่วไม่กี่จิตใจ
ก็ตัดตึงไปอย่างแน่วใจที่สุดโดยไม่มีข้อสงสัยอีกเลย ทั้งหมดถือไฟเพลิงใน
ลักษณะเตรียมพร้อมอยู่ในมือ และช่วยกันกราดไฟไปทั้งสองฝั่งทาง
อย่างระมัดระวังต่อสถานการณ์

ไม่ทันเหนี่ยวต่างก็รุดกันลงมาตามทางอันลาดชันลงต่ำแล้วก็
สังเกตเห็นแสงสว่างราง ๆ จากลักษณะของลำไฟฉายในความมืดที่บ
ต่ำลงไป ต่อมาก็ได้ยินเสียงพูดกันแซดลั่งลั่งไปหมด

"อยู่ในห้วยต่ำข้างล่างนั้นแน่แล้ว"

เงาชายชี้มือบอก แล้วเร่งฝีเท้าขึ้นอีก คณะเจ้านายวิ่งตามกันลง
มาเป็นพรวน ยิ่งต่ำลงมาก็ยิ่งเห็นลำไฟฉายและเสียงพูดจาเหล่านั้น
ถนัดขึ้นอีก

"รพินทร์"

เชษฐาตะโกนเรียกก็ก้องออกไป ในขณะที่ไต่ลงไปตามทางลาด

นั่น ก็พลันเห็นลำไฟที่เดินส่องอยู่กับพื้นวัดฉายกราดสวนมาทางด้าน
พวกเขา ที่แล่นตรงลงไปพร้อมเสียงตะโกนตอบ

"คุณชายหรือครับ"

"ผมเอง! เกิดอะไรขึ้น?"

เสียงจ๊อกแจ้กดังขึ้นมาจากคนกลุ่มใหญ่ที่รวมอยู่เป็นเงาตะคุ่มอยู่
ฝั่งตรงข้าม ยังไม่มีคำตอบจากกรพินทร์ในขณะนั้นเพราะแลเห็นแล้วว่า
พรรคพวกที่ให้อยู่เฝ้าแคมป์ทั้งหมดกำลังลุยน้ำข้ามลำห้วยมา ไฟฉาย
หลายดวงส่องจ้าสว่างไสวไปหมด ทางฝ่ายเชษฐาณัน เมื่อใกล้เข้ามาจน
เกือบถึงตัว พร้อมกับส่องไฟก็พบว่าพราณใหญ่ และพวกพราณพื้นเมือง
ที่มาตัดหนามหวายทั้งหมด กำลังยืนมุงอะไรกันอยู่ใต้ต้นไม้ครบถ้วน
ไม่มีใครขาดหายไปเลย

กรพินทร์ผละจากวงนั้น ก้าวเข้าไปรับหน้าคณะนายจ้างของเขา

"เสียงปิ่นเมื่อตะกี้นี้ไซ้ไหม ที่ทำให้พวกคุณตกใจตามมาถึงนี้"

"ใช่! มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นนี่ คุณยังอะไร? พวกเราเป็นอะไรกันบ้าง
หรือเปล่า?"

ดาร์รินเสียงสั้นแต่ก็ใจชื้นขึ้นเมื่อเห็นทุกคนอยู่กันครบหน้า

"เรียบร้อยปลอดภัยดีทุกคนครับ ความจริงไม่น่าจะต้องลำบากมา
ตามเลย พวกเรากำลังจะกลับไปเดี๋ยวนี"

"คุณยังไม่ได้บอกเลยว่า คุณยังอะไร?"

จอมพราณอีกอักในลำคออย่างตัดสินใจไม่ถูก ครั้งแรกคิดว่าจะ
ปิดฝ่ายนายจ้างเสีย กลับเปลี่ยนไม่ให้อราบว่ามันได้เกิดเหตุการณ์อะไร

ขึ้นกับคนของเขาเหล่านี้ ก่อนที่เขาจะมาถึง แต่แล้วก็เห็นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะปกปิดไว้ เพราะถึงอย่างไรนายจ้างทุกคนก็ตามมาถึงที่แล้ว พอดีกับที่บุญคำกับพวกนี้ร้องบอกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ผีโป่งค่าง นาย! พรานใหญ่ยิงผีโป่งค่าง พวกเรากำลังหลงป่าหาทางออกไม่ได้ มันนั่งสะกดอยู่บนยอดไม้ พอดีพรานใหญ่ตามมาทัน สอยมันร่วงลงมานอนเหงแก่ออยู่"

"ผีโป่งค่าง อะไรงี้ มันเป็นอย่างไง?"

ฝ่ายนายจ้างที่เพิ่งจะมาถึง อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกันอย่างประหลาดใจ

แล้วชั่วชีวิตนั่นเอง ทุกคนก็มองเห็นสิ่งที่พวกพรานพื้นเมืองเอ่ยถึง นอนเป็นซากจมกกองเลือดอยู่ ด้วยความตกใจระคนอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าวในลักษณะรูปร่างของมัน

"เหมือนลิงใหญ่...ใหญ่กว่าอุรังอุตังหรือกอริลลาเสียอีก!!"

มาเรียร้องลั่น เมื่อมองเห็นได้ถนัด ส่วนเชษฐาคราวออกมาว่า

"ค่าง! รูปร่างเหมือนค่างทุกอย่าง แต่ทำไมตัวมันถึงใหญ่อย่างนี้"

ทั้งหมดเข้ามาดมกลิ่นดูอยู่อย่างตื่นเต้นฉงนฉงาย พุดกันแซดซักถามกันสับสนไปหมด เพราะยังไม่สามารถเข้าใจอะไรนัก ตลอดเวลาที่บุญคำทำหน้าที่อธิบายให้ฝ่ายเจ้านายฟัง และรพินทร์ยืนนิ่งอยู่那儿 แงสายจ้องไปที่ซากนั้นอย่างพิลึกแล้วเงยขึ้นมองหน้าจอมพรานแวบหนึ่ง จากนั้นก็ฉวยไฟในมือส่องขึ้นไปยังลำต้นอันสูงใหญ่ของกระบากที่แผ่เงาครี้มอยู่เหนือศีรษะทุกคนในขณะนี้ โดยไม่ปริปากคำใดทั้งสิ้น

กว่าที่คณะนายจ้างซึ่งทำหน้าที่ชักใช้พวกพรานพื้นเมืองจะรู้เรื่อง
ได้ตลอดว่ามันได้เกิดอะไรขึ้น ก็เป็นเวลาถึงพักใหญ่

"เป็นความจริงหรือ รพินทร์?"

เชษฐาหันขวับไปถามจอมพรานโดยเร็วภายหลังจากสอบซักพวก
นั้นด้วยความพิศวงใจที่สุด

รพินทร์ 'ไพรวัลย์' รู้สึกลำบากใจไม่ใช่น้อย ในการที่จะยืนยันอะไร
ออกมา สำหรับสิ่งที่พวกนั้นเล่าให้คณะเจ้านายฟัง

"ผมก็ยังงง ๆ อยู่ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้"

เขาตอบไม่เต็มเสียงนัก พร้อมกับถอนใจเบา ๆ

"แต่เท่าที่เห็น ขณะที่ผมถึงฝั่งโน้น เจ้าพวกนี้เดินเป็นบ้าเป็นหลัง
ไม่รู้รู้สึกตัวกันจริง ๆ จนกระทั่งผมยิงไอ้ตัวเวรนั้นหล่นลงมาแล้วมันแหละ
ถึงได้เป็นสถิติตั้งรู้สึกตัวกันขึ้นมาได้"

"แล้วคุณว่ามันเป็นตัวอะไรกันนี้ รูปร่างหน้าตาน่ากลัวเหลือเกิน"

ไชยยันต์ถาม

"ผมก็ว่ามันเป็นสัตว์ประหลาดหรือค่างขนาดใหญ่ นั่นแหละครับ
แต่บุญคำว่ามันเป็น 'โป่งค่าง' อันหมายถึงค่างชนิดหนึ่ง ตามความ
เชื่อของพวกพรานพื้นเมือง ผมเองในชีวิตก็ยังไม่เคยเห็นลิงหรือค่าง
ชนิดใดตัวใหญ่ขนาดนี้มาก่อน"

"ผีค่าง หรือโป่งค่างมันเป็นยังไง?"

ดารินงง ถามอย่างไม่เดียงสา จ้องหน้าเขาเขม็ง

รพินทร์ยิ้มฝืด ๆ

"ก็อย่างที่ตามบุญคำอธิบายให้คุณหญิงฟังเมื่อตะกี้แหละครับ พวกพรานป่าเขาถือกันว่าเจ้าสัตว์ชนิดนี้ มันครึ่งปีศาจครึ่งสัตว์ มีอำนาจในการสะกดคนหรือสัตว์ทั่วไปให้หลงป่าและหลับไหลไม่ได้สติ แล้วก็จะมาสูบเลือดในกายจนคนหรือสัตว์นั้นตาย ก็ได้ยินได้ฟังเล่ากัน มาแบบนี้มานานนม ในชีวิตพรานของผมไม่เคยพบตัวจริงของมันสักที วิญญาณไม่ถูกเหมือนกันว่ามันคืออะไรแน่ ยิ่งมันวิ่งเค้ก่ลงมาจากต้นไม้ เห็น ๆ อยู่ที่นี่ ผมก็เห็นอยู่ว่ามันเป็นค้างหรือสิงห์ธรรมาเนื่อเอง เพียงแต่หน้าตาน่ากลัวแปลกไป และตัวใหญ่หน่อยเท่านั้น ผมไม่เชื่อมาก่อน เหมือนกัน ว่ามันจะมีอำนาจในการสะกดคนแล้วลงมาสูบเลือด บุญ คำยืนยันว่ามันเป็น 'โป่งค้าง' คะหยื่นหรือส่างปากก็เชื่อเช่นนั้น แต่ตามดู แล้วว่าเคยเห็นตัวจริงมาก่อนหรือเปล่า ทั้งสามคนนี้ก็บอกว่าไม่เคยเห็น เพียงแต่เข้าใจเอาเองเท่านั้น"

"แปลว่าคุณเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน?"

"ผมไม่แน่ใจ ไม่อาจยืนยันได้อย่างที่บุญคำว่า"

"ก็ไหนคุณบอกว่า คุณเห็นพวกนี้เดินวนรอบต้นกระบากนี้อยู่ จะเรียก จะส่งไฟฉายอย่างไรก็ไม่รู้สึกตัวกันเลย"

"ครับ ผมเห็นเช่นนั้นจริง ๆ ยังอดแปลกใจไม่ได้อยู่จนเดี๋ยวนี้"

"ถ้าคุณไม่รู้อะไรเรื่องไอ้สัตว์ชนิดนี้มาก่อน คุณจะแก้ไขช่วยพวกนี้ ให้คืนสติรู้สึกตัวขึ้นมาได้อย่างไร พอคุณยิงมันร่วงลงมาตาย พวกนี้ก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาได้ไม่ใช่หรือ"

ไชยยันต์ชักอย่างประหลาดใจ พรานใหญ่เป่าลมออกจากปากเบา ๆ สีหน้ายุ่งยากอย่างไรพิกล กะพริบตาปริบ ๆ มองดูซากค้างใหญ่ตัวนั้น

"ผมบอกไม่ถูกเหมือนกัน สิ่งผิดปกติครั้งแรกที่ผมเห็นจากการเดินวนเป็นบ้าเป็นหลังของพวกนี้ ทำให้ผมเอะใจและไม่กล้าที่จะพรวดพราดข้ามฝั่งมา ผมฉายไฟส่องกราดไปรอบ ๆ บริเวณ แล้วก็เห็นมันนั่งตาวาวอยู่ อาจเป็นเพราะสัญญาณระยะแวงภัยของมันก็ได้อะไรสักอย่างให้ผมยังมันร่วงลงมาแล้วก็ปรากฏว่าพอมันตกลงมาตาย พวกนี้ก็รู้สึกตัวขึ้นมาได้ บุญคำบอกผมเหมือนกันว่า ถ้าผมหลวมตัวข้ามฝั่งเข้ามาอยู่ในรัศมีของร่มกระบาคนี้ ผมก็จะพลอยเดินวนอยู่ด้วยอีกคน"

คณะนายจ้างทั้งหมดมองหน้ากันเองอยู่ไปมาด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก

"นี่หมายความว่า ไอ้ตัวที่บุญคำเรียกว่า 'โป่งค่าง' นี่เองหรือที่ทำให้เจ้าพวกนี้ทั้งหมด มาเดินวนอยู่โคนต้นกระบากเป็นนานสองนานหาทางกลับไม่ถูก จนกระทั่งคุณตามมา และยังมันลงมากองอยู่ที่นี่"

เชษฐาถามซ้ำอย่างไม่แน่ใจ

"ก็อะไรเสียละนาย ไอ้ตัวนรกนี้แหละ ถ้าพรานใหญ่ไม่มาตามป่านนี้พวกบุญคำก็ยังคงมั่วกันอยู่ตรงนี้เอง ไปไหนไม่พ้นหรอก บุญคำเผลอตัวจริง ๆ ไม่นึกมาก่อนว่า ป่าที่แลเห็น ๆ โป่ง ๆ และอยู่ใกล้ที่เราจะพักเพียงแค่นี้ จะเจอดีเข้าถึงเพียงนี้ พรานใหญ่รู้เคล็ดไม่ยอมเข้ามาในรัศมีสะกดของมัน แล้วก็เอาปืนส่องเข้าให้ ถึงได้รู้สึกตัวขึ้นมา เชื้อ

เถอะนาย มันสะกดได้จริง ๆ ม่ายงั้นพวกบุญคำตั้งหกคนจะหลงพร้อมกันหมดทีเดียวหรือ"

"แปลก! แปลกเหลือเกิน"

คารินครางแผ่วเบา สิ้นศีรษะไปมา

"ดูซำกมันนี่ ก็สัตว์ประเภทลิงค่างธรรมดาตัวเอง เจอลูกปิ่นเข้าให้ก็ร่วงไม่เป็นท่า"

หล่อนทรุดตัวลงตรวจอยู่ที่บาดแผล รอยลูกปิ่นเข้าอย่างใกล้ชิด แล้วเงยหน้ามองนักโบราณชีวะศาสตร์สหายต่างผิวซึ่งบัดนี้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดได้โดยตลอด จากการแปลความของไชยยันต์

"เธอคิดอย่างไร เมย์ จากสิ่งแปลก ๆ ที่รพินทร์บอก รวมทั้งคำบอกเล่าของบุญคำ?"

มาเรียเบิกตาโต โคลงศีรษะซ้ำ ๆ

"เหนือความรู้สึกรู้สึกของฉันจริง ๆ น้อย แต่เท่าที่พอจะรู้มาบ้างนั้น สัตว์สามัญญธรรมดาบางชนิดมีอำนาจในการสะกดอยู่ในตัวของมันเองเหมือนกัน อย่างเช่นแมงมุมบางพันธุ์ ถ้ามันขึ้นไปเกาะอยู่บนพื้นเหนือศีรษะของคนที่กำลังนอนอยู่ รัศมีตรงเก้าสิบองศา คนคนนั้นจะรู้สึกอ่อนเปลี้ยง่วงงองทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ จนกว่ามันจะเคลื่อนย้ายผิดองศาไป อำนาจสะกดของเจ้าค่างใหญ่ตัวนี้ อาจอยู่ในหลักเกณฑ์เดียวกันนี้กระมัง..."

หล่อนยกไหล่ หัวเราะออกมาปว่า ๆ

"แต่ฉันดูมันว่า ไม่น่าจะเห็นสัตว์ประเภทดูดเลือดคนหรือสัตว์เลย

ถ้ากระโจนเข้าไปใส่หักคอ หรือฉีกอกเราซึ่ง ๆ หน้า มันก็จะทำได้โดยไม่ยากนัก ดูจากรูปร่างขนาดของมันซึ่งน่ากลัวกว่าอริสลาเข้าไป อย่างน้อยที่สุด พลังกำลังของมันก็ต้องมากกว่ามนุษย์ไม่น้อยกว่า 10 เท่า จากรูปร่างส่วนสัดขนาดนี้"

"ก็น่าคิดทีเดียว"

เชษฐาว่า จ้องเขม็งอย่างพิจารณาอีกครั้ง

"มันจะมีอำนาจสะกดได้จริงหรือไม่ก็ตาม แต่ถ้ามันคิดจะเล่นงานเราซึ่ง ๆ หน้าเมื่อไหร่มันก็จะทำได้อย่างสบายสำหรับ 'ไอ้ทโมน' นี่"

แล้วอดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ ก็แลไปทางพรานใหญ่ เหมือนจะสำรวจสีหน้าอ่านความรู้สึกภายใน บางสิ่งบางอย่างจากความคุ้นเคย ทำให้เขาอ่านออกว่ารปินทร์มีความไม่ปลอดภัยใจแฝงซ่อนอยู่อย่างไรพิกล แงซายนั้นเล่าก็ยืนสงบเงียบขมิ้มอยู่ตามลำพังคนเดียว โดยไม่ได้เอ่ยคำใดกับใครทั้งสิ้น ในระหว่างที่ทุกคนพูดกันจ้อกแจ้ก เพียงแต่ใช้ไฟฉายในมือ ส่องกราดไปรอบ ๆ รวบรวมป่าทั้งสูงและต่ำ

จอมพราน บัดนี้มองละไปตามจำนวนนายจ้างของเขาทุกคนตามลำดับ และมาสุดสิ้นที่แกซายคนสุดท้าย แล้วเอ่ยออกมาเบา ๆ ว่า

"นี่พวกเรามากันหมดทุกคนเลยหรือครับ ไม่มีใครอยู่ที่แคมป์เลยสักคนเดียว?"

"ใช่! ผมสั่งให้มากันทั้งหมดนี่แหละ ครั้งแรกก็ไม่ตั้งใจจะตามมาหรอก แต่พอได้ยินเสียงปืน ก็เลยสนใจเย็นอยู่ไม่ได้ โชคดีอยู่บ้างที่คุณทิ้งแกซายไว้ให้เป็นเพื่อนได้อาศัยนำทางมา ลำพังพวกผมปานนี้คงตาม

ไปหลงทางไหนก็ไม่รู้ ทั้ง ๆ ที่ความจริงระยะมันก็ไม่ไกลนัก"

อย่างน้อยที่สุดในความรู้สึกของรพินทร์ เชษฐาก็ทำได้ถูกต้องและดีที่สุดแล้ว คือถ้าจะตัดสินใจมา ก็ควรมาด้วยกันทั้งหมด โดยมีเงาชายเป็นผู้นำทางอย่างเช่นที่เป็นอยู่ และถ้าจะเยือกเย็น พอที่จะสงบรอฟังข่าวอยู่ที่แคมป์ก็ควรจะอยู่รวมกลุ่มกันให้ครบหน้าเช่นกัน ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแยกกันเป็นจำนวนปลีกย่อยออกไปอีก

"เอาละครับ ไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรหรอก เราย้อนกลับกันดีกว่า จะได้จัดการเรื่องที่פקของเราให้เรียบร้อยไป"

พรานใหญ่บอกกับกลุ่มนายจ้างของเขา แล้วสั่งให้พวกนั้นช่วยกันขนหามหาวยที่ตัดเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว เหล่านั้นรีบมุ่งหน้ากลับแคมป์โดยทิ้งซากของเจ้าค้างใหญ่ให้นอนตายอยู่ที่เดิมของมัน โดยไม่เสียเวลาไปใส่ใจอะไรกับมันอีก

ทั้งหมด 12 คน เดินจับหมูกันเป็นขบวน ข้ามมาฝั่งเดิมแล้วไต่ทางขึ้นเพื่อกลับทางเก่า หกคนของพรานพื้นเมืองร่วมมือด้วยเงาชายอีกแรงหนึ่ง ช่วยกันลากกองหามหาวยเหล่านั้นล่วงหน้าไปก่อน โดยฝายนายจ้างเดินคุมอยู่เบื้องหลัง

รพินทร์ทิ้งท้ายห่างอยู่ทางเบื้องหลัง เชษฐาก็กวาดฝักเท้าคอย จนลงมาเดินเคียงกัน

"รูปการณ์มันไม่ค่อยจะปลอดภัยไปร่อนักหรือยังไงผู้กอง?"

เชษฐากระซิบ

"ทำไมหรือครับ"

"ปัญหาเฉพาะหน้าของเราในขณะนี้ก็คือ เตรียมรับมือป้องกันเจ้าพวกเทอโรแดกทีลอยด์ ที่อาจแห่กันมาเล่นงานคืนนี้ แต่ผมรู้สึกว่ามันอาจมีปัญหาแทรกซ้อนที่น่าคิดกว่านั้นเสียแล้ว คุณก็คิดไว้แต่จะไม่พูด"

"เจ้าทโมนใหญ่ชนิดนั้น ไซ้ไหมครับ?"

"ใครจะบอกได้ว่า ถิ่นนี้เป็นดงของมันหรือเปล่า มีอยู่เป็นจำนวนสักกี่ตัว ผมไม่กลัวเรื่องอำนาจสะกดของมันหรอก แต่ออกจะไม่สบายใจอย่างไรบอกไม่ถูกเกี่ยวกับขนาดรูปร่างของมัน ถึงเป็นสัตว์มีสมองและฉลาด ยิ่งถ้าเป็นขนาดใหญ่อย่างไอ้ตัวที่คุณยิงไว้นั้น และรวมกลุ่มอยู่กันเป็นฝูงหรือกองทัพ เราลำบากแน่...อาจลำบากกว่าทุกครั้งที่แล้วมาก็ได้!"

"ผมก็ภาวนาอยู่เนี่ย ว่าขอให้มันมีเพียงไอ้ตัวนั้นตัวเดียวเท่านั้น!"

จอมพรานบอกนายจ้างเขาด้วยเสียงที่เบาที่สุด

ทั้งคณะกลับมาถึงบริเวณที่ตั้งแคมป์ภายในเวลาอันไม่นานนัก พวกนั้นช่วยกันลากกองหนามที่ชนกันมาล้วงหน้าขึ้นไปก่อนบนไหล่เนิน กลุ่มนายจ้างทั้งสี่และพรานใหญ่คงตามมาเบื้องหลังเช่นนั้น

แต่แล้วทันทีที่ตนเอง ทั้ง 5 คนก็สะดุ้ง เพราะอยู่ไม่อยู่ก็ได้ยินเสียงพวกพรานพื้นเมืองที่ลากกิ่งหนามขึ้นไปถึงปางพักก่อน ร้องกันเอะอะโวยวายแทบไม่เป็นภาษา

"เฮ้ย! นั่นอะไรอีกล่ะ?"

ไชยยันต์ตะโกนถามอย่างขงวัญหาย

เงาของคนสองคนวิ่งสวนลงมา ดูเหมือนจะเป็นบุญคำกับจัน ทั้งคู่กระโดดโลดเต้นโบกมือร่นไปหมด พร้อมกับตะโกนร้องเร่มา

"นายขึ้นมาเร็ว ๆ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!!"

สังหรณ์ร้ายที่ก่อกวนอยู่ในความรู้สึกมาก่อนแล้วของรพินทร์กับเชษฐา ทำให้ทั้งสองวิ่งปราดขึ้นไปโดยเร็ว ดาริน ไชยยันต์และมาเรียก็กวาดตามขึ้นมาติด ๆ

ไม่จำเป็นจะต้องซักถามข้อความ ภาพของบริเวณแคมป์ที่ปรากฏอยู่กลางสายตาคณะนี้ บอกถึงสิ่งวิกลจริตที่อุบัติขึ้นได้อย่างดีที่สุด ทำเอาทั้งหมดยืนตรึงตัวเองอยู่กับที่ คิดอะไรทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ คงมีพรานพื้นเมืองเท่านั้นที่พากันเอะอะโวยวายวิ่งร่นอยู่เช่นนั้น

ไฟกองใหญ่ที่ก่อไว้ ยังลุกโชติช่วงเป็นปกติดีอยู่ส่องแสงให้เห็นอะไรต่ออะไรได้ราง ๆ ตลอดบริเวณ

กระท่อมพักที่เตรียมก่อโครงมุงหลังคาไว้ เพื่อการรอเอาหนามมาสะกิดก็คงเรียบร้อยดีทุกประการ ไม่มีอะไรยับเยินเคลื่อนไหวไปจากเดิมเลย

แต่...

หีบห่อสัมภาระ อันเป็นปัจจัยสำคัญในการเดินป่าของคณะทั้งหมด ที่ตั้งกองรวมกลุ่มกันไว้ทางหนึ่ง รวมทั้งปืนยาวทุกกระบอกของพวกพรานพื้นเมืองที่วางรวมกันไว้ก่อนที่จะไปตัดหนามหวาย

อันตรธานไปหมดอย่างปราศจากร่องรอย!

มันสูญหายไปสิ้น แม้แต่คานไม้สำหรับหาบหาม หรือของ
ปลีกย่อยเล็กน้อยที่สุด เช่น มีดสักเล่ม หรือเศษเชือกสักเส้นหนึ่ง รวากับ
ว่าสิ่งของทุกชิ้นเหล่านั้นเกิดงอกขาขึ้นมาได้ด้วยตัวของมันเอง และเดิน
พาตัวเร้นหายไปหมดในระหว่างที่มนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตผละทิ้งแคมป์ไป

"มายก๊อด!!"

มาเรียร้องออกมา ตาเหลือก ส่วนดาบินนั้นแทบช็อค มีอาการ
คล้ายจะเป็นลม ถึงกับทรุดตัวลงนั่งอย่างหมดเรี่ยวแรงกับพื้น เซซฐา
ไชยยันต์ยืนขยี้ตาแรง ๆ แล้วเบิกขึ้นจ้องเหมือนจะให้แน่ใจที่สุด ว่าตา
ไม่ฟาดหลอกตัวเองไป

แกซายนั้นแม้จะไม่มีปฏิกิริยาเช่นไรปรากฏเด่นชัด แวตตาและสี
หน้าก็บอกได้ดีถึงความตระหนกตกใจขีดสุด ประสาททุกส่วนดูเหมือน
จะยัดนิ่งให้แข็งค้างอยู่เช่นนั้น รวากับถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ

รพินทร์ ไพรวลัยบอกรับตัวเองในฉบับพลันนั้นว่า **นี่คือ
วิกฤตการณ์สุดยอของชีวิตแห่งความเป็นตายของผู้ร่วมคณะทุก
คน ยิ่งกว่าการเผชิญหน้ากับมหันตภัยใด ๆ ทั้งสิ้นที่ผ่านมาแล้ว
มันผิดวิกลและอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายขีดสุดยิ่งกว่าทุกครั้ง
จากพฤติกรรมลึกลับที่ปรากฏให้เห็นอยู่**

เขายืนนิ่งอยู่กับที่ พยายามนับหนึ่งไปจนถึงสิบอยู่หลายเที่ยวเพื่อ
จะให้แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นอยู่นี้ไม่ใช่ฝันไป ตาอันคมกริบกวาดสำรวจไป
รอบ ๆ ทั้งตัว ตั้งสติพร้อม ระหว่างนี้ความเสียวขนาดเข็มตกได้ยิบยั้ง
เข้ามาปกคลุม คงได้ยินแต่เสียงไฟที่ลุกฮืออยู่ในกองเท่านั้น เสียงร้อง

ไวววายของพรานพื้นเมือง ก็ดูเหมือนจะพลอยสงบนิ่งเงียบกันไปด้วย
ราวกับจะนัดกันไว้

ขณะจิตต่อมา พรานใหญ่ก็เริ่มเคลื่อนไหวช้า ๆ ใช้ไฟฉายส่อง
ตรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด ไปยังบริเวณที่กองสัมภาระเคยตั้งวางไว้
ซึ่งขณะนี้ว่างเปล่าคงเหลือแต่ผ้าใบที่ปูพื้นภายในกระท่อม และหลังคา
ผ้าพลาสติกที่ขึงกันอยู่เบื้องบนเท่านั้น ที่พอจะเหลืออยู่ในรูปรอยที่จัดไว้
อย่างเดิม โครงกระท่อมใหญ่ที่ปลูกสร้างไว้ กับกองไฟสองกองเท่านั้น ที่
ไม่มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง

เชษฐากับไชยยันต์ เข้ามาหยุดยืนเงียบ ๆ อยู่ข้าง ๆ เขา นายจ้าง
ทั้งสองคงจะพูดอะไรไม่ออกในขณะนี้ ได้แต่กลอกหน้าอยู่ไปมา แล้วมา
เรียกจุดแขนดารินผู้แทบจะไม่มีกำลังทรงกายอยู่ได้เพราะความตกใจ
กลับเข้ามารวมกลุ่มสมทบ

"ไพรวัลย์ มัน...มันหมายความว่ายังไงกันนี้?"

หม่อมสาวลละล้าละลักขึ้น พรานใหญ่หัวเราะอี ๆ ในลำคอ
กระแทกเสียงอย่างหงุดหงิด

"ก็หมายความว่าอย่างที่เห็นอยู่นี่นะซิ!"

"นอกจากผ้าใบกับผ้าพลาสติกที่ทำกระท่อมนี้แล้ว เราไม่เหลือ
อะไรเลยสักอย่างเดียว ปืนกระสุน วัตถุระเบิด บัจฉัยในการดำรงชีพ
แม้กระทั่งเครื่องเวชภัณฑ์...ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทิ้งไว้ที่นี่หายหมดแล้ว"

นักมานุษยวิทยาสาว พูดเสียงเครือเหมือนจะร้องไห้

"ใช่! ไม่มีอะไรเหลือ แม้แต่เศษเชือกสักเส้นเดียว..."

รพินทร์พูดเหมือนจะกล่าวกับตนเอง ยกแขนขึ้นป้ายเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

"รพินทร์..."

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแหบแห้ง

"เป็นความผิดของผมเอง ที่ขัดคำสั่งของคุณ ก่อนไปตามพวกนั้น คุณกำชับให้เราอยู่เฝ้าแคมป์ทางนี้ แต่พวกเราตามคุณไปทั้งหมดเพราะเสียงปืน ความจริงงาชาก็ทวงไว้แล้ว แต่ผมไม่เชื่อเองไม่ได้เฉลียวคิด"

จอมพรานผีน้อยเฝ้ายาม ๗

"แต่ผมว่าคุณชายตัดสินใจถูกแล้ว หรือมิฉะนั้น ยังโชคดีอยู่ที่มีเหตุการณ์มาดลใจให้ออกจากที่นี่ไปตามผม และไปกันทั้งหมดทุกคนโดยไม่เหลือใครอยู่เลย ถ้ายังอยู่กันที่นี่ ไม่ทราบว่าจะในเที่ยวขากลับผมจะได้พบเห็นคุณชายกับพวกอีกหรือไม่"

"คุณ...หมายความว่า"

"ไม่ต้องสงสัยหรือครับ โปรดดูนี่..."

พร้อมกับกล่าว พรานใหญ่ส่องไฟฉายลงไปตามพื้นให้เจ้านายของเขาทุกคนเห็น

บริเวณพื้นที่ป่าดงดิบที่กว้างไกลถึงเกล็ดฟอสซิลเพื่อสำหรับเป็นที่พักนั้น ปรางค์กู่ลาดเลื่อนไปด้วยรอยตีนขนาดใหญ่เหยียบย่ำไว้ ลับสนเประไปหมด เป็นรอยตีนที่ดูผาด ๗ ว่าน่าจะเป็นตีนมนุษย์ แต่มันก็ไม่ใช่ แต่ละรอยมีส่วนยาวเกือบหนึ่งฟุตและกว้างร่วมหนึ่งทรวง น้ำหนักตัวอยู่บนฝ่าตีนทั้งสอง

รอยตีนเหล่านั้นปรากฏออกมาจากป่ารอบด้านไปหมดยกขบวนเข้ามาในบริเวณปางพัก ซึ่งขณะนั้นไม่มีฝ่ายมนุษย์เฝ้าอยู่เลย และก็ไม่มีอะไรจะต้องกังขาต่อไป สัมภาระสิ่งของทั้งหมดที่วางกองกันไว้ถูกขนย้ายเคลื่อนหายไป โดยเจ้าของรอยตีนพวกนี้เอง

ทุกคนก็ลงตรวจรอยแล้วรู้สึกล่าคอแห้งผากกันไปหมดไชยยันต์กระซิบออกมาแทบไม่มีเสียง

"ไอ้ทโมนชนิดเดียวกันกับที่คุณสอยร่วงมาจากต้นกระบากตรงห้วยนั้นใช่ไหม?"

"มันละครับ...ในเที่ยวกลับกันมานี้ คุณชายยังเปรย ๆ อยู่กับผมเลยว่า ถ้ามันมีอยู่แค่ตัวเดียวก็ดีไป แต่ถ้ารวมกลุ่มกันอยู่เป็นฝูง..."

เขาชี้มือไปยังรอยตีนอันย่ำสับสนเหล่านั้น เสียงขาดหายไปในล่าคอและทิ้งคำพูดให้ด้วนลงเพียงแค่นั้น

"มันชั่วระยะเวลาเพียงไม่เกินชั่วโมงเท่านั้น รพินทร์ ที่ผมผละออกไปตามฝ่ายคุณ"

"นานเกินพอเสียอีกครับ ที่มันยกพวกมาขโมยของเราที่แคมป์นี้ในกรณีว่ามันจ้องรอคอยจังหวะอยู่แล้ว ผมสงสัยอยู่เนี่ยว่า ถ้าบังเอิญคุณชายกับทุกคนทางนี้ไม่ออกจากแคมป์และมันบุกเข้ามาแบบนี้ จะเกิดอะไรขึ้น จากรอยตีนที่เห็นอยู่เนี่ยไม่น้อยกว่า 20 ตัว ขนาดใหญ่ทั้งนั้น ปีนห้ากระบอกของพวกคุณชายรับไม่อยู่แน่ อย่างเก่งก็จะได้กันได้เพียงแค่คนละนัดสองนัดเท่านั้น แล้วต่อจากนั้นมันก็จะถึงตัว... เพราะฉะนั้นผมถึงได้บอกว่าโชคดีที่สุดแล้วที่คุณชายตัดสินใจไปตาม

ฝ่ายของผม อย่างน้อยที่สุดเราก็ยังมีชีวิตอยู่รอด รวมกลุ่มกันได้ครบ
 ทั้ง 12 ชีวิต แม้อุปกรณ์ยังชีพส่วนใหญ่ทั้งหมดจะถูกมันขโมยไปก็ตาม"

เชษฐากัศริมิฬปากแน่น คนอื่น ๆ ก็อยู่ในสภาพมึนงง
 ประหลาดใจต่อเหตุการณ์จนคิดอะไรไม่ออกไปหมด พวกพราน
 พื้นเมืองระงับความตระหนกอกสั่นวิ่งวนกันเป็นสังคี่ลงได้แล้ว ต่าง
 ช่วยกันออกตรวจร่องรอยไปรอบ ๆ แค่มปีพร้อมกับพูดกันแซ่ ส่างปา
 เดินหน้าแห่งเข้ามาพูดอะไร่อย ๆ กับนายเหม่มของมัน เมื่อไชยยันต์
 ถามว่า

"ไอ้ซี้ลิ่งของคุณมันว่าอะไร?"

มาเรียกบอกว่า

"ส่างปาบอกว่า ไอ้พวกนั้นขโมยของไปทุกอย่าง แม้แต่บ้อง
 กัญชาของมัน"

"ไอ้กุดถึง อย่างอื่นไม่เสียดาย เสือกเสียดายบ้องกัญชา มันไม่
 ขโมยดับเอ็งไปด้วยนะดีเท่าไรแล้ว"

บุญคำซึ่งอยู่ใกล้ ๆ สบถออกมาอย่างหงุดหงิด

คารินดูเหมือนจะเป็นคนเดียวที่พูดอะไรไม่ถูกในขณะนี้หล่อนยืน
 ตัวสั่นเทารู้อนาคตได้ในทันทีว่า ความเลวร้ายมันจะอุบัติขึ้นสัก
 เท่าใด ปัจจัยในการดำรงชีพอื่นใดนั้นก็เว้นเสียเถอะ แต่ปีน
 เครื่องกระสุนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องเวชภัณฑ์ของหล่อนที่
 ถูกขโมยหายไปด้วยนั้น เป็นการชี้ชะตาอันแจ่มที่สุด จะรอด
 หรือไม่รอด จะอยู่กันไปได้นานสักปานใด ก็ด้วยปัจจัยสำคัญ

สองสิ่งนี้เท่านั้น

ทุกคนใช้ความคิดอย่างหนักหน่วงที่สุด

"สังเกตอะไรไหม ไพรวัลย์..."

มาเรียพูด

"มันเข้ามาเคลื่อนย้ายหรือขโมยข้าวของพวกเราไปอย่างมีระเบียบที่สุด ไม่ได้มีร่องรอยว่าร้อยคันหรือฉีกทิ้งหีบห่อให้เรียรวดตกหล่นเหมือนวิสัยสัตว์ทั่วไปเลย แต่พากันยกขบวนเข้ามาอย่างมีระเบียบเรียบร้อย พอมาถึงก็ชนลำเลียงสัมภาระของเราไปแต่ละห่อแต่ละกองทีเดียว และเก็บเอาไปจนเกลี้ยง ไม่มีรอยว่าจะทำลายของสิ่งใดด้วย นอกจากชนไปเฉย ๆ แบบขโมยที่น่าแปลกที่สุดคือ มันไม่ทำลายแต่ต้องกระท่อมที่เราสร้างไว้เตรียมจะพักนอนคืนนี้ ไม่ไปยุ่งกับกองฟืนหรือกองไฟอะไรทั้งสิ้น เข้ามาเอาแต่ของไปอย่างเดียว เหมือนกับอาการกระทำของคนไม่มีผิด"

ทุกคนเห็นด้วยกับข้อสังเกตของมาเรีย มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจไม่น้อยทีเดียว โดยพฤติการณ์ที่เห็นนี้

ระหว่างที่รพินทร์นั่งคิด ไชยยันต์ก็บอกว่า

"จริงด้วยน่าแปลกเหลือเกิน ความคิดหรือมันสมองแบบนี้ไม่น่าจะมีในสัตว์ดิรัจฉาน นี่แปลว่า มันมีแผนการอยู่เรียบร้อยแล้วที่จะขโมยของเราไปเสีย ปัญหาก็คือขโมยของเราไปเพื่ออะไร"

"แก้แค้นที่เราชิงพวกมันตายไปตัวหนึ่งกระมัง มันน่าจะรู้ดีว่าของเหล่านี้ จำเป็นในการยังชีพของพวกเราก็คงขโมยยึดไปเสียก่อน เป็นการตัดกำลังให้เราหายหน้าและขั้นต่อไปถ้าตายไม่ผิด มันก็จะบุกเข้าเล่น

งานซึ่ง ๆ หน้า"

ดารินเพิ่งจะปริปากออกมาได้

แต่พี่ชายผู้รอบคอบสิ้นศรัทธา

"เรายังทายอะไรไม่ถูกทั้งสิ้น แต่ที่รู้แน่ ๆ ก็คือเส้นตายมันขีดรอบตัวเราอีกแล้ว จากพฤติกรรมที่เห็นอยู่นี้ มันอาจจะไม่มีแผนอะไรเลยก็ได้ นอกจากธรรมชาติสันดานของสัตว์ประเภทลิงอย่างมัน พอเห็นเราทิ้งแคมป์ไม่อยู่ ก็ดอดมาขโมยของเอาไปเพราะความอยากรู้อยากเห็นและอยู่ไม่เป็นสุข"

"อะไรก็ช่างเกิดกะพี่ใหญ่ แต่แน่ ๆ ก็คือ พวกเราจะดำรงชีพกันอยู่ต่ออีกไม่ได้นาน ถ้าไม่ได้ปัจจัยสำคัญเหล่านั่นคืนมา มันเอา 'หัวใจ' ในการยังชีพของเราไปทีเดียว ไหนจะกระสุนไหนจะเครื่องเวชภัณฑ์ ต่อให้ไม่ต้องมารุกรานโจมตีอะไรเราอีกเลย แผนการเดินทางทั้งหมดของเราก็ต้องชะงักลงแล้ว ไปกันไม่รอดหรอก"

"อย่างเพิ่งวิตกวิจารณ์ถึงอนาคตที่ไกลออกไปก่อนเลยครับ ว่ากันถึงเดี๋ยวนี้ก่อนดีกว่า"

จอมพรานขัดขึ้นเสียงเครียด ๆ ภายหลังจากยืนสงบนิ่งอยู่หลายอึดใจ

"สิ่งที่เราจะทำได้ในขณะนี้ก็คือ หาทางป้องกันตัวเองให้รอดพ้นคืนนี้ไปก่อน ถ้ามันหวนกลับมาอีกในตอนนี้ เราจะตายกันหมดทันที ปัญหาอื่นค่อยว่ากันทีหลัง และผมไม่แน่ใจเสียแล้วว่า มันจะเป็นโป่งค้างชนิดเดียวกันกับที่บุญคำบอกหรือเปล่า"

กล่าวขาดคำ เขาก็ตะโกนเรียกพรานพื้นเมืองทั้งหมดเข้ามา
รวมกลุ่มเพื่อสังหารทันที โดยไม่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปอีกแม้แต่ิน้อย

คำสั่งของรพินทรก็คือ ให้คนเหล่านั้นแบ่งกำลังออกเป็นสองฝ่าย
พวกหนึ่งเร่งลงมือเอาหนามเข้าสะโครงกระท่อมใหญ่ที่สร้างไว้ตามแผน
เดิมในทันที อีกพวกหนึ่งให้ขยายกองไฟก่อกันไว้รอบทิศ ร่ายล้อมที่ปัก
เป็นรัศมีวงกลม แต่ละกองมีระยะห่างประมาณไม่เกิน 3 เมตร แล้วหัน
มาพูดโดยเร็วกับคณะนายจ้าง

"ถึงอย่างไร คินนี้เราก็ไม่มีทางติดตามมันได้ นอกจากพักสงบ
เชิงอยู่ในที่มันตรงนี้แหละ จนกว่าตะวันจะขึ้นพรุ่งนี้เจ้าพวกเทอโรซอร์
พันธุ์ดุเดือดที่เราเตรียมระวังกันแต่แรกนั้นเรื่องเล็กเสียแล้ว สัตว์พวก
นั้นไม่มีอันตรายอะไรกับเราน่าวิตกนัก เพราะถึงอย่างไรเรากำบัง
ปลอดภัยเพียงพอแล้ว แต่เจ้าสัตว์เหมือนลิงขนาดใหญ่ที่ย่องมาขโมย
ของเราไปเหล่านี้ เป็นปัญหาหนักที่สุด ถ้ามันย้อนกลับมาอีกในคินนี้
ผมเดาอนาคตไม่ถูกเลย เกรงจะรับมือไม่อยู่ เท่าที่เห็นหลักฐานอยู่
พวกมันอยู่กันเป็นฝูง หรืออาจเป็นกองทัพเลยก็ได้ สามารถทำการ
ร่วมกันได้อย่างสามัคคีพร้อมเพรียง และเต็มไปด้วยความฉลาดราวกับ
มนุษย์เราอาจตกอยู่ในภาวะเดียวกับครั้งเมื่อ 'สาบเขียว' เข้าโจมตีก็ได้
แต่เจ้าทโมนดำพวกนี้ร้ายกาจกว่า 'สาบเขียว' อันเป็นมนุษย์อย่าง
เดียวกับเราถึงสิบเท่า และเราก็ไม่มีอาวุธพอที่จะรับมือมันได้ด้วย

กระสุนส่วนใหญ่และระเบิดของเรานั้นยึดเอาไปหมดแล้ว เหลือแต่ปืนที่ติดมือพวกเราอยู่หกกระบอก กระสุนติดตัวก็คงไม่มากนัก"

ฝ่ายนายจ้างทั้งสี่คนจึงเพิ่งรู้สึก คิดถึงปัญหาเฉพาะหน้าขึ้นมาได้
 "ทุกคนตรวจสอบเดี๋ยวนี้ ใครเหลือกระสุนติดตัวอยู่คนละกี่นัด"

การสอบกระสุนเท่าที่พอมีติดตัวอยู่ในขณะนี้ ทำเอาทุกคนต้องใจหายลงอีกครั้ง กระสุนส่วนใหญ่ นั้น นอกจากจะบรรจุรวมกันอยู่ในหีบลังกระสุนกลางซึ่งถูกเจ้าพวกทมิฬไพรชนขโมยไปแล้ว ส่วนมากทุกคนมีสำรองไว้ในเป้หลังคนละ 20 นัดเป็นประจำ แต่โชคร้ายอย่างยิ่ง ยามหลังของทุกคนปลดออกจากตัวและวางกองรวมกันไว้ด้วย ในขณะที่ปลงหาบสัมภาระวางแคมป์ด้วยไม่คิดล่วงหน้าว่าจะมีเหตุฉุกเฉินใด ๆ ขึ้น เพราะฉะนั้นจึงเหลือติดตัวอยู่จริง ๆ ตามกระเป๋าสื่อและกางเกงกันคนละอีก 2 - 3 นัดเท่านั้น นอกเหนือจากที่บรรจุเต็มอัตราในไรเฟิลแต่ละกระบอก แม้แต่รพินทร์เอง ซึ่งจัดว่าเป็นคนรอบคอบที่สุดในเรื่องนี้ ก็มีกระสุนสำรองมัดรวมกันไว้ด้วยยางรัดของใส่ไว้ในกระเป๋าสื่อข้างละ 6 นัด รวมทั้งในปืนด้วย ไชยยันต์มี 4 มาเรียเหลืออยู่ 10 ในแมกกาซีน 5 และสำรองติดตัวอีก 5 แงซายเหลืออยู่ 10 นัดเช่นกัน ส่วนดารินหละหลวมกว่าเพื่อน .300 แม็กนัมของหล่อนมีกระสุนเฉพาะที่ติดอยู่ในตัวปืนแค่ 3 นัดเท่านั้น แต่มีกระสุนปืนสั้น .357 แม็กนัมที่บังเอิญทั้งปืนและกระสุนยังติดเข็มขัดอยู่อีก 22 นัด เชษฐากับไชยยันต์ก็มีปืนสั้นขนาด .44 แม็กนัมพร้อมลูกปืนติดเข็มขัดกันอยู่อีกคนละ 10 กว่านัด ส่วนปืนสั้นของรพินทร์และมาเรียติดอยู่ในย่ามอันถูกขโมยไปด้วย

รวมเบ็ดเสร็จกระสุนที่มีใช้สำหรับปืนทุกกระบอกเท่าที่เหลืออยู่มีไม่เกิน 90 นัด ทั้งไรเฟิลและปืนสั้นเป็นไรเฟิลขนาด .375 แม็กนัมของมาเรียกับนางชายคนละกระบอก .460 เวซ แม็กนัมของเชษฐา 1 กระบอก .600 ในโตรของไชยยันต์ .300 ของดาร์วินและ .458 ของรพินทร์รวม 6 กระบอก ปืนสั้นประจำตัวของเชษฐา ไชยยันต์ ดาร์วิน ที่บังเอิญยังติดเอวอยู่อีกคนละกระบอก

ส่วนปืนที่ถูกขโมยไปพร้อมกับสัมภาระทั้งหมด คือ .375 แม็กนัมของตาเฒ่าบุญคำ 30/60 ของเกิดกับเสี่ยคนละกระบอกและลูกซองหัวนัดแบบกึ่งอัตโนมัติที่จั่นถือกับแบบปั๊มแอ็คชั่นของคะหยิ่น โดยไม่นับปืนสั้นของรพินทร์กับมาเรียและลูกกรดสั้นของดาร์วินซึ่งหลงติดอยู่ในย่ามที่ถูกขโมยไปด้วย

"ช่วยละสิ เหลือปืนกับกระสุนสำรองกันแค่คนละ 2 - 3 นัดเท่านั้น โดยเฉพาะไรเฟิล ลูกปืนสั้นไม่ต้องไปนับมันละ ไม่มีความหมายอะไรเลยสำหรับสถานการณ์แบบนี้"

ไชยยันต์ครางอุ้

"ก็ยังดีว่าไม่เหลือเลยสักนัด ปืนยาวของเราทั้งหมดมีอยู่ 11 กระบอก ถูกมันฉวยเอาไปเสีย 5 เหลืออยู่ 6 ก็นับว่ายังบุญแล้ว เห็นจะต้องใช้สมองแทนปืนเสียแล้วละครับในครั้งนี่"

รพินทร์เอ่ยขึ้นอย่างปลอบใจ ฝืนยิ้มให้แก่ทุกคนซึ่งหน้าซัดไม่มีสีเลือด

"เอายังไงดี ผู้กอง?"

เชษฐาพยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ

พรานใหญ่ยกมือขึ้นชี้ปลายคาง มองไปยังกระท่อมซึ่งบัดนี้พวกพรานพื้นเมืองจัดการเอาหนามสะสมไว้รอบด้านอย่างหนาแน่นแข็งแรงเปิดเป็นช่องว่างไว้เพียงช่องเดียวสำหรับให้คลานมุดเข้าไปอาศัยภายในเป็นช่องแคบ ๆ พอดตัวผ่านได้ โดยมีกิ่งหนามอีกส่วนหนึ่งแทนประตูปิดเปิดส่วนรอบบริเวณขณะนี้ก็ลุกโชติไปด้วยกองไฟที่ก่อล้อมไว้เป็นแนว

"เราหวังไว้ว่ากองไฟเหล่านั้น จะเป็นรั้วด้านนอกกันล้อมพวกเราไว้ในคืนนี้"

เขาชี้บอก พร้อมกับกล่าวอย่างระมัดระวัง

"และพวกเราทั้งหมดจะเข้าไปหลบกำบังอยู่ในกระท่อมสะหนามนั้นอีกชั้นหนึ่ง ถึงอย่างไรก็ช่วยกันภาวนาให้ผ่านพ้นคืนนี้ไปเสียก่อน"

"ฝนอาจตกและไฟทุกกองจะดับ หรือต่อให้ลุกสว่างไสวอย่างนี้ก็ตามก็ไม่มีอะไรพิสูจน์ได้ว่าไอ้ทโมนพวกนั้นกลัวไฟหรือเปล่า อาจไม่กลัวก็ได้เพราะถ้ากลัวก็คงไม่บุกเข้ามาขโมยของในแคมป์ของเราไปได้ทั้ง ๆ ที่เราก่อไฟทิ้งไว้ แล้วอีกอย่างหนึ่งระยะที่ก่อไฟก็เว้นห่างกันพอที่จะให้มันเดินเลียกองไฟ ฝ่าเข้ามาจนถึงที่มันของเราได้ แล้วคิดหรือว่าเพียงกระท่อมสะหนามจะไปครนามืออะไรมัน ช่วยกันทิ้งตัวละที่สองที่เท่านั้น"

"ถ้ามันบุกเข้ามาถึงที่มันของเราและตะต่องหนามที่สะไว้เมื่อไหร่

เราจะยิ่งมั่นใจอย่างประณีตที่สุด ตัวละหนึ่งนัดจากกระสุนที่เรามีเหลืออยู่ทั้งหมด โดยยิงจากในที่มันออกไป ซึ่งระยะเผาชนขนาดนั้น เชื่อว่านัดละตัวคงไม่พลาด ถึงอย่างไรก็งหนามก็จะเป็นอุปสรรค ไม่ให้มันรื้อทลายกระท่อมของเราได้เร็วนัก และเข้ามาเจอกับปากกระบอกปืนของเราในระยะใกล้ที่สุด มันจะทู่เมื่กำลังกันเข้ามาตายจนกระสุนของเราหมดปืนทุกกระบอก ก็ช่วยอะไรไม่ได้แล้วหลังจากนั้น ที่พอจะอุ่นใจได้ก็คือ มันไม่อาจจู่โจมบุกทะลุเข้ามาถึงตัวเราได้โดยฉับพลัน เปิดโอกาสให้เรายิงได้อย่างถนัดที่สุดทีละตัว เพราะจะต้องเข้ามาติดหนามกันไว้ก่อน"

"จริงของรพินทร์"

ท่านหัวหน้าคณะมองเห็นความจริงในข้อนี้ภายหลังจากพิจารณาใคร่ครวญลักษณะอันมั่นคงแข็งแรงของกระท่อมสะพาน

"ถ้าเข้าไปหลบอยู่ในที่มันนี้เราพอมีทางจะสกัดกั้นมันได้จนกระสุนนัดสุดท้ายทีเดียว เพราะมันไม่สามารถจะบุกเข้ามาถึงโดยเร็วได้ พอยิงทัน ไม่ว่าจะบุกเข้ามาพร้อมกันสักกี่ตัวก็ตาม"

"ถ้าเช่นนั้นเราจะใช้กระสุนทุกนัดให้ได้ประโยชน์ที่สุดเมื่อเวลาจำเป็นนั้นมาถึง"

มาเรียพูดอย่างปลงใจแน่วแน่หันมาบีบมือปลอบใจเพื่อนสาว

"ให้มันรู้ไป น้อย ว่าพวกมันจะยกโขยงเข้ามาเป็นเป้ากระสุนเราจนครบทั้งเกือบ 90 นัดที่เหลืออยู่ ฉันคิดว่าถ้าโดนเรายิงคว่ำไปสัก 3 - 4 ตัวเท่านั้น โดยที่มันก็มองไม่เห็นว่าจะบุกเข้ามาให้ถึงตัวเราโดยเร็วได้"

อย่างไร มันคงจะต้องถอยไปเองระยะใกล้ ๆ ที่มันจะเข้ามาทลายรื้อ
หนามที่เราสะไว้ อย่าว่าแต่ไรเฟิลเลย ต่อให้ลูกปืนสั้นของเธอก็เชื่อว่า
เก็บได้นัดละตัวอย่างสบาย ขอให้ยิงเข้าชมองเถอะ เมื่อเราหลบอยู่ในที่
มันนี้ เราจะมีโอกาสเลือกยิงมันได้อย่างใจเย็นที่สุด"

"ฉันกลัวใจแทบจะบ้าตายอยู่แล้ว สัมภาระข้าวของสำคัญของเรา
ที่มันเอาไป จะทำยังไง อะไรก็ช่างเถอะ เครื่องเวชภัณฑ์ของฉันสำคัญ
ที่สุด ป่านนี้ไม่รู้พวกมันเอาไปทำลายย่อยยับไปหมดแล้ว ปืนกับเครื่อง
กระสุนก็เหมือนกันคงป่นปี้หมดไม่ได้คืนแน่"

"ใจเย็นไว้ครับ คุณหญิง ผมบอกแล้วว่าให้เราผ่านพ้นคืนนี้ไป
เสียก่อน ค่อยแก้ปัญหาขั้นต่อไปกันใหม่ ผมยังคิดหวังอยู่ว่ามันคงไม่ได้
เอาข้าวของของเราไปทำลายนอกจากจะเคลื่อนย้ายเอาไปซ่อนเสีย
เท่านั้น เพราะถ้าหากมันจะทำลาย ก็ไม่จำเป็นต้องขนไป มันทำลาย
ย่อยยับลงเสียทีนี้ได้ แต่เราไม่เห็นร่องรอยอะไรเลย หีบห่อแพ็กไว้
อย่างไรก็รู้สึกว่ามันจะขนไปทิ้งห่ออย่างเรียบร้อย ไม่ได้เปิดค้นกระจุย
กระจายให้เห็นเลย"

"แกซาย...!"

ดาวันร้องเรียกเสียงแหบแห้งไปยังร่างที่ยืนสงบนิ่งราวภาพปั้นหัน
หน้าออกไปยังราวป่าอันมืดมิดข้ามกองไฟออกไป ใบหน้านั้นหัน
กลับมาช้า ๆ แววกังวลไม่อาจซ่อนเร้นได้ ปรากฏให้สังเกตจากดวงตา
ทั้งคู่

"เธอเป็นคนห้ามพวกเราทุกคนไม่ให้ตามผู้กองไป แต่แล้วเธอไม่อาจขัดความต้องการของเราได้ และผลแห่งการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเราทำให้เกิดเรื่องร้ายขึ้นถึงเพียงนี้ เดียวนี้เธอไม่มีความคิดอะไรบ้างที่เดียวหรือ?"

"พวกเราทุกคนตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากเสียแล้วนายหญิง"

เสียงหัวลิกนั้นตอบเนิบช้า

"แต่ผู้กองรพินทร์ก็วางแผนไว้อย่างรอบคอบที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว แงซายไม่มีความคิดอันใดที่จะดีไปกว่านี้ แงซายรู้แต่เพียงว่านายใหญ่ตัดสินใจถูกแล้ว ที่บังคับให้แกซายนำออกจากที่นี่ไปตามผู้กอง ถ้าเราทั้ง 4 คนยังเฝ้ารออยู่ที่นี่ในขณะที่มันบุกเข้ามาในปางพัก เราจะตายกันทั้งหมด ไม่มีใครเหลือเลย!"

"แกน่าจะรู้ตัวล่วงหน้านะแกซาย เพราะขณะที่เราอยากจะตามผู้กองไป แกพยายามคัดค้านเราไว้ นั่นมันน่าจะแปลว่าแกอาจรู้ว่า ถ้าเราผละแคมป์ไป ชาวของทางนี้จะถูกมันมาดอดขโมยไปหมด แล้วทำไมแกไม่บอกเราเสียตอนนั้น"

ไชยยันต์ว่า

แกซายสันติริยะ

"นั่นเป็นแต่เพียงการยึดถือคำสั่งของผู้กองโดยเคร่งครัดเท่านั้น แงซายไม่อาจรู้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็มีสังหรณ์ร้าย สังหรณ์ที่บอกไม่ได้ว่า อะไรมันจะเกิดขึ้นทำนองไหน เราตามผู้กองไป และเราก็อยู่รอดได้ ดีกว่าที่เราต้องตายกันทั้งหมด เพราะอยู่เฝ้าของในขณะนั้น"

ชีวิตยังอยู่ เราก็ยังมีโอกาสที่จะแก้ไขปัญหาคต่อไป ไม่ว่าจะหนักสักเพียงใด ขณะนี้เรายังทำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น นอกจากสงวนชีวิตรักษาตัวไว้จนกว่าจะวันจะขึ้นอย่างที่คุณบอก ขอให้เจ้านายทุกคนเข้าไประวังตัวอยู่ในกระท่อมหนามนั้นเถิด แงซายจะขอรับหน้าที่เฝ้ายามอยู่ข้างนอกคอยเติมฟืนในกองไฟทุกกองไว้เอง ถ้าภัยจวนตัวใกล้เข้ามาก็จะตามเข้าไปที่หลัง"

อากาศเริ่มเย็นลงทุกขณะตามเวลาที่ล่วงผ่านไปภายหลัง
จากตรวจดูความมั่นคงของกระท่อมหนามที่มั่นคงแน่นใจแล้ว รพินทร์ก็ขอร้องให้คณะนายจ้างของเขาเข้าไปหลบพักอยู่ภายในกระท่อมนั้น พร้อมทั้งพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ซึ่งบัดนี้ปราศจากอาวุธปืนประจำมือเพราะถูกฉกเอาไปหมด คงเหลือแต่มีดเท่านั้น

เบื้องต้นจึงมีแต่เพียงแงซายคนเดียวเดินถือปืนเคลื่อนไหวเข้าไปตามแนวกองไฟล้อมรอบเหล่านั้ รพินทร์ยืนอัดกันซิการ์อยู่ตรงปากประตูกระท่อมหลบภัยคอยดูแลความเรียบร้อยจนกระทั่งนายจ้างและพรานพื้นเมืองของเขาทุกคนทยอยคลานมุดลอดเข้าไปภายในจนหมดสิ้น เขายังไม่มีความคิดที่จะเข้าไปในกระท่อมขณะนั้นก่อน แต่ก็ไม่สามารถขัดความประสงค์ของนายจ้างได้ เพราะเชษฐาเรียกให้ตามเข้าไปด้วยเนื่องจากยังมีเรื่องอีกมากมายที่จะวางแผนหารือ

ภายในกระท่อม ซึ่งมีเนื้อที่ประมาณ 6 - 7 ตารางเมตรนั้นมี

เหมือนอยู่ในถ้ำ แต่ก็กว้างขวาง และระบบการถ่ายเทอากาศได้
เนื่องจากฝาน้ำทุกด้านเป็นไม้โปร่งสะสมด้านนอกไว้ด้วยกิ่งหนาม
เมื่อสายตาสัมผัสกับความมืดภายในก็จะสังเกตเห็นรัศมีจากกองไฟราย
ล้อมเป็องนอก สองลวดรอยโปร่งเข้ามาได้แวบแวม พอจะเห็นกันได้
ตะคุ่ม ๆ พรานพื้นเมืองนั่งกอดเข่าเจ้าจุกกรรมหมูกันอยู่ทางฝั่งหนึ่ง ส่วน
กลุ่มนายจ้างก็รวมกันอยู่อีกทางฝั่งหนึ่งริมประตูทางเข้า มีมาเรียคน
เดียวที่ลงนอนเอนหลังชันเข้ากับพื้นอย่างไม่ยอมเก็บอะไรมาเป็น
อารมณ์ให้มากเกินไปนักตามวิสัยคนที่ไม่อินังขังชอบกับชีวิต นอกนั้น
ยังนั่งทรงตัวตรงกันอยู่ ปล่อยให้ความคิดแผดเผาสมอง

บัดนี้ทั้ง 12 ชีวิตอุปมาเหมือนคนที่หมดตัว และแทบจะไม่มี
ความหวังใด ๆ เหลืออยู่เลย อย่างว่าแต่สัมภาระอุปกรณ์ส่วนใหญ่เลย
แม้แต่เครื่องยังชีพประจำตัว ซึ่งตามปกติแล้วจะติดอยู่ในเป้หรือย่าม
หลังก็ไม่เหลืออยู่ อันเนื่องจากคาดไม่ถึงในเหตุการณ์ และวางใจปลด
ถอดออก สิ่งที่ยังพอเหลือตกค้างอยู่บ้างในขณะนี้ ล้วนเป็นสิ่งที่ติดมือ
หรือติดเสื้อผ้าขณะสวมใส่อยู่เท่านั้น

ทั้งหมดยังไม่มีอาหารตกถึงกระเพาะเลย สำหรับคำนี้และกิลิน
หวังเสียแล้ว เพราะแม้แต่เนื้อย่างรมควันอันเป็นเสบียงที่บรรจุไว้ในถุง
ตั้งใจไว้ว่าจะนำออกมาประกอบอาหารมื้อสุดท้ายของวัน ภายหลังจาก
วางแคมป์เรียบร้อยแล้ว ก็ถูกฝูงทโมนไพรหิวเอาไปเสียด้วย แต่เหตุการณ์
คับขันที่เผชิญหน้าอยู่ในขณะนี้ มันทำให้ทุกคนลืมนึกถึงเรื่องท้องไปได้
ชั่วขณะ

"ไอ้ชิบหายนรกจกเปรต ขโมยไปโมดทุกอย่าง สิ้นเนื้อประดาตัว
เลย เหลือแต่พริ้วเล่มเดียว"

ในความเจียนนั้น เสียงใครคนหนึ่งบ่นอุบอิบมาเบา ๆ จากกลุ่ม
พรานพื้นเมือง ก็คงจะเป็นบุญคำ ซึ่งนั่งเข้าสูงท่วมหัวเอามือกุม
กระบาลอยู่ในขณะนี้

"เราประมาทกันเกินไป และเหตุการณ์มันก็เกิดขึ้นอย่างคิดไปไม่
ถึงด้วย"

เชษฐากล่าวอย่างปลอบใจพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ซึ่งบัดนี้เต็ม
ไปด้วยความหงุดหงิดเดือดแค้น รำ ๆ จะบ้าเลือดกันไปตาม ๆ กัน

"พวกของบุญคำพากันไปตัดกิ่งหนามคิดว่าระยะมันใกล้และคง
จะรีบไปรีบมากันได้ในระยะสั้น ๆ เลยไม่มีใครสนใจเอาปืนประจำตัวติด
ตัวไปด้วย"

"พวกฉันก็เหมือนกัน คิดว่าถึงที่พักแล้ว ยามหลังติดตัวมันก็นัก
เกะกะ ก็ถอดออกวางกองหมด ครั้นพอเกิดเรื่องคว่ำปืนติดมือได้อย่าง
เดียวก็วิ่งตามไป มันถึงได้โอกาสขนของเราไปได้หมดแบบนี้ ก็ยังดีที่พอ
เหลือปืนอยู่บ้าง อีก 6 กระบอก"

"คนขโมยไป บุญคำไม่เจ็บใจเลย นี่ถึงมันขโมยปืนซะด้วย เกิดมา
เป็นไอ้ค้ายังไม่ปล่อยให้สัตว์ดิรัจฉานมันดูถูกถึงเพียงนี้"

"ก็ไหนว่าเราเก่งนักยังงี้ละ"

ไชยยันต์ว่าพร้อมกับหัวเราะหึ ๆ

"แค่ขโมยปีนกับของอื่น ๆ ไปได้นะยังดี มันก็จะขโมยตัวบุญคำไปเสียด้วยซ้ำ เดี๋ยวเป็นบ้าหลงทางกันอยู่ได้โคนคั่นกระบากนั่นปะไร ดีที่พรานใหญ่ตามไปแก้ไ้ได้ทัน ม่ายังน่ป่านนี้ก็คงถูกมันหิ้วเอาไปหมดแล้ว ทั้ง 6 คนนั้นแหละ"

"จริงของนายทหาร..."

ตาเฒ่าครางอ่อย ๆ เอามือลูบหัวอยู่ไปมา

"ไอ้พวกนี้มันลึงด่ามีฤทธิ์ สงสัยเป็นพวกนิลเพชร นิลพัท ทหารลึงพันธุ์ด่าเมืองขีดขินในเรื่องรามเกียรติ์ทั้งนั้น ไอ้พระรามเงชาของเรามาหมดท่าเลย เพราะศรพรหมมาสเตอร์ถูกขโมยไปเสียด้วย น่าชมกันแหละ อีคราวนี้"

การบ่นบ้าไปตามประสาของเฒ่าจอมกะล่อน ทำให้อารมณ์อันตึงเครียดของกลุ่มนายจ้างคลายลงบ้าง กลายเป็นขบขันอดหัวเราะออกมาไม่ได้

"ก็ไหนบุญคำว่า โป่งค่าง ประเภทดูดเลือดงิล่ะ?"

คารินถามปนหัวเราะ

"บุญคำก็พูดส่งเดชไปั่นเอง เคยเห็นตัวโป่งค่างจริง ๆ ที่ไหน เห็นมันมีอำนาจจิตสูงนั่งอยู่บนต้นไม้ ส่งกระแสจิตลงมาสะกดพวกของบุญคำให้เดินหลงป่าอยู่ได้ต้นไม้ได้ บุญคำก็นึกว่ามันเป็นโป่งค่างแต่นี้มันมาขโมยของเราไปหมด แล้วก็ยกโขยงกันมาเป็นฝูง คงไม่ใช่ผีโป่งค่างเสียแล้ว คงจะเป็นไอ้พวกคิงคองทโมนดำอย่างที่บุญคำเคยดูหนังขาย

ยาเขาเอามาขายนั่นแหละ...เฮ้อ! หิวข้าว...มันน่าจะออกไปลากเอาตัว
ที่พรานใหญ่ยิงตายไว้ตัวนั้นมาอย่างกิน แก่หิวแก่แค่น"

"เก่งจริงก็ออกไปเอาซิ พวกเราก็กินเหมือนกัน"

ไชยยันต์ทำ อุดพุดเล่นด้วยไม่ได้

บุญคำเงียบกริบไปในทันที แต่ชำเลื่องค้อนปะหลับปะเหลือก

"มาช่วยกันคิดสักนิด..."

ทันใดนั้น น้ำเสียงแผ่ว แต่เป็นงานเป็นการของมาเรียก็ดังแทรก
ขึ้นกลางคัน จากเจ้าของร่างผู้นอนนิ่งอยู่ในงาเม็ด

"กระท่อมที่เราหลบอยู่และหวังยึดเป็นที่มั่นนี้ ตอนที่มันบุกเข้ามา
ขโมยของเราที่นี่ เรายังไม่ได้ระดมเตรียมป้องกันไว้เลย เพียงแค่
กระชากกันคนละทีสองทีก็ถล่มพังหมด ทำไมมันจึงปล่อยไว้โดยไม่ตะ
ต้องเลย มีรอยเท้าของพวกมันเข้ามาเดินวนดูอยู่ใกล้ชิด ผ้าใบปูพื้นก็ดี
ผ้าพลาสติกที่ซึงกันหลังคาก็ดีมันน่าจะรื้อเอาไปด้วย หรือมิฉะนั้นก็ฉีก
ทำลายเสีย"

ทุกคนเงียบกริบและยอมรับว่าสะดุดใจอย่างแรงเข้ากับคำพูดของ
มาเรีย

เหม่มสาว ดึงกายลุกขึ้นนั่ง

"ไพรวัลย์ คุณคิดในข้อที่ฉันพูดนี้มั๊ยไหม?"

"ก็...น่าแปลกอยู่เหมือนกัน"

พรานใหญ่แบ่งรับแบ่งสู้

"จะเป็นไปได้ไหม...มันรู้อยู่แล้วว่า นี่คือกระท่อมที่พักของเราและมีเจตนาโดยตรง ที่จะให้พวกเราพักอยู่ที่นี่ จึงไม่ทำลายเสีย ทั้ง ๆ ที่มันจะทำ มันก็ทำได้ง่าย ๆ"

"อะไรที่ทำให้เธอคิดว่า มันจะมีเจตนาที่ดีกับเราถึงเพียงนั้น"

ดารินถามโดยเร็วอย่างไม่เข้าใจความคิดของเพื่อนสาวต่างผิว

มาเรียสันตึระ

"ฉันไม่ได้หมายถึงว่ามันจะมีเจตนาที่ดีต่อเรา ในการทิ้งกระท่อมไว้ให้ แต่หมายถึงเจตนาจงใจของมันโดยเฉพาะอะไรสักอย่างหนึ่ง เพื่อให้เราได้เข้าอาศัย"

"อย่าลืมว่ามันขโมยของของพวกเราไปหมด เท่าที่มันจะหยิบฉวยได้ที่เดียวนะ"

ไชยยันต์กล่าวมาอีกคนหนึ่ง

"ใช่! ตัดกำลังเรายังไงล่ะ มันรู้อยู่แล้วว่า ปราศจากอาวุธหรือเครื่องยังชีพจำเป็น เราจะเสียเปรียบมันทุกด้าน และในขณะนี้เราก็ตกเป็นเบี้ยล่างมันแล้ว เข้าที่คับขันที่สุด มิหนำซ้ำยังต้องมาออรวมกลุ่มอยู่ในกระท่อมที่ดูเหมือนกับว่ามันกำหนดไว้ให้เราอยู่เสียด้วย ถ้าไม่เป็นสิ่งแอบเสริมจนเกินไป ฉันอยากจะพูดว่านี่คือยุทธวิธีที่จะบีบบังคับให้ข้าศึกหรือฝ่ายตรงข้ามยอมจำนน ซึ่งมาจากสมองบงการ มีประสิทธิภาพขั้นมนุษย์ทีเดียว ถ้ามันไม่ใช่มนุษย์"

เชษฐาแม่มริมฝีปาก ดารินเบิกตาจ้องมาเรีย ส่วนไชยยันต์ร้องออกมาว่า

"เอ! น่าคิดเสียแล้วซิ อย่างที่เมย์พูด ถ้างานที่คนของเราหลงป่า การที่รพินทร์ต้องออกมาตาม และพวกเราพลอยติดร่างแหตามไปทั้งหมด ด้วย ก็ล้วนแล้วแต่น่าจะเป็นแผนที่มีน้าวางไว้แล้วละซิ คือต้องการให้เรา ผลุนผลันทิ้งแคมป์ไปกันหมดจะได้ออกมาขโมยของทางนี้"

"ก็ต้องลองช่วยกันคิด เพื่อว่ามันจะมีอะไรที่น่าจะเป็นไปได้บ้าง อย่างลืมนะว่าเดี๋ยวนี้เรารู้ชัดแล้วว่า มันไม่ได้มีอยู่ตัวเดียว แต่มีอยู่เป็น ผุ้ง จะมากสักเท่าไรก็สุดที่จะเดา ถ้าคิดจะเล่นงานกันซึ่ง ๆ หน้า ต่อให้ เรารวมกลุ่มกันอยู่และมีเครื่องมือพร้อม มันพวกกันเข้ามาพร้อมกันทุก ด้านชั่วไม่กี่พริบตาเท่านั้น พวกเราจะถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปหมด แต่ทำไมมันถึงไม่ทำอย่างนั้น ออกอุบายเพียงชั้นแรกมาขโมยยุทธ ปัจจัย และเครื่องยังชีพไปเท่านั้น นี่ก็น่าจะแสดงแล้วว่า มันประสงค์ เพียงต้องการบั่นทอนกำลังของเราลงก่อนเท่านั้น เพื่อวัตถุประสงค์ ลึกลับอะไรของมันสักอย่างหนึ่ง"

ไม่ทันจะขาดคำของมาเรีย ฮอฟมัน ป่าอันเคยสงบเงียบรอบด้าน ก็ปรากฏเสียงไหวสวบสาบอย่างมีเลศนัย ทุกคนกำลังพูดกันอยู่ ชะงัก เงียบหึ่ง คะหยื่นกับส่างปาเอาหน้าตะแคงลงแนบกับพื้น แต่นั่นไม่ จำเป็นเพราะชั่วจิตใจต่อมานั่นเอง ทุกคนก็สามารถบอกได้จากสำเนียง ที่ได้ยิน

คล้าย ๆ ทหารเป็นกองร้อย เคลื่อนขบวนเข้ามารายล้อมแคมป์ที่ พักไว้รอบทุกทิศ เป็นการเคลื่อนเข้ามาอย่างมีระเบียบไม่เบาจนถึงกับ ย่องเงียบ แต่ไม่หนักถึงกับตึงตังโครมครามนัก

"เห็นจะไม่มีเวลาให้คิดนานเสียแล้วละครับ เพราะต้นเหตุที่เราคิด
มันถึงตัวเราเสียแล้ว"

รพินทร์ ไพรวลย์พุดแผ่วเบา พร้อมกับลากไรเฟิลคลานมุดช่อง
ประตูออกไป ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับร่างของเงาชายซึ่งยืนอยู่ปลายสุดของ
ริมกองไฟด้านหนึ่ง กำลังก้าวถอยหลังช้า ๆ ในมือกระชับไรเฟิลแน่น ตา
จ้องไปเบื้องหน้าไม่กะพริบ

ในกระท่อมไหวตัวพริบ แต่เชษฐาร้องเร็วปรือ

"นั่งอยู่กับที่ เราจะฟังคำสั่งรพินทร์อย่างเดียวเท่านั้น!!"

ท่ามกลางแสงไฟที่ก่อไว้ ลูกเป็นเปลวสว่างโชนรอบปางพัก
เงายายจะมีความรู้สึกเช่นไร รพินทร์ ไพรวลย์ ไม่อาจทราบได้
แต่ตนเองบัดนี้ ภาพที่ปรากฏกับสายตาทำให้หัวเข่าอ่อนแทบ
หมดสิ้นกำลังวังชาไปในบัดนั้น

ราวป่ารอบทิศในรัศมีวงกลม ปรากฏร่างดำทะมึนแหวกพง
ไม้ไผ่ออกมาเต็มพืดไปหมด แต่ละร่างเหล่านั้นอย่างย่อมนที่สุด
ก็มีส่วนสูงขนาดเขาเมื่อยืนในลักษณะสองขา แขนยาวเลยเข้า
ปักปยุไปด้วยขนสีดำสนิท และดูใหญ่โตล้ำสัน บอกให้ทราบถึง

พละกำลัง แผลงอกและช่วงไหล่ปานนักมวยปล้ำ

หมึกควายขนาดใหญ่ที่สุดก็ยังคงไม่ทรหดอดทนเท่า

มินำเข้าอาการเคลื่อนไหวก็บ่งให้ทราบชัดว่า ว่องไวปราดเปรียว ประดุจปรอท อันเป็นคุณสมบัติของสัตว์ประเภทลิงไม่จำเป็นจะต้องใช้ เขี้ยวอันแหลมคมที่โผล่ยื่นออกมาจากริมฝีปากเหล่านั้นเลย รพินทร์ สามารถบอกได้ทันทีว่า เพียงแต่พละกำลังจากสองแขนมันแต่ละตัว พวกนั้นก็อาจฉีกร่างกายมนุษย์ออกได้เป็นชิ้น ๆ อย่างสบาย

บุญค่าน่าจะพูดส่งเดชของแกออกมาได้อย่างถูกต้องกับความจริงเท่าที่เขาแลชัดกับตา ณ บัดนี้แล้ว เจ้าพวกนี้มันน่าจะเป็นทหาร พระรามแห่งนครขีดขิน ในเรื่องรามเกียรติ์เสียเป็นแน่ มันคือลิงชนิดไม่มีหางขนาดใหญ่ที่สุด...ใหญ่กว่ากอริลลาอย่างมาเรียกว่า!

แงซายก้าวถอยหลังในขณะที่พรวนใหญ่ก้าวออกไปเบื้องหน้า ทั้งสองกระทบชนกันเบา ๆ

"อย่าเพิ่งยิงเป็นอันขาด"

รพินทร์กระซิบลอดไรเฟิลออกมา

"มันเอาเราแน่ ผู้กอง ล้อมไว้รอบปางพักเราเลย แล้วบีบเข้ามาทุกทิศมากมายเหลือเกิน..."

แงซายกระซิบเช่นเดียวกัน จ้องตาไม่กะพริบ

"เฉยไว้ อย่าเพิ่งกระโตกกระตาก หรือทำอะไรให้ผิดปกติขึ้นทั้งสิ้น"

ทั้งสองยืนปักหลัก หันหลังชนกัน ถือไรเฟิลชูขึ้นสูงสี่สิบห้า องศาอย่างระมัดระวังเตรียมพร้อมประสาทเขม็งเกลียวเครียดจนแทบ

ไม่ยอมหายใจ ระหว่างที่กวาดตาไปในรัศมีรอบตัว ซึ่งบัดนี้เงาทะมึน
เหล่านั่นค่อย ๆ เคลื่อนใกล้แนวกองไฟเข้ามาทุกขณะ ป้าทุกด้านไหว
ยวบยาบลู่เอนไปหมด

มันเคลื่อนขบวนหรือเคลื่อนทัพเข้ามาอย่างมีระเบียบที่สุดราวกับ
จะอยู่ภายใต้บังคับบัญชา หรือคำสั่งจากแม่ทัพนายกองของพวกมัน
กันเอง ไม่สามารถจะนับได้ในขณะนี้ว่ามีจำนวนสักเท่าใด แต่ดำมืดเต็ม
ไปหมดทั้งป่า

จากเงาที่แลเห็นเพียงตะคุ่ม ๆ เริ่มจะชัดถึขึ้นทุกที เมื่อใกล้กอง
แนวล้อมของไฟเข้ามา แล้วฝูงทมิฬไพรเหล่านั้นก็มาหยุดตั้งขบวนห่าง
กองไฟออกไปประมาณ 4 - 5 เมตร ห่างจากรพินทร์กับเงชาย ผู้ยืนอยู่
ในกลางบริเวณปางพักไม่ถึง 15 เมตรโดยรัศมีรอบตัว

"ถอยไปคอยระวังอยู่ที่ปากกระท่อม"

เขากระซิบสั่งเงชายต่อไปเบาที่สุด ราวกับเกรงว่ากระแสเสียงใด
ๆ ก็ตามทีกระโตกกระตากออกไปถึงหูของพวกมันจะทำให้วินาทีนรก
อุบัติขึ้นฉะนั้น

"เกิดอะไรขึ้นไม่ต้องห่วงฉัน รีบหลบเข้าไปอยู่ในที่กำบังโดยเร็ว
ที่สุด บอกทุกคนอย่าให้ใครยังขึ้นก่อนทั้งสิ้น"

"แล้วผู้กอง..."

"ฉันจะดูท่าที่มันก่อน ถึงอย่างไรก็เฝ้าตามเข้าไปทันไม่ต้องห่วง!"

สหาศึกของเขาในทุกสถานการณ์คับขัน ค่อย ๆ ก้าวถอย
หลังทีละก้าว ผละห่างจากที่เดิมเข้าไปจนถึงปากประตูกระท่อม แล้ว
ทรุดกายลงคุกเข่าอย่างแผ่วเบา เชษฐาคลานออกมาบนพียงพาบครึ่ง
ตัวก่อนแล้วตรงปากทางเข้านั้น ในมือทั้งสองประทับ .460 เวฯ แม้กฯ
ส่วนในกระท่อมปากกระบอกไรเฟิลอีกสามกระบอกก็ไพล่ลดรอยไหว
ของผนังสะพานออกมาจัดพร้อมอยู่แล้ว เพื่อเตรียมยิงคุ้มกันให้
พรวนใหญ่

ทุกคนหัวใจเต้นรากับพระย้ากลองเพล

"ผู้กองสั่งไม่ให้ยิง จนกว่าเขาจะยิงขึ้นเป็นคนแรก"

แกซายพูดเบาที่สุดในลำคอบอกกับนายใหญ่

"ไม่ต้องห่วง พวกเราในนี้ทุกคนรู้ดีว่าควรจะทำอย่างไร ว่าแต่
มันผ่านกองไฟเข้ามาไหม แกซาย"

เจ้าคนใช้พิเศษแยกเขี้ยว

"แกซายอ่านใจมันไม่ออก นายใหญ่ แต่เราทุกคนเข้าเส้นตาย
แล้ว!"

"แล้วนั่นผู้กองเขยีนดูมันอยู่ทำไม ทำไมไม่ถอยกลับเข้ามา
รวมกันอยู่ในกระท่อมนี้"

"แกซายก็อ่านใจผู้กองไม่ออกเหมือนกันในครั้งนี้ รู้แต่ว่าถ้าปืนลั่น
ขึ้นเมื่อไร เมื่อนั้นมันพรวดเข้าเล่นงานเราทันที"

เชษฐากำชับสังดาวัน ไชยยันต์และมาเรีย ให้คุมเชิงในรัศมี
รอบตัวของรพินทร์ตามเดิม แล้วตนเองก็คลานออกมานอกกระท่อม

อย่างระมัดระวัง

"นายใหญ่อย่าออกมา!"

เงซายร้องเบา ๆ

"แกอยู่ตรงนั้นแหละเงซาย คอยระวังให้ฉันกับผู้กองด้วย"

ท่านหัวหน้าคณะบอก แล้วจรถเท้าเข้ามาจนถึงตัวจอมพรวน ซึ่ง
ยังยืนนิ่งอยู่ในลักษณะเดิม

"คุณชาย..."

"ผมเอง...ถอยเถอะ รพินทร์..."

"เดี๋ยวครับ ให้ผมดูที่มันอีกนิด อาการของพวกมันพิกลอยู่ ยังไม่มี
ท่าทีว่าจะเข้าเล่นงานเราเดี๋ยวนี้ นอกจากจะล้อมไว้เฉย ๆ"

"ติดกองไฟกระมัง มันคงรอให้ไฟมอดลง"

"ก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน แต่ท่ามันแปลกมาก ยกขบวนเข้ามัล้อม
เราเงียบ ๆ อย่างมีระเบียบที่สุด อย่าเพิ่งให้ใครยิงขึ้นก่อนเป็นอันขาด"

"ผมกำชับไว้ทุกคนแล้ว"

ขณะจิตที่พวกมันยื่นล้อมดูฝ่ายมนุษย์อยู่ด้วยอาการเป็นดุษณี
ต่อมาก็ค่อย ๆ ปรากฏเสียงคำรามครอกครากเบา ๆ อยู่ในลำคอแล้ว
แยกเขี้ยวยิงฟันสลอน เริ่มเคลื่อนไหวด้วยอาการหลอกล่อ ชูตะคอกอัน
เป็นวิสัยของวานร

ครั้งแรกก็เป็นไปอย่างเบาบางก่อน แล้วก็เริ่มจะหนักหน่วงขึ้นทุก

ขณะ จนกระทั่งปรากฏเสียงอื้ออึงไปหมดทั้งป่ายามวิกาล กระซกทั้ง
ต้นไม้รอบด้านหึหะบัน บางต้นถอนรากถอนโคน แสดงกิริยา
อาละวาดดุร้าย ช่มชู้ขวัญป่าสะเทือนอยู่ครืนโครม แลดูสับสน
จำละหวั่นไปหมด รวากับแผ่นดินจะถล่มทลาย ผงคลีตลบคลุ้งเป็นควัน
มัวไปทั่ว แต่ก็ยังไม่มีตัวใดบุกกล้าผ่านแนวกองไฟเข้ามา คงตื่นเร่งตื่น
กาสำแดงอิทธิฤทธิ์รกรกรไชกอยู่นอกเขตกองไฟเท่านั้น

รพินทร์เริ่มถอยหลังสะกิดเชษฐาให้ถอยตามด้วย จนกระทั่ง
มาหยุดยืนอยู่ปากทางเข้า ตาจับไปยังภาพแวดล้อมของฝูงทมิฬไพร
รอบด้านโดยไม่ยอมละ

"เข้าประจำที่มันเกิดครับ ถ้าจะไม่ได้การเสียแล้ว"

เขาบอกเอามือปิดเป็นสัญญาณไปทางเบื้องหลัง

เชษฐาถอยลอดช่องเข้าไปก่อน ต่อมาก็เป็นเงาและเขาเป็นคน
สุดท้ายที่ค่อย ๆ คลานถอยหลังมุดตามเข้าไป แต่ยังหมอบสังเกตท่าที่
คาอยู่ปากประตูครึ่งตัว พร้อมทั้งจะลากหนามกองใหญ่ที่เตรียมทำไว้
เป็นประตูเข้ามาปิด

พรรคพวกที่อยู่ภายในกระท่อมทุกคนยามนี้ เลือดในกายแทบจะ
จับเป็นก้อนแข็งจากภาพและเสียงที่เห็นอยู่นั้น

"มันเล่นสงครามจิตวิทยา เข่าประสาธเราเข้าให้แล้ว ให้มันบุก
เข้ามาเสียเดี๋ยวนี้ ยังดีกว่าชู้ตะคอกหลอกอยู่แบบนั้น"

ไชยยันตร์รองออกมาอย่างเหลืออด ขยับจะลั่นไกปืนตูมออกไป แต่
มาเรียตะครุบมือไว้ได้ทันห้ามเสียงหลง

"อย่าเพิ่ง! ยิ่งเมื่อไหร่ มันจะถึงตัวเมื่อนั้น"

"ก็ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ทนไม่ไหวแล้ว!"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ตะโกนก้อง

เซษฐาโดดเข้าตะครุบตัวไว้อีกคน แย่งไรเฟิลมาส่งให้บุญคำถือไว้

"แกจะบ้าหรือ ไชยยันต์! ให้มันถึงวินาทีสุดท้ายจริง ๆ เสียก่อน
เราอาจรอดตายก็ได้ ถ้าไม่ทำอะไรลงไปไง ๆ"

ไชยยันต์ได้สติรู้สึกตัวอีกครั้ง เจ็บกริบไปในทันทีนั้น ขบگرام
แน่น ทุกคนประสาทตึงเครียด แทบจะขาดสะบั้นไปด้วยความรื้อนรุ่ม
กระวนกระวายใจต่อเหตุการณ์ที่คาดหมายไม่ถูก

พอเห็นฝ่ายมนุษย์ล่าถอยเข้าไปรวมกันอยู่ภายในกระท่อมที่มัน
กลางที่พักกันหมด พวกมันก็สร้างซาสรรพสำเนียงอันโกลาหลวุ่นวาย
และการเคลื่อนไหวกันอย่างซุกม่นลงอีกครั้งเหมือนจะได้รับสัญญาณ
บงการจากเจ้าตัวหัวหน้าที่ควบคุมมาเพื่อดำเนินแผนคืบหน้าต่อไป
อย่างใดอย่างหนึ่ง คงได้ยินแต่เสียงครอกคราก ส่งภาษาร้องบอกกัน
คล้ายจะเป็นภาษาพูดของมัน

ต้นไม้และกิ่งไม้ขนาดเขื่อง ๆ หลายท่อน ถูกพวกมันกระชากถอน
และหักทิ้งเหวี่ยงโยนข้ามเขตแนวกองไฟเข้ามาในบริเวณกลาดเกลื่อน
ไปหมด บางขณะยังแถมด้วยก้อนดิน หรือหินโต ๆ ขนาดครก ซึ่งถูก
ระดมขว้างเข้ามาด้วยแต่ก็ดูไม่รุนแรงอะไรนัก เป็นอาการข่มขู่वाद
อิทธิพลพลังศักดิ์ดาของมันเสียมากกว่า

"เอ๊ะ! มันจะเอาอย่างไรกับเราแน่..."

ดารินคราวออกมาเหงื่อแตกซิก แม้อากาศจะเย็นเยือก

"ประเดี๋ยวก็รู้ รอให้ไฟไหม้ลงกว่านี้อีกหน่อยเท่านั้น"

เซซฐาบอก

"ทำไมเราไม่ฉวยโอกาสยิงให้ตายลงก่อนสักตัวสองตัวระหว่างที่
กองไฟของเรายังลุกโชติมองเห็นอะไรถนัดอยู่อย่างนี้บางที่อาจทำให้มัน
แตกถอยไปได้"

ราชสกุลสาวมีความคิดเช่นเดียวกับไชยยันต์

"ใจเย็น ๆ ไว้ครับ คุณหญิง ผมบอกแต่แรกแล้วว่าเราเห็นจะต้อง
ใช้สมองแทนลูกปืนเสียแล้ว ถ้ายิง และมันแตกพ่ายถอยไปตามที่หวังก็
ดีไป แต่ถ้าเป็นการยั่วให้มันบุกทะลุเข้ามาเร็วยิ่งขึ้น โอกาสแก้ไขของ
เราจะน้อยลง ผมไม่คิดว่ามันจะกลัวกองไฟของเรา จะบุกเข้ามาเมื่อไหร่
ก็คงเข้ามาได้ เพียงแต่มันยังต้องการแคล้วคลาดอยู่ข้างนอกก่อนเท่านั้น"

แล้วก็จริงตามที่พรานใหญ่ตั้งข้อสังเกต

ท่ามกลางสายตาของฝ่ายมนุษย์ที่จ้องตะลึงตาไม่กะพริบอยู่ที่มัน
นั้น ประมาณ 4 หรือ 5 ตัวจากฝูงของมันที่ชุมนุมล้อมแน่นอยู่เบื้องนอก
บัดนี้ค่อย ๆ เดินผ่านแนวกองไฟที่เว้นระยะช่องห่างกันพอสมควรนั้น
ล่องเข้ามาภายในบริเวณลานอาณาเขตที่ปัก แต่ละตัวที่ผ่านลำเข้ามามี
ขนาดใหญ่มหึมา ขนาดเดียวกับบรพินทร์ยิ่งร่วงลงมาจากต้นกระบาก
ทั้งสิ้น ลักษณะจะเป็นไอ้หัวโจกนายฝูงที่ควบคุมกันมา

อาการผ่านแนวกองไฟล้อมของฝ่ายมนุษย์ เป็นการผ่านเข้ามา

อย่างหน้าตาเฉย ไม่มีวีแววจะหวาดกลัวสะทกสะท้านกับรัศมีเปลวไฟ
ในกองอย่างใดทั้งสิ้น ผิดกับธรรมชาติของสัตว์ป่าทั่วไปราวกับคน
อาศัยเดินผ่านเข้ามาทางช่องว่างระหว่างกองไฟนั้นอย่างสบาย
ลักษณะเดินของมันโหยงตัว เอามือยาวเหยียดทั้งสองระมากับพื้น ซึ่ง
เป็นลักษณะการเดินของลิงใหญ่ประเภทปราศจากหางทั้งหลาย แต่พอ
ยืดอกยืนสองขาขึ้นสุดช่วงเหยียดก็ตระหง่านเงื้อมทะมัดมืนทึนป่านหกฟุต
บั้งร่างใหญ่ขนาดคะหยิ่นหรือเงายามิดทีเดียว

พวกมัน 4 - 5 ตัวเหล่านั้น เมื่อผ่านแนวไฟเข้ามาได้ ก็เดินสวนกัน
เพ่นพ่านพร้อมกับส่งเสียงซู่คำรามในลำคอเบา ๆ ตามริมบริเวณกองไฟ
ชายลาน ประเดี๋ยวหันไปส่งเสียงครอก ๆ อยู่กับพรรคพวกที่ล้อมมุงอยู่
เบื้องนอก ประเดี๋ยวก็หันมาทำปากยื่น เชิดหน้ามาทางกระท่อมที่มนุษย์
เข้าไปหลบภัยตั้งมั่นอยู่ บางตัวก็ทำอาการข่มตัวอยู่กับพื้นแล้วตีลังกา
กลับหลังอยู่แผลลว ๆ

"ซิบหายละซินาย มันไม่กลัวไฟจริง ๆ ด้วย"

บุญคำร้อง ตาเหลือก

"ทำยังงี้ดีละ รพินทร์ มันกล้าเข้ามาได้จริง ๆ นั่นแหละ!"

เชษฐากับกลุ่มนายจ้างทุกคนตกใจแทบสิ้นสติ ละล้าละลัก
ออกมา

"โปรดเชื่อกผม!! อย่าเพิ่งยิง จนกว่ามันจะเข้ามาแตะต้องหนามที่
เราสะกระท่อมนี้เมื่อไหร่ ก็เมื่อนั้น"

จอมพรวนย่ำคำหนักแน่นที่สุด ตาจ้องจับดูอาการของเจ้าพวก

หัวหน้า ที่ผ่านเข้ามาเดินเฟ้นผ่านในบริเวณ สังเกตอากัปภิกิริยาของมัน
ทุกขณะจิต

"ดูนั่น นาย มันลากปิ่นของเรามาด้วย!!"

ทันทีนั้น จันก็ร้องไวยวายขึ้น

ทุกคนแลออกไปก็เห็นได้พร้อมกันหมด เจ้าตัวที่ถูกล้าผ่านแนว
กองไฟเข้ามาเป็นตัวสุดท้ายของชุดนั้น ลากวัตถุดำ ๆ ยาว ๆ อะไรชนิด
หนึ่งติดมือเข้ามาด้วย แสงไฟส่องให้เห็นชัดว่าสิ่งนั้นคือลูกของเบราร์นิง
กึ่งอัตโนมัติประจำมือของจันนั่นเอง มันลากติดมือเข้ามาเหมือนลากไม้
ท่อนเล็ก ๆ แล้วยกขึ้นเหวี่ยงกราดฟาดอากาศอยู่ไปมา โดยถือทาง
ปลายลากล้องไว้ส่งเสียงตะคอกคำรามไปพลาง มีอาการเหมือนจะ
ฟาดปิ่นลงกับพื้นตรงหน้าให้แหลกย่อยยับไปคามือ แต่ไม่ถึงกับฟาดลง
จริง ๆ คงทำด้วยอาการยั่วหลอกอยู่เช่นนั้น

มาเรีย ฮอฟมันแทบลมไผ่

"โอ! พระเจ้า...โปรดเถิด อย่าให้มันทำลายปิ่นของเราเสียเลย"

หล่อนพึมพำออกมาโดยไม่รู้สีกตัว

ไชยยันต์นั้นทั้งเดือดแค้นและตระหนกต่อเหตุการณ์เสียจน
กลายเป็นอารมณ์ขันหัวเราะออกมา

"มันจะหวดปิ่นของเราไปก็ช่างมันเถอะ สำคัญอย่าเลือกเอา
ปิ่นของเราเองมายิงใส่เราก็แล้วกัน จัน! ปิ่นแก้วบรรจุลูกพร้อม ขึ้นลำไว้
แล้วไม่ใช่หรือ"

"ครับ นายทหาร"

"เจ้าประคุณ..."

ไชยยันต์บนบาน

"ขอให้ปีนลั่นตุ้มขึ้นมาสักทีเถอะ ให้อพวกลิงว้ายร้าย!!"

ใครจะมีความรู้สึกอย่างไรขณะนี้บ้าง ก็เหลือที่จะทราบได้ สำหรับพรานใหญ่รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น เขากำลังจัดดูปฏิภพของเจ้าทหารพระรามพันธุ์ดำเหล่านั้ด้วยความพิเคราะห์ใคร่ครวญหนัก มันน่าจะมีคามหมายอะไรแฝงอยู่ในอากัปกิริยาของพวกมันอยู่ไม่น้อยทีเดียว เพียงแต่จะเปล่ลอกหรือไม่เท่านั้น เพราะถ้าจะว่ามันมุ่งมาล้อมเพื่อพิฆาตทำลายมนุษย์ในกลุ่มนี้ทั้งหมด มันก็ไม่มีคามจำเป็นอย่างไรเลย ที่จะต้องรอรั้งอยู่เช่นนี้จะพวเข้าถึงตัวเสียเมื่อไหร่ก็ได้ จากปริมาณอันเป็นกองทัพมากมายซึ่งยกกันมาเต็มป่า จะว่ากลัวอำนาจของไฟ บัดนี้ก็พิสุจน์ออกไปแล้วว่า มันไม่ได้กลัวเลยจนนิดเดียว มีหน้าซ้ำ อาวุธปืนที่พวกมันดอดขโมยเอาไปก่อนแล้ว เดียวนี้มันก็ยังลากติดมือมาทำการยั่วเหยให้เหินเชิงเยาะเย้ยเสียอีกทำนองว่าตกอยู่ในกำมือยึดครองของพวกมันแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นความนัยเหล่านี้ ล้วนน่าจะเป็นผลมาจากสมองที่เจริญเหนือชั้นดิรัจฉานธรรมดาทั้งสิ้น

ยังไม่ทันจะสร้างจากตะลิ่งงัน ฝ่ายมนุษย์ทั้งหมดก็ชนหัวลูกชันขึ้นมาอีก เมื่อเห็นเจ้าตัวหนึ่งเข้าไปเอามือเขี่ยเล่นที่ดันพื้นในกองไฟอันลุกโชติช่วงอยู่ โดยจับทางด้านนอกซึ่งยังไม่ติดไฟแล้วก็ลากออกมา

เปลวไฟติดส่วนปลายสุดือรารกับใต้ ถือแกว่งเล่นอยู่ในมือ

"โอ้ย! อีแบบนี้มันเผากระท่อมคลองเราทั้งเป็นได้แล้ว นาย! ลงลากฟืนติดไฟออกมาได้ยั้งั้น"

รพินทร์วัดปิ่นขึ้นไหล่ในพริบตานัน จ้องศูนย์ไปยังอกของเจ้าตัวที่ทะลึ่งคว้าฟืนติดไฟขึ้นมาถือแกว่งในมือ เขาปลงใจเด็ดขาด ถ้ามันถือค้อนนั้นปรีเข้ามาใกล้กระท่อมหรือแสดงอาการอื่นใดให้เห็นว่า มันจะใช้ไฟเผาที่มันเมื่อใด เขาจะยิงมันทันที ผู้ร่วมคณะทุกคนที่มีปืนอยู่ในมือก็ปฏิบัติเช่นเดียวกันอย่างใจหายใจคว่า เจียบงันกันไปหมดในวาระนั้น

ก็น่าประหลาดไม่น้อยอีกเช่นกัน เจ้าตัวที่อุตริตั้งไฟออกมาจากกอง ไม่สำแดงอาการโנםเอียงชวนให้คิดว่ามันจะเอาไฟเข้ามาจุดเผากระท่อมเสียเดี๋ยวนี้อย่างที่เข้าใจกันแต่แรก มันเขม่นมองมาที่กระท่อมกวัดแกว่งไฟเล่นอยู่พักใหญ่ก็โยนฟืนเข้าไปในกองตามเดิม

มิหนำซ้ำฟืนค้อนไหนที่ถูกไฟกินมอดจนเหลือส่วนโคนโผล่ล้าออกมานอกกอง มันยังเสือกซุนเข้าไปเพิ่มเติมในกองให้เสียอีกด้วย ทำเอาฝ่ายมนุษย์อำปากค่าง ไม่อาจคาดคะเนสิ่งใดได้ถูก งงจนอัศจรรย์ใจกันไปหมด

"ไพรวัลย์ มันมีอาการพิกลอย่างที่คุณว่าจริง ๆ แหละ มันเป็นสัตว์ไม่กลัวไฟ หรือเข้าใจอำนาจของไฟได้อย่างนั้น แล้วมันจะเอาไฟเข้ามาเผากระท่อมเราเสียเมื่อไหร่ก็ได้ เมื่อกันี้ตอนที่ยมันหยิบไฟขึ้นมาฉั่นก็ึกว่ามันเอาแน่แล้ว แต่ทำไมมันถึงไม่ทำ มิหนำซ้ำยังสุมไฟซุนฟืนให้เสียอีกด้วย"

มาเรียพูดเสียงสั่น กระพริบเปลือกตาถี่ ๆ ขณะที่จ้องเขม็งไปยังไอ
ทหารพระรามเหล่านั้น

"นั่นสิ! แล้วมันบุกเข้ามาได้จนถึงบริเวณของเราแล้วมันก็น่าจะ
เข้ามาถึงกระท่อมเราได้ด้วย แต่นี่มันมีอาการเหมือนจะยึดบริเวณเฉย
ๆ โดยไม่เล่นงานเราในชั้นแรกหัก"

เชษฐาพูดอย่างตึงงโดยเร็วเสริมขึ้น

รพินทร์ตอบอะไรใครไม่ได้ทั้งสิ้นในขณะนั้นป้ายแขนเข็ดเหงื่อบน
หน้าผาก ซึ่งแตกพลั๊ก ลดปืนจากอาการที่จ้องจ้องจ้องเมื่อจิตใจที่แล้วลง
นอนพักพบบาคาอยู่ปากประตูพิจารณามันเงียบ ๆ อยู่อีกพักใหญ่ เจ้า
พวกที่ผ่านแนวกองไฟเข้ามา ก็คงอยู่ในอาการเดิม ๆ ของมัน โดยไม่มี
อะไรจะส่อไปในทางร้ายเพิ่มขึ้น พวกมันนั่งบ้าง เดินบ้าง วนเวียนกันอยู่
ริมกองไฟด้านในราวกับจะเป็นแคมป์พักของพวกมันกันเอง หรือ
มิฉะนั้นก็เป็นบริเวณยึดครองที่มันกุมอำนาจไว้โดยสิทธิ์ขาดแล้ว นาน ๆ
จะหันมาทำท่าขู่ตะคอกมาทางกระท่อมเสียทีหนึ่ง

ส่วนไพร่พลส่วนใหญ่ที่ล้อมอยู่เบื้องนอก ก็คงชุมนุมเป็นแนว
วงกลมอยู่ตามเดิมเหมือนจะตรึงกำลังไว้อย่างเหนียวแน่นป้องกันไม่ให้
ฝ่ายมนุษยชาติฝ่าวอกไปได้ แต่ก็ไม่มีใครกล้าล่องเข้ามาในบริเวณเพิ่มเติมอีก
คงมีแต่เจ้าตัวใหญ่ ๆ อันเป็นจำฝูงที่บุกเข้ามาในชุดแรกเท่านั้น เสียง
เขย่าต้นไม้หักทั้งกิ่งและขู่ตะคอกโครกครากดังอยู่เป็นระยะ

"ผมไม่คิดว่า มันมีเจตนาจะฆ่าเราเสียแล้วละครับ"

ในที่สุด พรานใหญ่เอ่ยขึ้น

"แล้วถ้าฉัน มันยกมาล้อมเราอยู่อย่างนี้ทำไม?"

"ผมก็กำลังคิดอยู่และอยากจะเชื่อว่า ในระหว่างเส้นเป็นกับเส้นตายนี้ บางทีเราน่าจะมีทางเลือกได้ ถ้าเราคิดออกพฤติกรรมของมัน ตรงกับข้อสังเกตของมนุษย์ที่ตั้งไว้แต่แรกแล้ว นับตั้งแต่มันยอมเข้ามาขโมยของของเรา แล้วทิ้งกระท่อมไว้ให้โดยไม่รื้อทำลายเสีย"

"ภาษาชาวป่าชาวเขาทุกแขนง ก็ล้วนแล้วแต่พูดได้ทั้งนั้น ทำไมคุณถึงไม่หยุดพูดภาษาลิงไว้บ้างนะ จะได้ออกไปเป็นทูตเจรจา ถามความดูซิว่ามันจะเอาอย่างไรกับเรา"

คนพูดคือน้องสาวคนสวยของนายจ้าง คนฟัง ฟังแล้วถึงกับกระเด็นน้ำลายลงคอผิด ๆ

"นั่นนะซิครับ ถึงว่า...ผมก็เสียใจจริง ๆ ที่ไม่ได้หยุดพูดภาษาลิงไว้แต่ไม่เป็นไร ถึงอย่างไรมันก็เป็นสัตว์ในพิภพโลกนี้เหมือนกัน น่าจะมีภาษากลางอะไรสักอย่างที่ทำให้ผมกับพวกมันพอจะใช้เป็นสื่อกลางเข้าใจกันได้ ทุกคนโปรดระวังคุมเชิงอยู่ในนี้ตามเดิมก่อนนะครับ ผมจะออกไปเจรจามันเอง ผมก็เชื่อเหมือนกันว่ามันคงอยากจะเจรจากับเราโดยสันติวิธี ม่ายงั้น คงไม่มีพฤติกรรมแบบนี้หรอก"

ว่าแล้วเขาก็ขยับตัวอีกครั้ง แต่เซษฐากดที่ต้นขาไว้

"คิดดีแล้วหรือ รพินทร์ ที่จะออกจากที่มันนี่ไป ก็เห็นอยู่ทนโต้นั้นแล้ว ว่ามันเพ่นพ่านเต็มบริเวณด้านในของเราหมดแล้ว"

"ผมมีความเชื่อมั่นอยู่สองอย่างครับ อย่างแรก คือถ้าผมไม่ทำอะไรมันก่อน มันก็คงยังไม่ทำอะไรผมเหมือนกัน อย่างที่สอง ถ้าเกิด

จำเป็นหลีกเลี่ยงไม่ได้ พวกมันที่ใกล้ชิดผมที่สุดเพียง 6 ตัว พวกเรา
ทั้งหมดคงจะช่วยยิ่งหยุดยั้งไว้ได้ทัน เปิดโอกาสให้ผมเผ่นกลับมาถึงที่นี่
ได้ ก่อนที่พวกมันส่วนใหญ่จะฮือเข้ามา ระหว่างที่ผมเดินออกไป โปรด
ระวังเตรียมปืนคอยยิงคุ้มกันไว้ด้วยก็แล้วกัน"

"เอางั้นรี?"

ท่านหัวหน้าคณะยังไม่แน่ใจนัก จ้องหน้าเขาเขม็ง

"เอายังงี้แหละครับ เราจะได้หยั่งท่าทีของมันให้แน่ใจขึ้นอีกว่ามัน
จะเอายังไงกับเรา"

"ถ้าฉันบอกแผนให้แน่นอนเสียก่อน พวกเราอาจตื่นเต้นหรือตกใจ
เกินไป ดีไม่ดียิ่งออกไปเสียก่อนเวลาสมควรก็ได้ แล้วแผนการจะกลับ
ตาลปัตรไปหมด"

"เอางี้ครับ ผมจะเสี่ยงอีกครั้ง ทิ้งไรเฟิลของผมกระบอกนี้ไว้ให้บุญ
คำเพื่อให้เป็นปืนคุ้มกันอีกกระบอกหนึ่งในที่มันนี่แล้วก็ขอสับสันของ
คุณชายหรือคุณไชยยันต์ให้ผมสักกระบอกหนึ่งเท่านั้น จะเดินออกไป
ให้มันเห็นว่ามือเปล่า ไม่ได้มีอาวุธออกไปด้วย แล้วดูซิ! ว่ามันจะทำ
ยังงัยกับผม"

"เออละ ผมเข้าใจในข้อนั้น แต่ไหนลองบอกซิว่า คุณมีหลักเกณฑ์
เชื่อมั่นอย่างไรว่า จะออกไปส่งภาษารู้เรื่องกับมันได้ มันเป็นสัตว์ เรา
เป็นคน ถ้าคุณอธิบายให้ผมพอใจไม่ได้ ก็ไม่จำเป็นต้องออกไปเสี่ยง ตั้ง
มันดูท่าที่มันอยู่ในนี้แหละ"

"ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ผมจะเลือกหลักเกณฑ์อะไร แต่มี

ความมั่นใจว่า สัตว์ทุกชนิดมีธรรมชาตินิสัย และสัญชาตญาณในการรับรู้เข้าใจความของมันได้เอง ซึ่งอาจเข้าใจกับคนได้เหมือนกัน ถ้าเราพยายามจะเข้าใจกับมัน อีกประการหนึ่งเจ้าลิงพวกนี้ก็เป็นสัตว์ฉลาดมาก อย่างที่เราเห็นอยู่แล้ว ซ้ำยังน่าจะมีแผนการอะไรสักอย่างหนึ่งที่วางแผนที่ดำเนินกับเราสำคัญที่สุดก็คือ ผมจะไม่แสดงให้มันเห็นว่าผมจะออกไปต่อสู้หรือทำอันตรายอะไรมัน แล้วดูท่าทีซิว่า มันมีการเคลื่อนไหวอย่างไรต่อไป การเคลื่อนไหวคือใบหน้าของมัน บางทีอาจช่วยให้เราอ่านเจตนาของมันได้"

เชษฐาซึ่งใจแล้วถอดปิ่นสันที่ติดเอวอยู่ส่งให้เขาทั้งเข็มขัด

"ตกลง ทางฝ่ายเราจะรอดูผล ถ้าคุณยิงเมื่อไหร่เราก็ยิงเมื่อนั้น"

จอมพรานรับเข็มขัดของปิ่นของนายจ้าง เอามาคาดเอวไว้ แล้วส่ง .458 ไปให้บุญคำ ขณะนั้นเองดารินก็ท้วงมาอ่อย ๆ ว่า

"ฉันพูดเล่นหรือกะ ไม่ได้มีเจตนาที่จะให้คุณไปส่งภาษาลิงกับไอ้ทโมนพวกนั้นเลย ถ้ายังงั้นละก็อยู่ในที่ของเราดีกว่า ฉันไม่แน่ใจว่าจะยิงคุ้มกันให้คุณทันเวลาหรือไม่ ถ้ามันเกิดจะนึกอยากกรูมกันฉีกเนื้อคุณขึ้นมาในกรณีที่คุณไปฆ่าพวกมันเข้าก่อนตัวหนึ่งตรงลำห้วยนั้น"

รพินทร์หัวเราะ พูดให้เป็นเรื่องเล่นขบขันว่า

"ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณหญิง บางทีมันมุ่งเข้ามาล้อมให้เราจมนอยู่ที่นี่ อาจต้องการยื่นเงื่อนไขต่อคณะของคุณหญิงเพื่อขอตัวผมไปเป็นเชลยมันเพียงคนเดียวก็ได้ เพราะผมไปทำผิดฆ่าพวกมันตายเข้า ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ผมก็ยินดีที่จะเป็นนักโทษของมัน พวกเราทุกคนจะได้

ปลอดภัย"

พร้อมกับกล่าวจบ จอมพรานผลุบออกไปสู่บริเวณเบื้องนอก
กระท่อมอีกครั้งอย่างระมัดระวัง

ทันทีที่เหลือบเห็นการโผล่ล้ำของมนุษย์ ออกจากกระท่อม
ที่หนีเข้าไปรวมกันอยู่ ไ้ทโมนไพรตัวเชื่อง ๆ ที่ป่วนเปื้อนอยู่เหล่านั้นส่ง
เสียงถี่ ๆ สั่น ๆ ในลำคอคล้ายจะร้องบอกกันแล้วหันขวับมาจ้องให้
ความสนใจในทันที พวกมันมองเขม็งมาเป็นตาเดียว บ้างยืนตระหง่าน
สองขาจ้งก้า บ้างลงคุ่มตัวสี่ขา กับพื้นขยับโยกอยู่ไปมา ทำปากยื่น
หน้าผากเริด อาการเดียวกับลิงวอกที่ทำหลอก

รพินทร์มอหมายตาไปที่พวกมันทุกตัว อย่างไม่ยอมให้ตัวไหน
พ้นการสังเกตไปได้ในรัศมีการกวาดตาของเขา ทั้ง 6 ตัวใหญ่ เรียงราย
เป็นเส้นหน้ากระดานแนวกว้างอยู่เบื้องหน้าเขายังไม่มีตัวไหนที่จะแสดง
อาการว่าโอบตลบมาเบื้องหลัง ซึ่งพอจะช่วยให้มองเห็นการเคลื่อนไหว
ของมันทุกตัวได้ถนัด

ด้วยสติพละกำลังใจที่คุ่มมัน รพินทร์ก้าวออกไปอย่างเข้มช้า ทำ
ที่เหมือนเจตนาจะให้มันเห็นว่า เขาเดินเข้าไปหามันอย่างปกติที่สุด
ไม่ได้เป็นศัตรูอย่างใดทั้งสิ้น ปีนสันของเขษฐาอยู่ในช่องข้างเอว ถึง
อย่างไรในวินาทีสำคัญที่สุด เชื่อว่าคงจะกระชากออกมาทัน และ
อานุภาพขนาด .44 แม็กนั่ม ในระยะยิงเผาขนเช่นนี้ก็ควรจะทำให้มัน
ผงะหลังไปได้ สำหรับเจ้าตัวแรกที่จะจู่เข้าถึงตัวเขา ส่วนหลังจากนั้นก็

ฝากชีวิตไว้กับไริเฟิล 6 กระบอกของพรรคพวก โดยตนเองจะทิ้งตัวลงนอนราบกับพื้นทันที

มันมีอาการลังเลเหมือนจะอ่านใจ อ่านดูท่าที่เขาอยู่เช่นกัน ระหว่างที่พรานใหญ่เคลื่อนใกล้กลุ่มของมันเข้ามาเป็นลำดับอย่างไม่แสดงว่าจะมาร้าย ขณะเดียวกัน ก็ไม่ส่อว่าจะหวาดเกรง พรันพริ้งอะไรกับอาการขู่หลอกนั้น เจ้าตัวไหนที่เขาส่งสายตาจ้องมันอย่างจริงจังก็เริ่มเคลื่อนไหวถอยห่างออกไปคุ่มเชิง ด้วยสัญชาติริระแวงภัยเช่นกัน

รพินทร์เริ่มใจชื้นขึ้นในทันทีนั้น ภายหลังจากจับเคล็ดได้ ขณะเดียวกันก็ต้องระวังการเคลื่อนไหวของตนเองทุกฝีก้าว ถ้าเขาเซสะดุดหรือทำอะไรให้กระโตกกระตากผิดปกติขึ้น ก็ไม่แนใจเหมือนกันว่ามันจะพริบเข้าถึงตัวหรือไม่

ทางด้านในกระท่อม ไริเฟิลทั้งหกกระบอกกำหนดแบ่งหน้าที่กันไว้เรียบร้อยแล้ว ศูนย์ของแต่ละกระบอกเหล่านั้น จับจ้องตามการเคลื่อนไหวของเจ้าทโมนทั้งหกอยู่ทุกขณะจิต รอเวลาที่จะแผดคำรามขึ้น เมื่อความจำเป็นสุดยออดมาถึงเท่านั้น เซชฐานัดแนะทุกคนไว้เรียบร้อยแล้วว่าใครคุมตัวไหนเพื่อไม่ให้เกิดสับสนและพลาดลงได้

เบื้องหน้าท่ามกลางสายตาอันเบิกโพลงไม่กะพริบของทุกคน ร่างของสุภาพบุรุษไพรอันเป็นหลักประกันและกุญแจชีพของทุกคนเคลื่อนไหวเข้าไปสู่เงื้อมมหันตภัยเข้าไปทุกขณะ ไม่มีใครเห็นว่าเขาสะทกสะท้านหรือลังเล เพียงแต่ไม่ประมาทเท่านั้น

แล้วรพินทร์ก็มาสู่การประจันหน้ากับข้าศึกผู้บุกรุกเข้ามาด้วยความทะนงอหังการนั้น ในระยะห่างเพียงไม่เกิน 4 - 5 เมตร นับจากตัวที่ใกล้ที่สุดซึ่งกำลังค่อมตัวลงเอาแขนหน้ายันพื้นข่มโยกกายอยู่เป็นจังหวะจ้องเขาอยู่เช่นกัน ระยะนั้นมันกระโจนพรวดเดียวจะถึงตัวในพริบตา

หัวใจอันเหี้ยมห้าวคุ่นเคยกับสารพัดสัตว์ร้ายของเขาบัดนี้เต้นแรงจะปรับจิตใจมาเป็นอย่างดีแล้วเช่นไรก็ตาม บัดนี้ยังยอมรับกับตนเองว่า ความรู้สึกภายในอดที่จะหวั่นไหวระทึกสั่นเสียมิได้

เจ้าทโมนใหญ่พวกนี้ แต่ละหน่วยชีวิตของมันก็ใช้ว่าจะมีฤทธิ์เดชศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน แม้จะว่องไว ปราดเปรียวและเต็มไปด้วยพลังกำลังก็จริง ถ้าลำพังตัวสองตัว เขาจะไม่เห็นว่ามันมีความหมายอะไรทั้งสิ้น

แต่นี้มันยกกันมาเป็นกองทัพใช้ปริมาณมากเข้าว่า ซ้ำยังเป็นสัตว์มีสมองฉลาด เพียบพร้อมไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมอุบายร่วมหมู่วางใจกันอย่างสามัคคีพร้อมเพรียง ชื่อนี้แหละ ที่ทำให้สถานการณ์ของฝ่ายมนุษย์ต้องตกเป็นรองทุกประตู

จอมพรวนชำเลื่องหางตาไปทั้งสองด้าน อีก 5 ตัวกระจายห่างกันออกไปทางด้านข้างของเขา ทำอาการกระสับกระส่ายอยู่ไปมา คงมีเจ้าตัวข้างหน้าในแนวตรงเท่านั้น ที่ไม่ยอมผละถอยหรือเคลื่อนหนีไปที่อื่น นอกจากจ้องระวังคุมเชิงอยู่เช่นนั้น ลักษณะของมันก็ใหญ่ทะมึนพวงพีเหนือกว่าทุกตัวในกลุ่ม คงจะเป็นนายใหญ่ที่คุมฝูงมาทั้งหมด

และแน่ละ! ถ้าไอ้ตัวนั้นตัดสินใจอย่างไร
ไอ้ตัวอื่น ๆ ก็จะมีตามในทันทีอย่างพร้อมเพรียง
ขณะนี้พวกมันทั้งหมดคงจะรอคำสั่งหรือสัญญาณจากจำฝูง
ตัวเบิ้มที่สุดของมันนั่นเอง

เขายืนนิ่งประจันหน้ากับมันอยู่ขณะจิตหนึ่ง แล้วค่อย ๆ อ้าแขน
ออกไปห่างตัวเล็กน้อย เชิงบอกให้มันทราบจากอาการนั้นว่า ไม่มีอาวุธ
ใด ๆ ติดตัวอยู่ทั้งสิ้น มันจะเข้าใจอาการนั้นของเขาหรือไม่ก็ไม่อาจ
ทราบได้ เห็นทำปากยื่นออกเสียงครอก ๆ ในลำคอเป็นระยะอยู่เช่นนั้น
ท่าที่มันลดตัวลงยืนจ้องสีหน้าน่าหวาดเสียวอย่างยิ่งว่าจะกระโจนคว่ำคอ
หอยเขาเสียพริบตาใดพริบตาหนึ่งก็ได้

รพินทร์ยืนยิ้มออกมานิดหนึ่ง คราวนี้เขาทดลองเสียงอีกครั้ง ค่อย
ๆ ลดตัวลงจากท่ายืนลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้น ระดับเดียวกับมันพร้อมกับ
กลืนใจ ก็ควรจะเป็นจังหวะนี้แหละ ที่มันน่าจะลงมือเล่นงานเขาหากมัน
มีประสงค์ร้ายอยู่ก่อนแล้ว

ไม่เกิดผลในทางร้ายอย่างใดขึ้นทั้งสิ้น มันพิณิจระวังการ
เคลื่อนไหวช้า ๆ ของเขาอย่างดูเชิง พอเห็นว่ามันไม่ใช่การเคลื่อนไหวที่
จะเล่นงานหรือเป็นอันตรายอย่างใดต่อฝ่ายมัน ไอ้ทโมนจำฝูงก็ขยับตัว
จากอาการคุมเชิงเต็มถอยออกไปอีก 2 ก้าว แล้วหมุนตัวส่ายอยู่ไปมา
ส่วนตัวอื่น ๆ ก็ถอยห่างออกไปอีก ไม่ได้ห่างไปไหนไกล หากแต่คราวนี้
โอบตัววงล้อมเขาไว้รอบด้าน ทั้งหน้าและหลัง ออกลดลายวานรหลอก
หลอนระคนไปกับขู่ตะคอก เพียงแต่ยังไม่ลงมือรวีเท่านั้น

รพินทร์กวาดสายตาไปรอบ ๆ บังเกิดความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ด้วย
สัญชาตญาณหรือสัญหรณ์อะไรสักอย่างจากพฤติกรรมที่เห็นอยู่ นี่แล้ว
ก็เกิดใจเย็นขึ้นอย่างประหลาด ใ้พวกทหารพระรามเหล่านี้คงไม่ได้
เจตนาเพื่อจะ 'มาร้าย' กับคณะของเขาแน่นอน ถ้าฝ่ายของเขาไม่แสดง
ว่าจะต่อสู้ หรือทำอันตรายพวกมันตัวใดตัวหนึ่งขึ้นก่อน

ลูกของ 5 นั้ดของจัน บัดนี้ตกอยู่กับพื้นห่างจากด้านซ้ายมือของ
เขาออกไปประมาณ 2 เมตร ก็เจ้าทโมนจำฝูงตัวนั้นแหละที่ลากเข้ามา
เอาจากวัดแกว่งที่มันดินเล่นอยู่เมื่อครู่ใหญ่และบัดนี้มันโยนทิ้งตกอยู่กับ
พื้นเหมือนจะละความสนใจ รพินทร์เฝ้าปากช้าเลื่องจับอยู่ที่เบราร์นิง
เอฟเอ็นกระบอกนั้น มันปกติดีทุกอย่างไม่ได้ชำรุดเสียหายใด ๆ ทั้งสิ้น
เพียงแค่เปื้อนฝุ่นดินมอมแมมไปเท่านั้น

แล้วเขาก็ค่อย ๆ ขยับเข้าไปใกล้ปืนกระบอกนั้นด้วยเจตนาว่าจะ
ลองใจดีสู้เสือหยิบขึ้นมา เจ้านิลเพชรของบุญคำจ้องการเคลื่อนไหวของ
เขาทุกระยะ พออีกวาเดียวเขาจะเล็งเข้าไปถึงปืนที่ตกอยู่นั้น มัน
กระโจนพรวดพรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ฉวยกระซอกเบราร์นิง 5 นั้ด
กระบอกนั้นออกมาพันการเอื้อมคว้าถึงของเขา อาการที่มันพรวดพราด
เข้ามาแย่งปืน ทำให้รพินทร์ตกใจถึงกับผงะหลังจำแบ่ลงกับพื้น

ไ้ทโมนฉวยแย่งปืนไปได้ ก็ยื่นหน้าเข้ามาแยกเขี้ยวชูตะคอกเสียง
ดังสนั่น เหมือนจะเป็นการบอกให้รู้ว่ามันเท่าทันลูกไม้ของเขา แล้ว
กระโดดโลดเต้นแกว่งปืนอยู่เป็นจักรผัน ทำอาการเหมือนจะทุบฟาดลง
กับพื้นอีก ตัวอื่น ๆ ก็เคลื่อนไหววิ่งวุ่นอย่างรวดเร็ว ทำเสียงโครกคราก

อ้ออ้อ เพียงแต่ยังไม่ถึงกับเข้ามาทำร้ายเขา รพินทร์นั่งจำ बैठะลึงงันไปชั่วพริบตา แล้วเขาพอจะเข้าใจอะไรได้ชัดเจนขึ้น ถึงกับหัวเราะออกมาเบา ๆ ด้วยความขบขันแท้จริง

อาการจากที่เห็นนี้พิสูจน์ได้ชัดว่า มันจะต้องรู้ว่าวัตถุสิ่งนั้นสามารถเป็นภัยกับมันอย่างร้ายแรง ถ้าหากตกไปอยู่ในมือมนุษย์ พอเห็นว่าเขาขยับจะตีหน้าตายหยิบขึ้นมาดื้อ ๆ มันก็เข้ามาฉวยแย่งไปเสีย มีหน้าซำยังทำท่าขูให้เห็นเสียอีกว่า มันอาจจะทุบป่นไปเมื่อไหร่ก็ได้

"เออ เออ! เอ็งจะไม่ให้ข้าหยิบปิ่นก็ได้"

เขาพุดป่นหัวเราะ กำลังใจดีขึ้นอย่างมากมาย เมื่ออ่านเจตนาของมันได้ ผายมือกว้างออกไปพร้อมกับยกไหล่อย่างยอมจำนน

"ว่าแต่พวกเอ็งจะเอาอย่างไรกันแน่ บอกมาซิ ยกพลมาล้อมยึดปิ่นของพวกข้าไปหมดแบบนี้"

เขาร้องถามออกไป เป็นการพูดกับตนเองเสียมากกว่าจะพูดกับมันเป็นคนละภาษากัน

และก็จริงดังว่าไอ้ทโมนไพรเหล่านี้ไม่สนใจกับถ้อยคำที่หลุดปากออกมาอย่างไม่ตั้งใจของเขา ถ้าจะรู้โดยสัญชาตญาณของมัน ก็รู้แต่เพียงว่ามนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยที่ออกมาเผชิญหน้ากับมันด้วยอาการสงบเชิงจำนนนี้ ไม่มีทางจะมีพิษภัยอย่างใดต่อมันได้ทั้งสิ้น และพวกมันจะฉีกทิ้งขี้เสียเมื่อไหร่ก็ยอมทำได้เช่นกัน

มันตะคอกหลอกหลอน ลำแดงอาการขู่ขวัญอยู่พักหนึ่ง เจ้าตัวที่ฉวยปิ่นไปแกว่งเล่น ก็โยนปิ่นกระบอกนั้นส่งไปให้พวกมันต่อเป็นทอด ๆ

อย่างน่าหวาดเสียวว่าปีนจะชำรุดเสียหายแล้วที่สุดก็เหวี่ยงหายข้าม
กองไฟออกไปยังพรรคพวกส่วนใหญ่ที่ล้อมแน่นอยู่ด้านนอก

รพินทร์ถอนใจเฮือก เลยนั่งกอดเข้าอยู่กลางวงล้อมของมัน
ทั้ง 6 ตัวนั้น โดยไม่คิดจะเตรียมต่อสู้ระวังตัวอะไรอีก คูมันไปตามเรื่อง
ว่ามันจะทำอย่างไรกับเขา

มันเดินกันขวักไขว่รอบตัวเขา ในระยะใกล้กว่าครั้งแรกเข้ามา
ชะโงกหน้าทำด้อม ๆ มอง ๆ เหมือนจะพิจารณาคุณสมบัติประหลาดของ
พวกมัน ครูใหญ่ที่เดียวที่จอมพรานสำรวจสมาธิเป็นอุเบกขา เพื่อจะดู
ท่าที่มันให้ถึงที่สุด คิดปลงเสียว่า ถ้ามันจะฆ่าเขาก็สุดแล้วแต่เวรกรรม
ไม่คิดจะไประวังเตรียมต่อสู้หรือเอาตัวรอดอย่างใดอีกทั้งสิ้น เพราะถึง
อย่างไร ฝ่ายของเขาทั้งหมดก็ตกเป็นรองมันทุกประตุแล้ว

ก็น่าอัศจรรย์ไปอีกชั้นหนึ่งพอเห็นเขานั่งอย่างทอดอาลัยมองมัน
เฉย ๆ ไม่สนใจสะดุ้งสะเทือนว่ามันจะออกสิงออกค่างข่มขู่อย่างใดบ้าง
พวกมันก็สงบอาการกรรโชกคุกคามนั้นลง ไม่สนใจกับเขามากเหมือนกัน
แต่กระจายกันเดินเฟ้นฟานไปรอบที่พักภายใน รวากับเป็นถิ่นของมัน
เอง

บางตัวไปด้อม ๆ มอง ๆ อยู่ใกล้กระท่อมที่พักซึ่งบัดนี้ ปีนทุก
กระบอกยังจ้องระวังอยู่ แต่คนหลังปากกระบอกเหล่านี้นกำลังพบกับ
ความแปลกประหลาดใจไม่น้อยไปกว่ารพินทร์เช่นกัน บางตัวก็นั่งลงทำ

หยุดหยิกแกะเกาไปตามเนื้อตัวของมันเองตามธรรมชาติวิสัยของสัตว์
ประเภทลิง เจ้สัตว์หัวหน้าป็นขึ้นป็นนั่งอยู่บนขอนไม้ใกล้กองหนึ่งไม่
ห่างจากเขานัก หันหลังให้เขาอย่างไม่สนใจเข้าให้เสียอีก เอื้อมมืออัน
ใหญ่โตมาเกาหลังตัวเองดังควัก ๆ นานสองนานก็เหวี่ยงมาเร็ดหน้า
ทำปากยื่นดูเขาเสียทีหนึ่ง

รพินทร์ลุกขึ้นอีกครั้งเดินไปทอดตัวลงนั่งบนขอนไม้อีกท่อน
หนึ่งห่างจากไอ้จำฝูงตัวนั้นออกไปเล็กน้อยควักกันชิการ์ออกมาจุดสูบ
กะพริบตาปริบ ๆ มองหน้ามันอย่างงงงวย ไอ้ทหารพันธุ์ค่างของ
พระรามในเรื่องรามเกียรติ์ (ซึ่งความจริงมันก็น่าจะเป็นอย่างนั้น) เปิด
ริมฝีปากหนาอวดเขี้ยวอันขาวโง่งทั้งสี่ข้างให้เขาดู ซึ่งดูอย่างไรก็ดูไม่
ออกว่าลักษณะนั้นเป็นอาการยืมของมัน แล้วหมุนตัวหันตะเคว้งข้างให้
ขณะที่หันเบี่ยงข้างยังเลือกเอาตีนตะกุกถีบดินทางเบื้องหลังจัดเอาฝุ่น
และสะเก็ดดินลูกรังใส่หน้าเขาเสียอีก จนรพินทร์ต้องผงะหลบ เขา
อยากจะลุกขึ้นเตะมันเข้าให้สักพลั๊ก แต่ก็ไม่กล้า

ลักษณะที่มันนั่งห่อตัวอยู่บนขอนไม้ มองดูจากด้านข้างผาด ๆ
คล้าย ๆ หมึกควายไม่มีผิด ละม้ายไปทางอู้งอตุ้ง น่าจะอยู่ในขนาด
ฉกรรจ์ทั้งนั้น เพราะสังเกตดูหน้าตาของมันไม่เหี่ยวย่น ผิดจากไอ้ตัวที่
เขายิงร่วงหล่นลงมาจากต้นกระบากเมื่อตอนหัวค่ำ ท้องก็ไม่พลุ่ยป่อง
จนน่าเกลียด ตรงข้ามที่หัวไหล่และแมงอกเป็นปื้น ๆ รวากับลูกมะพร้าว
เข้าไปยัดไว้ แสดงให้ทราบถึงพลังกำลัง

โดยเฉพาะไอ้ตัวจำฝูงที่นั่งวางท่าอยู่ใกล้ ๆ เขาขณะนี้ คำนวณว่า น้ำหนักตัวอยู่ในระหว่าง 160 ถึง 180 กก. ซึ่งแรงของมันจะต้องเป็น 7-8 เท่าของคนเป็นอย่างต่ำ สามารถหักคอนักมวยปล้ำขนาดหนักของโลกได้ภายในพริบตา หรือต่อให้เสียใหญ่ขนาดแปดศอก มันก็คงจับสองขาหลังฟาดกับพื้นได้อย่างสบาย

ระหว่างที่รพินทร์นั่งไคร่ครวญอยู่ ก็ปรากฏเสียงฟ้าร้องคำรนอยู่เหนือศีรษะ พร้อมกับละอองฝนบาง ๆ เริ่มโหมมา ลมเย็นเฉียบพัดแรงขึ้นทุกขณะทันทีนั้นแสงไฟฉายดับเปิดในจังหวะที่ห่างสลับกัน ก็พุ่งเป็นสัญญาณมาที่เขา

นั่นคือรหัสสัญญาณติดต่อบระบบมอร์สจากไชยยันต์ ซึ่งใช้ส่งความมาที่เขาแทนเสียงตะโกนพูด เพราะคงไม่ต้องการใช้เสียงกระโตกกระตากผิดปกติดอกไป อึดใจที่เขาผสมตัวอ่านก็ได้ความว่า

'กลับเข้าที่พักเร็ว หาทางเลี้ยงมันมาให้ได้ อย่าให้มันไหวตัวเล่นงานเอาเสียก่อน!!'

รพินทร์ทรงกายขึ้นยืนอย่างระมัดระวัง ขณะนั้นลมเริ่มพัดแรงยิ่งขึ้น ฝนก็เริ่มจะหนาเม็ดสาดลงมากกระทบใบไม้ในราวป่ารอบด้านดังกราวไปหมด ลักษณะฝนไล่ช้างคำนวณว่าถ้าลมยังแรงอยู่เช่นนี้ อาจพัดเมฆฝนผ่านไปตกบนยอดเขาไกล ปรากฏการณ์อันเปลี่ยนแปลงของธรรมชาตินี้ ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวขึ้นในหมู่ของเจ้าทโมนไพรทั้งหลาย พวกมันวิ่งเจี้ยวจ้าวกันสนั่นดัง ดูไม่ออกว่าจะเกิดความตื่นเต้นยินดี กับฝนที่กำลังจะตกลงมาหรือว่าตื่นกลัว โดยเฉพาะไอ้ตัว

ใหญ่ ๆ ที่เข้ามาเพ่งผ่านใกล้ชิดกับเขาอยู่ภายในบริเวณขณะนี้ หกคะเมนดีลังกาส่งเสียงกู่ร้องอยู่กึกก้องไปทั่ว เจ้าตัวใหญ่จำฝูงที่นั่นอยู่บนขอนไม้เบื้องหน้า กระโจนพรวดไปลงกลางสี่ขาอยู่ใจกลางบริเวณและเดินพละนอยไปมา

พวกมันทั้งหมดแสดงความสนใจกับเขาโดยสิ้นเชิง รวากับว่าเขาจะกลายเป็นส่วนประกอบธรรมดาส่วนหนึ่งของพวกมันไปฉะนั้น

จอมพรวนบังคับจิตใจให้มั่นคงแน่วแน่ นึกทนายไม่ถูกอีกเช่นกันว่าในการที่เขาจะเดินผ่านพวกมัน เพื่อกลับเข้าไปในกระท่อมที่มันตามทีพรวนพวกเรียกมาด้วยสัญญาณนั้น จะได้รับการสนใจขัดขวางจากพวกมันหรือไม่ เพราะพวกมันกลุ่มนั้นหลายตัวเดินป่วนเปื้อนขวางอยู่เบื้องหน้าทิศทางของเขา ซึ่งถ้าจะผ่านไป ก็หมายถึงว่าต้องผ่านไปกลางกลุ่มของมันในระยะใกล้ชิดที่สุด รวมทั้งไอ้ตัวจำฝูงที่กำลังงุ่นง่านอยู่ในขณะนี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม เขาใช้หลักใจดีสู้เสือแบบเดิม คือเดินช้า ๆ ปกติทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ประหนึ่งจะถือว่าพวกมันก็เป็นธรรมดาพวกเดียวกันกับเขาเช่นกัน เฉียดใกล้ผ่านไปกลางกลุ่มของพวกมัน!

แล้วก็รู้สึกเย็นตั้งแต่เส้นผมลงไปจรดปลายเท้าอีกครั้งเมื่อเจ้าทหารพระรามตระกูล 'นิล' เหล่านั้นหยุดเคลื่อนไหวพากันหันมาเร็ดหน้าจับจ้องสนใจเขาเป็นจุดหมายเดียว ขณะที่มันเห็นเขาเดินตัดกลางวงมาเจียบ ๆ ตัวไหนก็ไม่สำคัญเท่ากับไอนายฝูงตัวนั้น ซึ่งบัดนี้ยึดกายขึ้นยืนจังก้าสองขาสูงพ้นศีรษะของเขาไปเกือบศอก เปิดริมฝีปากบน

ขึ้นไปแปะติดไว้กับจมูกอันแบนน่าเกลียดของมัน ทำให้มองเห็นพื้นน้ำ สะพรั่งลัวแถบหน้าครบหมดทุกซี่

พรวนใหญ่เกือบจะชะงักแต่แล้วก็กลั่นใจเดินหลีกมันเสียอย่างสงบ เจ้า 'นิล' เมืองขีดขินหมุนตัวหันมองตามเขาชนิดที่ไม่อาจจะอ่านความรู้สึกภายในหรือเดาจิตใจของมันได้ แต่ก็ไม่ได้เคลื่อนไหวติดตามขัดขวางหรือจู่โจมเข้าใส่อย่างใดทั้งสิ้น จนกระทั่งรพินทร์ผ่านพวกมันทุกตัวที่กำลังเฝ้าจับมองอยู่มาถึงปากกระท่อม ก่อนที่จะคลานเข้ากระท่อมไป เขายังทอดตัวลงนั่งดูมันอีกพักหนึ่งด้วยกำลังใจ และความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมต่อสถานการณ์ซึ่งมองเห็นช่องทางที่ดีขึ้น

ทุกคนในกระท่อม บัดนี้มีสีหน้าต่าง ๆ กัน แต่ก็อยู่ใน ความหมายเดียวกันหมด คืออัสจรรยใจขีดสุดจากพฤติกรรมที่แลเห็นต่อหน้าต่อตา คนเหล่านั้นมีนงเงเสียจนพูดอะไรไม่ออก ในปรากฏการณ์พิสดารซึ่งแทบจะเชื่อเสียมิได้

"รพินทร์...นี่พวกเราไม่ได้ฝันไปนะ คุณ...คุณออกไปประจันหน้ารวมกลุ่มอยู่กับพวกมัน แล้วก็ยังเดินกลับเข้ามาหาพวกเราได้ โดยไม่เกิดอะไรขึ้นสักอย่างเดียว มันเป็นไปได้อย่างไร"

เชษฐาจับแขนเขาไว้บีบแน่น จ้องหน้าเขม็ง

"นายมีดีอยู่กับตัว บุญคำรู้มานานแล้ว แต่ไม่รู้ว่าคุณมีอะไรดีเท่านั้น บางทีจะเป็นเพราะ 'ของ' ที่อาจารย์ลงไว้ให้ในตัวนายก็ได้"

ตาเฒ่าบุญคำพึมพำอย่างตื่นตะลึง ตัวแกเองยังสั่นเทาอยู่จน

บัดนี้ นับตั้งแต่เห็นเจ้านายเดินเข้าไปประจันหน้ากับไอ้ทโมนดำขนาดใหญ่เหล่านั้น

พรวนใหญ่ไม่สนใจกับสายตาของทุกคนที่แลจับมาที่เขาเป็นเป้าหมายเดียว ด้วยความแปลกใจที่สุดเหล่านั้น เอ่ยขึ้นแผ่วเบาไปกับกลุ่มนายจ้างของเขาว่า

"พวกมันไม่ได้มีเจตนาที่จะมาฆ่าหรือมาร้ายกับเราหรอกครับ ขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น อย่าแสดงว่าหวาดกลัวตื่นตกใจหรือทำร้ายมันเข้าก่อน ขณะนี้พวกมันเพียงแต่เข้ายึดครองและควบคุมบริเวณที่พักของเราเท่านั้น"

"รูปการณ์ที่พวกเราทุกคนเห็นมันก็น่าจะเป็นอย่างที่คุณพูดนั่นแหละ พวกเราหัวใจเกือบหยุดเต้น ขณะที่คุณเดินเข้าไปอยู่กลางวงล้อมของมัน ไม่คิดว่ามันจะไม่ทำอะไรคุณเลยมีหน้าซ้ำยังปล่อยให้คุณเดินกลับเข้ามาในกระท่อมนี้ได้เสียอีก ถ้ามันไม่คิดจะมาโจมตีแก้แค้นเรา มันก็น่าจะมีจุดประสงค์อะไรสักอย่างหนึ่งแน่นอน"

ไชยยันต์พูดด้วยเสียงที่ระงับอารมณ์ตื่นไว้ไม่ได้

"ครับ มันต้องมีประสงค์อะไรแน่ เพียงแต่เรายังไม่อาจเข้าใจมันได้เท่านั้น ขณะที่ผมออกไปเผชิญหน้ากับพวกมันเมื่อครู่นี้ พอจะสังเกตเห็นได้ว่า มันจ้องระวังดูท่าทีว่าผมจะออกไปร้ายกับมันหรือไม่เท่านั้น เมื่อรู้แน่ว่าผมไม่เป็นพิษเป็นภัยหรือมีปัญญาจะไปต่อกรอะไรกับมันได้ มันก็ไม่ทำอะไรผมเหมือนกัน แต่วางท่าให้เห็นชัดว่า มันยึดครองบริเวณของเราไว้หมดทุกประตูแล้ว ไอ้ตัวที่แย่งปิ่นกับผมนั่น

แหละครับ รู้สึกว่าจะเป็นตัวจำฝูงมีอำนาจมากที่สุดของพวกเขา
 ทั้งหมดที่แห่มาล้อมเราไว้"

"พวกเราเห็นเหตุการณ์โดยตลอดทุกระยะแล้ว ลักษณะของมัน
 โอหังว้างอำนาจมากทำราวกับว่าพวกเราทุกคนยอมจำนนไม่มีทางจะ
 ต่อสู้มันได้อีกแล้ว และถ้าฮึดสู้เมื่อไหร่ก็จะฆ่าเราให้ตายให้หมดทีเดียว"

ดารินพูดโดยเร็วเสียงสั้น ไม่ว้ายมองลอดช่องโหว่ออกไปจับ
 สังเกตฝูงไอ้ทโมนไพรที่พล่านกันอยู่ทั่วบริเวณ อย่างไรก็ตาม
 นอกเหนือจากความตื่นงอแงฉะฉาน บัดนี้ ทุกคนเริ่มมีกำลังใจและ
 ขวัญดีขึ้นอย่างมากมาย จากพฤติกรรมที่เห็นมันเป็นเหตุการณ์
 ที่ผันแปรผิดจากที่คาดคิดไว้จนเดาล่วงหน้าไม่ถูก บางทีอาจไม่มี
 การเสียเลือดเนื้อขึ้นก็ได้ ทั้งฝ่ายมนุษย์และฝ่ายกองทัพทโมน
 เหล่านั้น ถ้าหากสามารถทำความเข้าใจอะไรกันได้

"จะตีความหมายว่าอย่างไรนี้พวกเราทั้งหมดตกเป็นเชลยอยู่
 ภายใต้ควบคุมของมันเสียแล้วหรือ และเพื่ออะไร? มันจะดำเนินการกับ
 เราต่อไปอย่างไร ถ้าไม่ใช่เพราะยกพวกมาหมายจะฆ่าเราเสียให้หมด
 อย่างที่เราเข้าใจแต่แรก?"

มาเรียเปรยขึ้น ยังไม่ยอมวางใจต่อสถานการณ์อันแปลก
 ประหลาดพิสดารเป็นปริศนา

"ขโมยปัจจัยทั้งหมดไป...แล้วต่อมาก็ยกพลมาล้อมบุกเข้ามายึด
 บริเวณจนถึงตัวเรา โดยทิ้งกระท่อมไว้ให้เป็นที่ยรวมกลุ่มพักอาศัยเท่านั้น
 ไม่ทำอันตรายฝ่ายคนของเราเลยเมื่อเห็นว่าจะไม่ต่อสู้..."

ดารินหรือตาลง พิมพ์เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

"ใช่แล้ว ไม่น่ามีปัญหาอื่นใดให้คิดอีก นอกจากสรุปได้อย่างเดียว
ว่ามันต้องการให้พวกเรายอมจำนนโดยดี...มันต้องการให้เรายอมแพ้!"

"ยอมแพ้ถึง อันเป็นสัจธรรมจักรานนะรี?"

ไชยยันตร์ร้อง ลืมตาโผล่ขึ้น

ต่างนั่งเฝ้ากันไปชั่วขณะบัดนี้ฝนกระหน่ำลงมาหนาเม็ดขึ้นทุกที
พายุก็ยังพัดอื้ออึงทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ การคาดคะเนไว้ล่วงหน้า
ของกลุ่มพรานพื้นเมืองแม่นยำที่สุด ผันตกใหญ่ในคืนนี้จริง ๆ กองไฟที่
ก่อไว้ถูกสายฝนที่โปรยพรหมลงมาค่อย ๆ ปริเปลง และทำท่าว่าจะดับ
มอดไปที่ละกองสองกอง

ความมืดมนเริ่มย่างกรายเข้ามาครอบงำบริเวณไว้โดยทั่วประดุจ
ม่านสีดำที่โรยลงมาซึ่งกัน เศษกิ่งและใบไม้ปลิวกระเจิงตลบอบอวลไป
หมด

กระท่อมที่ปักซึ่งเตรียมปลูกสร้างกันไว้เพื่อสถานการณ์ไว้
ล่วงหน้าแล้วอย่างแข็งแรงพอสมควร ช่วยให้เป็นที่พักพิงฝนและพายุ
แก่ฝ่ายมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตได้เป็นอย่างดี แต่ก็ไม่แน่นอนเหมือนกัน ถ้าเกิด
พายุหมุนแรงขึ้นกว่านี้ กระท่อมปลูกคร่อมดินหลังนั้นจะทนทานต่อไป
ได้นานสักเท่าใด

เสียงเจี๊วจ้าวของไอ้ทโมนจำนวนมากมายเหล่านั้เงียบ
 หายไปแล้ว คงได้ยินแต่ฝนและพายุอันกระหน่ำป้าอ้ออิงอยู่ในขณะนี้
 เท่านั้น รพินทร์ใช้ไฟฉายสอดลอดปากประตูกระท่อมออกไปตรวจดู
 ท่ามกลางละอองน้ำสีขาวมัวที่ปกคลุมเป็นม่านควันฟองอยู่ทั่วไปนั้น
 ไฟฉายจากแบตเตอรี่แห่ง 8 ท่อน ตัดเป็นลำพวยพุ่งออกไป บริเวณ
 ภายในที่พัก ซึ่งเคยมีบรรดาหัวหน้าฝูงเข้ามาเพ่นพ่านอยู่ บัดนี้ว่าง
 เปล่า ครั้งแรกเขานึกว่าพวกมันคงจะเคลื่อนพลผละถอยไปแล้วกระมัง

แต่เมื่อกราดไฟสังเกตอย่างถี่ถ้วนไปรอบ ๆ ในรัศมีที่ห่างออกไป
 อีกก็พบว่า ไอ้เจ้าพวกทหารพระรามเหล่านั้ไม่ได้ผละถอยไปไหนไกล
 เลย เพียงแต่แผ่นนอกนอกบริเวณซึ่งกันเขตไว้ด้วยกองไฟไป พวกมัน
 เจ้ายึดโคนไม้ใหญ่ห่อตัวนิ่งหลบฝนกันอยู่แลเป็นเงาตะคุ่ม ๆ เต็มไป
 หมด หลายต่อหลายตัวปาฏิหาริย์ขึ้นไปนั่งอยู่บนต้นไม้รอบด้านสงบนิ่ง
 ไม่ทำเสียงอ้ออิงใด ๆ ขึ้นอีกทั้งสิ้น

ในความเงียบนั้น เสียงเซซฐากล่าวขึ้นอย่างไ้ร่ตรงหนักว่า

"ไชยยันต์แกพูดว่าเราจะยอมแพ้ลิงอันเป็นสัตว์ดิรัจฉานนะรี เรา
 ต้องมาพิจารณากันให้รอบคอบด้วยว่า เราสูญเสียหรือได้อะไขึ้นมา
 บ้างจากการหวังในด้าน 'แพ้' หรือ 'ชนะ' นั้น เราไม่ได้มีเจตนาอะไรที่
 จะทำสงครามสู้รบตบมือกับมันเลย ถ้าจำเป็นขีดสุดก็จะทำเพียงใน
 ความหมายป้องกันตัวและข้าวของจำเป็นของเราเท่านั้น มันไม่ใช่วิสัย
 ที่เราจะเอาชนะเอาชนะอะไรอยู่ เกี่ยวกับคำว่า 'แพ้' หรือ 'ชนะ' จะถือว่า
 พวกเราแพ้มันก็ได้แต่ขอให้ชีวิตของเราทุกคนรอดปลอดภัยและได้

สัมผัสภาวะข้าวของเรากลับคืนมาทุกชิ้น รวมทั้งเดินทางต่อไปได้ตามแผนเดิม คุณคิดอย่างนั้นไหม รพินทร์?"

"แน่นอนครับ แต่รูปการณ์มันจะลงเอยอย่างใดผมก็ยังไม่ถูกเหมือนกัน"

"แกซาย..."

ไชยยันต์เรียกเสียงต่ำ

"ทำไมแกไม่ให้ความเห็นอย่างใดบ้าง"

ร่างที่นั่งเป็นเงาตะคุ่มอยู่ในความมืดมิดของบรรยากาศในกระท่อมแลประจักษ์ท่อนหินนั้นไหวเล็กน้อย

"แกซายมีความคิดเช่นเดียวกับนายใหญ่ เรายอมจำนนและหาทางทำความเข้าใจกับมันให้ได้ โดยหลีกเลี่ยงการปะทะซึ่งเราเสียเปรียบมันทุกประตู เพื่อให้ได้ของคืน ทุกคนปลอดภัยและเดินทางต่อ ปัญหาในขณะนี้ก็มีอยู่อย่างเดียว คือเราจะรู้ได้อย่างไรว่ามันต้องการอะไรจากเรา และเราจะให้มันหรือไม่ โดยไม่เสียผลที่เราตั้งไว้ การทดลองพิสูจน์ท่าทีของมัน เท่าที่ผู้กองปฏิบัติไปแล้วเมื่อครู่นี้ ก็บอกชัดอยู่แล้วว่ามันไม่ประสงค์ความเป็นศัตรูกับเราโดยตรง"

"แกไม่มีสัญชาตญาณยังรู้บ้างที่เดียวหรือว่ามันต้องการอะไรจากพวกเรา?"

"ผู้กองไม่รู้ แกซายก็ยากที่จะรู้ได้..."

เจ้าคนลูกกลับวันระยะไปครู่ ก็เอ่ยต่อมาด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

"ผิดหรือถูก แกซายไม่อาจยืนยันรับรองได้ แต่อยากจะทำให้คิดว่าพวก

เราทุกคนเผชิญหน้าอยู่ในขณะนี้ เป็นสิ่งเดียวกันกับที่อาจารย์ของแอง
ซาเคยบอกไว้"

"อะไร?"

ทุกคนไหวตัว

"มนุษย์วานร ที่อาศัยสิ่งสูงอยู่ตามแถบใกล้เคียงตีนเขาพระศิวะ"

"มนุษย์วานร!"

ทั้งหมดอุทานสั้น

และก่อนที่ใครจะชิงกันแสดงข้อสงสัยขึ้นเช่นไร ท่านหัวหน้าคณะ
ก็ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้อยู่ในความสงบ แล้วเอ่ยถามมาเรียบ ๆ ว่า

"อธิบายให้ชัดซิ แองซา ในสิ่งที่พระภุชงค์อาจารย์ของแกเคยบอก
หรือเล่าอะไรไว้ให้ฟังเกี่ยวกับคำว่า 'มนุษย์วานร' ที่แกพูด"

"เส้นทางใดก็ตาม ที่มนุษย์ใดบุกบันบ้ายหน้ามา..."

เสียงแผ่วเบาแผ่วเบาอยู่ในกระแสดึกของแองซาได้ยินไปทั่วทุก
คนที่เงยหูคอยสดับอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ

"เพื่อจะเข้าไปถึงเทือกพระศิวะ ปากทวารแห่งมรกตนคร
อันเป็นดินแดนที่ถูกปิดบังอยู่ด้วยมนต์ของเทพเจ้า มาตราว่าผ่าน
พบสิ่งมีชีวิตประหลาดชนิดหนึ่ง ลักษณะภายนอกเป็นลิงใหญ่ ขน
สีดำสนิทปราศจากหาง อาศัยเป็นชมรมหมู่คณะอยู่ตามถ้ำหิน
ตามเชิงเขา มีอำนาจและความฉลาดเหนือกว่าดิรัจฉานสัตว์ป่า
ทั้งปวงความรู้สึกลึกซึ้งและมันสมองในร้อยละเต็มแบ่งเป็น
ดิรัจฉานประเภทลิงเสีย 75 ส่วนอีก 25 ส่วนเป็นคุณสมบัติของ
มนุษย์ มีภาษาแน่นอนที่ใช้ติดต่อกันเองได้ รู้จักใช้

ประโยชน์ของไฟ ก็จงแน่ใจเถิดว่า เส้นทางที่ผ่านมานี้เป็น
เส้นทางที่ถูกต้องแล้ว ให้บ่ายหน้าขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือ
ระยะทางเดินอีกไม่เกิน 8 วัน จะถึงยอดสูงสุดของเทือกพระศิวะ
...นี่คือถ้อยคำที่หลวงปู่อาจารย์ของผมท่านกำหนดบอกไว้"

สิ่งที่ผ่านออกมาจากคำบอกเล่านั้น สร้างความตื่นตะลึงกันไป
หมด

เสียงดารินครางอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอนอกนั้นเงิบ
จันกันไปพักใหญ่ทีเดียว ได้แต่นั่งทรงกายตรึงมองหน้ากันเองในความ
มืด

"อาจารย์ของแกให้รายละเอียดอะไรมากกว่านี้ไหม เกี่ยวกับ
ธรรมชาติการเป็นอยู่หรืออุปนิสัยใจคอของมนุษย์วานรที่ว่านี้"

ท่านหัวหน้าคณะสอบถามอย่างสงบ

แกซายสั้นหน้าซำ ๆ

"ท่านบอกไว้เพียงแค่นี้ นายใหญ่ แกซายก็บอกแล้วว่ายังไม่แน่ใจ
กองทัพลิงดำที่ยกมาล้อมยึดครองที่พักของเราอยู่ในขณะนี้จะเป็น
'มนุษย์วานร' ตามที่หลวงปู่กล่าวถึงใช่หรือไม่"

"เป็นลิงเสีย 75 เปอร์เซ็นต์ เป็นคน 25 เปอร์เซ็นต์ รู้จักใช้
ประโยชน์จากไฟ..."

เชษฐาทวนคำพร้อมกับจับปลายคางหรือตาคึดหนัก

"คุณสมบัติเท่าที่แกซายบอกมานี้ มันก็น่าจะตรงกันกับที่เรา

สังเกตเห็นได้จากไอพวกทโมนเหล่านี้อยู่แล้วหรือยังผู้กอง?"

"ก็เข้าเค้ามามากทีเดียวครับ ถ้าแงซายไม่เล่นตลก ผูกเรื่องขึ้นมาให้ สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เราพบเห็นอยู่นี้"

"เดี๋ยวก่อน รพินทร์..."

คารินพูดมาโดยเร็วเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

"คุณพอจะนึกออกบ้างไหม ในลายแทงฉบับมังมหานรธาเอ่ยอ้างอะไรไว้ถึงมนุษย์วานรที่แงซายพูดถึงนี้บ้างหรือเปล่า?"

จอมพรานขมวดคิ้ว กัดริมฝีปาก พยายามนึกทบทวนแผนที่ลายแทงที่แทบจะหลับตามองได้หมดทุกเส้นทางอันเนื่องจากการศึกษาเสียจน คุ่นตาเข้าสมอง

"ในแผนที่ลายแทงไม่ได้กำหนดบอกถึงสัตว์ชนิดใดทั้งสิ้นเป็นแต่ระบุเฉพาะสถานที่เท่านั้น...แต่เดี๋ยว!..."

เสียงประโยคหลังของเขาแสดงอาการตื่นเต้นขึ้นมาจากสภาพนิ่งแต่เดิมใช้นิ้วชี้ที่ขมับของตนเอง

"ชักเข้าเค้าจริงอย่างที่คุณซายว่าเสียแล้วครับ ผมพอจะจำได้ว่าบริเวณที่เราเดินผ่านและที่ตั้งแคมป์พักกันอยู่นี้ ในแผนที่ระบุไว้ว่า หมูเขา 'นิลกาญจน์' อันหมายถึงภูเขามีก่อนหินสีดำ แต่แรกผมคิดว่ามันน่าจะหมายถึงแร่ประเภทนิลปะปนอยู่มาก ตามภูเขาเตี้ย ๆ ที่มีลักษณะเป็นเนินอยู่หลายร้อยยอดเหล่านี้ เมื่อมาฟังคำบอกเล่าของแงซาย ประกอบเข้า มันก็น่าจะเป็นถิ่น หรือแดนของเจ้าพวกลิงดำพวกนี้นั่นเอง ในชีวิตของผมก็ยังไม่เคยพบว่า มีสัตว์ป่าชนิดใดแม้กระทั่งลิง

พันธุ์ที่ฉลาดที่สุด จะกล้าเล่นกับไฟได้ แต่ไอพวกนี้ถึงกับตั้งต้นฟันตีไฟออกมาถือแวงเล่นได้ราวกับคน มันก็น่าจะเป็นมนุษย์วานรจริงอย่างที่เงายาพูดเหมือนกัน"

"ตายละวา..."

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องขึ้นดัง ๆ

"นี่พวกเราเห็นจะหลงเข้านครขีดขินของไอพวกทหารพระรามในเรื่องรามเกียรติ์ จริงอย่างตามบุญคำว่ายเสียแล้ว ถ้าถึงก็ให้รู้ไปว่าถึงเสียเลย หรือคนก็ให้มันเป็นคนชัด ๆ ออกไปยังพอมีทางแก้ไขกันได้บ้าง ไอครั่งลิงครั่งคนนี่ ถ้ามันจะยุ่งเสียแล้ว อะไรก็ช่างเถอะ หวังว่ามันคงไม่จับพวกเราไปใส่กรง เพื่อบอกงานเก็บสตั๊กค่าดูพวกมันกันเองนะ หรือมายก้เอาเราไปเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์ของมัน"

"หยุดพูดเป็นเล่นเสียทีเถอะ ไชยยันต์!"

คารินหันไปตวาดเบา ๆ อย่างหงุดหงิดจิตใจที่เห็นเพื่อนชายออกจะฟุ่มเฟือยอารมณ์ขันไม่เลือกสถานการณ์

"แทนที่จะช่วยกันคิดแก้ไขหรือเตรียมรับมือกับเหตุการณ์ที่เรายังเดาไม่ถูกว่ามันจะมาในรูปใด กลับเห็นเป็นเรื่องเล่นไปเสียหมด ไม่มีใครขึ้นไปกับเธอด้วยหรือในสถานการณ์เช่นนี้"

ไชยยันต์หัวเราะหึ ๆ ยักไหล่

"จะคิดอย่างไร ก็คิดกันได้เพียงแค่นี้หัวสุมกันอยู่ในกระท่อมแคบ ๆ ที่มันกำหนดให้เราอยู่นี้แหละ แล้วก็รอเวลาให้มันไปเอาแถววัลย์มามัดลากตัวเราไป หรือมิฉะนั้นก็ยิงมันจนหมดกระสุนทั้งเก้าสิบนัดที่

เหลืออยู่ หลังจากนั้นก็นอนรอให้มันควักตับไตไส้พุงออกมา ลูกป็นของเราไม่พอกับจำนวนกองทัพของมันหรอก"

"หุบปากเสียที่ได้ไหม!"

นักมานุษยวิทยาแผดเสียงแหลมลั่น อย่างโมโหเต็มที่ ไชยยันต์ไม่ได้ตอบหรือยั่วโทษอะไรอีก เคลื่อนถอยห่างออกไปจากการนั่งจับกลุ่มรวมหัว ทอดกายลงนอนเหยียดยาวอ่อนเปลี้ยเพลียแรงเหมือนจะทอดอาลัยไม่สนใจสิ่งซึ่งขอบต่อเหตุการณ์ใด ๆ อีก

"อย่าเพิ่งคิดอะไรในขณะที่เรายังคิดไม่ออกเลยครับ"

ในที่สุด รพินทร์ ไพรวลัยก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแก่คณะนายจ้างผู้กำลังอยู่ในภาวะวิตกกังวลของเขาทุกคน กระแสสำเนียงนั้นปลอบใจ

"พักผ่อนเอาแรงกันดีกว่า ผมรับรองว่า ตลอดทั้งคืนนี้มันจะไม่บุกเข้ามาทำอันตรายอะไรพวกเราอย่างเด็ดขาด เอาไว้ตะวันขึ้นพรุ้งนี้ค่อยดูท่าที่มันอีกครั้ง"

"ตกลง! นอนกันนอน เพราะถึงอย่างไรเราก็คงไม่สามารถจะทำอะไรให้ดีไปกว่านี้ได้"

เชษฐาเห็นด้วย

พรานใหญ่สั่งคนของเขาทั้งหมด ที่นั่งจับกลุ่มกอดเขากันอยู่ทางซีกหนึ่งของกระท่อมให้นอนพักทันที คนเหล่านั้นก็ว่าง่ายดีเหมือนกัน

พากันล้มตัวลงนอนเหยียดยาวเบียดรวมหมู่แบ่งเขตซีกหนึ่งของบริเวณ
 กระโจม ไม่มีใครพูดหรือแสดงวิตกวิจารณ์ใด ๆ อีก

นางชายลากกองหนามหวายอันใช้แทนประตูเข้ามาทั้งขวางปาก
 ทางเข้าไว้ มัดสายเถาวัลย์ที่โยงติดอยู่กับกองหนามนั้นผูกไว้กับเสา
 กระโจมอย่างหนาแน่น เพื่อไม่ให้กำลังจากภายนอกจุดติดออกไปได้
 ง่าย ๆ แล้วทอดกายลงนอนขวางปากทางไว้ พรานใหญ่นอนกลับ
 ศีรษะสวนทางกับนางชายไปอีกด้านหนึ่งเป็นคนถัดมา ต่อไปก็เป็น
 เชษฐา ดาริน ตามลำดับ

ส่วนมาเรียคลานไปล้มตัวนอนแยกต่างหากออกไปอีกมุมหนึ่ง
 เพื่อคุมสถานการณ์ทางด้านของพวกพรานพื้นเมืองซึ่งปราศจากอาวุธ
 ในกรณีถ้าหากไอ้ทโมนจะรื้อฉนังสะหนามทางด้านนั้นออก

ขณะนี้ทุกหนทุกแห่งมืดมิดจนมองอะไรไม่เห็น โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งภายในที่จำกัดของบริเวณกระโจมที่ปักฝ้ายมนุษย์กองไฟเบื่อง
 นอกถูกฝนเปียกและดับสนิทลงหมดแล้วทุกกองคงได้ยินแต่เสียงพายุ
 ฝนและต้นไม้ที่ไหวเอนลู่ลมอยู่อิงคະนึ่งทั่วป่าเท่านั้น

เหม่มสาวนอนหงายเอาท่อนแขนหนุนศีรษะลืมหินตาโพลงอยู่ใน
 ความมืด ภายหลังจากเสียงพูดปรึกษาหารือในกระโจมเงียบหายไป
 ครู่ใหญ่ แสดงว่าทุกคนคงจะเข้าภวังค์นิทรากันหมด หล่อนก็รู้สึกว่ามี
 ร่างอุ่น ๆ ของใครคนหนึ่งเบียดเข้ามาชิดทางด้านซ้าย พร้อมกับขาและ
 แขนที่ปลายขึ้นมากเอนอยู่บนลำตัวอย่างแผ่วเบา

พอขยับไหวตัวอย่างตกใจ ก็เลยถูกกดไว้แน่น มีหน้าซ้ำริม
ฝีปากและจมูกของผู้จู่โจมในความมืดยังแนบเข้ามาเคลือบไคล้อยู่ที่พวง
แก้มและริมชอกหู ใครเล่าที่จะอดอ่อนวอนว่าหล่อนเช่นนี้ในทุก ๆ
ครั้งที่หาโอกาสได้ ถ้าไม่ใช่ไชยยันต์

"พลี๊ส..."

หล่อนกระซิบเบาที่สุด จับข้อมือข้างหนึ่งแน่นไว้แน่น ตรึงให้หยุด
นิ่งกับที่

"คิดถึงคุณเหลือเกิน เมย์...เต็มกลืนทีเดียว..."

"ฉันรู้และเห็นใจ แต่...ควรจะมีเหตุผลบ้างไม่ใช่หรือ?"

"ช่วยผมสักนิด ได้ไหม?"

"ยังไง?"

"อย่างที่คุณเคยช่วยครั้งแรก"

"อยากจะช่วย...แต่ลำบากเหลือเกิน...พวกเราคนใดคนหนึ่งอาจ
ฉวยไฟขึ้น สถานการณ์มันไม่เหมาะเลย"

"ทุกคนถนอมไฟฉาย ถ้าไม่จำเป็นจะไม่มีใครใช้มันเลย"

"ถ้าคุณเชื่อฉันบ้าง คุณจะน่ารักกว่านี้"

ไชยยันต์ถอนใจยาว

"เออละ ผมเชื่อคุณ"

ถอนตัวจากการกดรัดอย่างแน่นกระชับนั้นมาเป็นนอนเคียง
ใกล้ชิดขนาดไหล่เปียด มาเรียงเคียงหน้ามากะชับที่หูว่า

"ขอบคุณ ฉันจะไม่ขัดใจคุณเลยถ้าโอกาสให้ เราจะเอาอารมณ์ที่

ไหนดมาถึงเรื่องนี้ได้ล่ะ ในสถานการณ์เช่นนี้"

"ไม่ว่าจะสถานการณ์ไหน ต่อให้กำลังจะตาย ถ้าอยู่ในความมืดและเงียบ เมื่อนั้นผมระลึกถึงคุณอย่างจับใจทุกครั้ง บางทีจะเป็นเพราะคุณเคยนำแนวทางให้ผมไว้ก่อน"

"ฉันรู้ตัวมานานแล้วว่า ฉันเลวมากในเรื่องนี้"

"ถามจริง ๆ เถอะหายโกรธผมหรือยัง ที่ผมทำร้ายคุณอย่างชั่วชาติที่สุดคือนั่น"

มาเรียวางมือลงบนฝ่ามือของเขาแล้วบีบกระชับแน่น

"ฉันรู้ว่าคุณรักฉันจริง ๆ ไชยยันต์ และฉันโกรธคนที่รักฉันไม่ลงหรอก แม้ว่าเขาคนนั้นจะฆ่าฉันก็ตาม"

"ก็แล้วทำไมคุณไม่รักผมบ้างล่ะ?"

แม่สาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสยิ้มเศร้า ๆ ในความมืดบีบมือเขากอีกครั้ง

"ฉันจะพยายาม ไชยยันต์ ถ้าคุณยังไม่เปลี่ยนความตั้งใจ...เรานอนหลับกันเถอะ"

ทั้งสองเข้าใจกันได้ง่าย ๆ แล้วต่างก็หลับไป

รพินทร์ ไพรวัลย์ ภาระกิจไวกี้ไม่ผิดไปอีกเช่นกัน อันเนื่องมาจากที่พายุแรง ฝนจึงกระหน่ำหนักอยู่ไม่นานนัก ลมบนพัดเมฆกระจายแผ่ไปทางด้านใต้ของเนินเขาที่พัก ในรัศมีกว้างไกล ดังนั้นเวลาประมาณ 2 นาฬิกาของวันใหม่ ปรอยฝนที่เบาบางลงเป็นลำดับจึง

หยุดสนิท มีแต่หยาดน้ำที่เกาะค้างอยู่บนกิ่งใบไม้ถูกลมดึกพัดหวนมา
ครั่งคราวสลัดร่วงกราวลงกับพื้นลำห้วยใต้เนินต่ำลงไป สายน้ำไหล
ผ่านแอ่งหินดังอยู่ริก ๆ

พรานใหญ่หลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่ตลอดเวลา รู้สึกตัวสะดุ้งตื่นขึ้นมาครั้ง
ไรก็เงยหนุนอนฟังเสียงแปลกปลอมใด ๆ ที่จะแว่วผิดปกติขึ้น แต่ทุกสิ่ง
ทุกอย่างก็สงบเงียบเรียบไปหมด ดูราวกับว่ากองทัพทโมนเหล่านั้น
จะเคลื่อนพลหายไปพร้อม ๆ กับพายุฝนที่ขาดสนิทไปฉะนั้น ล่า
ล่าเนียงของจตุบท ทวิบาทอื่น ๆ อันเป็นรอยอยู่กลาดเกลื่อนเมื่อตอน
เย็นก่อนวางแคมป์พักเล่าก็ไม่ปรากฏขึ้นเลย พวกมันอันมีหลักฐาน
บอกให้ทราบชัดว่าซุกซุมแทบจะเรียกได้ว่าเนินเขาเตี้ย ๆ แถบนี้จะเป็น
แหล่งเลี้ยงปลาคูสตรว์ มาคินนี้ดูราวกับว่าพวกมันย้ายถิ่นหากินวันตัวหลัก
หายกันไปหมดสิ้นเป็นที่ผิดสังเกตไป ซึ่งก็คงจะเป็นเพราะกลิ่นไอของ
เจ้าพวกทโมนไพรที่ยกโขยงกันมาเป็นกองทัพนั่นเอง

เชษฐารู้สึกตัวขึ้นครั้งหนึ่งเอื้อมมือมาสะกิดเขาเมื่อรพินทร์ส่ง
สัญญาณ โดยอาการสัมผัสตอบเชิงบอกให้ทราบว่าเขาก็ตื่นอยู่เช่นกัน
ท่านหัวหน้าคณะจึงกระซิบแผ่วเบา

"คล้าย ๆ มันจะไปกันหมดแล้ว"

"อย่าเพิ่งไวใจครับ อาจล่อลวงบึงอยู่ก็ได้"

ท่านหัวหน้าคณะยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูจากพรายน้ำ

"ลองออกไปฉายไฟดูไหม?"

"ไม่มีประโยชน์หรอกครับคุณชาย เสียเวลาแล้วก็เปลือง

ถ่านไฟฉายเปล่า ๆ ถึงอย่างไรเราก็ยังไม่อาจตัดสินใจทำอะไรลงไปได้
ในคืนนี้ จนกว่าจะรุ่งเช้า มันเปิดโอกาสให้เราได้นอนพักผ่อนกันใน
กระท่อมนี้ โดยไม่เข้ามารบกวนวี่แวงความ ก็นับว่าดีที่สุด"

เชษฐาถอนใจเบา ๆ พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

"เดาไม่ถูกจริง ๆ ว่าไอ้ลิงพวกนี้จะดำเนินการอย่างไรกับเรา เราจะ
ถือเหตุผลอะไรกับสัตว์ไม่ได้ทั้งสิ้น ลักษณะของพวกมัน เท่าที่ผม
สังเกต มันเป็นเจ้าพวกดุร้ายและซุกซน จริงอยู่ในช่วงนี้ นานี่นี้ มัน
อาจยังไม่ทำอะไรเราก่อน ป่วนเปื้อนเข้ามาทำที่เป็นใกล้ชิดคุ้นเคยด้วย
แต่อาจมีสักเวลาใดเวลาหนึ่งก็ได้ ที่มันเกิดมันเชี่ยวชาญลงมือเล่นงาน และ
ถ้าตัวเดียวเท่านั้นที่นำขึ้นก่อน พวกมันก็คงจะรวมเข้ามาทั้งหมด ทาง
ฝ่ายเราก็เหมือนกัน คนใดคนหนึ่งเกิดตกอยู่ในอันตรายเราก็ต้อง
ช่วยกัน ผมกลัวว่าเราจะหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ตะลุมบอนไปไม่ได้"

"ผมก็คำนึงถึงอยู่ในข้อนี้เหมือนกัน"

"ถามจริง ๆ เกอระพินท์ คุณมีแผนไว้อย่างไร สมมติว่าตะวัน
พรุ่งนี้แล้ว เราก็ยังเห็นมันล้อมที่พักเราหนาแน่นอยู่ตามเดิมแบบนี้ มี
กลายเป็นว่าเราถูกมันปิดล้อมอดตายกันอยู่ในนี้หมดหรือ มันอาจไม่
ทำอะไรเราเลย เพียงแต่ยกพลมาล้อมอยู่เฉย ๆ กันไม่ให้เราออกไปจาก
ที่นี่ได้เท่านั้น"

"ผมก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันครับ"

พรานใหญ่บอกตามตรงอย่างหนักใจ

"เวลาและเหตุการณ์เฉพาะหน้าเท่านั้น ที่จะบอกได้ว่าเราควรจะทำ

ทำอย่างไรบ้างเพื่อให้ดีที่สุด ถึงอย่างไร ผมก็ตั้งใจไว้อย่างเด็ดขาดแล้ว ที่จะหาทางเอาของของเรากลับคืนมาให้ได้และหลีกเลี่ยงผ่านพวกมันไปให้ได้ด้วย โดยไม่เกิดอันตรายขึ้นแก่พวกเราคนหนึ่งคนใดเลย และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมขอฝากการตัดสินใจทางด้านฝ่ายของคุณชายไว้ด้วย หูตาของผมเองอาจจะวังดูไม่ทัน สมมติว่าวิกฤติการณ์สุดยอคมมาถึงเมื่อไรที่คุณชายพิจารณาเห็นว่าจะต้องยิงมันแน่ ๆ ก็ขอให้คุณชายออกคำสั่งด้วย ที่ควรจะระวังให้มากที่สุดเป็นอันดับแรกคือ คุณหญิงถัดมาก็คุณไชยยันต์ ทั้งสองคนอาจตัดสินใจเร็วเกินกว่าที่ควรก็ได้ ส่วนเมย์ แกงชาย หรือคุณชายเอง ผมไม่ห่วงเลยในเรื่องนี้"

"เออละ! ผมรับที่จะคอยคุ้มครองสองคนนั้นไว้เอง ให้ตายเถอะ ไร่ยักษ์ไพรันตัวเท่าภูเขาเสียอีก ยังไม่ทำให้เราต้องเดือดร้อนยุ่งยากเท่าลิงว้ายร้ายพวกนี้ มันทำให้ผมหวนนึกไปถึงสมัยที่เราเคยประจัญบานกับไอ้ฝูงลิงกัง ตอนเริ่มออกเดินทางระยะต้น ตอนนั้น ปืน กระสุน และคนของเราพร้อมกว่านี้หลายเท่า และเจ้าลิงพวกนั้นเป็นลิงตัวเล็ก ๆ เท่านั้น พวกเรายังเกือบแย่ไปตาม ๆ กัน ลิงกังพวกนั้นเทียบกับเจ้าทโมนพวกนี้ได้เมื่อไหร่ ยี่สิบตัวยังไม่ลงตัวหนึ่งเลย ความฉลาด เล่ห์เหลี่ยม ก็ผิดกันมาก ร้ายที่สุดก็ตอนที่มันดอดมาขโมยยึดเอาระเบิดของเราไปเสียก่อน ตัดกำลังเราหมดทุกทางเลย"

กล่าวจบ เซษฐาก็หัวเราะหึ ๆ อย่างปลงอนิจจัง ทุเรศต่อสถานการณ์

"แต่ผมเชื่อว่า ต่อให้พวกมันฉลาดสักแค่ไหน ก็คงไม่ฉลาดเกินไป

กว่าสมองมนุษย์อย่างเราไปได้ เหตุการณ์ครั้งนี้เห็นจะต้องใช้วิธีใจดีสู้เสือแล้วละครับ"

"อย่างที่คุณทดลองมาแล้วนะรี?"

"ก็ต้องทำนองนั้นแหละครับ พวกเราทั้งหมด จะต้องไม่แสดงว่าเกรงกลัวมัน ไม่ตื่นตกใจด้วย ไม่ว่ามันจะสำแดงอาการข่มขู่อย่างใด ทำที่เป็นเห็นว่ามันไม่มีความหมายเกินไปกว่านกหนูตัวเล็ก ๆ ที่แวดล้อมรอบตัวเราอยู่ ในขณะเดียวกัน ก็ต้องเตรียมระวังตัวพร้อมไว้ทุกขณะด้วย นี่เป็นแต่เพียงแผนขั้นต้นเท่านั้น ต่อไปก็แล้วแต่เหตุการณ์เฉพาะหน้า พรุ่งนี้พอตะวันขึ้นพวกเราทั้งหมดจะออกจากกระท่อมที่ปักนี้โดยปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย แล้วดูว่ามันจะมีการเคลื่อนไหวอย่างใด"

"สมมติว่าถ้ามันบุกเข้ามาแย่งปืน?"

"อ้อ! ไม่มีปัญหาครับเรื่องนั้น ถ้ากำแหงเข้าแย่งปืนเราเมื่อไหร่ ก็ยิงเมื่อนั้น เพราะเล็งไม่ได้แล้ว ถึงอย่างไรเราก็ไม่ยอมปลดอาวุธให้แก่ข้าศึกซึ่งเป็นลิง"

รพินทร์กล่าวพร้อมกับหัวเราะ

"คุณคิดถึงเรื่องอำนาจลึกลับบางชนิดของพวกมันบ้างหรือเปล่า อย่างที่มันสะกดเล่นงานคนของเราตรงลำห้วยแล้วคุณยังร่วงลงมานะ"

จอมพรานนิ่งไปครู่

"ผมไม่คิดว่าพวกมันมีอำนาจลึกลับอย่างนั้นทุกตัวไปอาจมีอยู่ในตัวแก่ ๆ ประเภทพอมดของมันโดยเฉพาะเท่านั้นสังเกตดูไส้ตัวที่ยังร่วง

ลงมาถึงลำห้วยนั้น แม้จะเป็นสิ่งพันธุ์เดียวกับพวกนี้ ซึ่งความจริงมันก็ฝูงเดียวกันนั่นเอง แต่ลักษณะรูปร่างของมันแตกต่างไปจากพวกนี้มาก ดูแก่ หน้าเหี่ยว ท่าทางไม่ฉกรรจ์คล่องแคล่วเหมือนพวกนี้เลย"

"ไอ้ตัวนั้นอาจเป็นตัวจำฝูงหัวหน้าใหญ่ที่สุดของมันก็ได้"

"ก็ยังไม่เห็นฐานันฐานไม่ถูกเหมือนกันครับ"

ขณะที่ทั้งสองกำลังหารือกันด้วยเสียงกระซิบก็หยุดชะงักลงอย่างกะทันหัน เมื่อเสียงประหลาดชนิดหนึ่งดังแว่วมากระทบโสตท่ามกลางความเป็นดุชนิภาพของไพรยามดึกที่เงียบแสนเงียบ

มันเป็นเสียงดังหวิว ๆ คล้ายกังหันลมติดลิ้นสำหรับเป่าให้เกิดเสียง ยามเมื่อปะทะลมหมุนเร็วเต็มที่ หรือมิฉะนั้นก็นกพิราบสื่อสาร ที่เจ้าของเอานกหวีดผูกข้อเท้าไว้ปล่อยยให้บินในอัตราความเร็วสูง เสียงนั้นครั้งแรกก็แว่วมาแต่ไกลแผ่วเจือจางก่อน คล้ายประสาธหนูจะหลอนไปเอง

แต่แล้วชั่วอึดใจใหญ่ ๆ ที่สะกดกลั่นใจจับฟัง มันก็ปรากฏชัดเจนขึ้นทุกขณะ และดังใกล้เข้ามาทุกที จนกระทั่งรู้สึกวาท้องฟ้าเหนือศีรษะและราวป่ารอบด้าน ระงมไปด้วยสำเนียงประหลาดนี้แท้ไปหมด

เชษฐาตั้งกายขึ้นนั่งในทันทีนั้น รพินทร์ใช้เท้าเขี่ยไปที่สี่ข้างของแวงชาย ซึ่งเจ้านั่นก็ชันหัววูบขึ้นมาอย่างรวดเร็วราวกับเครื่องจักรกลที่ถูกกดด้วยสวิตช์ ดาริน ไชยยันต์ และมาเรีย ใครจะเป็นคนปลุกใครขึ้นก่อน

ก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ทั้งสามผวาคืนขึ้นมาในลักษณะพรวดพราด กลุ่มพรานพื้นเมือง 6 คนเท่านั้นที่คืนนี้พากันหลับเป็นตายไปหมด อาจเป็นเพราะเหน็ดเหนื่อยอย่างเต็มที่ แต่ก็ถึงระยะกันไม่นานนัก

คะหยิ่นรู้สึกตัวก่อน จึงพลอยทำให้อีก 5 คนที่นอนกรนอยู่ไหวตัวหมด เพราะตื่นหนัก ๆ ของเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างที่กวาดออกไปยังพรรคพวก

"ไฉนลเพชรมันรื้อกระท่อมเราแล้วหรือนาย?"

ตาเผ่าบุญคำสะดุ้งพรวดพราดขึ้นมาได้ ก็เผลอตัวหลุดปากกลั่นออกมาเพราะหวาดระแวงอยู่ก่อนแล้ว แต่ไชยยันต์ตะครุบคอไว้ได้ อุดปากแน่น

"เงียบ! แล้วก็ฟังเสียงนั่น!!..."

ตาพรานเผ่าลืมหันตาโพล่ง สงบนิ่งไปในทันทีนั้นอย่างเพิ่งจะรู้สึกสำรวมสติได้

ทั้ง 12 ชีวิตรวมตายในกระท่อมที่มั่น ไม่มีใครทำเสียงใด ๆ ขึ้นอีก นอกจากสะกดใจนั่งจับฟังเสียงลมปึกกระท่อมิยิบตัดอากาศอยู่รอบตัว พร้อมทั้งสำเนียงร้องแหลม คล้าย ๆ สัตว์ประเภทหนูหรือค้างคาวที่ดังราวห้าพายุลูกเห็บมันเพิ่มปริมาณทวีขึ้นทุกขณะอย่างรวดเร็วจนสุดที่จะอนุมานได้

แล้วผนังกระท่อมด้านนอก ทางทิศเหนือก็ไหวยวบอย่างแรง เหมือนถูกอะไรบินเข้าชนดินร่นปรากฏเสียงฟู่ฟู่กึ่งหนามที่สะไว้เขย่า

สะเทือนไปหมด มาเรียฉายไฟปราดทะลุรอยโปรงของผนังสะพาน
ออกไป พอมองเห็นเจ้าสิ่งนั้นได้ถนัด หล่อนก็ร้องออกมาอย่างลื้มตัว

"เทอไรแดกทีลอย!! มันพยายามจะฝ่าหนามเข้ามาให้ได้!"

จากลำไฟฉายนั้น ทุกคนเห็นภาพพร้อมกันหมด

เจ้าสัตว์ปีกหนึ่งเป็นพืดพันธุ์น้ำหัก ตัวขนาดคางคางแม่ไก่เขื่อง
ๆ ตัวหนึ่งดินพรวด ๆ ติดอยู่กับกิ่งหนามหวายที่สะสมแทนผนังไว้ด้าน
นอก มันห้อยต่องแต่งอยู่ตรงริ้วหนามนั่นเอง พยายามดิ้นจนกระทั่งปีก
อย่างสุดฤทธิ์ แต่ยิ่งดิ้นจนวัดวัดปีกหนึ่งของมันออกไปมากเท่าใด ริ้ว
หนามก็ยิ่งเกี่ยวตรึงตัวมันไว้ แน่นหนาขึ้นทุกที ส่งเสียงร้องลั่นอยู่ด้วย
ความเจ็บปวดระคนโกรธแค้น

อีกหลายต่อหลายตัวของกลุ่มที่บินโฉบวัดเจวียนอยู่รอบด้าน
ถลาเข้ามาอีกโดยแลเห็นช่องทางเป็นกิ่งไม้ลักษณะโปรง ซึ่งกลืนไอของ
มนุษย์โศยออกมายั่วจุ่มกนั้น ถูกหนามที่สะไว้ดินอยู่แถว ๆ จนกิ่งหนาม
ไหวยวบยาบสะเทือนไปหมด ตัวแล้วตัวเล่าและทุกด้านที่มันพยายาม
จะแทรกตัวบินเล็ดลอดเข้ามา

ท่ามกลางการจ้องตะลึงของฝ่ายมนุษย์ผู้สะดุ้งตื่นขึ้นมาพบ
กับเหตุการณ์ร้ายชนิดใหม่อย่างกะทันหันจนแทบปรับตัวไม่ทัน